

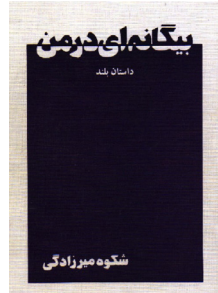
بیگم خانم بیگم لہ مراد

سینما جگن 2

شکوہ میرزا جگن

9: سیاہند شا سوارا

سیانہی جہگہن | نۆقیلائی دووہم

بیگانہ بھوک لہ مردا

سیانی جہ کن

ناوی پھرتووک: بیگانہ یهک نه مندا
نووسینی: شکووه میرزاده گی
وهرگیپرانی: سیامه ند شاسواری
نۆره ی چاپ: چاپی یه که م،
چاپ: the A King

بۆ ئىسماعیلى نۇورىغا
لەگەن كەھوو رېزى و ئوینمدا

پنجشهمه ۹ ی ئاگوستی ۱۹۷۹ ی زاینی بهرامبەر به ۱۸ ی خەرمانانی ۱۳۵۸ ی ههتاوی، کاتژمێری سی و نیوی پاش نیورۆ، من و دۆستان و خزمانی ئەمین دڵنیا بووین که ئەمین ون بووه. هەر ئەو پۆژە، سەعید و عەبە و ئەحمەد، پاش ئەوێ یەکه یەکهی تەرەمە بێناو و نیشانەکانی ساردخانە ی پزیشکی قانونیان بینی و پشکنی، پوویمان کردە من و نیرگز که لە دالانی تەمکردوو و ئاخراوی بۆنی دەرمانی گەماربەری^(۱) پشت ساردخانە دا پراوەستابووین، وتیان: — لێرەش نییه!

من ئەو پۆژە و، تەنانهت پۆژان و مانگان ی پاش ئەویش نەم ئەزانی که ونبوونی ئەمین چۆناوچۆن ژیان ی من، لووبا؛ کچی «پیتەر لیبی» یار و هاوڕیی دووچیک^(۲)، هه‌لاتووی چیکۆسلۆفاکیا، دەرچووی بەشی

۱- گەماربەری: disinfection **بەھەڵبەن** خاوتنکردنەو بە دەرمان بۆ لەناوبردنی باکتریا. **د** ضد عفونی کردن **desinfeksjon** **ن** طهر.

۲- دووچیک: Alexander Dubek **رامیار** ئەلیکساندەر (۱۹۲۱-۱۹۹۳) رامیاری دیاری چیکۆسلۆفاکیا بوو. لە سالی ۱۹۶۸ تا ۱۹۶۹ وەک سکرێتێری یەکه می سەرۆکایەتی کۆمپتە ی ناوەندی پارتی کۆمۆنیستی چیکۆسلۆفاکیا کاری کرد. لە بەھاری پراگدا هەولی چاکسازی لە حکومەتی کۆمۆنیستی دا، بەلام ناچار کرا دەست لە کار بکشیتەو و بۆ ماوەی بیست سال لە ماله‌کە ی خۆی دەستبەسەر کرا. سالی ۱۹۸۹ گەرایەو بە کایە ی رامیاری و هه‌لپۆردرا بۆ سەرۆکی پارلمانی فیدرالی چیکۆسلۆفاکیا، که سالی ۱۹۹۳ بوویەو بە دوو ولاتی سەر بە خۆی کۆماری چیک و کۆماری سلۆفاکیا.

كۆنینه ناسى زانكۆي له ندهن، فه رمانبه رى "مۆزه خانه ي ئيرانى باستان" ي شارى تاران و، هاوسه رى دكتور ئه ميني جه لالى، به راپه رپىنى ئيرانه وه گرى ئه دات؟!

كاتيکه سه عید، پورزای ئه مین وتی: «لیره ش نییه.» چاوم له ده می نیوه ئاواله ی عه به بوو که چه ند پیتی «به — دا — خه — وه» ی تیا قه تیس ببوو. ویستبووی بلّی: «به داخه وه لیره ش نییه!» و پپی خو ش بوو که سه عید پيش ئه و دابوو. عه به نه ی ئه زانی ئیمه هه موومان سه ره رای ئه و هه موو ئه وین و خو شه ویستییه ی به رامبه ر به ئه مین هه مان بوو، نیگه رانی ئه وه بووین که ئه مین له ویش نه بوو؛ چونکه ئه گه ر له وئى بوايه لانیکه م واتای ئه وه بوو که دۆزیومانه ته وه.

هیچکامیان نه یان ئه زانی کرده وه نائاساییه کانی به ردیا له ونبوونی خودی ئه مین دژوارتر بوو. له رۆژی هه ینیه وه که ئه مین دیاری نه مابوو و هه والمان لپی نه مابوو، به ردیا رۆژ له دواى رۆژ لاوازتر و بیده نگر ببوو. هه ر جاره ی ماندووی گه ران و پشکنین به دواى ئه مین دا ئه گه راینه وه بۆ مالله وه، ئه و به په له ئه هات بۆ لام، سه یریکی ئه کردم و پاشان وه کوو پیم وتییت «هیشتا باوکتمان نه دۆزیوه ته وه.» سه رى دائه خست و ئه چوو ه سووچیکه وه و، به بی هه را، کز ئه بوو و به بیده نگ دائه نیشت.

له هه مان ئه و ماوه کورته دا ئه مینی وازی گه ش و جموجۆلی هه میشه یی خو ی له ده ست داوه و بووه به جه سته یه کی بیگیان، که به دواى گیانی ونبووی خو ی دا ئه گه ری!

له نیوه رۆی رۆژی هه ینی رابوردوو وه که ئه مین له نۆرینگه که ی له شه قامی «زانکۆی ئه فسه رى» ها تبوویه ده ره وه و سواری ئوتۆمۆبیله که ی ببوو، هیچکه س نه ی ئه زانی چی به سه ر ها توه. چما... جگه له سو دا به، سه کرتییری نۆرینگه، که ئه مین تا شه قامیکی ئه ولاتر به ناوی ئه لپورز بر دبووی و له جه مسه رى ئه و شه قامه دا دا یبه زان دبوو. ئه مین ته نه ات نه چوو بووه ناو شه قامی ئه لپورزه وه و هه ر له ویوه به ره و مالى باوکی له

گہرہ کینک بہ ناوی پردی ئەمیر بہ ہادور ہاتبوو، تا بیت بۆ لای من و منالہ کانمان، کہ لەوئ چاوەریمان ئەکرد.

من، لەگەڵ ھەموو دۆستان و کەسانی بنەمالە ی ئەمین کە موزۆر نیوانی شەقامی ئەلبورز تا مالی خەزورم، حاجی ھیدایەتوللای جەلالی، ھەنگاو بہ ھەنگاو گەرابووین و لە یەکە یەکە دووکانداران، رپیواران و ئەو منالانە ی ھەمیشە لە بەردەم مالەکان دا خولەیان ئەھات، پرسیبوویمان: -

- ئایە رۆژی ھەینی کاتژمیر دوانزە ی نیوہ پۆ ئۆتۆمۆبیلکی مەرسیدسی خۆلەمیشیتان نہ دیوہ کہ لیروہ تیبپەرئ؟

پاشانیش وینە یەکی ۸ بہ ۲۱ ی ئەمینمان، بہ جاکەت و پانتۆلیکی سورمەیی و کراقاتی شینی رپیرئ، چاو لە کامیرا و دەم بہ پیکەنین پیشانی ھەموو رپیوار و کۆگادار و تەنانەت منالانی دە دوانزە سالانیش دابوو:

- رۆژی ھەینی کاتژمیری دوانزە ئەم کابرایەتان نہ دیوہ؟

لە سەرانسەری ئەو کاتەدا تەنھا پیریژنیک، کہ بەزۆر بەرپی خوی ئەبینی، پاش سەیرکردنی وینە کہ وتبوی:

- بۆ نا، پیموای دیومە. لەوئ، لە دووکانی مەش تەقی میوہی ئەکری.

عەبە بہ پیحۆشحالێوہ، لە سەر شوستەکەوہ دەستی بۆ من و نیرگز، کہ لە ئۆتۆمۆبیلەکەدا دانیشتبووین، راوہشاندبوو و ئیمەش بہ ھەلات ھەلات خۆمان گەیاندبوویە لای.

- ئەم پیریژنە ئەمینی دیوہ. ئەلئ رۆژی ھەینی ئەوی بینیوہ خەریکی میوہکرین بووہ.

- دایە، لە کوئ؟ لە کوئ ئەوت بینی؟

نیرگز ئەمە ی پرسیبوو، ھەرچەند پپی وانەبوو براکە ی لەو کاتەدا میوہی کریبئ، بہ تاییەت کاتیکە بەرپیوہیە بۆ مالی باوکی.

ئەنگۆستە لەر و لاوازەکە ی ژنە، کہ ئاماژە ی بہ کۆگای میوہفرۆشە

بچوکه که هی ئەوبه‌ری شه‌قام ئەکرد، ماوه‌یه‌کی زۆر به‌حه‌واوه مابوو‌یه‌وه. به‌لام «مه‌ش ته‌قی» میوه‌فرۆش شتی وای له‌بیر نه‌بوو و به‌پێکه‌نینه‌وه وتبووی:

— ره‌نگه‌ سالی‌ک ئەبێ ک‌پ‌یار‌یکی وه‌ها پاک و خاوی‌نم نه‌دیوه... به‌لێ... دل‌نیام، مه‌گه‌ر ئەبێ ئەم جه‌نا به‌ لی‌ره بووبی‌ت و من له‌بیرم بچێ؟

منیش به‌په‌له‌ وتبووم:

— به‌لام می‌رده‌که‌م ئەو پ‌ۆ‌ژه جاکه‌ت و پانتۆلی له‌به‌ر نه‌بوو. بلووزی‌کی ر‌پ‌ر‌پ‌یی شینکی له‌به‌ردا بوو. پانتۆله‌که‌شی بۆر بوو.

میوه‌فرۆش که له‌ شی‌وه‌ی قسه‌کردنی من که‌وتبوویه پێکه‌نین — و من ئەم‌زانی وه‌کوو زۆر به‌ی ئی‌رانی‌ه‌کان که بۆ یه‌که‌مجار گۆیی له‌ قسه‌کردنی من بوو، وای ئەزانی ئەبێ له‌ ئەرمه‌نیه‌کانی ئەسه‌فه‌هان بم — وتبووی:

— به‌لێ... خانم... به‌لێ. ئاوه‌رم پ‌پ‌ی ئەشک‌ی ئەم وینه‌یه‌ هی‌ی ئەو پ‌ۆ‌ژه نییه‌. به‌لام ئەم بی‌جمه‌ خۆ له‌بیر ناچ‌پ‌ته‌وه. من مه‌به‌ستم سه‌ر و سیمای ئەم جه‌نا به‌ بوو که ماشه‌ل‌لا پاک و خاوی‌نه!

لانی‌که‌م ده‌ منالی‌ش وتبوویان پ‌ۆ‌ژی هه‌ینی کات‌م‌ی‌ری دوانزه مه‌رسیدسی‌کی زیوه‌بیان بینیه‌ له‌ شه‌قامه‌که‌ی ئەوانه‌وه تی‌په‌ریوه. یه‌کی‌شیان وتبووی مه‌رسیدسی‌کی زیوه‌یی له‌گه‌ل پ‌ی‌ر‌ۆ‌زه‌بییه‌کی سه‌وز له‌یه‌کیان داوه.

به‌لام له‌وه‌هفته‌یه‌دا، سه‌ره‌پ‌رای ئەوه‌ی له‌ تاران سه‌د و سی و دوو پ‌وودا‌وی بچووک و یانزه پ‌یکادانی گه‌وره‌هه‌بوو که ببوو به‌هۆی برینداربوونی هه‌وت پ‌یاو و دوو ژن و مردنی دوو پ‌یاو، به‌لام ه‌یچ مه‌رسیدسی‌کی زیوه‌یی له‌ناو ئەو پ‌ووداوانه‌دا نه‌بوو. عه‌به‌ و ژنه‌که‌ی سوره‌بی‌ا، چوو‌بوون بۆ بینینی دوو پ‌یاوی ب‌ه‌هۆش و نه‌ناسراو، به‌لام ه‌یچکامیان ئەمین نه‌بوون. پ‌ۆ‌لیس، پ‌ی‌شتر ئەمانه‌ی به‌ ئی‌مه‌گوتبوو. نه‌ وه‌کوو برینداری ئوتۆمۆبیل، نه‌ وه‌کوو نه‌خۆشی ئاسایی، که‌سی‌ک به‌

ناوی ئەمینی جەلالی، یان تەنانەت لە شیۆه و قەلافەتی ئەو لە هیچ نەخۆشخانەیک نەکە وتوو.

رۆژی سێیەمی ونبوونی ئەمین و، لە دواى بیستنی ئەم قسەییە، سەعید بۆ دووهمین جار وتبووی:

— نەکا خۆیان گرتیتیان! —

جاری یەكەم حاجی جەلالی بە توورپەییەوه قسەكەى پەت كەردبوویەوه و كەسى تریش شوین قسەكەى نەگرتبوو. ئەمجارەش من، لە نیوان پیلۆه ئاساو و قورسەكانم بە هۆی گریانەوه، زۆر بە دژواری نیگایەكى پەخنەئامیزی سەعیدم كەردبوو و وتبوو:

— پۆلیس بۆ ئەبێ بیگرێ؟ ئەو خۆ هیچی نەكەردوو. دژی شوپرشیش نەبوو.

— بەلێ ئەزانم. بەلام ئەگەر پۆلیس كەسێك بگرێ لەبەر ئەوه نییه كە كارێكى كەردبێ. ئەم پۆژانە گومان لە هەركەس بکەن ئەیگرن.

عەبەش رووی لە سەعید كەردبوو و وتبووی:

— بۆ قسەى بیواتا ئەكەى؟ كى كەسى گرتوو تەنها لەبەر ئەوهى گومانی لیکردوو؟

و هەكوو هەمیشەش وەلامى وەرگرتبوویەوه:

— خەریکن كۆمەل كۆمەل خەلك ئەگرن بەلام تۆ ئەلێى لەم دنیاىدا نیت و گویى خۆت بەرامبەر بە هوموو شتێك ئاخنیوه.

عەبە پێكەنینێكى باوكانەى كەردبوو و پروونی كەردبوویەوه:

— بەلام ئەوانە دژی شوپرشن. ئەمین سەله‌ه‌ه‌یه چالاكى رامیاریشی نەبووه. لەخۆوه خۆ كەس ناگرن.

لە كاتیكا بەرەوروی من ئەهات، بە توورپەییەوه سەیری سەعیدی كەردبوو و بە منى وتبوو:

— لەخۆوه ئەلێ لووبا گیان... كى كاری بە ئەمین داوه!

بە راستیش كى ئەیتوانی كاری بە كورپی حاجی هیدایەتوللای جەلالی، واتە ئەو كاپرایەى كە هەمیشە پشتیوانی شوپرش بووه و

مليونه‌ها تمه‌نی^(۳) بۆ خەرچ كردوو، هه‌بیت؟ سه‌ره‌پای ئەمه‌ش عيسمه‌ت خانمی خه‌سووم و نیرگزی کچیان خستبوویه ری. پیره‌میردیش، که به ونبوونی ئەمین به ته‌واوته‌ی سه‌ری لیئیشیابوو، به زۆر خۆی بۆ کۆ ئەکرایه‌وه و هه‌رکەس که ئەیناسی ته‌له‌فۆنی بۆ کردبوون یان چووبوو بۆ لایان: ئەوانه‌ی له سه‌رۆک وه‌زیری کاریان ئەکرد، ئەندامانی دادگای شوپش، به‌پێوه‌به‌رانی پۆلیس و بگێره‌کانی کومیته‌کانی شوپش که ده‌سه‌لاتی راسته‌قینه به ده‌ستی ئەوانه‌وه بوو. به‌لام هه‌موویان وتبوویان له لایه‌ن ئەوانه‌وه هه‌یچ کاریک دژی دکتۆر ئەمینی جه‌لالی پرووی نه‌داوه و پروو نادا. ته‌نانه‌ت خودی سه‌رۆکی پۆلیسی تاران وینه‌یه‌کی ئەمینی له ئەمه‌ وه‌رگرتبوو و دابووی به‌ پۆژنامه‌کان.

ئێواره‌ی پۆژی دووشه‌مه‌ ۶ی ئاگوست، له ته‌نیشته‌ تیره‌ درشته‌کانی پۆژنامه‌کانه‌وه — که له زمانی دکتۆر یه‌زدی، وه‌زیری کاروباری ده‌ره‌وه‌ی ئێران، په‌رده‌ی له سه‌ر په‌یوه‌ندی به‌ختیار، دوا سه‌رۆک وه‌زیری شا، له‌گه‌ڵ ئەمريکا هه‌لئه‌دايه‌وه — وینه‌ی شه‌ش له چواری ئەمینیش چاپ کرابوو که ئەمه‌یان نه‌ جاکه‌ت و نه‌ کراقاتی هه‌بوو و نه‌ بزه له سه‌ر لیوی بوو. له ژێر وینه‌که‌ شه‌وه ژماره ته‌له‌فۆنه‌کانی پۆلیس نووسرابوو، به‌لام به‌ قسه‌ی پۆلیس، هه‌یچکەس ته‌له‌فۆنی نه‌کردبوو که ته‌نانه‌ت بۆ یه‌که‌جاریش مرۆفئیکی وای بینیی.

دۆستان و ئاشنایانی مالى حاجیش کاتیکه ته‌له‌فۆنیان ئەکرد، له‌گه‌ڵ هاوده‌ردی ده‌ربرپین، زیاتر داوای زانیارییان له سه‌ر ونبوونی ئەمین ئەکرد.

له راستیدا، چوون بۆ ساردخانه‌ی پزیشکی قانونی له لایه‌ن یه‌کێک له‌م ناسراوانه‌وه که دۆستی ئەحمەد و فه‌رمانبه‌ری پزیشکی قانونی پێشنیاز کرا:

۳- تمه‌ن: یه‌که‌ی داروی ئێرانی، به‌رامبه‌ره به‌ ده‌ فه‌ران یان ده‌ ریال. ◀ قه‌ران، کرۆنه به‌ واتای تاج و ریال، یه‌که‌یه‌کی دراوی ئیسپانیایه‌. ▶ ریال

– باشتەرە سەرئیکیش لەوئى بەدن. خوا ئەو پوژە نەھئینى، زمانم لال، بەلام ھەرچى چۆن بى، دلت ئاسوودە ئەبى. پوژانە دەیان تەرم ئەبرى بۆ ساردخانە و لەوئى بە بىناو و نیشان ئەمىتتەتەو، ھەتا خزمىک، دۆستىک پوژئى بىت و بیانناسىتەو.

لە ھەمان پوژئى سىيەمەو ھە کە پۆلىس وتبووى: «ھىچکەس بە ناوى ئەمىن و شىوہ و قەلافەتى ئەوہو، چ و ھەکوو برىندارى پوودا و چ و ھەکوو نەخۆشى ئاساىى لە ھىچ نەخۆشخانەيەک نىيە.» منىش بىرى ساردخانەى پزىشكى قانونى ھاتبو بە مېشکەدا، بەلام نەم ئەوئرا بىلېم. خۆشم رەم لەم بىرە بوو و نەمئەويست لە مېشکەدا پاتەى بکەمەمە. سەرەراى ئەمەش کاتىکە ئەحمەد بە پارىزەوہ وتبووى: «خۆ خراپ نىيە سەرئىک لەوئىش بەدەين.» من پېشتر لە ھەموان وتبووم:

– ئەبى بچىن. ھەر شوئىک کە دئى بە بىرماندا ئەبى بچىن. سەعید و عەبە، زياتر لە ئەحمەد، پووپۆشى سەر تەرمەکانيان لادابوو. ئەحمەد لە ھەمان سەرەتای کاردا، پاش بىنىنى ھەژدەمىن تەرم کە گەنجىكى بىست و ھەوت ھەشت سالا بوو، ئىتر نەيتوانىبوو لە جىي خۆى بچوولئى. ماوہيەک ھەر لەوئى بەسەر سەرى گەنجەکەو ھەستابوو و نەيتوانىبوو دەستى بىزىوئى کە سووچى پووپۆشە سەوزەکەى گرتبوو و ئەيگوشى. گەنجەکە بە لووتىكى ھاردراوہو کە دوو کونى لار و لەوئى پىوہ بوو، بە ئارامى پاکشابوو و جگە لە پەنگى سپى شىن ھەلگەپراوى ھىچ نىشانەيەکى مردنى پىوہ ديار نەبوو. پوخسارى خاويئى خاويئى بوو. تەنانت يەک دلۆپ خويئىش بە دەوربەرى لووت و لىوہ ھەلداوہکەيەو نەئەبىنرا. ئەتوت لووتى ھەمىشە بە ھەمان شىوہ بووہ و لىوى لە سەرەتای ژيانەوہ تا بنى گوئى چەپى درىژەى ھەبووہ. ئەحمەد ھەرچى چۆن بى، پووپۆشە سەوزەکەى بەردابوو و خۆى گەياندبووہ نزيکترىن ديوار کە بە کاشى سپى داپوشرابوو و روو بە ديوارەکە ھەستابوو:

– نامەوئى بىنىم. ئىتر نامەوئى بىنىم.

عەبە دیبووی رەنگی ڕوومەتی ئەحمەد شین ھەلگەراوە. پێی وتبوو:
— تۆ باشتر وایە بچیتە دەرەوہ.

ئەحمەد سەری نابوو بە دیوارەکەوہ و بە ھەستکردنی سەرما
کاشیەکە لە سەر تەویلی بە ترسەوہ خۆی کیشابووہ و بە شانی
لەرزۆکەوہ دیسانەوہ وتبوی:

— ئیتر نامەوی ببینم.

— باشە، باشە. مەی بینە. وەرە با بچینە دەرەوہ.

سەعید و ئەو فەرمانبەرە ساردخانە، خۆیان گەیاندبوو و
ئەحمەدیان بردبوو بۆ ژووریکی تەنیشتەوہ کە پزیشکیک لەوی
دانیشتبوو.

پاش ئەوہی سەعید و عەبە زیاتر لە سەد و چل تەرمی رچاوی
تریشیان دیبوو؛ مردووی سەر قەلەشاو، پوخساری تیکشکینزاو،
چاوی لە کالانە درپەرپیو، دەمی ھەلداو و گۆیی ھەلگەندراو... بەلام
خوشبەختانە یان بەدبەختانە ئەمەین لەناو ئەوانەدا نەبوو. نەشی ئەتوانی
لەوی بێ. چونکە زۆربەیی ئەو تەرمانە یان ساواکی بوون یان دژی
شۆرش.

فەرمانبەری پزیشکی قانونی، لە کاتیکی پوویشی سەر تەرمەکانیان
بە خیرایی ھەلئەدایەوہ، ئەمەیی پێیان گوتبوو — بە دەنگیک کە نە رقی
تیا بوو، نە پەژارە و نە تەنانت شادمانیەکی تاییەت. خەمسارد،
بە رپوویشە سپیەکەوہ کە وادیار بوو زۆر بۆی گەورەوہ و بەو
سۆلانەوہ کە کاتی ریکردن خەشیان ئەکرد، شان بە شانی ئەوان
رپویشتبوو و ھەرچەند خولەک جاریک کە رپوویشی سەر مردوویەکیان
ھەلئەدایەوہ و ھەناسەوہکی ئاسوودەبیان ھەلئەکیشا، وتبوی:

— ئەمەش ئەبێ ساواکی بێ. خەلکی جگە لە ساواکییەکان کەس

بەوجۆرە ناکوژن.

— ھەرگیز نەمدیبوو پیرەمیردیککی بەو تەمەنە بەو شیوہیە بکوژن.

ئەبى دژى شۆرش بووبى.

– سەيركەن، دەستىكى ئەمەيان بېرپوۋتەو.

لە سەر سىنگى پارچە كاغەزىك دانرابوو و لە سەرى نووسرابوو

«دژى شۆرش».

– ئەمەشيان زمانى نىيە. مسۆگەر دەريان كىشاو. ئەبى زمانگىر

بووبى.

به دريژايي ريگه، له پزيشكى قانونيه وه تا مهيدانى فيردهوسى
— که لهوئى عه بهمان له بهردهمى نۆرينگهئى ژنه کهئى، سوره بيا—
دابه زاند به بيدهنگى تيپه ريبوو. من له كورسى پشته وهئى ئوتومۆبيله که
و لای په نجه ره کراوه که وه دانیشتبوووم. بایه کی گهرم و هه ناسه بر که
ئه دا به سهر داوى نيوه روانى هاوینى تاران دا، ئهيدا له روومه تم. چاوم
ئه سووتايه وه. ته نانه ت کاتيکه پیلوه کانیشم داخستبوو، با به پشتيانا تئ
ئه په پى و چاوه کانمى ئه پرووشاند که خوئى به هوئى گريانه وه ناسۆر
ببوو.

شارى تاران به م بایه دائه گيرسا و به ئاواتى سروهيه کی فينکه وه
که له گه ل ئیواره ئه هات، دهمى داچه قانذبوو. زیاتر له شه ش مانگ
له سه رکه وتنى راپه رپين و گۆرانى رژيم تئ نه په ريبوو. باله خانه کان
سووتاو و نيوه دارپوخاو، داره کان داوه ريبوون و، شوشه شکاوه کانى
دامه زراوه حکوميه کان، بيرخه ره وهئى ئه و جه ماوهره فراوانه بوو که
که فچه رين و به بهرد و خشت و مه شخه لئى ئاگر به دهسته وه ئه و
شۆر شه يان به سه رکه وتن گه يانذبوو. به لام هه مان جه ماوهر ئه مپرو
وه کوو خه لکيکى بلاوه کردوو به شه قامه کاندا تيئه په رپين، ئارام و
سه رداخستوو و ماندوو، به دست و پيئى شل و داشۆراوه وه و، وه کوو
ئه و راکه رانهئى له هيلئى کوئايى پيشبرکئى تيئه په رپن و بۆيان گرنگ نييه

بزانن کۆ خەلاتی وەرگرتوو؛ ئەچن بۆ ئەوێ سووچیک بدۆزنەو بۆ ئەوێ ماندوو بەسێنەو و هەناسەیان بێتەو بەر.

میشکم کاری نەئەکرد. تا نیو کاتژمێر پێش ئەو، پێش ئەوێ سەعید بلێ «لێرەش نییە.» سەدان بیر بە میشکمدا تێپەربوو. بیرم لە منالەکانم کردبوویەو. بیرم لەو کردبوویەو ئەگەر ئەمین لە پشت ئەو دیوارە سپیانەو بێ. چۆناوچۆن هەوالەکی بە بەردیا بدەم؟ ئەبێ چی بکەم؟ بچم بۆ کوێ؟ بیرم لەو کردبوویەو ئەبێ بگەرێمەو بۆ لەندەن. لەوێ کە بەبێ ئەمین بگەرێمەو بۆ ئەوێ؛ یەکەم دیداری خۆم لەگەڵ ئەمین لەو نەخۆشخانەێ لەندەن هاتەو بیر. کەوتەو یادی پۆژانی دلرپینی پیاسەکردنمان لە کۆلانە تەماویەکانی ئیوارانی نۆفەمبەری لەندەن. بیرم ئەو لارێ دلپەسەندە ناوقەدەپرانەێ لە پارکی «هەمستید» دۆزیبوومانەو. بیرم ئەو دارە پیرەێ هەموو ریشەکانی لە عەرز هاتبوویە دەرەو، ئەمین ئەبیوت: «هەر جارەێ بەم دارە ئەگەم ریشەکانی چەند سانیمەتر زیاتر لە خاک کەوتۆتە دەرەو؛ ئەلێی ئەوئەندە لە بن خاک ماوەتەو، ماندوو بوو و ئێستە ئەیەوێ بێتە سەر خاک و نەک لە عەرز بەلکو لە ئاسمان ئاو وەربرگێ.» پاشان بیرم کردبوویەو توانای ئەوئەم نییە بەبێ ئەمین بگەرێمەو بۆ لەندەن و لەوێ بمینمەو. بیرم کردبوویەو: «بەلام ئەی بەبێ ئەو ئەتوانم لە تاران بمینمەو؟» و لە خۆم پرسیبوو: «ئەی لە کوێ؟ ئەی بچم بۆ کوێ؟ ئەتوانی بچم بۆ کوێ؟»

ئێستە بەلام میشکم کاری نەئەکرد. سەرانسەری پۆژانی رابوردوو، هەر جارەێ کە شیمانەێ مەرگی ئەمین ئەهاتە پێشەو، هەرم بە خێرای ئەکەوتە کار؛ دلّم ئەخێورایەو؛ ئازارم لە هەموو شانەکانی لەشەدا هەست پێ ئەکرد و؛ فرمیسکم دائەباراند. تەنانت ئەوسا کە تەنهایش بووم بە دەنگی بەرز ئەگریام. بەلام لە هەمان کاتیشدا میشکم هەر کاری کردوو. وەکوو گیانەوهریک کە جووتە مردووەکی ئەبینی، ئەبۆرپینی، بەدەور خۆیا ئەخولیتەو و لە کۆتاییدا بە شیوەیەکی

خۆرپسک و له پیناوی مانه وه دا به جی ئه هیللی و ئه پروا. له گریمانی مردنی ئه مین دا بیرم له خۆم و مناله کانمان ئه کرده وه. به لام ئه وسای که نهم ئه زانی ئه مین مردوه یان زیندوه، میشکم دانه خرا و هه رچیم ئه کرد نهم ئه توانی بیخه مه کار. له بۆشاییه کی ره هادا دانه نیشتم و سپر و مات چاوم ئه برییه سووچیک.

نیرگز، له لامه وه دانیشتبوو. پالی دابوویه وه و قژی دریژی به گیره یه کی کریمی په نگ له لای سه ره وه کو کرد بوویه وه و دریژه ی بسکی پرژابوو به سه ر کورسی ئوتومبیله که دا. ئه مزانی میشکی ئه و پپچه وانه ی میشکی من، له مکاته دا به خیرایی کاری ئه کرد. میشکی کارزانی ئه و بو ساتیکیش ئوقره ی نه ئه گرت. له و پرژه وه که ئه مین ون ببوو، ئه و به رده وام به دوا ی هیمایه که دا ئه گه را. په یشوینی ئه و نیشانه یه ی ئه گرت و تا کو تایی به دوا ی ئه رویشتم و ئه وسای که ئه گه یشته که وشه نیکی داخراو، به بی ماندویتی ئه گه راپه وه و ئه که وته شوین سه ره داویکی تر. له و کاته ش دا بو چه نده مین جار، که وتبوویه بیرى ئه وه ی که: «نابی ئه و نه خو شه ی که ئه مین پرژی ههینی رابوردوو له بهر ئه و چوو بوو بو نۆرینگه به ساده سهیر بکری. ئه بی بیدۆزینه وه. ئه و ژنه هه رکه س بیته له ونبوونی ئه مین دا رۆلیکی هه بووه.» ئینجا به دهنگی بهرز ئه ندیشته ی خۆی ده رئه بری:

— من هیشتا ش پیموایه ئه گه ر بتوانین ئه و ژنه بدۆزینه وه، په نگه زور شتمان ده سبکه وئی!

هیچکس وه لامی نه دایه وه. هه موومان ئه مانزانی نیشانه یه کی ئه وتوی ئه و ژنه به دهسته وه نییه. ته نانه ت سو دابه ش، واته ته نها که سه یکه ئه و ژنه ی بینبوو، هیچی ده رباره ی نه ئه زانی؛ جگه له وه ی که ئه و ژنه پرژی ههینی کاترمیری نو و نیو چوه بو نۆرینگه که ی ئه مین و پاش وتووژیکی کورت له گه لی، کورتاژی کردوه و پاش توژی حه سانه وه، کاترمیری یانزه و نیو، له نۆرینگه چوه ته ده ره وه و رویشتوه. سو دابه جاریکیش هاتبوویه وه بیرى، له پشت په نجه ره ی

ژووری چاوەرپوانیەوێ کابرایەکی بینیوە لە بەردەرگای نۆرینگە لە ئوتۆمۆبیلیکدا دانیشتووە. وای داناو پەنگە چاوەرپۆی ئەو ژنە بووبۆ. ئەم کابرا پەنگە هەمان بووبۆی کە ژنەکەى بە ئەمین ناساندبوو. هەمان ئەو کەسەى سەرلەبەیانى پۆژى هەینی، کاتیک کە ئەمین خەریک بوو بلووزە پێرئ شینکیەکەى لەبەر ئەکرد و من لە سەر تەختەکە پاکشابووم و سەیرم ئەکرد، بە ناوی «دۆستیک» ناوی هینابوو و وتبووی «دۆستیک پراسپاردوو. کچیکى بە کەسوکارە و ئەگەر بنەمالەکەى پێ بزانی، ژيانى لئ ئەشەوینن.»

ئەحمەد لای دەستى سەعیدەوێ بە ئارامى لئى پرسى:

– بۆ کوئ ئەچین؟

نیورپوخیم ئەبینى ماندوو و شەکەت بوو. گلینە خۆلەمیشیەکانى، وەکوو ئەوکاتەى لە ساردخانەى پزیشکى قانونى هاتینە دەرەوێ خولە خولى بوو. سەعید بۆ ساتیک ئاوپى دایەوێ و سەیریکى کرد:

– بۆ مالى حاجى. ئەتەوئى لەبەر مالى خوتان داتەزینم؟

ئەحمەد زۆر بە خیرایى سەرى راوێشاندا:

– نا، نا. منیش لەگەلتان دیم.

ئەوهندە بەپەلە ئەو قسەیهى کرد، لیکم دایەوێ پەنگە نایەوئى بە تەنها لە مالى خویان بیت. بەلام من حەزم ئەکرد لە پاش شەش پۆژى دژوار بگەرپیمەوێ بۆ مالى خۆمان. پێویستم بەوێ بوو تەنها بم. ئیتەر نەم ئەتوانى پوخسارى پەژارایى خەسوو و خەزورم ببینم. وتم:

– ئەکرئى من ببەیتەوێ بۆ مالى خۆمان؟

پیش ئەوێ سەعید وەلامیک بداتەوێ، نیرگز وتی:

– بابە گیان و دایکم ئەگەر تۆمان لەگەل نەبئى هەزار بیرى خراپ ئەکەنەوێ. وەرە بۆ ئەوئى، پاشان من یان سەعید ئەتەبەینەوێ.

پیموت:

– راست ئەکەى، ئەبئى لەگەلتان دیم. باشتەر وایە منالەکانیش

هەلگرم.

ئینجا چاوم له ئاوینه ی ئۆتۆمۆبیله کهدا له چاوی سه عید گئیرا که خهریک بوو سهیری ئه کردم. سه رنجی به خیرایی گواسته وه و زیاتر پیی نا به به نزیندا. شیوهی، خستمیه بیرى ئه و شه وهی له ندهن له مه یخانه ی «بلهک هۆرس» له بهرامبه رمدا دانیشتبوو و منیش بۆ یه که مجار باسی ژيانی خۆم بۆ کردبوو. باسی نیشتمان ه که م، دایکم که به ناوبانگترین گۆرانیبیژی چیکۆسلۆفاکیا بوو و، به کوشتنی خۆی منی هه قده سالانی بییه نا کرد. باسی ئه وین و شووکردنی کورتخایه نم به میلان و، باسی باوکم که به راستی شهیدای بووم و، راست ئه و رۆژهی که ته لاقم وهرگرت، تهرمه خویناوییه کهیم له باخچه ی مالله که ی دا دۆزییه وه و، پاش گریانیکی دريژ و بیدهنگ، له و کاته دا که رومه تم ئه سپرییه وه، نیگام خزابوییه ناو نیگای سه عیده وه و، ئه و ی گه نجه شه رمنه که ی ئه و رۆژانه، که به په له رووی وهرگیرابوو و په رداخی بیره که ی وها خولاندبوویه وه که دهنگی لی به رزه وه ببوو.

ئه حمه د به دهنگیکی له رزۆک وتی:

— بۆ ئه وه نده توند لی ئه خوری؟

— خهریک بوو بیرم ئه کرده وه... نازانم... نازانم له وه زیاتر بچین بۆ

کوی؟ ئه بی چووبی بۆ کوی؟

به سه عیدم وتبوو: «په رداخه که ت ئه که ویته خواره وه.» و ئه ویش دهستی له په رداخه که به رداوو و خستبوویه وه بن باخه لی و وتبووی: «خهریک بوو بیرم ئه کرده وه. مرۆف باوه ر ناکا کومۆنیسته کانیش ئه وه نده درنده بن. به راستی جیی باوه ر نییه.»

نیرگز هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا و سه ری نایه سه ر شانی من و وتی:

— من دیسانه وه ش ئه لییم ئیمه ئه بی ئه و ژنه بدۆزینه وه.

هه ر به وجۆره ی که شانم بۆ نیرگز شل کردبوو، سه رم نا به دیواری ئۆتۆمۆبیله که وه و وتم:

— به لام چۆن؟

نە پۆلیس و نە هیچکەسی تر، جگە لەم چەند کەسە، نە ی ئەزانی ئەمەین پۆژی هەینی ژنیکی کورتاژ کردوو. قەدەغەبوونی کورتاژ، لەپاش راپەڕین — بەبێ ئەوەی رێسایەکی بۆ نووسرابی — زووتر و خیراتر لە هەموو قانوننیک گرنگی پەیدا کرد و ئەو پزیشکانە ی کورتاژیان ئەکرد، بانگ ئەکران بۆ دادگای شوێش. چۆن ئەمانتوانی ئەو ژنە بدۆزینەو بەبێ ئەوەی بلێین بە چ مەبەستیک چوو بە ئۆرینگەکە ی ئەمەین. نیرگز سەری لە سەر شانم بەرزکردوو و قنچ دانیشت و لە کاتیکی هەموو لەشی بۆ لای من وەرئەگێرا وتی:

— مەگەر ئەمەین چەند دۆستی نزیک ی هە یە؟ ئەتوانین لەوانە بپرسین. یان ئەتوانین لەو دکتۆرانە پرسیار بکەین کە ئەمەین هاوکاری پێشە یی لەگەڵیان هەبوو. لییان بپرسین کامیان کەسیکی بۆ کورتاژ ناردوو بۆ لای ئەمەین. وەکوو دکتۆر جەهانگیری.

وتم:

— دکتۆر جەهانگیری دوو حەفتە یە چوو بۆ دەرەو. — ئەتوانین ناوی هەموو ئەو دکتۆرانە ی پە یوهندییان لەگەڵی هەبوو و نەخۆشیان بۆ ناردوو لە سودابە وەر بگرن. ئەمە کاریکی ئاسانە. سە عید وتی:

— پێت وایە ئەو دکتۆرە ی ئەو ژنە ی ناردوو بۆ لای ئەمەین پیمان ئەلی؟ ئەگەر بشیە وێ پیمان بلێ ناتوانی. ئەو ژنە کە یە ئەبێ رازی ببێ لەگەڵمان بدوێ. کچی کە لەم هەلومەرجە دا بەبێ هەراوهوریا کورتاژی کردبێ، بە ئاسانی ئامادە نییە رازە کە ی ئاشکرا بکات.

ماوێە ک بە بێدەنگی تیپەری. بێنیم لە بەرامبەر تەلاری مۆزەخانە وە تێ ئەپەڕین. هاتەو بێرم کە شەش پۆژە نەچومە تە سەر کار. هەستم کرد دلّم بۆ کەلوپەلەکانی ناو مۆزەخانە تەنگ بوو. لەو دارە تە ی خۆم تەریق بوومەو. نیرگز کەوتە گۆ و وتی:

— ئێمە ئەبێ ئەمکارە بکەین. هەر ئەمپۆ، کاتیکی گە یشتینەو مەلّەو ئەبێ تەلەفۆن بۆ سودابە بکەین.

هیشتاش پاش تیپه‌پرینی ساله‌ها، نه‌متوانیوه تیپگه‌م ئەگەر نیرگز ئەو رۆژه نه‌هاتایه‌ت به‌میشکیدا که ئەو ژنه‌ بدۆزیته‌وه و ئەگەر ئەو پیی لئ نه‌چه‌قاندایه‌ت، ئایه‌ پۆژی پاشتریش هەر چه‌زی ئەکرد به‌دوای ئەو ژنه‌دا بگه‌رئ؟ به‌لام ئەزانم بیری دۆزینه‌وه‌ی ئەو ژنه‌ له‌ هه‌مان رۆژه‌وه‌ له‌میشکی من‌دا چه‌که‌ره‌ی کرد و ئەوه‌نده‌ بالای کیشا، بوو به‌ داریکی گه‌له‌گه‌ت؛ داریک که‌ دۆزینه‌وه‌ی ئەو ژنه‌ش نه‌ی ئەتوانی له‌بنی به‌هینئ. هیشتاش، له‌پاش تیپه‌پرینی ساله‌ها، له‌خه‌ونه‌کانم‌دا به‌دوای نه‌ناسراویک‌دا ئەگه‌پریم؛ نه‌ناسراویک که‌ ئەیتوانی په‌رده‌ له‌ سه‌ر پازیک هه‌لداته‌وه: په‌نگه‌ له‌ پازی خۆکوشتنی دایکم، په‌نگه‌ له‌ مه‌ته‌لی کوژرانی باوکم و په‌نگه‌ له‌ پازی پۆیشتنی کتوپپی میلان. هه‌ندیجار ئەتوانئ کاریک بکات که‌ ئەمین له‌ سه‌ر گرده‌که‌ی پارکی «هه‌مستد» به‌رامبه‌ر تابلۆ ئاسنه‌ زیوینه‌که‌، که‌ ئاراسته‌ی سه‌رنج بۆ دوورنماکانی ده‌ورو به‌ر تیپینی ئەکات، ده‌رکه‌وئ و هه‌ندیجار ئەتوانئ بۆ هه‌میشه‌ ئەمین له‌ جیهانی ونبووه‌کان‌دا رابگرئ؛ نه‌ناسراویک که‌ ئەتوانئ مناله‌کانم له‌ من بسینئ و پیمی بداته‌وه؛ ئەتوانئ بمگه‌رینیته‌وه‌ بۆ نیشتمان‌که‌م یان بۆ هه‌میشه‌ پینگه‌ی گه‌رانه‌وه‌م لیبگرئ؛ نه‌ناسراویک که‌ ئەتوانئ په‌یکه‌ره‌ گه‌وره‌که‌ی ستالین له‌ مه‌یدانی «فه‌نسس لاس» به‌ته‌قینیته‌وه‌ و دهبچک بکات به‌ خاوه‌ن ده‌سه‌لات یان هه‌زاران په‌یکه‌ری مپومۆچی تر له‌ سه‌رانسه‌ری جیهان‌دا به‌ریا بکات؛ ئەتوانئ...

پښوېست نه بوو هېچکامان هېچ بلېين. عېسمهت خانم به بينينى
رواله ته کاني ئيمه به ئاساني نه يتوانى تېنگات هېچ هه واليکى نوئى له ئارادا
نييه. بوغزه کهى قوت دايه وه و به کاره کهرى مالله که، که وه ستابوو و
چاوه پروانى نووچه و هه واليک بوو له لايه ن ئيمه وه، وتى:
- سديقه گيان برؤ چهند په رداخ رېنگال بهينه. سه ريک له
مناله کانيش بده.

ئينجا جهسته قهله و قورسه کهى له سه ر موبله جگه ريبه که
جوولاند:

- مناله کان ئەمړؤ زؤر شادمانن. ته نها جار يکيش نه هاتوون بوؤ
لاى من. مناله کانى سوره بيا و حومه يراش هاتوون بوؤ ئيره و پيکه وه
خه ريکى يارى کردنن... باشه بوؤ وه ستاون؟ دانيشن، دانيشن شتيک
بخونه وه و فينک بېنه وه... ئەمړؤ ئيتر گرهبه!^(٤)

من ئەمزانى ئەو له هه موومان زياتر تينوويه تى و ئاره زووى
خواردنه وهى شتيكى فينكى هه يه، به لام ترسى خوا ريگه ي پي نادا.
مانگ مانگى په مه زان بوؤ؛ مانگيک که موسلماننه کان له خوړ هه لاتنه وه
هه تا خوړ داچوون، به پوژوون و دم له نان و ئاو نادهن.

هه موومان جگه له نيړگز دانيشتين. ئەو بهو بالا بهرز و
ريکوپيکه يه وه، که هېچ شيوه يه کى عېسمهت خانمى پيوه ديار نه بوو، له

٤- گرهبه: **دوره** **شاه** هالوى گه رما، بايه کى ناسازى گه رمه، له وه رزى هاوين په يدا ده بى،
به نجا و چوار روژ ده وام ده کات، ميوه و مه رز وشک ده کات، باى گه رمى کوشنده .

به رامبه ر دایکی پاره ستابوو، وتی:

– بابه گیان له کوئییه؟

– چوو سه ریک له نووسینگه بدات. چارز ببوو و وتی ئەگه ر سه ری
خوی قال بکات، که متر بیر ئەکاته وه.

ئەحمەد که وه کوو هه میشه چاوی بریبوو نیرگز، وتی:

– ته له فۆن ناکه ی بو سودابه؟

عیسمه ت خانم به نیگه رانیه وه سهیری منی کرد:

– هیچ بووه؟

نیرگز له بری من وه لأمی دایه وه:

– نه. ئەمانه وی ناوی هاوکاره کانی ئەمین بدوزینه وه و ته له فۆنیان

بو بکه یین.

هات به ره و ته له فۆنی سه رمیزه که ی ته نیشته من و عیسمه ت خانم،
که له لای گولدانیکی چینی گه وره وه دانرابوو. ویستم هه لسم و جیگه که ی
خۆم بدهم به ئەو. دهستی نایه سه ر شانم و وتی:

– من ئەچم له و دیو ته له فۆن ئەکه م، تو ئاسوو ده به.

به لأم من ئاسوو ده نه بووم. وهک هه میشه له و ژورده دا ئاسوو ده
نه بووم. له و ژورده نیوه تاریکه دا هه میشه هه ستم ئەکرد هه وا خه فه یه
و په ستراوه. چاوم برییه ئەو په نجه ره بچووکه ی له نیوان په رده قه دیفه
سه وز و توپه بژه کانه وه ته نها ده رووی پووناکی ژورده که بوو. چه نده
رقم له و ژورده بوو. ئەوه نده که لوپه لی ناهه ماهه نگی جوراوجوری تیا
رپزکرابوو وه کوو کۆگا کۆنه فرۆشه کانی شه قامی «پورتو بیللو»^(۵)
له ندنی لیها تیبوو. موبلی گه وره ی قورس به روپوشی سه وز و جگه ری،
رپه ی ته خته ی پر له قاپ و قاچاخی زیو و چینی، کورسی کۆنینه ی
جوراوجور، میزی بچووک و گه وره به گولدانی بلووره وه که منی ئەخسته وه
بیری شوینی له دایک بوونم. پوژی یه که م که پیم نابوو یه ئەو ژورده وه

۵- بازاری پورتوبیللو: ortobello market بازاری کۆنه فرۆشانی شه قامی پورتوبیللو، له
پوژئاوای شاری له ندهن.

بیگانہ بھٹے له مندا

ئەمەین وتبووی: «ئەم گۆلدا نائە فابریکی چیکۆسلۆفاکیایە» و من وتبووم:

— وەو... بەلام ئەم ژوورە چەندە سەیر و سەمەرەیه!

— پیموابوو ئەم ژوورەت پێ خۆش ئەبێت. تیکرای ئەم کەلوپەلانیە هەموو کۆنینهن.

من وتبووم:

— ئەگەر کۆنەفرۆش بوایەتم مسۆگەر حەزم لێ ئەکرد.

دەسبەجێ له وتنی ئەم قەسەیه ژێوان بوومەو. خۆشم نەمزانی بۆچی ئەوەندە بە پروتالی قەسەم کردبوو و ئەوەیش شتیکی سروشتی بوو کە ئەمەین قەسەکەى منى پێخۆش نەبوویت. سەرەرای ئەوەش ئەو پۆژە هیچی نەوت، بەلام لهو پاش هەراکات پێکەو ئەچووین بۆ مالى حاجی بە بیانوویەک هەموومانى ئەبرد بۆ دیواخان و یان بۆ ئەو ژوورەى بۆ سەیرکردنى تەلهفیزیۆن لەوئێ خێنەبووینەو. ئەم دوو هۆدەیه بە حەزى نیرگز و بە کەلوپەلى نوێتر رازینرابوونەو. هەرچەند پیموابوو کە ئەو شتانەش لەگەڵ ئەو بنمیچە بەرز و ئەو گەچ برییه کۆنانە و ئەو دەرگا تەختە قورسانەو هەچ هارمونیەکیان پێکەو نیه، بەلام کراویى و پروناکی ژوورەکانم بەدل بوو.

هیشتا پەرداخى رینگالەکەم هەلنەگرتبوو، بەردیا و بارام، یەکیان بێدەنگ و ئارام و ئەویتریان هاروهای و بە راکەراکە هاتنە ژورەو. بارام خۆی هاویشتە باوەشم و بەردیا، بە لارەملى له لامەو له سەر دەسکی موبلهکە دانیشت و بە چاوه گەورە هەنگوینیهکانیهو سەیری ئەکردم. بە دەست قژە ساف و قاوہییهکەى، کە له منەو پێی گەیشتبوو، پەرشان کرد. هەمیشە حەزى لهو کارە ئەکرد. بەلام ئەو پۆژە خۆی کشانەو و سەرى داخست. بارام کە له باوەشدا هەللی ئەخستەو،

پرسیاری پوژانهی خوئی دوویات کردهوه:

– بابه ئەمپۆ دیتەوه؟

– نه گیانه کهم. خو پیموتی چووه بو گەشت.

– کهی دیتەوه؟ بهیانی؟

– رهنکه بهیانی، رهنگیشه پوژیکێ تر.

عیسمهت خانم به پشتی دهست ئەو فرمیسکهی له سیلهی چاویهوه

خزابوو، سپییهوه و باوهشی بو بارام کردهوه و وتی:

– وهره ئیره... وهره باوهشی خۆم... با دایکت رینگاله کهی

بخواتهوه.

بهلام بارام خوئی لکاندبوو به قاچمهوه. سهعید ههلسا و به نهرمی

بارامی له من جیا کردهوه:

– وهره لای مامه. وهره بزانه ئەمپۆ چیت کردووه؟ ئەبێ بۆم

بگپریتەوه.

نیڕگزهاتهوه ئەم دیو و له کاتیکا گۆنای بارامی ماچ ئەکرد وتی:

– سودابە وتی کاری نییه و ئەتوانی له گهلمان بیته بو نوڕینگه.

چوو بو لای بهردیا، که خهریک بوو به ئارامی له ژووره که ئەچووه

دهروهه و، گرتیه باوهش:

– بهردیای گولی خۆم چۆنه؟

بهردیا که بزیههک خزابویه سهه لیبی، له کاتیکا گۆنای ئەدا به

ماچه کهی نیڕگزه، وتی:

– باشم مهتی گیان^(۱).

ئینجا به ئارامی لیبی جیا بوویهوه و له ژووره که چووه دهرهوه.

عیسمهت خانم به چاو بهرپیی کرد. نیگای پر بوو له ئەوین.

– هه موو شتیکی چووه تهوه سهه باوکی. ئەمینیش کاتیکه چوارده

سالان بوو، قهه و بالایی ههه ئەوهنده ئەبوو. هه موو پییان وابوو شانزه

حهقهه سالانه. ههرواش ئارام و بیدهنگ بوو. له بیرمه پوژیک...

بۆ ساتیک چاوم گیرایە چاوی سەعید و بە شەرمەووە سەرم داخست. هەر جارە یەکێک لە کەسانی بنەمالە ی ئەمین لە بەردەمی سەعیددا باسی بەردیای ئەکرد و باسی شیۆه و ویکچوونی ئەوی لەگەڵ ئەمین ئەکرد، تەریق ئەبوومەووە. جگە لە من و ئەمین، ئەو تەنها کەس بوو کە ئەیزانی بەردیا هیچ پەيوەندییەکی بەم بنەمالەووە نییە. هەرچی چۆن بوو ئەمینم بە شەریکی ئەم درۆکردنە ئەزانی، بەلام سەعید چی؟ ئەمزانی سەعید ئەوێندە شیانست و پازدارە، هەر بەو جۆرە هەتا ئیستا ئەم پازە ی لە ناخی دا پراگرتووە، لەمەو بەدواش ئەپیاریزی. بەلام ئەو بیرەش لە کۆلم نەئەبوویەووە کە ئەو یەکیکە لەو سێ کەسە ی ئەم پازە ئەزانی؛ ئەو پازە ی کە ئاشکرا بوونی ئەیتوانی بە چاوترووکانیک بەردیای جەلالی، کورپی دکتۆر ئەمینی جەلالی، نەوہی یەکەمی حاجی هیدایەتوللای جەلالی، وەجای تیکرای خزم و بنەمالە، بکات بە بەردیایەک کە باوکی خەلکی چیکۆسلۆفاکییە و ناوی میلانە و لە نیوان ئەو و ئەم بنەمالە یەدا هیچ خزمایەتیەکی خوینی لە ئارادا نییە؛ ئەو شتە ی لە ولاتیکی وەکوو ئێران و بەتایبەت لە ناو بنەمالە دەولەمەند و کۆنەکاندا بە هیچ شیۆه یەک شیاو و پەسند نەبوو.

هێشتا حەفتە یەک لە لەدایکبوونی بەردیا تێ نەپەریبوو ئەمین پیشنیاری پیکردم شووی پێ بکەم و وتی لێپراو بە بنەمالە و دۆستانی بلێ پێش سالیک زەماوێندمان کردوو و بەردیاش کۆپی خۆمانە. من لەوہی کە بەمجۆرە کورپەکەم ئەبێ بە خاوەنی باوک و بنەمالە زۆر شادمان بووم، بەلام هێشتاش نەم ئەتوانی لەو تیبگەم ئەگەر بنەمالە کە ی بەوہ بزانی کە بەردیا کورپی مێردەکە ی پێشوومە، چ کاردانەوہ یەکی نەشیاو پیشان ئەدەن. بەلام پاش هەلسووکەوت لەگەڵ ئێرانیەکان و لە سەر بناغە ی ئەو ناسینە ی لە بۆچوونەکانی ئەوان بەدەستم هینا و، بەتایبەت پاش نیشتەجێ بوونم لە ئێران، بۆم پروون بوویەووە ئەگەر ئەمین جگە لەوہی بکردایەت، خزمان لەگەڵ بەردیا نەک وەکوو یەکیک لە ئەندامانی بنەمالە، بەلکوو وەکوو میوانیک ئەجوولانەووە

و هه‌لسوکه‌وتیان ئه‌کرد؛ میوانتیک که له میوانپه‌روه‌ری و میهره‌بانی تایبته به ئیرانیه‌کان به‌شداره، به‌لام هیچکات نرخ و بایه‌خی خزمی خوینی به‌ده‌ست ناهینئ. جارنیکیان کاتیکه له‌گه‌ل ئه‌مین سه‌بارته به‌م دو‌خه ئالۆزه‌سه‌م ئه‌کرد، ئه‌و به‌قه‌لسیه‌وه و تبه‌وی: «من نازانم تو بۆچی ئه‌وه‌نده بیر له‌م بابته ئه‌که‌یته‌وه؟ من زۆر به‌ده‌گه‌من بیرم ئه‌که‌ویته‌وه که به‌ردیا کورپی راسته‌قینه‌ی من نییه. له‌راستی‌دا ئه‌بئ بلیم ئه‌و هاو‌خوینی من نییه، ئه‌گینا مه‌گه‌ر ئه‌و هیچی له‌کورپی راسته‌قینه‌ی من که‌متره؟ مه‌گه‌ر پیتوایه ئه‌وه‌نده‌ی ئه‌وم خوش ئه‌وی، که‌متره له‌و خوشه‌ویستی‌یه‌ی به‌رامبه‌ر به‌بارام هه‌مه؟ یان هه‌لسوکه‌وتی من له‌گه‌ل ئه‌و جیا‌وازه؟» وه‌لامی من نه‌ی ئه‌توانی جگه‌ له «نه‌» بیته. پيش ئه‌وه‌ی بارام له‌دایک بیته، هه‌ندی‌جار بیرم ئه‌کرده‌وه ئه‌گه‌ر ئه‌مین منالیکی خوی هه‌بئ، دلنیا هه‌ست و کرداری به‌رامبه‌ر به‌به‌ردیا ئه‌گۆرئ. په‌نگه‌ هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ش بوو که‌هوت سا‌ل له‌گه‌ل داواکه‌ی ئه‌و بۆ منالی تازه، دژ وه‌ستام. به‌لام به‌پنجه‌وانه‌ی چاوه‌روانی من، پاش له‌دایک‌بوونی بارام هیچ هه‌لو‌یستی‌ک نه‌گۆرا. ئه‌مین هه‌روا باو‌کانه له‌گه‌ل به‌ردیا ئه‌جوو‌لایه‌وه یان باشتر وایه بلیم په‌فتاری ئه‌ویندارانه‌ی باوکیکی راسته‌قینه‌ی به‌رامبه‌ر به‌وه‌بوو. له‌راستی‌دا ئه‌وینی به‌ردیا به‌ ئه‌مین تاودانه‌وه‌ی ئه‌و کرداره‌ جووانانه‌ی ئه‌مین بوو. ئه‌مین نمونه‌یه‌ک بوو خوشه‌ویست، که‌ به‌ردیا له‌هه‌موو کار و کرداریکی‌دا په‌یره‌وی لی ئه‌کرد و هه‌رچی له‌وه‌وه‌ فیر ئه‌بوو پپی ئه‌مه‌گدار ئه‌مایه‌وه. ئه‌م پرسته‌یه که «به‌ردیا هه‌موو شتیکی چووه‌ته‌وه سه‌ر ئه‌مین.» به‌رده‌وام و له‌هه‌موو بۆنه‌یه‌ک‌دا له‌لایه‌ن هه‌موو ئه‌ندامانی بنه‌ماله‌وه پاته ئه‌کرایه‌وه. به‌بئ ئه‌وه‌ی که‌س سه‌رنجی ئه‌وه‌ بدات که‌ چاو و په‌نگی به‌ردیا له‌ په‌نگی چاو و قژی منه و که‌سیش نه‌ی ئه‌زانی لووته‌ کورت و گۆنا به‌رجه‌سته‌کانی چۆته‌وه سه‌ر باوکی راسته‌قینه‌ی. باسی قه‌د و بالاییان ئه‌کرد، که‌ به‌رز بوو و له‌ ئه‌مین ئه‌چوو. ریکردنی ئارام و له‌سه‌رخۆیه و، له‌ په‌فتاری ئه‌مین ئه‌چئ. باسی ئارامی و خۆگری ئه‌ویان ئه‌کرد

کہ لہ ئەمین ئەچی. باسی دەنگیان ئەکرد کہ گەرم و بەم بوو و تاودانەوہی دەنگی ئەمین بوو.

ئەو پۆژە عیسمەت خانم دیسانەوہ باسی شیوہکانی بەردیا و ئەمینی ئەکرد؛ ئەو شتە ی کہ من چەندین و چەند جار لیم بیستبوو، وەکوو ھەمیشە نەم ئەزانی ئەو چیرۆکی کہ سەبارەت بە چوار دە سالانی ئەمین دەستی پیکردوو، کہ ی تەواوی ئەکات. بەلام زەنگی تەلەفۆنە کہ بیدەنگی کرد. ترسیک پڑایە نیگای. دەستە سپیلکە و قەلەوہکانی، کہ بە چەند ئەنگوستیلە و بازە پازابووہیوہ، بە ئەسپایی بیستۆکە کہ ی بەرز کردوہ:

– فەرموو، بەلئ، مالی حاجی جەلالیە. نەخیر... لہ مالەوہ نییە... جەنابت؟

ئەجا لہ کاتیکا بیستۆکە کہ ی لہ گوئی دوور ئەکردوہ رەنگی پەری و وپ و کاس بە سەعیدی وت:

– ئەلئ... ئەیەوی لہ گەل پیاویک قسە بکات.

پیش ئەوہی سەعید بزوئ، نیرگز چوو بۆ لای دایکی و بیستۆکە کہ ی لئوہرگرت:

– بەلئ، بفرموون... من کچی حاجی ئاغام. نەخیر خۆی لہ مالەوہ نییە. ئەتوانی لہ گەل من قسە بکە ی. ئەویش لہ مالەوہ بی جیاوازی نییە. ئەگەر قسە یەکت ھە یە بیلئ.

شیوہی قسە کردنی نیرگز توند و فەرماندەرانە بوو و وا دیار بوو بەسەر بیسەرە کہ دا زال بوو. چونکہ لہ پاش ئەوہ تەنھا گوئی پراگرتبوو. سەرەتا پوخساری تیکچرژا، پاشان سوور و سپی ھەلگەرا. عیسمەت خانم دانەویبوویوہ و بە دەمی داچەقاوہوہ سەیری ئەکرد. ئەتوت ھەر ساتە و ئامادە ی ھاوار بکات. رستە ی «ئەیەوی لہ گەل پیاویک قسە بکات!» بۆ ھەموان بەس بوو خرپترین بیر بی. بە میشکیدانا. لہ ئیران ھەوالە ناخۆشەکان ھەمیشە ئەدەن بە پیاوان، چونکہ پیاوان وایە ئەوان توانایان زیاترە. منیش، سەبارەت بەوہی ئەم دیاردە یەم

ئەزانی نینگەران ببووم. دلم وەکوو پزدانیک که بەردەوام خەریکه گەورە ئەبیتەو، هەرساتە و ئەستوورتر ئەبوو. هەستم ئەکرد خەریکه له سینگمەو سەر ئەکەوئ و ئەیهوئ له گەر وومەو بێتە دەرەو. چاوم هەندیجار ئەپروانیە نیرگز و هەندیجار له عیسمەت خانم که له نزیک نیرگزەو دانیشتبوو. بیرم کردەو ئەگەر هەوالیکی ناخۆش ببیست له روخساریهه ئەخوینمەو. له هەمان کات دا گویم بو قسەکانی نیرگز شل کردبوو.

– چ کاتیک؟ بەلئ... دلناییت؟ من ئەتوانم بتیینم؟ تکایە... من... دەنگی چکی برانی هیله که م بیست. نیرگز ساتیک سەیری بیستوکی تەلهفۆنەکهی کرد که هیشتا به دەستیهو بوو. عیسمەت خانم به دەنگیکی گیراوهو پرسى:

– چی بوو نیرگز گیان؟ چی بوو؟
نیرگز بیستوکه کهی دانا، به شیوهیهک که هەستت ئەکرد هەوالی ئاسایی ئەدات، وتى:

– هیچ دایه گیان!

– راستیم پئ بئ نیرگز، چی بوو؟
– به گیانی تۆ، به گیانی بابە گیان هیچ نەبوو. ئەیوت پوژى هەینی ئەمینی بینووه. پیموایی درۆی ئەکرد. پەنگیشه ئەیویست دلمان بخاتە نینگەرانیهوه.

عیسمەت خانم به ئاسوودەیی پالی دایهوه و دەنگی هەناسە قورس و خشاوییه کهی ژوورە کهی داگرت:

– خوا خۆی مەردمئازار بەنەفرەت کات.

وا دیار بوو برۆای کردوو. بەلام من پیموایوو، تەلهفۆنکەر هەرکەس بوو و هەرچی وتوو، به مسۆگەری نیرگزی دردۆنگ و نینگەران کردوو. ئەمتوانی لەوێش تیبگەم که هەوالی مردنی ئەمینی پئ نەبوو. پەفتاری نیرگز بەرداشته کهی منی سەلماند. ئەو بەبئ ئەوهی دابنیشئ، پرووی کردە سەعید و وتى:

– باشتەرە برۆین. سودابه چاوەرپییه. نابێ کات بە فەرپۆ بەدەین.
 کللی ئۆتۆمۆبیلەکەى لە گیرفانى دەرھینا، دای بە ئەحمەد و وتی:
 – تکایە تۆ لووبا و منالەکان ببەو بەو مالهۆه. ئیمە پاشتر ئەتانینین.
 سەعید کە پاش کۆتایی تەلەفۆنەکە بۆ ساتیکیش چاوی لە نیرگز
 ھەلنەگرتبوو، دەسبەجێ بارامی ھەلگرت و ئامادەى رۆیشتن راوہستا.

سەعید و نیرگز بە پەلە دەرکەوتن و منیان بە دەیان پرسیارەوہ
 بەجیھێشت. من مامەوہ و ئەحمەد، کە لە دنیای خۆى دا بوو، عیسمەت
 خانم کە خۆى بۆ قسەکردن ئامادە ئەکرد. ئەمزانی تا ئەو کاتەى رینگە
 بدات من و منالەکان برۆین دوو سێ کاتریمیری پێ ئەچێ و وزەى ئەو
 دوو سێ کاتریمیرەم تیانەمابوو.

ئێستە کاتیکە بێر لە رابوردوو ئەکەمەوہ، سەرەرای ئەوہى
 کە زۆر خۆشم ئەویست، بەلام ھەندىجار تا سنوورى شیت بوون
 تووڤەى ئەکردم. ئەو یەکیک بوو لە ژنانى خویندەوارى پاش شۆڤرشى
 دەستوورى^(۷) ئێران لە سەرەتای سەدەى بیستەمدا. شۆڤرشیک کە
 بە ھۆیەوہ ئێران بۆ یەکەمجار بوو بە خاوەنى پەرلەمان و قانونى
 ئورووپایى. عیسمەت خانم زادەى تەوریز بوو. شاریک لە باکوورى
 رۆژاواى ئێران. پیاوہکانى بنەمالەکەى لە پڕۆسەى شۆڤرشى دەستوورى
 چەندین سال دژ بە ئابینى توندپەرەوہکان وەستابوون، کە ئەیانوت
 پەرلەمان و قانون ئەبێ لە ژێر چاودى مەلاکان دا بێت. ئەو خۆشى لە
 تافى لاوتى دا لە کۆمەلە و گرووپەکانى کچان و ژنانى پێشکەوتنخاوازا
 بەشداری کردبوو؛ کاریک کە لەو سەردەمدا جەربەزەیکى زۆرى
 ئەویست. لە سەردەمى پاشایەتى رەزا شا لە ریزی یەکەمین ژنان بوو
 کە چارشىویان لە سەر ھەلگرت. لە بیست سالى دا بوو بە مامۆستای

۷- شۆڤرشى دەستوورى ئێران: Persian Constitutional Revolution رووداویكى کۆمەلایەتى-
 رامیاری بوو لە میژووى ئێراندا و بەشیکە لە بزوتنەوہى دەستوورى ئێران. سالانى
 ۱۹۰۵ تا ۱۹۱۱ لە سەردەمى قاجارەکان رووى دا، سیستەمى دەسەلاتى ئێرانى گۆڤرى
 لە سەرەرۆ بۆ دەستوورى، پەلەمان دانرا و یەکەمین دەستوور بەسەند کرا.

فیرگهی ئامادهیی کچان. هر له و سالانه دا له گه ل حاجی جه لالی — که ئه و کاته نه ئایینی بوو و نه حاجی، ئه و ناوبانگهی که موسلمانان پاش زیارتهی مه ککه له عهره بستان وهری ئه گرن — زه ماوهندی کرد. خووشی نهی ئه زانی له که یه وه برپای ئایینی په ره ی سه ندووه. ئه یوت کاتیکه شووه که ی چوو بو مه ککه و نازناوی «حاجی» که وته شوین ناوه که ی، بو پیزگرتن له و، سه ره پووشی دا به سه ریا. له چل و یه ک سالی دا له سه ر داوای خو ی کارکه نار بوو و پاشان چوو بو مه ککه و له وه به دوا چارشپووشی کرده وه سه ری. زور جار باسی ئه و سه رده مه ی ئه کرد که هه موو ده رگایه کی ته قانده بوو تا بتوانی خو ی خانه نشین بکا. به جوریک باسی ئه و ئه ی ئه کرد که له چل و یه ک سالی دا چوو بو لای وه زیری په روه رده و بارهینانی ئه و کاته و دلکاو ی کردبوو تا خانه نشینی بکات، ئه توت باسی بیگانه یه ک ئه کات. ئه یوت: «راسته که ی خو شم نه مه وه یست خانه نشین بيم. نه خو شیه که ی نیرگز تو قاندمی. گرانه تای گرتبوو و خه ریک بوو ئه مرد. له و پینج مناله ی که ببووم، سیانیان به سه ر سه که وه چوون و ته نها ئه مین و نیرگزم بو مایه وه. هه ردووکیان به سه ترا بوون به گیانمه وه و ئه گه ر له بهر ئه وان نه بوایه ت له به رامبه ر حاجی دا، که پاش له دایکبوونی نیرگز ئه یوت کاره که ت به جی بهینله، ئه متوانی خو م رابگرم.»

له هه مان مانگه کانی سه ره تای گه شتی من و ئه مین و مناله کان بو ئیران، هر جاره ی که ئه چووین بو سه ردانیان، چه ندین کاتژمیر دانه نیشته و سه ی بو ئه کردم. تی کرای بنه ماله که م له ریگه ی ئه وه وه ناسی. له راپوردووی تی کرای یانه ساکه یان^(A) له ریگه ی ئه وه وه تیگه ی شتم و هر له ریگه ی ئه م سه سانه وه هه موو هه سه ت و نه سه تی ئه وم ناسی. زور حه زی ئه کرد منیش دهرده دللی بو بکه م. باسی باوکم، دایکم، نیشتمانم. به لام من هه میشه خو م له وه ئه پاراست به سه رهاتی خو می بو بگپر مه وه.

۸- یانه سا: family خان، خیزان، بنه ماله، خانه دان، دانیشتوانی مالیک، خانه وار [A] اسره

familie [N] خانواده.

کاریکی ئاسان نه بوو. بهردهوام له بهرامبهر ههستی ئه ودا که ئه یویست
 دهرباره ی من بزانی، پرسپاریکم لی ئه کرد و ئه و دووباره ئه گه پرایه وه
 سه ر خوی و چه ندین کاتژمیر دهرباره ی خوی ئه ودا. ئه یزانی من
 له قسه کردن خۆم ئه پارێزم. سه ره تا پیی وابوو کیشه ی من دژواری
 زمانه. به لام پاشتر که زانی هه موو شت تی ئه گه م و به ئاسانی ئه توانم
 به فارسی قسه بکه م، گه یشتبویه ئه و ئه نجامه ی نامه یی سه برده ی
 خۆم بو ئه و بلیم. زۆر جار بیدهنگیه دورودریژهکانی منی له بهرامبهر
 فره ویژییهکانی خوی دا دابوویه وه به رووم دا: «هه ر من قسه ئه که م و تو
 گوی ئه گری. راست وه کوو حاجی. ئاره زووم ئه وه یه له گه لم بدوی. یان
 لانیکه م هه موو پوژیک که له نووسینگه ئه گه پریته وه، پیم بلی چی بووه و
 چی کردووه. به لام درێخ بو تاقه وشه یه ک و تاقه رسته یه ک!» سه ره پای
 ئه وه ش منی خۆش ئه ویست. ژیا نی ئارامی من و ئه مین زۆر شادمانی
 ئه کرد. به شیوه یه ک که ژیا نی ئیمه ی وه کوو ژیا نی خوی و میرده که ی
 ئه بی نی. ئه یوت: «تو و ئه مین وه کوو گه نجی تی من و حاجین.» پاشان
 پی ئه که نی و درێژه ی ئه دا: «هه لبه ت ئه و کاته من ئه وه نده قسه م
 نه ئه کرد. خوی شم نازانم بو چی ئه وه نده گو پراوم. له و کاته وه خانه نشین
 بووم پوژ له گه ل پوژ زیاتر له بیدهنگی هاتوومه ته دهره وه. نازانم
 بو چی هه ز ئه که م ئه وه نده قسه بکه م! هه ز ئه که م په ژاره ی هه موو
 شتی ک بخۆم. ته نانه ت هه ندی جار هه ز ئه که م هه ر له خۆه ببۆلینم!»
 بیری ئه کرده وه په نگه نزیک بوونه وه له خوا چاوی کردو ته وه و پاده ی
 داخوازی له هه موو شتی ک بردو ته سه ره وه. پیی وابوو نه خۆشیه که ی
 نی رگه ز بو ئه وه بووه که ئه و زیاتر بیر له خوا بکاته وه و خانه نشین
 بوونیش زۆر تر یارمه تی داوه تا زیاتر نوێژ و گازه ی^(۹) خوا بکات.
 سه ره پای ئه مانه ش له لای من ژنیکی سه رنجراکی ش بوو. نمونه یه ک
 بوو له زۆربه ی ژنانی ساماندار ی ئیرانی. ژنیکی میهره بان و دایکیکی

۹- گازه: psalm **شاو** پارانه وه له دهرگای خودا، سه لا، رازونباز، که بار **ف** مناجات **ن**
 psalm **ا** مناجات .

له خوږدوو و، سهره پای ئەمانه فره‌ویست و فره‌ویژ بوو؛ ژنیک که هیچ پیچ و په‌نایه‌ک له په‌فتار و کرداری‌دا نییه و له‌وه ناپرینگیته‌وه خوئی له تیکرپای کاروباری هاوسهر و مناله‌کانی‌دا هه‌لقورتینئی و پای خوئی سه‌باره‌ت به‌وان دهر‌بهرئی؛ ئەو رایه‌ی که زۆر که‌م گوئی لئ ئە‌گیرا، به‌لام ئەو زۆر به‌که‌می ده‌س له شیل‌گیری خوئی هه‌لئه‌گرت!

منالہ کانم خەواند و شووشەى فۆدکاکەم دەرھینا، کە رۆژى پېش ونبوونى ئەمین لە قاچاخفرۆشەکانى ئەلکول — کە پاش پاپه رین و قەدەغە بوونى عارەق و شەراب بازارپیکى گەرمیان هەبوو — کرىبوو. لە سەر مێزە کە دامنا و داوام لە ئەحمەد کرد، کە لە ناو هۆلە کە دا پیا سەى ئەکرد و چەند ساتە و جارپیک بە بەردەم ئەو دەرگا گەورەى دا تى ئەپەپى کە ژوورى نانخواردنى لە چیشتخانە جیا ئەکردەو، تا بۆ خواردنەوہى عارەق بێت بۆ ئەوئى. ئەحمەد بە هەمان شىوہ کە ئەرۆیى بەرپى دا هات بۆ چیشتخانە، لە بەرامبەر من دا دانیشت و لە کاتیکا سەیرى کاتژمیرە کەى ئەکرد وتى:

— زۆریان پى نەچووه؟

منیش پیمابوو سەعید و نیرگز زۆریان پېچوو و نیگەرەن بووم. رەنگە هەر لەبەر ئەم دلە خورپەى بوو کە پیمابوو هەوای ژوورە کە قورسە، هەرچەند نزیکەى کاتژمیریک ئەبوو سپلیتەکان کە وتبوونە کار. سەرەپای ئەو هەش هەستم ئەکرد لە مالى خۆم زیاتر هەست بە هیمنى ئەکەم. هەرچەند بە بینینى ئەمین لە هەموو سووچ و قوژبنیکى مالە کە زیاتر پەژارە مەند ئەبووم، بەلام ئاسوودەتر بووم. ئەمزانی بە سووربوون لە سەر گەرانه وەم بۆ مالەوہ حاجى و حاجى و عیسمەت خانم زیز کردووه، بەلام دلنیا بووم پاش شەش رۆژ مانەوہ لە لای

ئەوان، نەم ئەتوانی لەو زیا تر لە مالى خۆم نەبم. هەموو شتیکی ئەو مالم خۆش ئەویست. لە هەمان پاشنیوە پۆی درەوشاوەی پاییزییەووە که بۆ یەكەم جار پیم نابوو یە ئەو مالم هەستیکی لەبار و ئاشنام بەرامبەری هەبوو. ئەوی بە تەواوەتی لەگەڵ زۆربەى مالم ئیرانیەکان جیاواز بوو؛ ئاپارتمانیکى گەرە، لە بلۆکە بینایەکی مودیپن و نویسان، لە ناوجەرگەى گەرەکی ئەمیریە، یەکیک لە گەرەکه کۆنەکانی تاران؛ بە ژووری هەراو و پەنجەرەى گەرە و پروناکەووە. زیاتر لە هەموو حەزم لە چیشخانە بوو. دەرگایەکی گەرەى هەبوو بەرەو بالکۆن، که ئەپروانی بەسەر پیرە چنارەکانی شەقامی ئەمیریەدا. دیمەنى دوورنمای بالکۆن نیوہی باکووری تاران و لوتکەى تووچال بوو و نیوہکەى تری ئەو پۆژاوا یە بوو که هەمیشە و هەموو کات لەناو دووگەل و تۆز و خاکدا ون بوو. یەكەم شەو که گواستمانەووە بۆ ئەو شوینە، داوام لە ئەمین کرد لە بالکۆن شیو بکەین. سەرەرای ئەوہى هەوا فینک بوو، چەندین کاتژمیر لەوی دانیشتین و سەیری دوورنمای تارانمان کرد که بەو هەموو چرایەووە لە ئاسمانی پر ئەستێرە ئەچوو، قلی کرابیتەووە.

هەلسام و دەرگاکانی بالکۆن کردەووە. فینکی شەوانی هاوینی تاران، سووک و بە ئەسپایی دای لە پوخسارم. گەرەمەووە و بەرامبەر ئەحمەد، که خەریک بوو جگەرەکەى دائەگیرساند، لەمبەر میژەکه دانیشتم و داوای جگەرەم لیکرد؛ داوایەک که بۆ چرکە ساتیک بە میشکمدا هاتبوو و بەبئ ئەوہى بیرى لی بکەمەووە، هات بە زمانمدا. ئەحمەد، بە حەپەساوی، پاکەتى جگەرەکەى بۆ راگرتم. لەو سئ سال و نیوہدا که ئەوم ئەناسی، نەیدیوو جگەرە بکیشم. دووگەلی جگەرەکەم هەلمژی بۆ ناو سیەکانم و بۆم پروون کردەووە:

— پێش دووگیان بوون بە بارام جگەرەم ئەکیشا. پاشان وازم لیھینا.

ئەحمەد هیچی نەوت، بەلام ئەمینی لە پشت پەردەى میلمیلی دووگەلەووە، چاوی تیپریوم. لە نیگایدا هیچ نەبوو. ئەمزانی دیسانەوہش

له دنیای خوی دا مه له ئەکا. سی مانگ پاشتر تابلۆیهکی پیشان دام که له ئەندیشهکانی ئەو چرکه ساته کیشابووی: ماسیهکی سپی له قهراخیکی لمین دا که وتبوو؛ به چاویکی درشت و مۆلهقهوه که له ناو گلینهی دا وینهی ئاسمان و زهریا تیکه ل و نارپک ببوو؛ له ژیر چاوی ماسی دوو کونی لارولهویر و له خوار کونهکانیشهوه لیویک که ههتا لای گویی هه لدرابوو و دلۆپه خوینیکی لی ئەتکا.

کاتیکه گلاسی دووهم له بهردهم ئەحمەد دانا، هاتهوه به خویا و به شهرمه هه میشه بیه که یه وه وتی:

— من... کاتم لی نهگرتوون؟

— نه. زۆرم پیخۆشه لی ره ی. شادم له وهی که ئەمین و من دۆستان باشی وه کوو تۆمان هه یه. ئەم پۆژانه ئەگەر ته نها بوایه تم شیته ئەبووم. ئینجا بیرم کرد بوویه وه به راستی ئەگەر ته نها بوایه تم شیته ئەبووم؟ یان ئەگەر ئەمین بمری، ئەگەر مردبی، دین ئەبم؟ ئەمجاره یان من بووم که ئەحمەدم ون ئەکرد و ئەچووم بۆ شوینیکی دوور، ئەو شوینهی که له شی خویناوی باوکم له سه ر به ردچنهکانی باخچه بچوو که که دۆزییه وه، به بی ئەوهی باشارم به سه ر خۆم دا هه بی، بۆ ماوه یه ک هاوارم کرد. هاواریک که له ناخی ترسه وه ئەهات. به لام کاتیکه سه رهکانی پشت په نجه رهکان و سه روو په رژینهکانم بینی که به دزییه وه سه یرم ئەکه ن، بیدهنگ بووم. ئەمزانی نابی هیوای یارمه تیم له م سه رانه هه بی، که ئیمه یان به گیرۆدهی لاره شهی^(۱) گیرۆ ئەزانی و هه میشه ی ئازگار خویان لی دوور ئەخستینه وه.

پاکیش پاکیش باوکم برد بۆ چیشتخانه، که ده رگایه کی هه بوو بۆ حه وشه. خوینی ده موچاوم شوورد که له دوو کونی بچکۆلهی سه رووی برۆی چه پ و ته ویلییه وه پژابوو، بالنجیکم خسته ژیر سه ری و به تانیه کم

۱۰ - لاره شه: plague نهخۆشی گیرۆ [نا] تاعوون، نهخۆشییهکی گیرۆی باکتریا بیه که یاو و دلاره اوکهی له گه له، لاره شه سی جوړه: ۱. لاره شهی ئاوسانی لوهکان یان لاره شهی ئالگ ۲. لاره شهی سی ۳. لاره شهی ژهراویبوونی خوین. Pest [N] [E] [A] طاعون.

پیدا و، له کاتیکا به بیدهنگ ئەگریام، وتم: «بمبوره بابە، بەلام ناتوانم لهوه زیاتر لێره بمینمهوه. ئیتر لهم دۆزهخدا نامینمهوه.» و له تیکرای ئەو ماوهیهدا بەردهوام به خۆم وتبوو: «ئەگەر شیت نەبم و بیر و هۆشم کۆ بکه مهوه، رهنگه بتوانم له چیکۆسلۆفاکیاش هه لیم...» و شیت نەببوم، بەلام هه میشه بیرم کردبوویهوه خۆزگه له و کاتانهدا که سیکم هه بوایه. بیرم کردبوویهوه: «ئەگەر که سیکم هه بوایه، ئەگەر دۆست و که سوکاریکم له گه ل با، به دلنیا یی ئاسانتر ئەمتوانی خۆم له به رامبه ر ئەو هه مو په ژاره یه دا رابگرم.»

به بیته فان^(۱) وتم:

— کاتیکه باوکمیان کوشت. من زۆر تهنه بووم. ماوهیه ک بوو هیچکس له ترسی سیخوره نهینیهکانی دهسه لات نه ی ئەویرا لیمان نزیک بیته وه.

ئەحمەد له قسه که م هیدمه بوو و هه ولی دا تا هه لۆیستیک پیشان بدات. هه رچی چۆن بوو وتی:

— راستی... باوکی تۆ له دژی کومۆنیسته کان بوو؟

له ماوه ی ئەو سی سال و نیوه ی ئەحمەد دۆست و دراوسیمان بوو، زۆر جار به هوی جۆراوجۆره وه داوای لیکردبووم تا دره باره ی چیکۆسلۆفاکیا و پروداوهکانی ئەوی قسه ی بۆ بکه م. نزیکه ی هه فته یه ک پاش ئەوه ی ئاپارتمانە دیوار به دیواره که ی خۆمان دا به کری بۆ ئەحمەد، ئەمین بانگه یشتنی کرد بۆ مالی خۆمان. هه مان ئەو شه وه بوو که هه م من و هه م ئەمین بۆمان دهرکه وت ئەو لایه نگری سووسیا لیسته کانه؛ ئەو لایه نگریه ی که هه تا په ره گرتنی خه باتی خه لک دژی شا به نهینی راکیرا. سه ره پای ئەمه ش من له و کاته وه شووم

۱- ئەفان: volition, will [و] ویست، بریار، لێبران [و] ئیتیمولۆژی: [ئه + فان] (ئه) به واتای من و (فان) به واتای ویست و نیازکردن، واته ویست و خواستی مرۆف، ئەفان ویسته و ئەفین که لکه له ی ویستن و گه ره کبونه، خوش + ویستنه [ه] اراده [N] vilje [ه] اراده [ه] به بیته فان: ناوێ لێکدراو ناخودئاگا [ه] بیته فان: ناوه ناو بیته راهه.

کردبوو بە ئەمىن و، بەتايبەت پاش چوونم بۆ ئىران، ھەميشە لە گىرپانەوھى كىشەكانى ولاتەكەم، خۆم و بنەمالەكەم — كە لە كۆتايىدا ئەبوو بە ھۆى گىرپانەوھى بىرورپاى راميارى خۆم و يانەسا — ھەلئەھاتم و خۆم ئەپاراست. ئەمىن پىپى وتبووم «جگە لە ژمارەيەك ئوروپا دىتوو كە بە گەنجىتى پائەكىشريين بۆ لای ماركسىستەكان، زۆر بەى ئىرانيەكان رقيان لە چەپەكانە و زۆر ھەستيارن بەرامبەر بەو كەسانەى بۆچوونى چەپيان ھەبىت. ئەم ھەستيارىيە لە لای خودى ئەمىنىش ھەبوو. ئەو ھەميشە بەبى ئەوھى توورە بىي، باسى خەباتى خەلكى ئىران بۆ خۆمالى كردنى پەترۆلى ئەكرد، لە سەردەمى دكتور موسەديقدا و بە ئامازەكردن بە دوخمانى توودەبىيەكان — ئەو ناوھى كە لە ئىران بۆ حىزبى كومونىستى سەر بە سوڤىيەت بەكار ئەبرا — ھەولئەدا ھەر چەشنە بۆچوونىكى سووسىيالىستى رەت بكاتەوھ. ھەميشەش جەختى لە سەر ئەوھ ئەكرد كە «من كارم بەوھ نىيە ئەم تىورىيە لە ولاتى تردا چى كردووھ و چى ئەكات، بەلام بۆ ئىران بە مسۆگەرى بە مەرگھەينەر و نابووتكەرى ئەزانم.» من پراھاتبووم ھىچكات لە مشتومپى راميارىدا بەشدارىيە نەكەم. كۆلم دابوو كە وەكوو ھەلاتوويەكى چىكۆسلۆفاكيا — كە بەرامبەر بوو بە ھەلاتوو لە سووسىيالىزم — بمانسن. ھەر جارەى يەكك پرسىياري ئەوھى لئ ئەكردم كە خەلكى چ ولاتىكم، پىش ئەوھى من وەلام بدەمەوھ، ئەمىن ئەيوت: «لووبا خەلكى چىكۆسلۆفاكيايە. لەوئ ھەلاتووھ!» پاش رۆيشتنى شا لە ئىران و چالاكى ئاشكرائى چەپەكانىش بارودۆخى من نەگۆرا. من بە ئاشكرا ئەمىنى كە زۆر بەى تويزەكانى خویندەوار، خویندكار، تەنانەت فەرمانبەران و كرئكاران و خەلكى ئاسايى ريزىكى زۆريان بۆ چەپە سەربەخۆكان ھەيە. تەنانەت ئەوانەش كە دژى رژىمىكى چەپ بوون لە ئىراندا، بە وشەى ئەمەگدارانە باسى لەخۆبردوى ئەوانيان لە پىناوى ئازادىدا ئەكرد. بەلام، بەرامبەر بەوھ، رق و توورەبى ئەمىن و دۆستانى ھاوبىرى ئەو، وەكوو دكتور جەھانگىر و دكتور دەولەتيان، سەبارەت بە چەپەكان ئاشكراتر ببوو، من حەزم

نه ئه کرد دژی بيمه وه. زور جار کاتيکه ئه مين و دوستانى له لايه كه وه و نيرگز و سه عيد و عه به و ئه حمه له لايه كى تره وه له سه ر ئه م جوړه بابته تانه مشتومريان ئه كرد، من وام به باش ئه زانى بيدهنگ بم. هه ندی جاريش به بيانوويه ك دانيشتنه كه م به جي ئه هيشت. له و ناوه دا ته نها سه عيد ئه زانى من له گه ل بوچوونه كانى ئه مين دا نيم. به لام وا ديار بوو ئه ويش له وه گه يشتبوو كه من نامه وي خوم تيكه لي بابته رامياريه كان بكه م. له راستى دا، جگه له مانگه كانى سه رته اى چوونم بو ئينگليز، كه چهندين و چهند كاتزيمر ده رباره ي چالاكى و بوچوونه رامياريه كانى خوم قسه م بو سه عيد ئه كرد، له وه به دوا ئيتر هيچ قسه يه كم له م باره يه وه نه كردبوو.

— نه، باوكم دژى كومونيسيته كان نه بوو. به لام دژى پزيمي ده سكه لاي سوقيه ت بوو. ئه و چهندين سال پيش به ده سلات گه يشتنى دبوچيك چالاكى هه بوو.

ئه حمه د، به و چاوه خو له ميشيه يه وه، كه سه رسوورمان توخترى كردبوو، چاوى برييه من و وتى:

— تويش لايه نگرى بوچوونه كانى دبوچيك بووى؟

په رداخيكى ترم بو خوم تيكرد. پاش چهندين سال هه ستم ئه كرد مه ستم كردوو. سه ره پاي ئه وه ش ورده له و قسانه ي كه كردبووم ژيوان ئه بوومه وه. جگه ره يه كى ترم هه لگرت و ئه حمه د، ئاگرى دا و ديار بوو چاوه پي وه لامه. پيش ئه وه ي جگه ره كه داگيري ت، وه كوو ئه ري سه رم راوه شاندى و تم:

— به لام ساله ها له و پوزانه تيپه ريوه. ئه وسا كه من هه لاتم، ته مه من ته نها نوژده سال بوو. پاش ئه وه زور شت رووى داوه كه من هيچ ئاگايه كم لي نييه. هه ز ناكه م ئاكام لي بي.

دروم ئه كرد. هيشتاش هه موو هه واليكى نيشتمانه كه م ئه يتوانى رامژه ني و بم هه ژيني. سه ره پاي ئه وه ش نه م ئه زانى ئه و وتوويزه ي كه خوم ده ستم پيكردوو، چون كو تايي پي به ينم. خوشبه ختانه پيش

ئەوێ ئەحمەد قەسە بکات، دەنگی زەنگی دەرگاکی بەرز بوویەو. ئەو لە بیستنی زەنگەکی شادمان نەبوو؛ هەرچەند پێش ئەم وتووێژە سات بە ساتی ئەو ماوەی کە لیڤە بوو، ئەو ساتانەیی لەگەڵ بەردیا و بارام یاری ئەکرد، ئەو ساتانەیی لە ژوورەکی دا پیاوسی ئەکرد و، ئەو کاتەیی کە عارەقەکی ئەخواردەو — بەردەوام سەیری کاتژمێرەکی ئەکرد و من باش ئەزمانی چاوەروانی گەپانەوێ نیرگز و گوێرایەلی زەنگی دەرگاکیە. سەرەپای ئەمەش لەو کاتەدا زەنگی دەرگاکی دای نەچلەکاند. زۆر بە خاوی هەلسا و، هەروا کە بەرەو ئایفۆنەکی ئەچوو، وتی:

— من هەمیشە حەزم کردووێ لە سەر دوپچیک و بوچوونەکانی دەربارەیی سووسالیزم بزنام. پێم خۆشە کاتیکی تر لەمبارەییەو زۆر شتت لی بیرسم.

نیرگز و سەعید بەدەم قەسە کردنەو هاتنە ژوورەو. بە بینینی نیرگز بۆم دەرکەوت ئەبێ شتیک پووی دابێ. ئەمەم لە پووی ئەو دوو هیڵە لارەو زانی کە لە قەراخ پەرەکانی لووتیەو هەتا سووچی لیوی راکشایبوو؛ ئەو دوو هیڵە لارەیی کە هەموو کاتیکی بە منیان ئەوت نیرگز لە چ دارەتیک دایە. کاتیکی شادمان بوو ئەم دوو هیڵە ون ئەبوو و پەرەکانی لووتە خۆش فۆرمەکی زیاتر ئاشکرا ئەبوو و، کاتیکی غەمگین بوو هیڵەکان دەرئەکەوتن. بەلام تا ئەو پۆژە نەم بینیبوو ئەو هیڵانە ئەوەندە بە قوولای چووبن.

نیرگز دەرڤەتی پێنەدام لەو زیاتر بیر بکەمەو. هیشتا دانەنیشتبوو وتی توانیویانە ناوی چەند پزیشک بدۆزنەو کە لەگەڵ ئەمین پەییوەندیان هەبوو و نەخۆشیان بۆ ناردوو. بریار درا سەعید پروات و لەگەڵ یەکی یەکی ئەوانە قەسە بکات. ماوەیەکی هەموومان بێدەنگ بووین. نیرگز وەک شتیک هاتیپتەو بیر و بیەوی بە جوریک ئەو بێدەنگیە بشکینێ، هەلسا و لە جانتاکەیی سی نامەیی دەرھینا و لە سەر مێزەکی

داینا:

— ئەم نامانە لە پشت دەرگای تۆرینگە کە وتبوو.
سەیریکی نامەکانم کرد. دوو نامە لە ئینگلیز و نامە یەکیش لە
فەرانسەو و ھەر سێکیان بۆ ئەمەین نێردرابوون. نامەکانم لە لایە کەو
دانا و وتم:

— پرسگری تەلەفۆنە کە ی ئەمپۆ چی بوو؟
نیرگز سەری پراوەشاند و داوای چای لیکردم و؛ کاتیکە من پشتم
لەوان بوو و خەریکی چا لێنان بووم بە دەنگیک کە لە دەنگی ئاسایی
ئەو نە ئەچوو، وتی:

— نەم ئەتوانی لە لای دایکم بیلیم. ئەو کابرایە کە ئەمپۆ تەلەفۆنی
کرد ئەبیوت بە چاوی خۆی دیویتی کاتژمیری دوانزە و نیوی پۆژی
ھەینی پاسدارەکان ئەمینیان گرتوو. ناو نیشانەکانیشی ھەمووی راست
بوون.

دەستم لەرزا. نەم ئەزانی کاتیکە پرویان تێ ئەکەم پوومەم ئەبێ
چ بیچمیک بنوینێ. ئەلکول دەسەلاتیکی زۆری بۆ نەھێشتبوومەو،
بیستم ئەحمەد وتی:

— نیشانە ی وەکوو چی؟

— بۆ وینە ئەووی کە ئەمەین چی لەبەردا بوو، لە کوێ سودابە ی
دابەزاند، یان سودابە چی لەبەردا بوو و، لەم بابەتانە...
رووم تیکردن و لە کاتیکا سینی فنجانەکانم لە سەر میزە کە دائەنا
وتم:

— ئایە نابێ ھەموو ئەو شتانە ی دیبێ کە راستن، بەلام بە درۆ
وتیبتی پاسدارەکان ئەمینیان گرتوو؟
— ئەحمەد وەکوو منالیک سەری پراوەشاند:

— وایە. زۆر راستە.

دیسانەو بەیدەنگی خۆی سەپاند. بێدەنگی سەعید و نیرگز زۆر بە
توندی نیکەرانی کردم. بیرم کردووە پەنگە بەلگە ی تریان بۆ گرتنی

ئەمەین ھەبووبی. بە وردی سەیرم کردن. سەعید سەری داخستبوو و پەنجەیی بەسەر ھێلی میژەدەدا ئەھینا. نیرگز پرووی وەرگێرا و شانی راوہشاندا و وتی:

— نازانم، راستەکەئە میشکم ئیتر کار ناکات.

ئەمە یەکەمجار بوو رستەییەکی وەھا لە نیرگز ببیسم. قەت نەم دیبوو بەو جوورە نائومیدانە قسە بکات. نزیکەیی پینچ مانگ پاشتر بەو شتەم زانی کە بەسەر نیرگز، یان لە راستی دا بەسەر من ھاتبوو. من ھەرگیز ئەوانم نەبەخشی بەرامبەر بەو پینچ مانگەیی راستییان لێ شارەدبوومەو. بەلام ھەگیز نەشم زانی ئەگەر ھەمان کات ھەموو شتیان بۆ بگێراییەتمەو، چیم ئەکرد.

بێدەنگی کە ھەموو جارێک قورستر خۆی دائەسەپاند، لە کۆتایی دا دانیشتنەکەیی شکاند. ئەحمەد و سەعید ھەلسان، چونکە نیرگز وتبوی سەری ژان ئەکا و خەوی دێ و ئەیەوی لەلای من بمینیتەو و زووتر بخەوی.

ئەحمەد و سەعیدم ھەتا بەردەرگا پەوانە کرد. ئەحمەد دەرگای ئاپارتمانەکەیی خۆی کردەو، «شەوباش» ی وت و دەرگاکەیی بەست. بەلام سەعید لەوی وەستابوو. ئەتوت حەز ناکا بپوات. بە نیگەرانیەو سەیری منی ئەکرد. پاشان دەستی گرتم و وتی:

— لووبا، خۆت ئازار مەدە. ھەموو شت چاک ئەبیت...

سەرم راوہشاندا و ئەو دەستی بەردام و بە نابەدلییەو بەرەو پلیکانەکان چوو. چەند مانگ بوو کاتی رویشتن بۆ مالی خویان بەمجۆرە ئەم بینی. جارێکیان بە من و ئەمینی وتبوو: «روخساری ساردی مەگی لە چوونەو بۆ مالهەو بیزارم ئەکات.» گۆرانی پووالەتی مارگریتیشم بینیوو. سالیک ئەبوو کە ھاتبوون بۆ ئێران و، پاش مانگیک مانەو لە تاران پوژ لە دوا پوژ پەژارەمەندتر ئەبوو و ئەژاکا. ئیتر ئەو ژنە گورجوگۆل و بە قسەییە نەبوو کە لە ئینگلیز ئەمناسی. بە پوژ لە مالهەو ئەمایەو و خۆی لەگەڵ کچەکیان لیلی، ئەخلافاند.

زۆر كهم له مالّ دهرئەكهوت. زۆر كهم ئەچوو بۆ میوانی و، هەر جارەش كە سەعید میوانتکی بانگ ئەكرد بۆ مالى خویان، مارگریت له پاش شیو و هەندیجاریش پێش نانخواردن داواى لیبوردنى ئەكرد و ئەچوو بۆ ژوورەكهى خۆى. جارێكیان بە بەرچاوى من و ئەمینەو بە سەعیدی وت نابی لهو زياتر چاوه‌پوانیت له من هەبێ؛ ئەوه‌ندهى هاتووم بۆ ئێران واتای ئەوهیه له خۆم بوردووم و، سەعیدیش ئەو مەرجهى هینایه‌وه بیری كە پێش زهماوند كردن له‌گەلى داینابوو: «ئەگەر ئەتەوى شوو بە من بكەى ئەبێ ئەوه بزانی پۆژى له پۆژان ئەگەر پیمه‌وه بۆ ئێران. مانگیك، سالیك، رهنگه ده سالل پاشتر... بەلام ژيانى داهاتوى من مسۆگەر له ئێران ئەبیت. چوار سالل پاش ئەو رێكه‌وتنه، له یه‌كه‌م دهرفتهى ئازادبوونى خویندكاره رامیارییه‌كان بۆ گه‌رانه‌وه‌یان، سەعیدیش گه‌رایه‌وه بۆ تاران. ناره‌زایى خه‌لك له دىكتاتورى شا، كه ورده ورده ببوو به ته‌قینه‌وه‌یه‌كى گه‌وره، ئەمريكای ترساندبوو؛ كارتر هاتبوو بۆ ئێران و شای خستبوویه ژێر گوشاره‌وه هەندى ئازادى به خه‌لك بدات؛ ئەوه‌ش یه‌كێك له‌و ئازادبێانه بوو. دوو مانگ پاش گه‌رانه‌وه‌ى سەعید بۆ ئێران، مارگریت و كچه‌ دوو ساله‌كه‌شيان هاتن بۆ لای. بەلام مارگریت هه‌مان پۆژى هاتنى بۆ تاران به دەم پێكه‌نینه‌وه وتى كاتێكه زهماوندیان ئەكرد، هه‌رگیز باوه‌رى نه‌ئەكرد كه سەعید پاش ئەو هه‌موو چالاكیه‌ى دژى شا كردوویه‌تى، بتوانى بگه‌رپێته‌وه بۆ ئێران. ئەو ماله‌ى كه سەعید بۆ ژيانى خویانى ئاماده‌ كردبوو، خانوویه‌كى خۆش بوو، لای مه‌یدانى وه‌نه‌ك، ناوچه‌یه‌ك له باكورى شارى تاران كه پارهى په‌ترۆل له‌ چهند سالى پێش شو‌رپش‌دا كردبووى به‌ گه‌ره‌كێكى ده‌وله‌مەند نشین. سەعید كه له‌ نەندن ئارشیته‌كتىكى سه‌رکه‌وتوو بوو، دەسه‌بجێ پاش گه‌رانه‌وه‌ى بۆ ئێران له‌ كۆمپانیايه‌كى گه‌وره‌ى خانووبه‌ره دامه‌زرا و داهاى له‌ تێكراهى داهاى خۆى و مارگریت، له‌ نەندن زياتر بوو.

ئەوان له‌ كۆبوونه‌وه‌ى نۆونه‌ته‌وه‌یى تروٲسكیسته‌كان پێكه‌وه ئاشنا

ببوون. ههردووکیان له زۆر بهرنامهی ئەم کۆمهلهیهدا بهشدارییان کردبوو و له پهیوهندا لهگهڵ کارهکانی کۆمهلهدا سهردانی زۆر ولاتی جوراوجۆریان کردبوو. سهعید پێی وابوو مارگریت ههز ئەکا راستهوخۆ له پرۆسهی شوڕشی ولاتیکی جیهانی سینهمدا بهشداریی بکات؛ ولاتیکی که مال و نیستمانی هاوسهرهکهیشی بوو. مارگریت له مانگی یهکهمی هانتی بۆ ئێران بهو جۆره بیری ئەکردهوه. شان به شانی سهعید بۆ ههموو شوپن ئەچوو و ئەیویست ئاگای له ههموو شتیکی ههبی. نیرگز پهرتووکی جوراوجۆری فیربوونی زمانی فارسی بۆ پهیدا کردبوو و ئەیویست له فیربوونی زمانی فارسیدا یارمهتی بدات. من خۆم، ههرحهند له ئینگلیز فیری فارسی ببووم، بهلام دوو سالی سهرهتای هاتم بۆ ئێران، تهنها به یارمهتی نیرگز بوو که توانیم له زمانی فارسیدا دیپلۆم وهبرگرم. مارگریتیش سهرهتا پێشنیازهکهی نیرگری پێخۆش بوو. تهنانهت له فیڕگهیهکی دوو زمانه وهکوو مامۆستای زمانی ئینگلیزی دامهزرا و بریار وابوو له سهرهتای سالی خویندنهوه کارهکهی دهست پێ بکات. بهلام لهپه ههموو بهرنامهکانی واز لێهێنا و له مالهوه دانیشتم. ههلسوکهوتی وهکوو کهسیک وابوو مانی گرتبێ. من پێم وابوو، بهمکارهی خۆی رهنگه ئهیهوئ سعهید ناچار بکات لهگهلی بگهڕێتهوه بۆ ئینگلیز. بهلام ئەو هیچکات راستهوخۆ داوای هیچ شتیکی له سهعید نهکرد. مارگریت تهنانهت نارهزاییشی دهرنهئهبێ. ئەو زۆر نهرم، بهلام به راشکاوێ ههموو ئەو کارانهی رها ئەکردهوه که نهی ئەویست ئەنجامیان بدات: «ببووره خۆشهویستم، من وازم نییه بێم بۆ مالی دۆستهکهت، تۆ خۆت بچۆ.» «ببووره ئازیزهکهم، من ماندووم و ناتوانم میوانداری میوانهکان بکهم.» «من ههز ئەکهم له باخچه کار بکهم، تۆ ئەتوانی لیلی بیهی بۆ لای دایکت.»

سهعید ههستی ئەکرد سیبهریک پهلهی خستۆته سهر شانیاان و، ههر ئەم سینهره ئەوی له چوونهوه بۆ مالهوه بێزار ئەکرد. ههستی ئەکرد مارگریت ژیاانی ئێرانی پێخۆش نییه و تهنها له بهر خۆشهویستی

ئەو، دريژە بەو ژيانە ئەدا. بەلام هەر جارەي ئەم بابەتەي بە ئەو ئەوت، مارگریت نەياریی دەرئەپری و ئەیوت: «نەخیر، وانیه. من بە ژيانی ئیران پراھاتووم. ئەوەش راستە کە لەبەر تۆ خۆم پراھیناوە. مەگەر ئەو شتیکی خراپە؟» و سەعید نەي ئەزانی چی بکات!

سەعید لە پیچی پلیکانەکان تییەپری و ون بوو. دەرگا کەم داخست و، بەتال لە هەموو هەست و بیریک پشتەم نا بە دەرگا داخراوە کەو. ئەو شەو، بە یارمەتی ئەلکول بە خیرایی خەوم لیکەوت. نیرگز بەلام، چەندین کاترمیر لە سەر جیگا کەي تلایەو. پاشتر زانیم کە ئەو، بیزار و تیکشکینراو، بیر لەو پروداوە ئەکاتەو کە ئیوارەي ئەو پوژە ژيانی ئەوی بو جیھانیکی تازه پەلکیش کردبوو؛ جیھانیکی کە سەرەپای هەموو تالی و ناخۆشیەکانی، ئەوی ئامادە ئەکرد تا لەگەل ئەو پەهاتەي^(۱۲) کە نزیک بوو پروو بدات، ئاسانتر پرووبەروو بییتەو.

۱۲ - event بوویەر رووداو، کارەسات، قەومان، مەرسەلا. [۴] حدث [N] begivenhet [۵]
 حادثه، واقعه.

بهیانی زوو، کاتژمپیری ههوت و نیوی پوژی ههینی دهی ئاگوست زهنگی تهلهفونی سوردهییا، هاوسهری عه به، که له نزیکی مالی حاجیه وه ئهژیان، خه بهری کردینه وه، بهو ههواله وه که ئه مینیان به برینداری و به بیهوشی هیناوه ته وه بو مالی حاجی و وا باشتره به زووترین کات خویمان بگه یه نینه ئه وئ.

دهنگی سوردهییا شادمانی تیا نه بوو. به لام من له شادیا هاوارم کرد. ئه مین زیندوو بوو، موته که ی شه وه زهنگ کۆتایی پیهاتبوو و هه موو شتییک ئه گه رایه وه سهر دوخی رابوردوو. به هه لاتن خویم گه یانده ئاپارتمان ه که ی ئه حمه د، به زهنگیکی دریز و به رده وام له خه و رام په راند و داوام لی کرد بیت بو مالی ئیمه و تا فاته م خانم ئه گات، ئه و ئاگای له مناله کان بی. پاشان له گه ل نیرگز چوم بو مالی خه زوورم. به دریزایی ریگه، نیرگز بیده نگ بوو و قسه ی نه کرد.

پیش ئه وه ی له ئوتوموبیله که دابه زین، گویمان له دهنگی که سییک بوو که به سۆزه وه قورئانی ئه خویند و ئاوازه دلشکینه که ی له درگا نیوه به تاکه کانی مالی حاجیه وه ئه پرژایه دهره وه و، کاتژمپیری هه شتی بهیانی پوژی ههینی قورستر و په راراویتر ئه کرد. مال ه که له و کاته ی سهر له بهیانی دا قهره بالخ بوو و له و مالانه ئه چوو که پرسه ی تیایه و زور جار له ئیران بینیبوم. چه ند پیاو و ژنی چارشینو به سهر له دالانه که دا

وہستابوون و بہ ئہسپایی قسہیان ئہکرد. دہرگای نیوان دالان و دیوہخان، کہ ژمارہیہک پیاو لہ سہر موہل و کورسیہکان دانیشتبوون، کراوہ بوو و دہنگی قورٹانخوین لہوویوہ ئہہات. لہ ناو پیاوہکاندا چاوم بہ خہزوروم کہوت کہ بہ سہری داچہماوہوہ دانیشتبوو و دہسپریکی سپی لہ ناو دہستیئہ دہرہوشایہوہ. بہبی ئہوہی بزائم چی پرووی داوہ کہ ئہو سہرہ ہمیشہ سہرہرزہ، ئاوا دانہویوہ، ئہو بیرہم بہ میٹشکدا ہات: «ئہی ئہمین لہ کوئیہ؟»

کاتژمیری سی و نیوی بہیانی ہمان پوژ، حاجی پاش چہندین کاتژمیر بیخہوی و ہولدان، سہری لہ سہر سہرینہکہی ہلگرتبوو و لہ سہر جیگہکہی دانیشتبوو. ئہو کاتہ بوو کہ خہلکی مال بو نان خواردنی پیش پوژوو، کہ پیی ئہوتری «پارشئیو»^(۱۳) لہ خہو ہلئہسان. جگہ لہ مانگی رہمہزانیس حاجی ہمیشہ چوار و نیوی سہرلہ بہیانی لہخہو ہلئہسا، راست پیش ئہوہی دہنگی بانگ لہ مزگہوتی «محہمد»، کہ دوو کولان لہ مالہکہی ئہوان دوور بوو، بہرز بیئہوہ و خہلکی بانگ بکات بو نوژی بہیانی. ئہتوت لہ کاتی نوژی بہیانیدا زہنگی کاتژمیریکی نہبینراو لہ قوولایی خہو خہبہری ئہکردہوہ. عیسمہت خانم ہمیشہ ئہیوت: «نہبووہ پوژیکیش نوژی دوابکہوی. زستان و ہاوین، راست کاتی نوژی بہیانی، وک بلئی یہکیک بانگی بکات، ہلئہسی و لہ سہر جیگاکہی دائئہنیشی.» حاجی دائئہنیشت و چاوہروانی دہنگی بانگی ئہکرد و پاشان بہ ئارامی و بہ میہرہوہ عیسمہت خانمی لہخہو ہلئہساند: «عیسمہت خانم... عیسمہت. ہہستہ، ہہستہ گیانم، ہہستہ. کاتی نوژیہ.» و عیسمہت خانم، تہنانہت ئہگہر بہ ریکہوت پیش ئہویش لہ خہو ہلئہسایہت، ئہوہندہ چاوہرپی ئہکرد، ہہتا حاجی خہبہری بیئہوہ و بانگی بکات.

۱۳- پارشئیو: predawn meal [E] ژہم [E] ناو [E] خواردنی بہر لہ کازیوہ. [F] سحری، وجبہ ما قبل الفجر [N] måltid før daggy [B] سحری، وعدہ قبل از سحر.

ئەبوت: «حەز ئەكەم حاجى خەبەرم كاتەوھ...» بەلام ئەو پوژە حاجى دلى نەھاتبوو عىسمەت خانم ئەگا بەئىتت. ئەيزانى ئەوئىش تا بەيانى لەگەل بىر و ئەندىشەدا تلووتەوھ و خەو نەچوووتە چاوى. لەو يەك حەفتەيەدا شەويك نەبوو زياتر لە يەك دوو كاترەمير خەوتبىتن. ونبوونى ئەمىن ژيانى تىك دابوون بە مل يەكا.

چلوچار سال، ژيانىكى ئارام و بېھرايان ھەبوو. تەنانەت مردنى سى كۆرپەيان بە لەدايكبوونى ئەمىن و ئەوينى ئەوھوھ زور زوو لەبىر كوردبوو. پانزە سال دوورى ئەمىنىش ئەم ئارامىيەى تىك نەدابوو. دليان بوى تەنگ ببوو، بەلام دليان ئاسوودە بوو. ھەركات عىسمەت خانم بە ھوى دلئەنگىھوھ فرمىسكىكى پڑاندبوو، حاجى دلى دابوويەوھ و وتبووى: «بۆچى ئەگرى ژن؟ كورەكەمان ساخ و تەندروسىتە و خەرىكە ئەخوئىنى. ھەر ئەگەرپتەوھ.» و ھەر جارە كە عىسمەت خانم زياتر گرەوى ئەگرت، حاجى بەلئىنى گەشتى دەرەوھى پى ئەدا، عىسمەت خانم ئارام ئەبوو، ھەرچەند ئەشيزانى بۆ ئەو گەشتە ناچى. جگە لە سەرەتاي زەماوھند كردن و سالانى منالى ئەمىن، كە دوو سى جار لەگەل حاجى چووبوو بۆ ئوروپا، لەوھ و پاش ھىچ تامەزرۆيى^(۱۴) بۆ پوئىشتنى ئوروپا پىشان نەدابوو. حاجىش زور سوور نەبوو لە سەر پوئىشتن. زياتر ئەچوون بۆ گەشتى ئايىنى و بۆ بىنين و زيارەتى شوپنە پىرۆزەكان؛ وھكوو جىبەجىكردنى ئەركى ئايىنى و يان بە وتەى سەعید، بۆ بەدەسھىناني رىز و ناوبانگى زياتر لە ناو بازارگانەكانى تردا. لە راستىدا، لە بازارى تاران — كە ناوھندى چىبونەوھى زوربەى بازارگانىھ نەرىت باوھكانى ئىرانە — كەم بازارگان ھەيە بە بى. پوئىشتن بۆ مەككە و يان ئەو زيارەتگايانەى تر لە عىراق و سوورىيە پەراگەندەن، بتوانى نرخ و متمانە بەدەست بەئىنى.

حاجى ئەو پوژەش، وھكوو پوژەكانى تر، چوو بەرھو دالان و

۱۴ - تامەزرۆيى: Desire, thirst **ناوھناو** ناسوخ، حەزى دیدار و ئارەزووى فراوان، كەلكەلە، دلپۆكى، عەزەت، گىرۆدەيى، ھەستى سۆز و خوئەويستى **۴** رغبە **۵** اشتياق.

چراکه‌ی هه‌لکرد. وه‌کوه هه‌میشه ئارام ئارام له دالان تپیه‌ری و چوه ناو هۆله‌که و چرای ئه‌ویشی هه‌لکرد. دالان، له‌به‌ر تیشکی ئاوێژه چلچراکه‌دا هه‌میشه دره‌وشانه‌وه‌یه‌کی زیاتری هه‌بوو و تیشکدانه‌وه‌ی پرووناکی له‌سه‌ر قاپ و قاچاخ‌ی زیوینی ناو دۆلاب و وه‌نه‌دیه‌ شووشه‌کان چاوی به‌شه‌واره ئه‌خست. جگه له‌میوه‌خۆرییه‌ک و دوو شه‌مدان و سینیه‌ک که جیازی عیسمه‌ت خانم بوون، هه‌موو ده‌فر و ئامان و که‌لوپه‌لی پازاندنه‌وه له‌ماوه‌ی سالانی ژیا‌نی هاوبه‌ش‌دا ک‌رد‌رابوون و؛ هیش‌تاش تامه‌زرۆیی عیسمه‌ت خانم بۆ ک‌رپینی که‌ره‌سه‌ی زیوین له‌بن نه‌ئه‌هات. حاجی، وه‌ک هه‌میشه، به‌به‌رده‌م شمه‌که زیوینه هه‌میشه زیندانی ک‌راوه‌کان‌دا تپیه‌ری و ده‌رگای گه‌رماوه‌که‌ی ک‌رده‌وه. به‌لام هیش‌تا نه‌چوو‌بووه ژوره‌وه که‌ ده‌نگی زه‌نگی ده‌رگای حه‌وشه ئه‌بیسێ: ته‌ک زه‌نگیکی کورت. بیری ک‌رده‌وه په‌نگه‌ ده‌نگی سوورانی ده‌رگا‌که بوو له‌سه‌ر لا‌ولاوه‌که. سه‌ره‌پای ئه‌مه‌ش گه‌رپاوه‌بو ناو‌دالان و چوو بۆ که‌وشکه‌نی پشت ده‌رگا‌که. له‌پشت شووشه‌ بچووک و په‌نگیه‌کانه‌وه، سینه‌ری یه‌کی‌که له‌و دیو ده‌رگا‌که‌وه ئه‌بینرا: «تۆ بلی‌ی ک‌ی بی‌ت ئه‌مکاته‌ی به‌ره‌به‌یان کاری پیمان هه‌بی‌ت. دل‌ی داخو‌ریا. پاشتر هه‌ر جاره‌ی باسی ئه‌و سه‌ره‌له‌به‌یانیه‌ی ئه‌کرد، ئه‌یوت: «به‌بێ ئه‌وه‌ی بزانه‌م ک‌ییه و کاری چیه‌، دل‌م خه‌ریک بوو ئه‌هاته ده‌ره‌وه. ئه‌توت ئه‌زانم چ نه‌گه‌ته‌یه‌ک چاوه‌پیم ئه‌کات.»

حاجی به‌په‌له قه‌له‌کانی ده‌رگا‌که‌ی ک‌رده‌وه؛ قفلی یه‌که‌م، قفلی دووهم و، پاشان قفلی سینه‌م که‌ به‌زنجیری‌که‌وه به‌ست‌رابوو. که‌له‌که‌له‌ی قفله‌به‌ست‌کردنی ده‌رگا و په‌نجه‌ره له‌سه‌ره‌تای گه‌نجیتیه‌وه له‌گه‌لی بوو. له‌پشت ده‌رگا‌که‌ مجیوری مزگه‌وتی «محه‌مه‌د» وه‌ستا‌بوو و به‌چاوی تۆقاو و داچه‌قاوه‌وه سه‌یری ئه‌کرد. حاجی ماوه‌یه‌ک لی‌ی مۆره‌وه ببوو. پیره‌می‌رد چاوه‌کانی داخست‌بوو و سلۆی ک‌رد‌بوو.

— سه‌لاموعه‌له‌یکوم مه‌ش ئه‌کبه‌ر، کاریکت هه‌بوو؟

پیره‌می‌رد له‌بری وه‌لامدانه‌وه ده‌ستی گ‌ردت‌بوو به‌به‌ر ده‌موچاویه‌وه

و سه‌ری داخستبوو و شانه‌کانی که وتیوونه له‌رزین که نیشانه‌ی گریانیکی دژوار و بیده‌نگ بوو. پاشتر سویندی ئه‌خوارد که جگه له شه‌وانی پرسه‌داری مانگی محه‌پرهم، ئه‌و مانگه‌ی که داستانی کوژرانی پۆله‌کانی پیغه‌مبه‌ری ئیسلام تیایدا پووی داوه و، ئیرانیه‌کان سه‌رانسه‌ری ئه‌و مانگه‌ عه‌زاداریی ئه‌که‌ن، هیچکس گریانی ئه‌وی هه‌تا ئه‌و پۆژه نه‌دیوو.

— چی بووه مه‌ش ئه‌که‌بر؟ بۆ قسه‌ ناکه‌ی بابه‌ گیان؟

له‌ نیوان ده‌سته‌کانی مه‌ش ئه‌که‌ره‌وه ده‌نگیکی بیست، شتی‌ک وه‌کوو «ئه‌مین ئاغه» یان «ئاغه‌م ئه‌مین». حاجی پالی دا به‌ ده‌رگا‌که‌وه. هه‌ستی کرد سه‌نگیکی قورسیان خستۆته سه‌ر شانی چه‌پی. سه‌نگه‌که‌ وه‌ها گوشاری بۆ شان و سینگى ئه‌هینا که هه‌ناسه‌ی نه‌ئه‌هاته ده‌ره‌وه. مه‌ش ئه‌که‌بر په‌نگه‌ چاوه‌روانی بیده‌نگى حاجی نه‌کردبوو. ده‌سته‌کانی له‌ سه‌ر پوومه‌تی هه‌لگرت و له‌ نیوان پیلۆه‌کانیه‌وه که بۆ باراندنی فرمیسیک‌ک هاتبوونه‌وه یه‌ک، سه‌یری حاجی کرد. له‌ پوخساری سپیه‌لگه‌پاوی حاجی ترسا. به‌ بیئاقان پیلۆه‌کانی کرده‌وه. له‌ کاتی‌کا به‌ پشتی ده‌ستی فرمیسه‌که‌کانی ئه‌سپریه‌وه، بن بالی حاجی گرت و بردییه‌ ناو دالانه‌که‌ و له‌ هه‌مان کات‌دا نالاندی:

— خوايه‌ په‌نامان به‌ تویه.

حاجی له‌ سه‌ر موبلیک‌ که له‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌ی پوو به‌ کۆلان دانرابوو، دانا. به‌ دواى په‌رداخى ئاودا گه‌پا و نه‌یدۆزییه‌وه. چوو بۆ موبه‌ق و به‌ په‌رداخىکی ئاوه‌وه گه‌پایه‌وه. حاجی هه‌ر به‌و جووره‌ به‌ پوخساری وه‌ک گه‌چه‌وه له‌ سه‌ر موبله‌که‌ دانیشیوو و سه‌یری ئه‌وی ئه‌کرد. په‌رداخه‌که‌ی برد بۆ لیوی حاجی:

— بیخۆره‌وه حاجیاغا، بیخۆره‌وه!

حاجی نه‌ په‌رداخى وه‌رگرت و نه‌ ئاوی خواریده‌وه. به‌ ده‌نگیک‌ که به‌ وشکی له‌ گه‌رووی هاته‌ ده‌ره‌وه وتی:

— بلێ ئه‌مین چی به‌سه‌ر هاتوووه؟

مەش ئەکبەر بە داماوی لە بەردەمی دا چۆکی دادا و دیسانووە دەستی گرت بە پوومەتیەووە. نەه ئەتوانی بەرامبەر بە حاجی قسە بکات.

— خوا سەبرتەن پێی بە ئاگە... خوا سەبرتەن پێی بەدا.

— بلی چی بەسەر ئەمین هاتوووە. قسە بکە پیرەمیژد، قسە بکە.

— خوا سەبرتەن بە ئاگە. ویستی خوا بوووە. ئەمین ئاگە عومری

خۆی دا بە ئیووە ئاگە. خوا بەندە باشەکانی زووتر ئەباتەووە...

روخساری گەچباوی حاجی بو ساتیکی تیکچوو و لە نیوان چینهکانیەووە سووریەکی توند دایە دەرەووە. نالەیهک لە گەرۆوی هاتە دەرەووە هەر وەکوو دەنگی ئەو بانگیژەهێ هەموو بەیانیهک لە مزگەوتی «محەمەد» هەو بەرز ئەبوویەووە: اللە اکبەر... اللە اکبەر.

مەش ئەکبەر خەریک بوو لە ژیر لیووەووە و تەکەهێ ئەوی دووپاتە ئەکردهووە کە دەنگی عیسمەت خانم لەوسەری دالانەکەووە هات. حاجی بانگ کرد. حاجی بە کزییەووە پوانییە مەش ئەکبەر. ئەتوت تازە بییری عیسمەت خانم کەوتۆتەووە. بە دەست دای بە ناوچاوی خۆی دا. مەش ئەکبەر هەلسا و بەرەو ئەو دەرگایە چوو کە دالانەکەهێ ئەبەستەووە بە باخەکەووە. بییری کردبوویەووە ئەبێ بچێ بە دواي سدیقه خانم دا و داوی لێ بکا هەتا نیڕگز خانم یان ژنەکانی تر، ئەگەر لە مالهووە بن، لە خەو هەلسینێ.

کاتیکی لەگەڵ سدیقه خانم، کە ئەیکیشا بە سەر و سینگی خۆی دا، گەپایەووە قەلافەتی زەلامی عیسمەت خانمی بینی لە ناوهرپاستی هۆلەکە دا کەوتوووە و حاجی، بە ملی داشۆراووەووە، دانەویوویەووە و ئەیدا بە گۆنا و چاوە بەسراووەکانی ژنەکەهێ دا و لە بەر خۆیەووە هەندێ شتی ئەوت کە لە نزا و گازە ئەچوو، بەلام مەش ئەکبەر لە واتاکەهێ تی ئەگەیشت.

نیرگز، به دهنگی له رزوک، وهک قیژاندن، قیژاندی:
– ئەمین له کوئیە؟

هیچکەس وهلامی نه دایه وه. به لام ژنانی چارشییو به سەر، به په له به رهو پرومان هاتن و نیرگز و منیان، که گه شتیبوینه ناو دالانه که، برد بو ژووری میوان. دەرگا نیوه ئاوه له بوو. له میوانخانه چهند ژنی په شپۆش له لای عیسمهت خانم و نه سرهت خانمی خوشکیه وه دانیشتبوون و له گه ل سهردۆلکه گێرانی ئەوان ئەگریان. عیسمهت خانم به بینینی من و نیرگز قیژهیه کی گورچووبپی کرد و له سه رخۆ چوو. له سه ره له بیانی کاتژمیری چواره وه که له حاجی بیستبوو: «خوا تابشتمان بداتئ، کورپه که مان له دهس چوو.» ئەمه جاری سییه م بوو له سه ر خۆی ئە چوو ئە بوو. له پیر دهنگی شیوه نی ژنانی په شپۆش به رز بوویه وه. نیرگز هه ره له وئ له به ره دەرگای ژووره که دا چۆکی دادا. ماوه یه ک سه یری رۆخساری دایکی کرد که ئەتوت له سه ر رانی خوشکه که ی خه وی لیکه وتوو و پاشان وه کوو لقه داریکی وشک و پوو کاو، که ئەشکی، به ر بوویه وه سه ر عه رزه که.

له به یانی ئەو پۆژه وه که سوره ییا ته له فۆنی کرد. دلئ پیی وتبوو ئەم ته له فۆنه هه والیکی زیاتر له بیهۆشی یان برینداربوونی ئەمینی تیدایه. ئەو وه کوو هه موو ئیرانیه کان واتای ئەمجۆره ئاگادار کردنانه ی

زۆر باش ئەزانی. بەلام من باوەرپم بە قسەکانی سورهییا کردبوو. لە
 قەرەنگی مندا واتای نییە هەوایی مردنی یەکیک تۆزە تۆزە رابگەیهنن
 و، جگە لەوەش سورهییا بوچی ئەبێ مردنی ئەمین لە من بشاریتەو؟
 لەو ساتەیشدا، سەرەرای ئەوەی هەموو نیشانەکان پێیان ئەوتم کە
 ئەمین مردوو، دیسانەو نەم ئەتوانی باوەر بکەم. سورهییا لە دۆخی
 دەروونیم گەیشت؛ قوڵی گرتم و، لە کاتی کاتیکا هەوایی ئەدا دام بنیشینی،
 بە ئارامی و بە ئینگیزی لە بن گویم وتی:

– زۆر بە داخووە لووبا... عەبە وتبووی بە تەلەفۆن هەوایی کەت پی
 نەلیم. ئەمین مردوو. بەداخووەم.

هەستم بە ئازاری سووتانیکی توند کرد لە سەرمدا. ئەتوت شتیکی
 ناسک و ئاگراوییان لەمبەری تەویلمەو کردبێ بە سەرمدا و لەو
 بەرەو هاتیته دەرەو. چاوەکانم بە هۆی زۆری ئیش و سووتانەو
 سات بە سات زیاتر دائەچەقا. ئارەزووم ئەکرد بتوانم بو ساتیک بیان
 قونجینم، بەلام نەم ئەتوانی. ببیلهکانم، بەبێ ئەوەی لە ژێر دەسەلاتی
 مندا بن، بە سەر عیسمەت خانم و کۆمەڵەی ژنانی دەم بە گریاندا
 ئەگەر. عیسمەت خانم هاتبووێو بە خۆیا و پرووی کردبووێو من و بە
 بیپرانەو هەواری ئەکرد:

– بینیت لووبا گیان؟ بینیت ئەمینە کەمان لە دەس چوو؟ بینیت چۆن
 گۆلە ئازیزە کەمان هەلوەرا؟

ژنەکانیش سەریان رانەوێشان و ئەیان دا بە رانی خۆیاندا.
 جگە لە دوان سیانیک کەسیانم نەئەناسی. زۆر بەیان پیریژن بوون و
 چاوە زەقەکانیان لە نیوان رۆخسارە چرچ و لۆچ و بێ. پەنگەکانیان
 و لە نیوان چارشێو پەشەکانیانەو، کە سەرتاپای داپۆشیبوون،
 بریووێو من. بەبێ ئەوەی چاوە بترووکیین، چاویان بریووێو هەموو
 رەفتاریکی و کرداریکی من. حەزیان نەئەکرد هیچ بزوتنیکی منیان
 لە دەس بچێ. بو گێرانەوێو ئەو شتە ی کە ئەیان بینی، پێویستیان بە
 هەموو وردەکارییە ک بوو.

باشتر، یہ کیک لہو ژنانہ بۆ کچہ کہی، کہ دۆستی سورہییا بوو، گئراپوویہ وہ: «من ہرگیز نہ مدیبوو، لہ ہموو ژانی خومدا نہ مدیبوو. ئەم ژنہ فہرہنگیانہ زۆر سہیرن. نہ ئەگریا و نہ قسہی ئەکرد. پوخساری و ہکوو مردوو سپی ہلگہ پابوو. بەردہوام سہیری یہ کہ یہ کہی ئیمہی ئەکرد. سہرہتا پیمان وابوو حہ پەساوہ و زمان و فرمیسکی قہ تیس بووہ. چوموہ لایہ وہ دانیشتم و پیموت: «لووبا خانم بگری. گریان باشہ، بگری.» ئەترسام ئەگہر فرمیسک نہ پڑینئى بدا لہ دلی و لہ سہری: دلی بتوقینئى یان شیتی بکات. بەلام نہ گریا و نہ گریا! یہ ک کاتژمیر ہروا دانیشتبوو و زہق زہق سہیری ئیمہی ئەکرد. ہموومان ئەمینی بیچارہمان لہ بیر بردبوویہ وہ و نیگہ رانی ئەو بووین. نیرگز چووہ لایہ وہ دانیشتم. دەستی کردہ ملی و گریا. عیسمت خانم خوی کرد بہ قوربان و سہدہ قہی، بہ لام ئەو بہس دانیشتبوو و سہیری ہموومانی ئەکرد. پاشانیش لہ پر ہلسا و چوو بۆ دالان و وەک بلئی ہیچ پووی نہ دابئى، بہ پیاوہکانی وت: بمبہن تہرمی میردہ کہم بینم!»

سہعید و سورہییا و عہبہ بردمیان بۆ ژوورہ کہی نیرگز کہ لہ ژوورہکانی تر دوور بوو و دەرگاہ کی ہہبوو بہرہو بانہ کہ ئەکرایہ وہ. ویستیان بۆینم بکہن لہ بینینی ئەمین چاوپۆشی بکہم. وتیان: «لیرہ باو نیبہ ژنان تہرمی میردہ کہیان بینن.» درۆیان ئەکرد. نہیان ئەویست و پیشتر پیکہ وتبوون نہ ہیئن من تہرمہ کہی ئەمین بہو شیوہیہ بینم؛ ئەو بیچم و شیوہیہی سہعید و عہبہ چہن کاتژمیر پیشتر دیوویان، ئەو کاتہی کہ بہ زۆری حاجی ئەویان بردبوو بۆ ئەو مزگہوتہی تہرمہ کہی ئەمینی لی بوو.

عہبہ پیی وابوو پیویست ناکا حاجی کورہ کہی بینئى. بہو جۆرہی کہ مہش ئەکبہر بۆی گئراپوونہ وہ — لہو ماوہیہ دا کہ سہعید چوو بوو ہہتا پووری بینئى، کہ لہ نیوان دوو سئ ژنی دراوسئى دا دانیشتبوو و تازہ لہ زہبری بیستنی ہہوالی مہرگی ئەمین ہاتبوویہ وہ بہ خویا —

ئەیتوانی ھەست بەوھ بکا کہ حاجی تاوی دیتنی تەرمی کورپەکەھی نابۆ بەو بیچم و شیوھوھ.

مەش ئەکبەر، بەیانی کورپەکەھی خەبەر کردبوویەوھ تا خواردنی پارشیو ئامادە بکا. خۆیشی چوو بوو دەرگای مزگەوت بکاتەوھ و بەردەمەکەھی ئاوپرژین بکات و گسکی بدات. ماوھی بیست و یەکسال بوو، لەو پۆژوھوھ کہ حاجی مزگەوتی «محەمەد»ی دروست کردبوو و ئەوی کردبوو بە مچیور، ئەمە کاری ھەموو پۆژیکی بوو.

لە بەر پووناکی کزی سەر دەرگای مزگەوتەکەوھ، کہ ئەیدا لە شەقامەکە، یەکیکی بینیوو لە بەر دەرگای مزگەوت خەوتووھ. بیری کردبوویەوھ ھەژاریکە یان غەوارەییەکی تازە گەیشتووھ. لەم غەوارانە زۆر ئەھاتن بۆ مزگەوت. حاجی، دوو ژووری تەرخان کردبوو بۆ ئەم جۆرە میوانانە. ئەوان ئەھاتن و تا ئەو کاتەھی کار و جیگەییەکیان پەیدا ئەکرد، لەوئ ئەمانەوھ. میوانی حاجی بوون یان بە وتەھی حاجی میوانی خوا.

مەش ئەکبەر چوو بووھ سەر سەری کابرا و بانگی کردبوو و لەپەر «بینیم ئەوھ خۆ کورپی حاجیە!» ئەمینی بە قەد و بالایی دا ناسیبووھوھ، نە بە روخساری دا. بە عەبەھی وتبوو بە شیوھییەکی زۆر خراب ئەمینان کوشتووھ. ئەوھندە خراب کہ ئەو نەیتوانیبوو سەیری دەموچاوی بکات.

حاجی ئامادە نەبوو لە دیتنی ئەمین چاو بیپۆشی. بە کۆمەل بردبوویان بۆ مزگەوت؛ بۆ ئەو ژوورەھی کہ تا پۆژبوونەوھ مردووھکان بە شیوھی کاتی لەوئ دائەنن. کورپەکەھی مەش ئەکبەر و دوو پۆلیس لە بەر دەرگای ژوورەکەدا وەستابوون. ھەر سیکیان بە بینی حاجی و ھاوپرێکانی بەر دەرگایان بەردا. حاجی پێشتر لە ھەموان چووھ ژوورەوھ و بە ئارامی و بە بیدەنگ چوو بۆ لای تەرمەکە، کہ قوماشیکی خامی سپی درابوو بە سەریا. تیریژیکی ناسک لە پەنجەرەکەوھ ھاتبوو و دابووی لە قوماشە سپیەکە. حاجی لە تەنیشت تەرمەکەوھ چۆکی دادا

و بہ ئسپایی پووپوشی سہر تہرمہکھی لادا. سہعید و عہبہ بہ سہر سہری حاجیہوہ و ہستابوون. سہعید بہ بینینی ئہمین بہ خوی و تبوو: «ئہمہ ئہمین نییہ!» بہ لام ئہم بیرہ تہنہا ساتیکیش بہردہوام نہیبوو: «ئہمینہ.» ئہمین بوو بہ پوخساریکی ہہلاوسا و شین ہہلگہراوہوہ، بہ ہہلتوقاویبہکی شینتر کہ لہ پشت چاوی چہپیہوہ تا لای قژی، تہویلی داپوشیبوو و، بہ لووتیکی شکا و لیویکی ہہلدراوہوہ کہ خوینیکی تازہ وشکہوہبووی لی پڑابوو و چہناکہ و ملی ئال کردبوو. سہعید پووی و ہرگیڑا و عہبہ کہ چوکی ئہلہرزا، بہرہو پہنجہرہکہ چوو. ساتیک و ہستا و پاشان گہراپاہوہ بو لای حاجی. دانہویبہوہ تا دہست بداتہ بن بالی و بہرزی بکاتہوہ. ئہو فرمیسکہی لہ سہرلہبہیانہوہ لہ چاویا قہتیسماوو، بہ پہلہ فیشقہی کرد و پڑاہیہ سہر شانی حاجی. حاجی بہ بی ئہوہی بہرگری بکات خوی دا بہ دہست عہبہوہ. عہبہ بہرزی کردہوہ و ہتا بہر دہرگای ہودہکہ بردی. لہوی مہجید، شوفیرہکہی حاجی ژیر بالی گرت. بہ لام سہعید پاش پڑیشتنی حاجی لہ لای ئہمینہوہ چوکی دادابوو و بہ بیڈہنگ ئہگریا. عہبہ لہ کاتیکا حاجی ئہبرد بو دہرہوہ، ئاوری دایہوہ و لہ سہر شانہوہ سہیریکی تری ئہمینی کرد. تیریژکہہ راست دابوو لہو درزہی کہ لیوی تا ژیر نہرمہی گوپی ہہلدربوو. ئہمہ دواہن دیداری عہبہ بوو لہگہل ہہقالی یاریکردنی منالی و دوستی سالانی دوور و دریژی.

سہیری چاوہ سوورہکانی عہبہم کرد؛ ئہو چاوہ قہلہو و پہشانہی کہ ئہمین ہہمیشہ ئہیوت: «لہ چاوہکانی گویرہکہی کی رہمیو ئہچی!»
وتم:

— ہیچ باو و نہریتیک ناتوانی ریگہی ئہوہم لی بگری کہ میردہکہم
بینم!

ئہوسا بوو کہ ئہو بہلینی دا، پاش شورڈنی تہرمہکہ و، پیش

به خاک سپاردن، پیشانی منی بدا. له پاش ئه و به لینه بوو که ئارام
 بوومه وه و ویستم بزائم چۆن و له کوی مردووه؟
 سوره ییا به ئارامی وتی:
 — وا دیاره کوشتوو یانه.
 — کئ؟ پاسداره کان؟

عه به زووتر له هاوسه ره که ی وه لآمی دایه وه:
 — نه. هه ر ئیسته دادیاری شوپش و دوو کهس له وه زیره کان له
 لای حاجی دانیشتون. ئه لاین ساواکیه کان ئه مینان کوشتوو.
 سهیری سه عیدم کرد که شانی دابوو به دیواره که وه و له
 په نجه ره وه سهیری باخه که ی ئه کرد و بیرم کرده وه فه رمانبه رانی
 ئاسایشی رژی می رابوردوو چییان له ئه مین داوه؟ هه ر ئه مه شم پرسى:
 — ئه وان چییان له ئه مین داوه؟
 دیسانه وه عه به وه لآمی دایه وه:
 — ئه لاین له تۆله ی ئه و یارمه تیانیه ی که حاجی داویه تی به شوپش.
 هه ندی شتی تریش هه بووه.

— پی م وایه ئه بئ له گه ل دادیار قسه بکه م.
 ئیسته ش نازانم ئه مویست چی به دادیار بلیم. بهس ئه وه نده ئه زانم
 ئه مویست له وی برۆم و له گه ل هه ر کهس که شتیک له سه ر مردنی
 ئه مین ئه زانئ قسه بکه م. له و کاته دا ره نگه ئاساییترین کاریک که
 ئه بوا بیکه م، ئه وه بوو دابنیشم و بو ئه مین بگرم. به لآم منیک که له و
 حه فته یه دا چه ندین و چه ند جار بو شیمانیه ی مردنی ئه مین گریابووم،
 له و کاته دا گریانم نه ئه هات. ته نانه ت خه مباریش نه بووم. هه ر هیچ
 هه ستیکم نه بوو. وه کوو غه واره یه ک وابووم که ئه یه وی له چۆنی تی
 مردنی به بیه وی که سیک ئاگادار بییت، خه ریکه له گه ل که سوکاره که ی
 لی کۆلینه وه ئه کات. سوره ییا پاشتر پی و تم: «له و که سانه نه ئه چووی
 که حه په سابیت. وه کوو یه کیکیش نه بووی که خۆشه ویستیکی له ده ست
 چوو بییت. ته نانه ت له خۆشت نه ئه چوویت. نیگات ئارام و بیه هه ست بوو

و ساردییەکی ببه زهییانه له ئاخوتن و هه‌لسوکه‌وتت دا بهرامبەر به هه‌موومان هه‌بوو.»

سوره‌ییا داوای له عه‌به کرد هه‌تا جانتاکه‌ی له ژووری عیسمه‌ت خانم بهیئێ و، داوای له منیش کرد ساتیک ئارام بگرم و پاشان هه‌رچیم پێخۆشه، بیکه‌م. بۆ یه‌ک سات هه‌ستم کرد به‌جۆریک له‌گه‌لم ئە‌ج‌و‌و‌لێته‌وه که له‌گه‌ل شیتیک. کاتیکه له ئینگلیز بووین قسه‌کردنی ئە‌وم له‌گه‌ل یه‌کیک له نه‌خۆشه‌کانی دیوو. کورپکی گه‌نج که پێی وابوو خوا قسه‌ی له‌گه‌ل ئە‌کا و شتی وای پێ ئە‌لی که زۆر گرنگه؛ به‌لام له به‌ر ئە‌وه‌ی نه‌ی ئە‌زانی خوا چ کاتیک دی بۆ لای و قسه‌ی له‌گه‌ل ئە‌کات، ئاماده نه‌بوو به‌خوێ. له گومانی ئە‌وه‌ی که ره‌نگه‌ شیت بوویتم، ترسام. وتم:

— من زۆر باشم. له‌گه‌ل من وه‌کوو نه‌خۆشه‌کانت قسه مه‌که.

پیکه‌نی و وتی:

— تۆ نه‌خۆش نیت. داره‌تیکێ زۆر سروشتیت هه‌یه. بۆچی ئە‌بی وه‌کوو نه‌خۆشه‌کانم قسه‌ت له‌گه‌ل بکه‌م؟

عه‌به به‌ جانتاکه‌ی سوره‌ییاوه هاته ژووره‌وه. سه‌عید هات بۆ لام و ده‌ستی خسته سه‌ر شانم:

— تۆزێ به‌سه‌یوه لوبابا. پاشان ده‌رباره‌ی هه‌موو شتیک قسه ئە‌که‌ین.

به‌و جۆره‌ی که له سه‌ر لیواری قه‌ره‌ویڵه‌که‌ی نیرگز دانیشتیبووم، سه‌یریکم کرد. تیشک دابووی له پوخساری و له وینه‌ی ئە‌و دراخما زی‌پزنه ئە‌چوو که سه‌رده‌می هه‌خامه‌نشی لی‌درا‌بوون. وتم:

— ماندوو نیم. هه‌یچ ماندوو نیم.

ئە‌ویش به‌ گۆشاریکی ئارام پالی

خستم، له قهراخ قهره وئیله که وهستا و سهیری کردم. پاشان سوره ییا هات. سوره نگیکی به دهسته وه بوو. به منی وت:

— بۆ ئه وهی بخه وی لووبا.

پیّم خۆش بوو. ههستم کرد ههز ئه که م بخه وم. سوره ییا دهستی گرتم، قوئی کراسه که می هه لدايه وه و من ده سبه جئ ههستم به چزووی ده رزییه که کرد. پیش ئه وهی خه وم لئیکه وی که وتمه بیری به ردیا و بارام. پرووم کرده سه عید که پوخساری وه کوو دراخمایه کی گه وره به بنمیچه که وه لکابوو و پیموت:

— ئه مه وی مناله کان ببینم.

ئه زانم سه عید چ وه لامیکی دایه وه، به لام من نه مبیست.

بەرنامەى بە خاک سپاردنى ئەمىن، پۇژى دوانزەى ئاگوستى زۇر بە شكۆ و پىزەوۋە بەپىۋە برا. بە دواى لىكۆلپنەۋەى دادىارى شۇپش كە خۇى راستەۋخۆ ئەنجامى دابوو و، پاش ئەۋەى سەرلەبەيانى پۇژى پىشوو مەرسىدسەكەيان بە شەق و شىرى و لە كاتىكدا ھەموو كەرەسە بە كەلكەكانى لىكرا بوۋىەۋە، لە بىبابانىكى نىك يەكىك لە گەرەكەكانى باكوورى تاران بە ناوى ئىقىن دۇزىيەۋە. كومىەتەى شۇپش، بە بەياننامەىەكى فەرمى ئەمىنى لە رىزى شەھىدەكاندا ناوبویر كرد و فەرمانى بە خاک سپاردنى فەرمى ئەۋى نووسىبوو.

ئالامى ئىرانىان دابوو بە سەر تەرمەكەى ئەمىندا. نىشانەى شىر و خۇر كە پىش شۇپش لە بەشى سىپى ئالامى ئىراندا بوو، ئىتر نەئەبىنرا. نىشانەكە لە ناۋەرپاستى ئالاکە ھەلگىرابوو، بەلام جىگىرىكى بۇ دىارى نەكرا بوو. ۋەزىرانى دەۋلەتى كاتى و كومىتەى شۇپش و سەركردهكانى پاسداران، بە سەبەتەى گول و تاجە گولپنەۋە، ھەتا گۇرپستانى ئىمامزادە عەبدوللا، كە گۇرپستانى بنەمالەى حاجى لىبوو، لەگەل تەرمەكەى ئەمىن پۇشتن. لە پىش ھەموانەۋە حاجى و بەردىا، شان بە شانى ۋەزىران و دادىارى شۇپش رىيان ئەكرد. بەردىا، لەۋ جاكەت و پانتولە پەشەى، كە نازانم كى و كەى بوى دابىن كردبوو، لە پىاۋىكى گەنج ئەچوو. كاتىكە لە پوۋبەپوو بەردىام بىنى ھەپەسام. ئەتوت بە يەك شەۋ

دهسال گهوره بووه. خه ریک بوو تاجه گولینه یه کی له سه ر خاکه تازه که ی سه ر گلکوی ئەمین دانه نا. دوو پاسداری شوپرش، به پیشی توپی زه رده وه دوو لای تاجه گولینه که یان گرتبوو.

له و چل و ههشت کاتژمیره دا یه ک جار هاتبوو بو لای من. نیوه ی ئەو چل و ههشت کاتژمیره نووستبووم و نیوه که ی تری، هه ندیچار له ژووره که ی نیگز و هه ندیچار له لای نیگز و عیسمه ت خانم و له نیوان ئاپوره ی ئەو ژنانه ی سات به سات ژماره یان زیادی ئەکرد، تیم په راندبوو. سه رانه ری ئەو کاتانه ئاره زووم ئەکرد بتوانم له و شوینه هه لیم. شیوه نی به کۆمه لی ژنان و قریشکه ی میشک پژی نی عیسمه ت خانم و نه سه ره ت خانم و نالینه ناو به ناوه که ی نیگز وه کوو مۆته که و ابوو و بو ساتیک نه ئەپچرا. بوچی نا. ته نه ا کاتی به ربانگ — کاتی پوژوو شکاندن — و کاتی شیو، که چه ن ژن ئەهاتن و به په له سه رفه یه کیان له ناوه راستی ژووره که دا رانه خست و هه موو جووره خوار دنیکیان له سه ر دانه نا. ژنه کان به په له و هه لپه هه لپ نانیان ئەخوارد و به زور یان به تکا چه ند پاروویه کیشیان ئەکرد به ده م عیسمه ت خانم و خوشکه که ی و نیگز ه وه و دیسانه وه به هه مان خیرایی سه رفه یان کۆ ئەکرده وه تا دیسانه وه شیوه نی به کۆمه لیان وه کوو مووسقایه کی ناکوک و گوئی پرووکی ن، ده ست پی بکه نه وه. له تیکرای ئەو کاتانه دا سه ر نه که ان هه موو سهیری منیان ئەکرد، به لام ئیتر که س کاری پیم نه بوو. به و جل و سه رپوشه ره شه وه که کردبوویانه به رم و دابوویان به سه رم دا، دانه نیشتم و چاوه کانم که به هوی فرمیسک و بیخه وییه وه قورس ببوو ئەبریه گوله سوور و سوورمه ییه کانی قالییه که و سه ره پای ئەوهش قورسای نیگا مۆر و پرسینه ره کانم له سه ر پیستی خۆم هه ست پی ئەکرد.

مارگریت و سوهرییا به زوری له لای منه وه بوون. سوهرییا وشیار بوو و زال بوو به سه ر فه راگه ردی خوی دا، به لام مارگریت چه په ساو و توقاو و، هه ندیچار سهیری منی ئەکرد و هه ندیچار ئەپروانیه کۆمه له ی

ژنان که ئەگریان. کاتیکی ئەچووم بۆ ژوورەکهی نێرگزی، ئەویش ئەهات به دوامدا. لهوئ ئیتر حەپەساو نەبوو. ئەیتوانی بە زمانی خۆی لهگەڵ سورەبیا قسە بکات. لهوئ پرسى که نەریتی پرسەداریی ئێرانیهکان چۆنە و ئەم پرسەیه تا کهى و به چ شیوهیهک درێژه پەیدا ئەکات. سورەبیا، به پیکه‌نینه میهره‌بان و هەمیشەبیه‌که‌ی و به‌بئ ماندویتی وه‌لامی پرسیاره‌کانی ئەدایه‌وه و له هه‌مان کاتدا ئاگای له منیش بوو. له هه‌مان ژوور بوو که به‌ردیا جارێک هات بۆ بینیم. به پ‌هنگی په‌رپه‌وه، به ئارامی باوه‌شى پیاکردم و له بن گویمدا زه‌مزه‌مه‌ی کرد: «دایه!» وه‌کوو شتیکی ئه‌یویست قسه‌یه‌کی تریش بکات، به‌لام نەیکرد. پ‌یشتر هه‌ر کات له دالانه‌وه تئ ئەپه‌ریم، ئەمبینی له ناو پیاوه‌کاندا دانیشتوه. ب‌یده‌نگ و ملبه‌کوین. دلشاد بووم که ئەو کورپه و ئەتوانئ له لای پیاوه‌کان دابنیشئ. ئەو ژووره شیوه‌ن و هاواری لئ نەبوو. پیاوه‌کان به ئارامی پ‌یکه‌وه قسه‌یان ئەکرد. کاریان به ده‌وروبه‌ری خۆیان و ته‌نانه‌ت به قورئان خوینیش نەبو، که به ب‌یپسانه‌وه و ماندوو بوون قورئانی ئەخویند و ده‌نگی له ب‌لینگۆکانه‌وه گه‌ردی خه‌می به سه‌ر هه‌موو مالکه‌دا بلاو ئەکرده‌وه.

بارام، به‌لام زیاتر له ناو باخه‌که بوو. خه‌ریکی هه‌لات هه‌لات و یاریکردن بوو له‌گەڵ مناله‌کانی هاوته‌مەنی خۆی‌دا. نه ئەچوو بۆ ژووری پیاوان و به ئەهات بۆ هۆده‌ی ژنان. هه‌ندێجار له به‌رده‌م ئەو ژووره‌وه تئ ئەپه‌ری که من لهوئ بووم و، ئەگه‌ر یه‌کیک بانگی بکرایه بوغزی ئەکرد و پاشه‌وپاش هه‌لئه‌هات. جارێک که بۆ بینینی چووم بۆ ناو باخه‌که، خۆی هه‌لاواسی به مەلدا و وتی:

— دایه‌ حه‌زم له گریان نییه، مه‌گری.

— خۆ من ناگرم به قوربان.

— حه‌زم له گریان نییه.

— باشه گیانه‌که‌م، ئا، ئەوا ناگرم.

ئینجا له‌پ‌ر پرسیبووئ؛

— باوكم ئيتر نايه ته وه؟

— نا كوړم، نايه ته وه.

سديقه خانم كه له ويوه تې ئه پېرې، لېي زياد كړدېوو:

— باوكت چوو بؤ لاي خوا. باوكت چوو بؤ ئاسمان!

— خوا دووره؟ ئاسمان دووره دايه؟

— ئه رې گيانه كه م، زور دووره.

— سه هه ند وتې باوكم مردووه.

— ئه رې گيانه كه م مردووه.

— مردوو خوايه؟

جاريكي تريس سديقه خانم قسه كه ي بؤ راست كړدېويه وه:

— نا به قورياني چاوه كانت بم، مردووه باشه كان ئه چن بؤ لاي خوا.

رهوتی پرسه‌داری ئەمین ههوت پوژ درێژهی هه‌بوو. پاش ئەوه من گه‌پامه‌وه بو مالى خۆم. بو ئەو ماله‌ی که ئەم‌رانی ئیتر ئەمینی تیا نابینم. سوره‌بیا و نیرگز پێشنیازیان کردبوو له‌گه‌لم بێن. به‌لام من وام به‌باش زانی ته‌نها بم. ته‌نانهت پێشوازیم له‌داواکاری مناله‌کان کرد که پێیان خۆش بوو له‌ مالى باوه‌گه‌وره‌یان بمیننه‌وه. پێویستم به‌بێده‌نگی هه‌بوو. هه‌شت پوژ ده‌نگی شیوه‌ن و پوړپوړی ژنان و ده‌نگی خه‌فه‌تباری قورئانخوین، سه‌رمی له‌ ده‌نگی نه‌ناسراو ئاخینیوو. پیم وابوو میشکم بو هه‌میشه‌ توانای بیرکردنه‌وه‌ی نه‌ماوه.

له‌ ئارامی و بێده‌نگی ماله‌وه‌دا، ورده‌ ورده‌، پوخساری ئەمین، له‌ دواین دیداردا، له‌ میشکم‌دا نه‌خش ئەبوو. ئەمینیان له‌ مردووشوڕ خانه‌ هینابوو ده‌ره‌وه‌، له‌ تابووتیک‌دا که‌ سندوقیکی ته‌خته‌ی سارد بوو، دایان نابوو. تابووته‌که‌یان به‌ قوماشیک، که‌ گولی زه‌رپه‌فتی هه‌بوو و پێیان ئەوت تاق شال، داپوشیبوو. سه‌عید و سوره‌بیا له‌ لای منه‌وه‌ وه‌ستا‌بوون. تابووته‌که‌یان له‌ سه‌ر سه‌کویه‌ک له‌ دالانیک‌دا که‌ به‌ره‌و گۆرستان ئەکرایه‌وه‌، دانا. سه‌عید به‌ ئارامی تاق شاله‌که‌ی لادا. ئەمین له‌ کیسه‌یه‌کی سه‌پ‌دا که‌ پێی ئەوتری کفن خه‌وینرابوو. کفن قوماشیکی خامی سه‌په‌ که‌ موسلمانه‌کان له‌ مردووه‌کانیان به‌ رووتی ئەئالین و به‌ بێ تابووت، به‌ خاکیان ئەسه‌پرن. سه‌عید سووچیکی کفه‌که‌ی ئەمینی

لادا و من پوخساری ئه‌مینم بینی، پومه‌تی ئه‌مین نه‌بوو. لووتیکی هاپرداو و لیویکی هه‌لدراو که له سهر پیستیکی سپی شین هه‌لگه‌پاو نه‌خش ببوو. وه‌کوو ده‌مامکیکی سپی که بیخه‌نه سهر پوخساریک که تهنه‌ها لووتیکی شکاو و لیویکی هه‌لدراوی هه‌یه. من ته‌نانه‌ت پیلوه شینه داخراوه‌کان و ته‌ویلّه هه‌لاوساوه ره‌شه‌که‌شم نه‌بینی که ئه‌وانی دی بینیبویان.

له سهر ئه‌و موبله دانیشتم که ئه‌و، هه‌موو شه‌ویک له سهری دانه‌نیشتم و یاده‌کانی ئه‌و، زیندوو و پووناک، په‌رده‌ی کیشا به سهر هه‌موو ئه‌و شتا نه‌دا که پوژانی پابوردوو تیپه‌ریبوو. ئه‌مین له نیوان وینه‌که‌ی پوژری زه‌ماندمان، به‌رامبه‌رم له سهر میزی ته‌نیشتم ئاباژوره‌که‌وه سهری ئه‌کردم. چاوه‌قه‌له‌وه ره‌شه‌کانی ئه‌دره‌وشانه‌وه و لیوی، که خه‌ریک بوو وته‌یه‌کی قاش ئه‌کرد، شیوه‌یه‌کی ماچکردنی هه‌بوو. ده‌ستی نابوو هه‌ر شانی من و منی لووبای چوارده‌سال له‌مه‌وبه‌ر، سهرم خسته‌بویه سهر قو‌لی و تارایه‌کی تو‌ری گه‌وره و سپی، که تهنه‌ها بو‌گرتنی ئه‌و وینه‌یه دابووم به‌سهرمدا — بو‌ئه‌وه‌ی مالی ئه‌مین و بزائن سالیک پیشت زه‌ماوه‌ندمان کردوو — نیوه‌ی شان و ملی داپوشیبووم.

له ناو ژوو‌ره‌که‌دا که‌وتمه‌ پیاسه‌کردن. له هه‌ر سووچیکدا نیشانه‌یه‌کی ئه‌مین ئه‌بینرا. سه‌رپاییه‌کانی هیشتا له به‌رده‌م چرپاکه‌دا دانرابوو و بیجامه‌که‌ی هه‌ر وه‌کوو خو‌ی به‌سهر ده‌سکی کورسی به‌ر چرپاکه‌وه بوو. دلّم نه‌هاتبوو یان نه‌مویرابوو هه‌لیانگرم. جانتا چه‌رمه‌ ره‌شه‌که‌، که پوژری پیش ونبوونی ئه‌مین له هه‌مار ده‌رم هیئابوو، تا بو‌گه‌شتی سی پوژهی خو‌م و مناله‌کان بو‌باکووری ئیران ئاماده‌ی بکه‌م، هیشتا له به‌رده‌م که‌نتوری جله‌کاندا دانرابوو. نزیکه‌ی هه‌شت سال له‌مه‌وبه‌ر ئه‌م جانتایه‌مان کری. ئه‌مین کاتیکه‌ پاره‌ی جانتاکه‌ی ئه‌دا وتی: «ئه‌مه‌ سه‌ره‌تای میژوویه‌کی نوییه له ژیانی ئیمه‌دا.» و له‌وه‌وپاش هه‌ندیجار به‌گالته‌ ئه‌و جانتایه‌ی به‌ «سه‌ره‌تای میژوو»

ناو ئه برد. ورده ورده ئه و ناوه برا به سهر جانتا چه رمه ره شه كه دا: «سهره تاي ميژوو له گه ل خومان به رين، سووكتره.» «سهره تاي ميژووم بو بينه.» «جانتا سه وزه كه به سه، پيوستمان به سهره تاي ميژوو نييه.» ... مسواكه كه ي له ناو

قاپه كه ي دا بوو و ريشتاشه كه ي له سهر ميژه كه ي گهرماو دانرابوو. ميژووي شوپشي فه پانسه، دواين په رتووك كه بو خويندنه وه به ده ستيه وه بوو، له سهر كورسيه له يلو كه كه ي⁽¹⁰⁾ دانرابوو. په رتووكه كه م هه لگرت. نيشانه يه كي چه رمين، كه وينه ي كاتزميري «بيگ بن» ي له سهر بوو، له نيوان لاپه په كاني 114 و 115 دانرابوو. په رتووكه كه م له سهر جي خوي دانايه وه. له سهر ميژي كاره كه ي چه ند دانه په رتووك به پيكويكي دانرابوون و ئه و سئ نامه نه كراوه ي نيرگز شه وي پيش مردني ئه مين له نورينگه هينا بووي، هيچي تري لي نه بوو. نامه كانم كرده وه. يه كه م، نامه يه كه بوو له لايه ن يه كيتي پزيشكاني له نده نه وه، ئه مينيان بو به شداري كردن له كوئفره نسيك دا بانگه يشتن كردبوو. بيرم كرده وه ئه بئ نامه يه كيان بو بنووسم و بليم ئيتر چاوه پي نه كه ن. نامه كه ي تر كارتتيكي سپاس بوو له لايه ن يه كيك به ناوي «جان تريلر» و وه لام ي كارتتيكي له دا يكووني دابوويه وه كه ئه مين بوي نارذبوو. جانم ئه ناسي. له هاوكاره كوئنه كاني ئه مين بوو له له نده ن. نامه ي سنيه م هه ندئ بي سه روبره بوو: «ئازيه كه م هه و الله كان و دياريه كان له كاتي خوي گه يشته ده ست دؤستان. هه مووان سپاست ئه كه ين. دكتور سلأوي تايه تي هه يه بوئ. ره خشان.» نامه كه نه پيكه وتي هه بوو نه ناو نيشاني نيئر. به لام به پوولي پشت پا كه ته كه دا ده رئه كه وت له فه پانسه وه ها تووه. وام دانا ئه مين، به پي خوي هه ميشه ي، ديسانه وه

10 - له يلوك: hammock له لو، ده رگوش، شوينخه وي له قايش يان به ت نه نراوي هه لو اسراو. [4] الارجوحة الشبكية [N] hengekøye [5] نو، ناوچ.

دیارییه کی بۆ یه کێک ناردوو. به لām بۆچی بۆ «دۆستان»؟ نامه کانم لهوی دانا و چووم بۆ چیشتهخانه.

به ره و دوورنمای تاران، که له ژێر ههتاوی پاش نیوه پۆ و له ناو ئەو گهر و تۆزه ی به حهواوه ئەخولایه وه لیل و ون بوو، دانیشتم. ئایه دیسانه وهش له و شارهدا ئەمامه وه؟ ئایه دیسانه وهش ئەمتوانی ئەو شارهم خۆش بوی؟

له هه مان حهفتهکانی سه رهتای هاتنم بۆ تاران، حه زم له م شاره کرد. تاران شارێک بوو دزیو و بیناسنامه له داوینی جوانی کویتانیک که ناوی ئەلبورزه؛ به کۆمه لیک بینای جۆراوجۆر و ناکۆک، کورت و بلیند، مودیپن و کۆن، که رپووج و چیمه نتۆ؛ به شه قامی پان و کۆلانی باریکه وه. شه قامه کان، به ته لاری نويساز و تابلوی نیونه وه له شه قامه کانی ئوروپا ئەچوون. به لām کۆلانه کان باریک و زۆر جار خۆلای له ناخی سه ده کانی ناونجیه وه سه ریان هه له پنا بوو. تاران شارێک بوو ئاخزرای دانیشتهوان، ئۆتۆمۆبیل و دهنگ و ههرا؛ شارێک که هه رچه ن له رۆژانی سه ره تادا ئەتوانی هه ر غه واره یه ک شیت بکات، به لām زۆری پێ ناچن، به میهر و گه رمای باوه شیکی دایکانه، ئەیگریته ئامیزی خۆی و پامی ئەکات. ئەو ده سفروشه هه ژاره گه رپۆکانه ی له به ره به یانه وه هه تا ماوه یه ک له شه و تی ئەپه پری، به بی ماندوو بوون و به دم بانگکرده وه که لویه له کانیان به رپبواره کان ئەفروشن، ئەو ده وله مه نده خه نازیلانه ی⁽¹⁷⁾ له ئۆتۆمۆبیله دوامودیله کانی خۆیان دا دانیشتهوون و به تابشت و بیئفره هی چاوه پوانی کرانه وه ی ئەو ریگیانان که هه میشه به ستراون. ئەو کۆگادارانیه ی له کۆگاکانی خۆیان دا نان و سه وزی و په راو و پیئووس و نه فت پیکه وه ئەفروشن. فروشه رانی ئەو بووتیکانه ی نویتترین جلوبه رگه فه رانسی و ئیتالیایی و ئینگیزی

۱۶ - خه نازیل: **شاو** کوانی زل که له مل دیت. **هه ممان** **ئاوئینه** که سانی ملئه ستووور که ملیان هیند ئەستوووره ئەلیی خه نزیلیان گرتوووه.

ئه فرۆشن، ئه و رېواره بئنه ندیشه و ئارامانه ی کاتژمیری نۆی به یانی ئه لئی هاتوون بو گەردش و پیاده روهی له پارکیکدا، فرمانبهرانی به رپوه به ریه کان که زۆر به ی کات خه ریکی وتووێژ و پیکه نینن پیکه وه، هه موو و هه موویان نیگیان ئاشنایه و هه موو بیگانه یه ک به خیر ئه هیئن. به بئ ئه وهی هیچ شتیکی ئه و شاره، له ولات و زادگای من بچئ، له هه مان حه فته کانی سه ره تای نیشته جئ بوونم، هه ستم به ئارامشیکی ئاشنا و ناسراو ئه کرد، هه ستیکی که زۆر زوو له جیهانی منالیم رڤینرابوو. په نگه بوونی ئه مین و هه قالان و بنه ماله ی ئه و ئه م هه سته ی له من دا به دی هیئابوو؛ په نگیشه ئه و باره ئابووریه له باره ی که هه چکات به خۆمه وه نه دیوو.

ئه و رۆژه هه ستم کرد هیشتاش ئه و شارهم خۆش ئه وئ. هه رچه ن ئه مین ئیتر نه مابوو، به لام هه ستم ئه کرد ئیره شاری خۆمه. ئه و هه سته ی په یوه ندی و پابه ندبوونه م نه له لهنده ن هه بوو که هه شت سالی گه نجیتی منی گرتبوویه خۆی و نه ته نانه ت له زادگامدا هه بوو. لیره هه م خۆم و هه م مناله کانم بنه ماله یه کی گه وره مان هه بوو، دۆستانیکمان هه بوو که سالانی دوور و درێژ له گه لیان ژیا بووین. کاریکی باشم هه بوو که ئه مزانی له که م جیگا نمونه ی ئه و کارهم ده س ئه که وت و؛ له هه موو گرینگتر ئیره ته نها ولاتیکی بوو که هاوولاتی بووم. ته نانه ت ئه گه ر بمویستایه ت بچم بو ئینگلیز جگه له به لگه ی نیشته جیبوون، که بیرخه روه ی سه رده می په نابهریتی و ئاواره ییم بوو، هه چی ترم به ده سته وه نه بوو.

من ئه متوانی به یانی ئه و رۆژه دارایی ئه مین که به ناوی هه ر دوو کمانه وه بوو، بفرۆشم و چه ندین ملیۆن تمه ن پارهی نه خت که له هه ژماری بانکی ئه و و خۆمدا بوو هه لگرم، ده سته ی مناله کانم بگرم و بچم بو ئینگلیز. له پاش شوړش هه موو که س و به تاییه ت هه ر ژنیک ئه و شانسه ی نه بوو. ئه و قانونه تازانه ی که ئاماده کرابوو هه تا له په رله مان په سندن بکری، ژنی له سه ره پرشته ی کردنی مناله کانی بیبه ش

ئه کرد. سه ره پهرشتی کردنی منال، له پاش مردنی باوکیان به باوه گه وره ئه گه یشت. هه موو دارایی ئه مینیش جگه له م خانووهی که به ناوی منه وه کرد رابوو، ئه که وته ژیر دهسه لاتی حاجی، به لام حاجی چهند کاتژمیر پیش ئه وهی له مالی ئه وان بیمه دهره وه، رایگه یاند که هه موو ماف و دهسه لاتی مناله کان به من ئه گات. چاوه کانی که له ناو کۆمه لیک هیلی ورد و درشت دا بچووک خویایان ئه کرد، بریبوووه عه زه که و وتبووی: «تۆ وه کوو کچی خۆمانی، تۆ یادگاری ئه مینی. پیته وانه بی ئه مین پویشتوو هه چ گۆراوه. تۆ هه میشه جیگه ت له سه ر چاوی ئیمه یه. ئه گه ر لیژه مایته وه دلمان خۆش ئه که ی. ئه و شانسه مان پی ئه دهی نه وه کانمان ببینن. ئه وان چرای ژیا نی ئیمه ن. به لام ئه گه ر بته وی لیژه برۆی، دهسه لاتی هه موو شتیک به خۆته. ئه توانی هه موو ئه و شتانه ی خۆت و ئه مین هه تانه بفرۆشی و دهستی مناله کانت بگری و برۆی. هه ر یارمه تیه کیش داوا بکه ی دلنیا به دریخی ناکه یین.» پاشان ئه و فرمیسه که ی له سووچی چاویه وه سه ری دهره ینا بوو و ئه یویست له نیوان ئه و هه موو هیله کورت و دریژه وه ریگه ی دهر باز بوون بدۆزیتته وه، سه ری بوویه وه و دریژه ی دابوو: «من هه رگیز خۆم له ژیا نی مناله کانم دا هه لئه قورتاندوو، ئیسته ش دهس له ژیا نی تۆ و نه وه کانم وه رناده م. ئه وه بکه ن که خۆشی ئیوه ی تیدایه.»

له و کاته ی دا که حاجی ئه و قسانه ی ئه کرد و، له و کاته دا که باوه شم پیا کرد و پوومه ته فرمیسه کاوییه که یم ماچ کرد، ئه مزانی هه ز ناکه م تاران به جی بهیلم؛ به لام ئایه ئه متوانی ته نها بیر له خۆم بکه مه وه؟ مناله کانم چیا ن به سه ر ئه هات؟ راست بوو که سوکار و بنه ماله یه کیا ن لیژه هه بوو، به لام ئایه ژیا نی ئه وانیش به هۆی ئه و بنه ماله وه وه کوو ئه مین ناکه ویتته مه ترسییه وه؟ ئه گه ر نه یاره کانی شوپرش ئه مینیا ن بو تۆله سندنه وه کوشتبوو، ئایه ئه و تۆله کردنه وه مناله کانی منیشی نه ئه گرتته وه؟

به لام یه کییک له ناخی دهر وونم دا ئه پیرسی ئایه به راستی نه یاره کانی

شۆرش ئەمینیان کوشتو؟ قەسەکانی دادیار و دەولەت توانیبووین بۆینم بکات، بەلام چ کەس یان کەسانیک ئەویان کوشتو؟ حکومەت؛ ھەر بەو جۆرە یەک ئەو کابرا نەناسە بە تەلەفۆنی وتبووی؟ ئەم بۆچوونە لە ھەموو بۆچوونیک نەگونجاوتر بوو. مەگەر، لە ماوەی پوژانی رابوردوودا، یەکە یەکە ی نوینەرانى ھەر ئەم پڕیمە نەھاتبوون بۆ مالى حاجى؟ مەگەر خویان نازناوی شەھیدی شۆرشیان پى نەدابوو؟ ئەى باشە كى ئەبى ئەمینی کوشتبى؟ ئایە کوشتنەكەى لە دوژمنایەتیەكى تاییەتیەو سەرچاوەى نەگرتبوو؟ ئایە کوشتنەكەى پەيوەندى بەو ژنە نەناسراوەو نەبوو كە ئەمىن كورتازى كرىبوو؟ ئایە ئەوانەى ئەمینیان دزیبوو و یەك حەفتە رایانگرتبوو و پاشان بەو شیوہ دلئەزینە کوشتبووین خزمایەتیان لەگەڵ ئەو ژنە نەبوو؟ ئەمپروش دلنیام، ئەو پوژە، ئەگەر تەنانت نەشمویستایەت لە تاران بمینەو، دیسانەوہش ھەتا دۆزینەوہى پازى ونبوون و مەرگى ئەمىن، لەوى ئەئەجولام. من، ھەر ئەو پوژە، لە بەردەم دوورنمای تۆزوى تاراندا، بپارم دا: «ھەر لیرە ئەمىنەوہ. ئیرە مالى راستەقینەى منە.» و کاتیک لە پوژى جەژنى پەمەزان — رۆژى کۆتایى مانگى نوێژ و پوژوو — مالى حاجیم لەو بپیارەى خۆم یاگادار کرد، ئەوان ئەوہندە شادمان بوون وامزانى نیوہى بارى خەمى مەرگى ئەمینیان لە سەر شانم ھەلگرتبوو.

ھەر لەوى سەعید وتى: «ئىستە كە بپيارت داوہ بمىنیتەوہ وا باشترە مانگىك لەگەڵ منالەكان بچى بۆ ئىنگلیز تا تۆزىك پشوت بىتەوہ بەر و بحەسىتەوہ.» مارگریت ئەو پوژانە خوى بۆ گەشتىكى یەك مانگە بۆ ئىنگلیز ئامادە ئەکرد. ئەيوىست چاوى بە بنەمالەكەى بکەوى. ئەویش پى وابوو وا باشترە بۆ مانگىك لەو ناوہ دوور بکەومەوہ و بانگىشتنى كردم بۆ مالى باوكى لە قەراخ شارى لەندەن. بەلام من ھىچ حەزم لەو گەشتە نەبوو. ئەموىست چەندە زووتر سەر و سامانىك بە بارى ژيانى تىكچرژاوى خۆم و منالەكان بەدم.

گه پامه وه سهر كار. مانگی سپتامبر له ته واو بوون دا بوو، بهو گه رمایه ی که ئه یانوت له سی سالی رابوردوودا بیوینه بووه؛ ئه و گه رمایه ی ته نانه ت له دیواره کانه وه ئه پزایه دهره وه و بونی قیری تاووه ی ئاسفالت هکانی به هه موو لایه کدا بلاو ئه کرده وه. شان به شانی رووداوی سه مه ره، که هه ر کامیان سه ره تای رۆژه په شیه کی تازه بوو و ئه و خه لکه ی که تازه له شووری⁽¹⁷⁾ شوپش هاتبوونه دهره وه، تووشی ترسیکی نه ناسراو و تاقی نه کراوه ئه کرد:

رۆژنامه سه ره به خوکان یه که یه که دئه خران؛ خویشاندانی مه زنی خه لک له شه قامه کانی فه راگه ردی زانکوی تاران، له رۆژی به خاک سپاردنی ئه مین دا، دژی داخستنی رۆژنامه ی «ئایه نده گان» که پاش شوپش که وتیوویه ده ست چه په کان، هیچ ئه نجامیکی نه بوو؛ ئه رته ش له دوو شاری سنه و سه ره ده شت که وتیوویه کوشتاریکی بیگوتایی؛ فه رمانبه رانی ده ولت ده سته ده سته به بیانوی هه له کردن و دژی شوپشبوون دهرئه کران یان ئه بران بو دادگا؛ ئه و رۆژنامه نی که مابوونه وه و له ژیر چاودییری ده ولت دا به پڑیه ئه چوون، هه موو رۆژیک لیستیکی تیره باران کراوه کانی پڑیمی پيشوویان بلاو ئه کرده وه؛ به پرسانی ده ولته تی به فه رمانبه رانی ژنیان وتبوو به بیحیجاب نه یه نه وه

۱۷- شوور: passion ده رووناسر ناوه ناو سوژی ده روون، هه ست و په ژاری ئه فین، غایله و ده خویری. شغف lidenskap شور.

بۆ سەر کار؛ قانونی تازه نووسراو، که برپار بوو په سندن بکرین، ههر هه موویان نیشانهی نه هیشتن یان که مکردنه وهی ئه و ئازادیانه بوون که له راستیدا له بهر ئه و شتانه شوپش کرابوو.

من، پاش دوو حهفته دیار نه بوون، چوومه وه سهر کار. یه دوللای فهرامهرزی، بهرپوه بهری مؤزه خانه، که پیره میردیکی بهرپیز و له ئوستاده کۆنه کانی کۆنینه ناسی بوو، به په ژاره وه پئی راگه یاندم که له وه به دوا ناچارم به پروسه ریبیه وه بچمه سهر کار و به دواى ئه وه دا فرمانیکی تری پئی راگه یاندم:

— وتوویانه ئه بئ په یکه ره کانی ژنان و نیشانه کانی ئایینی زه رده شتی له به شی پيشانگای مؤزه خانه کۆ بکهینه وه و بیبینه هه ماره کان. پیره میرد، که له داخا ئه له رزی و بهرده وام پیلووه کانی ئه دا به یه کا، ماوه یه ک بیدهنگ بوو و پاشان وتی:

— راسته که یه حهز ئه که م ئه مکاره راسته وخۆ له ژیر چاودییری تۆدا ئه نجام بدری. ئه ترسم زیانیان پئی بگات. ئه زانم تۆش وه کوو من ئه وینداری ئه و شتانه ی.

له به یانی ئه و پۆژه وه، به پروسه ریبیه کی گه وره وه که بهرده وام له سهر سهرم ئه خزا و ئه که وته ده ور ملم و من به په له ئه مدایه وه به سهرم دا، سئ حهفته ی ته واو، له گه ل دوو پسپۆری تری مؤزه خانه، خه ریکی گواستنه وه ی په یکه ره کان و شته کانی تر بووین. هه موو پۆژیک ژماره یه ک له نماده کانی خۆر که له سهر بهرد و دراوی زیو و زیپ هه لکه نرابوون، له بهرگی دژی شی و گه رماوه ئه پیچاوه و ئه مانبرده ژیرزه میه نه کان. هه موویان شاردرانه وه به بئ ئه وه ی له ئه نجامی جهنگی چه ند هه زار ساله ی خۆیان له دژی خراپه و دزیوی دا بچووکتترین سه رکه وتنیان به دهس هیناییت. به لام ئه توت سپای ئانا هیتا، خوی میهر، کۆتایی نه ئه هات؛ به هه ر لایه کی مؤزه خانه که دا ئه چووین، دیسانه وه ژماره یه کی ترمان ئه بیینی.

برئ جار هه تا چه ند کاتژمیر پاش کاتی کارکردنیش له وئ

ئەماینەو و شەو، هیلاک و شەکەت و کەنفت، ئەگەر پراینەو وە بۆ ماله وە. منالەکان بە کردەو وە لە مائی حاجی ئەژیان. لە پاش مردنی ئەمین جگە لە چەند شەو نەهاتنەو وە بۆ مائی خۆمان. پشوووی هاوینە بوو و وام بیر ئەکردەو وە لەوئێ هەم ئاسوودەترن و هەم پارێزراوتر. خۆیشم زیاتر هەستم بە ئاسوودەیی ئەکرد. پیم باشتر بوو لە ماله وە تەنها بم. عەرەقیکم ئەخواردەو و بە بیرەوەراییەکانی ئەمینه وە سەرگەرم ئەبووم.

هەلبەت، شەو نە شەویک، لە کاتی گەرانی وەدا، ئەچووم بۆ مائی حاجی و ماوویەک لەگەڵ منالەکان ئەمامەو وە. بارام ئیتر زۆر کەم داوای باوکی ئەکرد؛ زیاتر گیرۆدەیی ئەو لەیستۆکانە بوو کە هەر پۆژە و یەکیک لە خزمان ژمارەیی زیاد ئەکرد. بەردیا، بەلام لە ناو خویا بوو. زیاتر کاتی خۆی لەو ژوورە تیپەر ئەکرد کە پێشان داو بو؛ ئەو ژوورەیی کە مێرمندالی ئەمین لەوئێ تیپەر ببوو. کاتیگە ئەچووم بۆ مائی حاجی، بانگیان ئەکرد. ئەهات، ماوویەک دائەنیشت و دیسانەو ئەگەر پرایەو وە بۆ ژوورەکەیی خۆی. ئەیانوت هەمیشە خەریکی پەرتووکی خۆیندەو و یە هەر جارەیی لیم ئەپرسی چی ئەخویننێتەو وە، ئەیوت مێژووی ئیسلام. جارێکیان کە چووم بۆ ژوورەکەیی پەرتووکی ئاینی بە دەستەو وە بوو کە نووسراوی یەکیک بوو بە ناوی مەتەهەری. پاشتر زانیم کە ئەو یەکەم شەهیدی کومیتەیی شوپرش و یەکیک لە تیوریسیەنەکانی کۆماری ئیسلامی بوو.

خویندەو و ی پەرتووکی ئاینی لە تەمەنی بەردیادا هەندی نااسایی بوو. بەلام پیم وابوو بە کردنەو و ی فیرگەکان ئەو ئەگەر پیتەو وە بۆ ژیانی نااسایی خۆی. نیرگزیش پیی وابوو. کاتیگە باسی پەرتووکی کانم بۆ کرد، پیکەنی و وتی:

— من لە تەمەنی بەردیادا هەستی ئاینی زۆر توند و تیژم هەبوو. لە بیرمە ئەمینیش پێش چوونی بۆ ئینگلیز هەر وابوو. هەم نوێژی ئەخویند، هەم پۆژووی ئەگرت. وەکوو شتی لەم بنەمالە یەدا هەموو کەس ئەبێ

خولیکی ئاینی ببینیت و پاشان به جیی بهیئی.

ئەو رۆژانە هەموو بیر و هۆشی نیرگژ به شوین ئەو بلاوکراوانەوه بوو که له لایەن گروویکی ترۆتسکیستەوه دەرئەچوو. ئەوانە زۆر چالاکانە کاریان ئەکرد و سەعید یه کیک له به پرسانی ئەم گروویه بوو و نیرگژ دانرابوو بۆ دزاین و ریکخستنی بلاوکراوەکانی گرووپ. هەلبەت ئەمکارە زۆر به نهێنی ئەنجام ئەدرا و منیش ماوهیهک پاش ئەو کاتە پیم زانی. له و سەر دهمدا بلاوکراوهی چهپهکان بالاترین تیراژیان هه‌بوو، چونکه شیوهی هه‌لویست گرتنیان به رامبەر به سەرکردایه‌تی شوپش، بۆ ئەو خه‌لکه‌ی که به تییه‌پینی کات هه‌ر پۆژه و جهر به زه‌یان بۆ نه‌یاری دهر بپین که متر ئە بوویه‌وه، سهرنجراکیش بوو. له ناو چهپه‌کاندا، ته‌نها تووده‌بیه‌کان بوون که هه‌یچ دژایه‌تیه‌کیان به رامبەر به حکومه‌ت نه‌بوو و، له ئەنجامدا، ئازادانه بلاوکراوه‌کانی خۆیان دەرئەکرد. هه‌ر به‌م هۆیه‌شه‌وه بوو به‌رده‌وام مشتومپی توند له نیوان چهپه‌ سهر به‌خۆکان و تووده‌بیه‌کاندا به‌دی ئەهات. ئەم مشتومپه‌ له ناو کۆمه‌له‌ی بچووکی دۆستانی ئیمه‌ش به‌ریا بوو. عه‌به، که پاش شوپش له‌په‌ر چوو بۆ لای تووده‌بیه‌کان، به‌رده‌وام له لایەن سەعید و نیرگزه‌وه، ته‌نانه‌ت سوره‌بیا‌ی ژنیه‌وه که هه‌ولێ ئەدا خۆی له رامیاری وه‌رنه‌دا، هی‌رشێ ئەکرایه‌ سەر. سەعید ته‌نانه‌ت په‌یوه‌ندی خۆی له‌گه‌ڵ عه‌به، که له دۆستانی کۆنی بوو، پچراند. له راستی‌دا، هه‌رچه‌ند ونبوون و مه‌رگی ئەمین تا پاده‌یه‌ک ئەوانی لیک نزیك کردبوویه‌وه، به‌لام پاش په‌ره‌سه‌ندنی کوشتاری کورده‌کان له شاری سنه، بیده‌نگی و ته‌نانه‌ت لایه‌نگری کردنی تووده‌بیه‌کان له حکومه‌ت، بووه هۆی ئەوه‌ی تا سەعید و عه‌به دیسانه‌وه بکه‌ونه گیانی یه‌کتر؛ راست وه‌کوو کۆتاییه‌اتنی ئاگر به‌ستی ناچاری. سەعید و نیرگژ و هاو‌بیره‌کانیان نه‌یان ئەتوانی باوه‌ر بکه‌ن، که ئەم به‌ ناو «رۆلانه‌ی لنین» بتوانن له‌گه‌ڵ رژیمیکی سه‌رکو‌تگه‌ری ئاینی سازش بکه‌ن. له‌و خوله‌دا ته‌نانه‌ت مو‌جاهیدی‌ن، که به‌ چه‌پی ئاینی به‌ ناوبانگ بوون و حکومه‌تی شا له‌ سالانی پێش

شۆرپش پئیانی ئەوت «مارکسیستی ئیسلامی» و تا چەندین مانگ پاش راپەرین یار و پشتیوانی حکومەتی تازە بوون، ورده ورده لێی دوور ئەکەوتنەوه. ئەم دوور کەوتنەوه لەو پووەوه بەدیھات کە دەولەت داوای لیکردن چەکەکانیان دابنن و، پاشان مردنی ئایەتوللا تالەقانی پەرەیی پێدا. تالەقانی یەکیک بوو لە گرنگترین و خۆشەوسیتترین کەسانی ئایینی پاش شۆرپش و، پشتگیری لە موحاهیدین ئەکرد. لایەنگرانی موحاهیدین مردنی ئەویان، کە گوایه بە هۆی وەستانی دلیهوه بوو، بە کوشتن لە لەیەن بەرەوی دەستی راستی دەسلەلات ئەزانی، هەرچەند ئەم تاوانەیان بە شیۆهی فەرمی نەنووسی و رانەگەیان.

له شهوی چلهی مهرگی ئەمینیش، که به هۆیهوه له مالی حاجی بهرنامهی چله بهرپاکرابوو، زۆر بهی وتووێژەکان دەربارەهی ئەم بابەتانه بوو و، هەرچەند هەندی له بەشداران پووداوی تیرهباران کردنی گرووپیکی بیست و پینج کهسیان به تاوانی هاوکاریکردن له گەڵ بهختیار ئەهینایه ئاراه، به لām ئەم بابەته کهوتبویه ژیر گرنگی باسهکانی ترهوه. له راستیدا ئەو شهوه، جگه له دهنگی مهلا و نالینه جهخاراوییهکانی عیسمهت خانم، ئەو دانیشتنه هیچ په یوهندی به ئەمینهوه نه بوو. تیکرایی میوانهکان به ئەسپایی له سهر بابەته پامیارییهکان وتووێژیان ئەکرد. هەر له وی بوو که سورهیا پیی وتم ناوی دکتۆر جههانگیری له لسیتی سیخورهکانی ئەمریکا و هاوکارانی بهختیاردا بینیه و زۆر شادمان بوو که: «بهختی یار بووه و له پاریسه، ئەگینا ئەویشیان تیرهباران ئەکرد.»

دکتۆر جههانگیری و ژنه کهی مه هشیدم له ئینگلیزهوه ئەناسی. له دۆستانی خولی چالاکي ئەمین بوو له کونفدراسیۆنی خویندکاران دا. به لām کاتیک که من له گه لیان ئاشنا بووم، چەندین سال بوو کاری پامیاریان نابوو به لاه. ئەوان سالیک پیش ئیمه گه رانهوه بو ئیران. له تاران که متر ئەم بینین. چەند مانگ جاریک و هەر جاره به هۆیه کی تایبه تیه وه رهنگ بوو به کتر بینین. به لām ئەمین، به هوی ئەوهی که

له گه‌ل دکتور جه هانگیری له نه خو‌شخانه‌یه ک کاری ئە کرد، به‌رده‌وام باسی کار و دۆخی ئەوی بۆ ئە کردم. یه‌ک دوو رۆژ پێش رۆیشتنیان بۆ گه‌شت، مه‌هشید به‌ته‌له‌فۆنی مال‌اواپی لیکردم و وتی بۆ گه‌شتیکی یه‌ک مانگه‌ ئەچن بۆ ئینگلیز.

به‌ سوره‌بیام وت:

— به‌لام مه‌هشید پێش رۆیشتنیان به‌ منی وت ئەچن بۆ ئینگلیز.

عه‌به‌ که گوی یه‌ قسه‌کانی ئیمه‌ بوو، له‌ بری سوره‌بیام وتی:

— مسۆگه‌ر بۆ شوینه‌گومکی وای وتوو. ئەوان ده‌می‌که‌یه‌ له‌ پاريسن و دواين راکه‌ياندنی گرووی به‌ختیاریش به‌ واژوی ئەو له‌ پاريس بلاو کراوه‌ته‌وه‌.

نازانم چۆن بوو بی‌ری ئەو نامه‌یه‌ که‌ وتمه‌وه‌، که‌ له‌ پاريسه‌وه‌ بۆ ئەمین هاتبوو. هه‌ولم دا ورده‌کاریه‌کانیم بی‌ر بکه‌وێته‌وه‌. شتیکی زۆرم نه‌هاته‌وه‌ بی‌ر، به‌لام له‌ پر هه‌ستم کرد دل‌ه‌خوره‌یه‌کی سه‌یر ده‌روونمی هه‌ژاندوو. هه‌ر به‌و هۆیه‌وه‌ کاتیکه‌ ئەمويست برۆمه‌وه‌ بۆ ماله‌وه‌، داوام له‌ سه‌عید کرد بمباته‌وه‌. ئەمويست ده‌رباره‌ی ئەو نامه‌یه‌ قسه‌ی له‌گه‌ل بکه‌م. ئەو نزیکترین و دل‌نیاترین مرو‌فتیک بوو که‌ ئەمناسی.

له‌ مانگی رابوردوودا زۆر که‌م سه‌عیدم بینیبوو؛ باری ده‌روونی باش نه‌بوو. مارگریت ئەوه‌نده‌ی گه‌یشه‌ ئینگلیز، کۆپی داواکاری جیابوونه‌وه‌ و سه‌ره‌رشتی لیلی، که‌ درابوو به‌ دادگای ئینگلیز، نارده‌بوو بۆی. له‌ راستی‌دا مارگریت کاتیکه‌ له‌ ئێران ئەرۆیشت، بریاری دابوو نه‌گه‌رپێته‌وه‌. چه‌ندین سال پاش ئەوه‌ بۆی گێرمامه‌وه‌، که‌ ئەم بریاره‌ی خۆی شارده‌وته‌وه‌، چونکه‌ له‌وه‌ ترساوه‌ سه‌عید یان بنه‌ماله‌که‌ی نه‌هێلن لیلی له‌گه‌ل خۆی بیات. به‌لام سه‌عید، سه‌ره‌رای پی ناخوشبوونی بنه‌ماله‌که‌ی ده‌سه‌بجی ر‌ه‌زانه‌ندی خۆی به‌رامبه‌ر به‌ هه‌ر دوو داواکاریه‌که‌ی نارده‌بوو بۆ مارگریت.

جاریکیان پێی وتم:

— دایکم شہو و پوژ فرمیٹسک بو لیلی دائہ بارینئی۔ گلہ بیم لی ئەکا بوچی لیلیم داوہ بہ مارگریٹ۔ بہ لآم من نہم ئەزانی چی بکہم؟ تہ نانہت ئەگەر لہ ئینگلیزیش بوایہ تم دیسانہوہ دادگا منالہ کہی ئەدا بہ ئەو۔ جگہ لہوہش من بوچی ئەبئی ئەو منالہ لہ دایکی بسینم؟ من کہ خویشم لام پروون نییہ چیم بہ سەر دیت؟ ژیانم وا بہ حەواوہ!

ہەلبەت نەسەرەت خانمی دایکی سەعید، لہوہی کہ مارگریٹ لہ ژیانی سەعید چۆتہ دەرہوہ زۆر شادمان بوو۔ ئەو لہ ہمان سەرہتاوہ مارگریتی خووش نەویستبوو۔ ہەلبەت، بہ گوتہی نیرگز، سەعید ہەر ژنیکی تریشی ہەلبژاردایەت، ئەو نہی ئەتوانی خووشی بویت۔ ئەو، بہ پیچەوانہی عیسمەت خانمی دایکی ئەمین کہ ہەرگیز خوئی نەلکاند بہ ئەمینہوہ و ہیچ کاریکی بہ ژیانی تاییہتی ئەمینہوہ نہبوو، کورہ کہی بہ بەشیک لہ خوئی ئەزانی و وەکوو زۆربہی خەسووہ ئیرانیہکان حەزی ئەکرد کورہ کہی ژنیک بھینئی کہ ئەو خووشی ئەوئی و ہەلی ئەبژیرئی۔ لہ ہمان کات دا پئی وابوو لیلی زیاتر لہوہی کہ ہیی مارگریٹ بی۔ ہینی ئەو و کورہ کہیہتی و ہەر جارہی سەعیدی ئەبینی قہریہ کی گەرہ لہ سەر ئەم بابەتہ لہ نیوانیان دا ساز ئەبوو۔

ئەو شہوہ کاتیک چوومہ ناو ئۆتۆمۆبیلہ کہی سەعید ہەستم کرد، زۆر داگیراوہ۔ کاتیک لیم پرسی، وتی:
— شاری پاوہشیان تۆپباران کردوہ۔
پرسیم:

— مەگەر کہسی ئیوہش لہوئی ہہیہ؟

بہ شیوہیہ کی رەخنە ئامیز وتی:

— ئەو خەلکە ہەموویان کہسی ئیمەن!

بیرم کردوہ و باشتەرہ جاری باسی نامہ کہی لہ گەل نہ کہم و دای بنیم بو کاتیکہ لہ دوخیکی باشتردا بی۔ بہ لآم ئەو، بہ دەنگیک کہ ئەتوت نہرتر بووہ، درژدہی دا:

– داواى لىبوردن ئەكەم لووبا... ھىچ دارەتم باش نىيە. چەندە
باشت کرد، داوات کرد من بىئەمەوہ. پىم بللى تو چۆنى؟
پاش تۆرپىك بىدەنگى وتم:
– سەعيد ئەمويست لە سەر بابەتیک قسەت لەگەل بکەم. نازانم
تەقەتیت ھەيە يان...
– بەللى بەللى. بۆچى نا! من بۇ تو ھەميشە تاقەت و کاتم ھەيە.

لە مالەوہ ئارەقم بۇ خۆم و سەعيد تىکرد و کاتیکە ئەو يەكەم
قومی لىدا وتم:
– ئەمشەو سورەييا وتى ناوى دکتور جەھانگىرى لە پوژنامەکاندا
بووہ. نووسيويانە سيخورى ئەمريکا و ھاوکارى بەختيار بووہ. ئەم
قسەيە راستە؟
سەعيد کە وا پى ئەچوو تۆزى باشتر بووہ، بزەيەكى کرد و وتى:
– بەللى. منيش ئەزانم کە دکتور جەھانگىرى لە پاريسە و لەگەل
بەختيار ھاوکارى ئەکات.
چووم نامەکەم ھىنا.
– ئەمە ئەو نامەيە شەوى پيش مردنى ئەمين تو و نىرگز لە
نۆرينگەوہ بۆتان ھىنام. نامەيەكى سەيرە و نىنەرەکەى ناناسم...
سەعيد نامەکەى وەرگرت، خویندەيەوہ و بەبى ئەوہى سەيرم بکات
وتى:

– رەخشان ناوى نەينى دکتور جەھانگىرىيە. ئەو لە کونفدراسيون
بەم ناوہوہ کارى ئەکرد.
نامەکەم لە سەعيد وەرگرتەوہ و ديسانەوہ خویندەمەوہ. ھەستم کرد
ديسانەوہ دلەم ئەخویرتەوہ. وتم:
– سەرى لى دەرناکەم. لەم نامەيەدا باسى ديارى و ھەوالەکانى
کردوہ. ئەمين ئەبى ھەوال و ديارىيەكى بۇ دۆستانى دکتور جەھانگىرى
ناردىت؟ ئەى بۆچى دکتور جەھانگىرى بەم ناوہوہ نامەى بۇ ئەمين

نوو سیوہ؟

سہ عید جگہ رہیہ کی داگیراند و چاوہ پوونہ قاوہ بیہ کانی بپییہ من
و وتی:

— لووبا... من نہ مئو ویست بہ زوانہ ئەم ھەوالەت پئی بدەم، بەلام
من ئەزانم ئەمین پەییوہندی ھەبوو بہ بہختیار و یارانئ ئەوہوہ و
ئەگەرئیکی زۆر ھەییہ کہ ھەر لە بەر ئەوہش کوژراوہ!
دەرفەتی نہدا قسہ بکہم. وەکوو ئەوہی ئەیویست بہ پەلە قسہ کانی
بکات و خۆی پزگار بکات. بوئی وتم یەکیک لە ھاوپیکانی کہ گیراوہ و
حەفتەییەک لە زیندان بووہ، ھەر ئەو پوژہی ئیمہ چوو بووین بو پزیشکی
قانونی، کاتیکہ ئەویان بردبوو بو لیپرسینہوہ، لە درزی یەکیک لە
دەرگاگانہوہ ئەمینی دیبوو بہ سەر و چاوی خویناوییہوہ، بەستراوو بہ
کورسیہ کہوہ و چەند پاسدار پرسیار بارانیان ئەکرد. ئەو تەنھا چەند
وشە لە قسہ کانی ئەوانی بیستبوو و لە ناو ئەواندا چەند جار ناوی
بەختیاری بەر گویئ کہ وتبوو.

یەک بە خۆم داچلە کام. پرسیم:

— تۆ دلناییت ئەوہ ئەمین بووہ؟

— بەئێ، بہ تەواوہتی دلنایم. ئەم ھاوپیہ دوو جار ئەمینی لە
مالئ ئیمہ دیبوو. جگہ لەوہ، لە شوینی تریشوہ ھەندی زانیاریمان
پیگەیشتووہ و دلنایم پاسدارەکان بہ تاوانی پەییوہندی ئەو لەگەل
بەختیار کوشتوویانہ.

نازانم توورہیی لە کوپی میشکمەوہ فیشقہی کرد. ھەستم کرد
پروخسارم سوور ھەلگەپراوہ. گیانم ئەلەرزا و وشەکانم بہ دەنگیکی
لەر زۆک لە زار ئەھاتە دەرہوہ:

— تۆ بو قسەت نہ ئەکرد؟ بوچی ئەم رازەت پئی نہ وتم؟ بوچی بہ
حاجیت نہوت؟ بوچی لە پوژنامہ کانتان نہ تانوسی؟ بو؟ چونکہ ئەمین
ئەندام و ھاوپیئ ئیوہ نہبوو؟

بہ ھەر رستەییەک کہ ئەموت توورہیی و ئازاریکی زیاتر ئەپژایہ

دەرومنەو. هەستم ئەکرد لەشەم بە ئاشکرا ئەلەرزئی. سەعید هەلسا و هاتە لامەو. هەر دوو دەستی گرتەم و رایشەکاند:

— ئارام بە لووبا، ئارام بە. ئیمە نەمان ئەتوانی ئەو رازە ئاشکرا بکەین. هیچ بەلگەیهکی سەلمینراومان بە دەستەو نەبوو و کەس گوئی لە قسەمان نەئەگرت. جگە لەو ئەگەر خەلکیش باوەرپیان بکردایەت دیسان باش نەبوو، بە وتنی ئەو قسەیهی کە هیچ ئەنجامیکی نەبوو، گیانی ژمارەیهکی تریش ئەکەوتە مەترسییەو. جگە لەوێش درکانندی ئەو نەیینە نە بە قازانجی تۆ بوو و نە بە سوودی منالەکان. تۆ و منالەکان ئیتر نەتان ئەتوانی لێرە بمیننەو. هەموو بە چاوی بنەمالەیی دژی شوێرش سەیریان ئەکردن. منالەکانت ئەکەوتنە مەترسییەو، خۆت ئەکەوتیتە مەترسییەو. ئەزانی لەم هەلومەرجەدا تاوانی سیخووری ئەمریکا بوون و هاریکاریکردن لەگەڵ بەختیار چ واتایەکی هەیه؟!

سەعید ساتیک بێدەنگ بوو؛ وەکۆو ئەوێ بیهوئی ئەو قسەیهی کە ئەیهوئی بیلئی، هەلی سەنگینئی. پاشان سەیری کردم و وتی:

— ئیمە بە راوێژکردن لەگەڵ نێرگز ئەو بریارەمان دا. ئەو نێرگز بوو کە ئیمە لەو مەترسییە ئاگادار کردەو، کە هەرەشە لە تۆ و منالەکان ئەکات.

ئەو ئەیوت و توورەبیهکەیی من ئەبوو بە ترس. ئەو ترسەیی لە سالانی زۆر کۆنەو لە دەروونمدا بوو و، ئیستە دیسانەو خەریک بوو سەری هەلئەدایەو. بیرم ئەکەوتەو، تێپەڕینی بیست و یەکسال پاش گیرانی دایکم و رەفتاری خەلکی دەرووبەرمان، کە وەکۆو گۆل سەیریان ئەکردین و خۆیان لئ ئەشاردینەو، ترسی تەرە کەوتەوێ لە ناخدا کەم نەئەکردبوویەو.

سەعید دەسپێکی لە قوتووی سەر مێزە کە پاکیشا دەرەو و دای بە دەستمەو و، من ئەو کاتە بوو بۆم دەرکەوت خەریکم ئەگریم. فرمیسکەکانم سەپییەو و وتم:

— باشە، ئەگەر بە راستی ئەمینان گرتوو و کوشتوو، بۆچی

ئهيشارنهوه؟

– دهسهلآت ليره يهكدهست نيبه. چهند دهسته خهريكن حكومهت ئهكهن. سپاي پاسداران بو خوي حكومهتيكي ههيه، دهولت بو خوي، مهلاكان بو خويان، دارودهستهي خومهيني بو خويان. ئهوهي پوونه ئهوهيه كه دهولتي بازرگان له كيشهئي ئهميندا دهوري نهبووه و پاسدارهكان سهربهخو گرتوويانه و كوشتوويانه. ههلبهت دهولت ئهگهر ئاگايشي لیبوايهت هيج كاريكي له دهست نهئهات. خوشبهختانه يان بهدبهختانه ههر ئهم يهكدهست نهبوونهي دهسهلآت بووته هوي ئهوهي كه رازهكه ئاشكرا نهكهن. جگه لهوهش به قازانجي هيجكاميان نيبه حاجي بزاني و بچيته بهري دژي ئهوانهوه. تيكراي پارهي شوپرش حاجي و حاجيهكاني وهكوو ئهواويانه. ئهم دهسهلآته هيشتاش به هيژي ئابووري و مينهوي ئهوان له سهري پي راوهستاوه. ئهگهر حاجي بيزانيا ئهمانه كورپهكهيان كوشتووه، نهك ئيتر پشتگيري له دهسهلآت نهئهكرد، بهلكوو ژمارهيك له بازاڤيهكانيش لهگهلي ئهكهوتن. ههر ئهم بازاڤي تارانه كه پشتي شاي شكاند، ئهتواني پشتي ئهمانيش بشكيني؛ له كاتيكا حاجي و خهلكي وهكوو ئهواويان لكاندووه به حكومهتهوه و دژي نهيارهكان ئهجوولينهوه. تهنانهت دارودهستهي بهختياريش له بهر بهرژهوهندي داهاتووي خويان ئهم نهينيهيان ئاشكرا نهكردووه. ههريچي چوون بي، حاجي به گوشت و خوينيهوه لكاوه به بهري نهتهوهييهوه و به يارمهتي ئهوان، باشتر ئهتواني جار جاره يارمهتي به لايهنگراني «پشتي پهردهي» ئهوان بكات كه ههر ئيستا له خودي دهولت و حكومهتدا ژمارهيان كه م نيبه.

دهنگي سهعيد وهكوو زهمزهمهيهكي دوور و نهناسراو به دهوري سهرمدا ئهسوورايهوه. زور به دژواري توانيم بييمهوه سهري خوم. وتم: – ئهگهر حاجي و دوستانه ئهوهنده به دهسهلآتن، كه وابوو ئهتوانن

له بهرامبهرياندا رابوهستن و پيشيان پي بگرن.

سهعيد پيكنهني و سهري راوهشاندا:

— ئه وه راسته كه شار دهنه وهی كوشتنی ئه مین به قازانجی حكومه ته، به لام ئه گهر بیته و حاجی بزانیته و قاوی كیشه كه بلاویته وه، ئه وان به هر نرخیک بووه، هه موویان تیائه به ن. سهیری ئه م كیشه ی كوردستان بکه. چه ند مانگ ویستیان به لۆكه سهری كورده كان بپرن و ئارامیان بکه نه وه، به لام کاتیک بۆیان ده رکه وت ناتوانن، ئیمام زۆر به ئاسانی فه رمانی كوشتوبپی هه موویانی ده رکرد...

قسه که ی سه عیدم بری و وتم:

— داوای لیبوردن ئه که م سه عید، من ناتوانم له بییری ئه و پووداوه بچمه دهروه که ئه مین چۆناوچۆن ئاماده بووه له گه ل به ختیار هاوکاری بکات؟ ئه و هه میشه خۆی به لایه نگر ی موسه دیق و به ره ی نه ته وه یی ئه زانی!

— به ختیار خۆ دژی شا نه بوو، واته ئه وان له گه ل حكومه تی پاشایه تی و ده ستووری سنورددار (مه شرووته) ن و، به رنامه یان ئه وه یه که شا هه بی، به لام ده سه لاتی دیاریکراو بی. شا، پاشایه تی بکات نه ک حكومه ت. ئه مه قسه ی خودی موسه دیق. له ئه نجام دا ئه گهر ئه مین نه یاری شا بوو، له راستی دا دژی شایه ک کاری ئه کرد که ده ستووری پینشیل کردوو، نه ک دژی پاشایه تی بوویته. پاش موسه دیقیش به ره ی نه ته وه یی بوو به دوو به شه وه. ناکۆکی گه وره له نیوان ئاینیه کان و مودی پنه کان دا بوو. بازرگان و هه ندیکی تر چوون بۆ لای ئاخونده کان و ئیسته ش ئه وا له گه ل خومه ینی هاوکاری ئه که ن، ده سه ته که ی تر هیشتاش بریوان به ده ستووری سنورداری پاشایه تی هه یه، وه کوو به ختیار و یارانی ئه و. ئه مینیش کاتیکه بینی ئه وان ه ی له ده سه لآتا به شداریان کردوو به ه یچ ئه نجامیک نه گه یشتوون، به ناچاری چوو بۆ لای ئه وان ه ی له ده سه لآتا نین و که وته یارمه تیدانی به ختیار.

سه عید به شیوه یه کی به رده وام و شیلگیر هه ولی ئه دا زۆر به وردی هه موو شتیکم بۆ پوون بکاته وه و دلکاووم بکات. کاتیکه سه به ارته به ئه مین قسه ی ئه کرد، هه سته ی پوورزایه ک له ده نگی دا نه بوو که

پوورزایه کی له دهست چووې. ئه و شیوه قسه کردنه ی ئه و وای لیکردم زیاتر سوور بم له سهر دريژه پیدانی ئه و وتووێژه و به ته بیهت هیشتا وه لآمی پرسیاره که م وهرنه گرتبوو:

— به لآم ئه مین ئه ی توانی چ یارمه تیه ک به وان بکات؟

سه عید زۆر به ساردی پیکه نی و ده سبه جئ وتی:

— نامه که ی رهخشان یان دکتور جههانگیری به ئاشکرا ئه وه درئه خات. یارمه تی زانیاری؛ که مسوگهر ئه و زانیاریانه بوو که ئه مین توانوتی به ئسانی له ریگه ی حاجی و دۆستانی وه کو ی بکاته وه، به بی ئه وه ی هیچکه س گومانی لیبکا و ههروه ها یارمه تی ئابووری.

بیرم کردوه یارمه تی زانیاری رهنگه، به لآم سه به رت به یارمه تی ئابووری ئه مین نه ی ئه توانی به بی ئاگاداری من هیچیان بو بکات. من ئاگام له هه موو داها ت و پاره کانی ئه مین هه بوو. داها تی نیرگز دیار بوو و به شی زۆری پاره ی نه خت بوو که ئه درایه ده س من و ئه وه ی تریشی شتیکی وا گرنگ نه بوو؛ واته هه ر ئه وه نده بوو به شی جیره ی گیرفانی مناله کان بکات. پاره ی ئه و نه شته رگه ری و منالبوونانه ش که له نه خو شخانه ئه نجامی ئه دا، هه مووی ئه چوو ه ئه و هه ژماره ی که به ناوی هه ر دوو کمانه وه بوو. سه یری سه عیدم کرد و زۆر به دلناییه وه وتم:

— من ئاگام له هه موو داها ت و هه ژماره کانی ئه مین هه یه. ئه و نه ی توانیوه پاره یه ک بدا به که س که من ئاگام لی نه بووې. ئیمه چیمان په یدا کردوو، چوو ته هه ژماری دوو که سی هه ر دوو کمانه وه.

— مه گه ر نابئ ئه و هه ژماریکی جیاوازی بو خو ی کردبیته وه؟

— هه یبوو. به لآم پاره کانی ئه خسته هه ژماری دوو که سیمان. هه مووی ئیسته ش هه له و هه ژماره دایه. جگه له پاره ی قاته کانی بن نۆرینگه که مانگیک پیش ونبوونی ئه وانه ی فروشت و، له بهر ئه وه ی که بریار وابوو ده سبه جئ خانویه ک له شه میران بکړی و تاپوی بکا، پاره که ی خسته هه ژماره که ی خو یه وه.

سه عید به سه رسوورمانه وه وتی:

— که ی قاته کانی خواره وهی نۆرینگیه ی فرۆشت؟
— دوو مانگ پیئش ونبوونی ئەمین. بۆ کرینی هه مان خانوو که باسم کرد.

— ئەو پارهی له کوئییه؟

له هه ژماره که ی ئەمین دا.

— ئەزانی چهنده بوو؟

— شهش ملیۆن و ههشتسه د ههزار تمه ن.

— دلناییت ئەو پارهی ههشتاش له هه ژماری ئەمین دایه؟

— به لای که دلنایم. ئەگه ر ئەمین بیویستایهت دهس له و پارانه بدات،

مسۆگه ر به منی ئەوت. ئەو ههچی له من نه ئەشارده وه.

خۆم دهنگی خۆم ئەبیست که دفرهیه کی زۆر ئاشکرا شه پۆیلی تیا

ئهدات. به لایم بینیم بزیه کی تال و تپیه ر که وته سه ر لیوه کانی سه عید.

ههستم کرد نیشانه یه کی گالته کردنی تیا بوو. وتم:

— ئەلایی باوه ر به قسه کانم ناکه ی؟

به ده م گوتنه وه هه لسام و له کاتیکا به ره و په رتوو کخانه ئەچووم

وتم:

ئو ته نانه ت هه میشه دهسته چه که که ییشی له ماله وه دانه نا.

له په رتوو کخانه چووم بۆ لای میزه که ی ئەمین. ئەو به زۆری

به لگه نامه گرنگه کانی له وی دانه نا. چه کمه جهی یه که م تا پۆی

خانوو هه که مان و چه کمه جهی دووهم به لگه ی هاوسه ریتی، ناسنامه کانی

خۆمان و مناله کان و؛ له چه کمه جهی سییه میش په رگه ی پاشه که و تکردنی

مناله کان له بانک و دهسته چه که که ییشی هه ر له م چه کمه جیه دا دانه نا.

دواین جار ییش کاتیکه پاره ی خانوو هه که ی وه رگرتبوو، خۆم بینیم که

دهسته چه که که ی له وی دانا.

کاتیکه گه رامه وه بۆ ژووری دانیشتن، سه عید له به رامبه ر تابلۆ

که وره که دا که به دیواره که وه هه لواسرابوو و زۆر به وردی لای ورد

ئهبوو یه وه، وه ک بلایی یه که مجاره ئەو تابلۆ ئەبینی. تابلۆکه وینه ی

ئەسپێکی پیشان ئەدا که سەری ژنیکی بوو؛ ژنە نیوہی پوخساری پئی ئەکەنی و نیوہکە ی تری ئەگریا. ئەم تابلۆیە کاری ئەحمەد بوو و من لە یەکەم پیشانگای ئەو که چوو بووم، لیم کپی. ئارام وتم:

— دەستەچەک لیڤە نییە. مسۆگەر پاش ئەوہی پارەکانی داوہ بە بانک لەبیری چووہ بیہینیتەوہ بۆ مالەوہ. ئەبئ لە چەکمەجە ی میزی نۆرینگە داینابئ.

خۆیشم باوہ پم بەو شتە نەبوو کہ ئەموت. ئەمین مروؤفیکی کہم ھۆش نەبوو و لە گردو کوکوردنەوہی بەلگەنامەکاندا تا رادە ی ھووک^(١٨) و گومان ریکوپییک بوو. زۆر کہم ریکەوتبوو بینم شتیک ھەلبگری و نەیخاتەوہ سەر جیگە ی خۆی.

سەعید بە دەنگیکی ناٹاسایی وتی:

— بەلئ مسۆگەر لە نۆرینگە یە.

وا تیگەیشتم کہ ئەو شتی تریش ئەزانئ و نایەوئ بیلئ.

١٨ - ھووک: obsession **نەو** پارایی، وازوای، دوودلی، بیرەبیری، دردۆنگی، دارەتی ھەستیاربوونی لە رادەبەدەر بەرامبەر بە کەس یان شت **ف** وسواس **ن** besettelse **د** وسواس .

ئەو هیچکات دەربارەى ئەمىن قسەى نەئەکرد. لە راستىدا لەو کاتەوێکە شەوێک بە ئەمىن کردبوو، ئیتر هیچ شتێکم دەربارەى ئەمىن لەو نەبەستبوو. بەر لەو، ئەو کاتەى کە من هەشتا ئەمىن نەدیبوو. چەندىن جار باسى ئەوى بۆ کردم. ئەو نەدەى کە من، بە پێ ئەوى ئەمىن بىنم، هەستم ئەکرد ئەیناسم. پەنگە بە هۆى قسەکانى سەعیدەوێک بوو کاتێکە ئەمىن بىنى وامزانى چەندىن سألە ئەیناسم؛ بەو جیاوازییەوێکە کە ئەمىن زۆر لەو زياتر ئەچووێک دەوێکە سەعید پێى وابوو. لەو رۆژانەدا هەستم ئەکرد سەعید بەرامبەر بە ئەمىن هەستىكى ئاویتەى مېهر و رقی هەیه.

سەعید پێنج سأل لە ئەمىن بچووکتەر بوو. دایكى، نەسەرەت خانم لە سەرەتای منالیهو، قسە کردن، شیوازی خویندن و، کردارەکانى ئەمىنى وەکوو سەرمەشق دابوو بە چاوى سەعیددا. سەعید، لە بەرامبەر ئەم گۆشارە بەردەوامەدا، پانزە سالی تەواو هەولێ دابوو سەرمەشق لە یەکیک وەر بگرێ کە هیچ شتی ئەوى خۆش نەئەویست؛ نە جێ لەبەر کردن، نە نە دوان، نە ئارامى و لەسەر خۆی و، تەنانەت شیوازی خویندنێ ئەوى بەدل نەبوو.

سەعید هەموو رەفتاریكى ئەمىنى پێ ناراست و خۆدەر خستى بوو و بیری ئەکردهوێ ئەو تەنها بۆ پێخۆشبوونى خەلک ئەژى و هیچ

رهفتار و داره تېکي ئاسايي و سروشتي نبييه. ئهو ته نانه ت خوښي له بيچمي ئه مينيش نه ئه هات، که زوربه پييان و ابوو له سه عيد قوزتر و ته کووزتره و ئه وهی به هوپه که ئه زانی بو له خو بايبيوون و دفره ی بي.واتای ئه مين.

کاتیکه ئهو له بيست سالی دا چوو بو ئینگليز، ئه م ههستي کرد ئاسووده بووه. ئيتر نمونه يه که بو هه لسه نگاندي کرداره کانی ئهو نه مابوو. به لام ئهو ئاراميه چهند مانگ زياتری نه خاياند. هه رچهند باری ئابووری مالی ئه وان له گه ل مالی حاجی جه لالی به راورد نه ئه کرا، سه ره پای ئه وهش، دايکی سه عيد له کاتيکا که هيشتا فيرگه ی ئاماده یی ته واونه کردبوو، به زور ناردی بو ئینگليز. باوکی هه رچی کرد سوودی نه بوو. ئه مين چووبوو بو ئینگليز تا ببی به پزیشک و ئه ميش ئه بوایه هه مان کار بکات.

سه عيد که سه ره تا حه زی له ئینگليز نه کردبوو، له وئ له پر ههستي کرد ئه توانی دژی دايکی راپه رپی. ئه وهنده ی په يمانگای ته واونکرد، رايگه ياند له بری زانکوی پزیشکی ئه يه وئ بچی بو زانکوی ميه راز^(١٩). نامه و ته له فون و هه ره شه و پارانه وهی دايکی نه يتوانی بیری سه عيد بگورپی. بو ماوه ی سالیک نه سره ت خانم په يوهندی خو ی له گه لی پچراند و سه عيد به کارکردن و يارمه تيبه نه ينيه کانی باوکی، سه ره هه نگ شه مس، که له به رامبه ر ژنه که ی دا هيچ ده سه لاتیکی نه بوو، به لام هه ست پی ئه کرا هه ميشه ئاماده ی ئه وه يه بته قيته وه و راپه رپی؛ توانی بچی بو زانکوی نزيارفانی^(٢٠). له کو تايی دا دايکی کو لی دا و له گه لی ئاشتی کرده وه و به به خشيینی ئه و و سه ره هه نگ شه مس، شيمانه ی راپه رينه سه ره ل نه داوه که ی سه ره هه نگ شه مسی له بار برد. به لام سه عيد، هه رچهند له ژير ده سه لاتی دايکی ها تبويه دهره وه،

١٩ - ميه راز: architect نزيارفان، ئارشيتکت [ف] مهندس معماري [N] arkitekt [ا] معمار.

٢٠ - نزيارفانی: architecture هونه ری ته لارسازی، ميه رازی [ف] معماري [N] arkitektur [ا] معماري.

به لّام سیبهری ناراسته و خوی ئه مینی هر وهک تارماییهک به سهر ژیانی خویه وه ئه بیینی. ئه مین له گه لّی وهکوو برایه کی گه وره ئه جوو لایه وه؛ برایه کی گه وره تر و ژیرتر که هه رچه ند وهکوو سه عید به جوّش و به هه ست نه بوو، به لّام له هه مان کاتدا به بی. وابکه و وامه که ی نه سره ت خانم ئاسا، توانیبووی خوی به سهر ژیانی ئه ودا بسه پیئیی. ئه مین به رده وام لیئ ئه پرسی، ئه وی به دوستانی خوی ئه ناساند، زور جار بانگی ئه کرد بو ئه و میوانی و دانیشتنانه ی له گه لّ دوستان به رپای ئه کرد و به وشه ی شیوا پیایدا هه لئه دا. هه رگیز لیئ نه پرسیبوو که بوچی له بری پزیشکی، نژیارقانیت هه لبژارد؛ به لّام زور جار باسی ئه و زانکوئیانه ی بو کردبوو که به بوچوونی ئه و زور گرنگتر له زانکوکه ی ئه ون و، ئه گه ر سه عید بچی بو یه کیک له و زانکوئیانه ئه توانی به لگه نامه یه کی به نرختر وه ربگری.

له مالی ئه مین بوو که سه عید له گه لّ یه که م کچی ئینگیزی ئاشنا بوو و په یوه ندییه کی توند و توّلی له گه لّ په یدا کرد. ئه مین ئه وان ی به یه کتر ناساندبوو و له و دانیشتنه دا ئه وه نده باسی که سایه تی و ره وشتی به رزی سه عیدی بو کردبوو که کچه شه یدای سه عید ببوو. به لّام سه عید سه ره رای ئه وه ی به پوه لّت و به گویره ی خووی چه ندین ساله، گوئی له ئاموژگارییه کانی ئه مین راهه گرت و قسه کانی به راست ئه گئیرا، به لّام به بی ئه وه ی خوی بزانی و هه ندیجاریش به ئه نقه ست به پیچه وانه ی ویست و وازی ئه مین ئه جوو لایه وه. واته تیئه کوّشا دهرفه تیکی ده سبکه وی تا به قسه ی ئه مین نه کات. به بیانویه ک زانکو ی گوپی و به بیانویه کی تر له و کچه، که تا راهه یه ک چه زیشی لیئ بوو، جیابویه وه. چه زی نه ئه کرد بیئ به شه یدای که سیک که ئه مین بو ی هه لبژاردوو...

سه ره رای ئه وه ش سه عید نه ی ئه توانی دریژه به و باره بدات. ورده ورده هه ولّی دابوو له ئه مین دوور بکه ویته وه. که متر بچی بو میوانیه کانی ئه مین و؛ ئه و شوینانه ی ئه و ئه چیت، ئه م هاتوچوی نه کات. ئه مکاره بووه هوی ئه وه ی ماوه یه ک ئه مین نه بیینی. هه ر له و

ماوەیەدا بوو کە حەزی چووہ سەر مشتومپری رامیاری و بەتایبەت کەوتە خویندەنەوہی بلالوکراوہی سوسیالیستی و، بە وتەى خوئى، لەگەڵ «هاورپییانی چەپ» ئاشنا بوو. لە سەر بانگهێشتنى یهكێك لەم هاورپییانە، لە کۆبوونەوہی کونفدراسیۆنى خویندکاران بەشداری کرد و، پاش ماوەیەکی زۆر ئەمینی لەوئى بینى و، بۆی دەرکەوت ئەمین لە لقی بەرەى نەتەوہی کونفدراسیۆن کار ئەکات. ھەر لەوئى لە سەر بابەتیک ببوو بە مشتومپریان و ئەمین، بۆ یەكەمجار توپرە ببوو و بەرپەرچى دابوو یەوہ. سەعید ھەمان رۆژ گەشتبوویە ئەو ئەنجامەى ئەمین ئیتر وەکوو برایەکی گەورە یان باوکیکی ژیر قسەى لەگەڵ ناکات؛ ھەستى کردبوو سیبەرى ئەمین لە سەر ژيانى ھەلگیراوە. ئیستە ئەیبینی ئەمینی زیاتر لە جارێ خۆش ئەوئى. ھاتوچۆکردنى ئەو لەگەڵ ئەمین ئیتر لەبەر پرودەر بایسی خزمایەتى یان زۆر لیکردنى ئەمین نەبوو. سەعید لە بناخەوہ حەزى لە ھاتوچۆى بەربلاو نەبوو، بەلام ئەچوو بۆ ئەو میوانیانەى ئەمین بەرپای ئەکرد و بە ئاسوودەى لەگەڵ ئەمین ئەکەوتە وتووێژەوہ. قسەکان زیاتر دەربارەى بابەتە رامیاری و کۆمەلایەتیەکان بوون و ئەو دوانە ھەمیشە دوو لایەنى دژ بە یەك بوون.

لەو رۆژانەدا بوو کە من لەگەڵ سەعید ئاشنا بووم و سەرەپای ئەوہى کە ھەموو رۆژیک ئەمبىنى، بەلام تا حەوت مانگ لەگەڵ ئەمین ئاشنا نەبووم. دوو سە جار سەعید داواى لیکردم پیکەوہ بچىن بۆ ئەو میوانیانەى ئەمین بەرپای ئەکرد، بەلام من نەچوو بووم. لەو سەردەمەدا من بارى دەروونىم زۆر خراپ بوو. جیابوونە لە میلان، مردنى باوکم، تەرەبوون لە نیشتمان و خەمى ئەو منالەى لە سکەدا بوو و بە دەم ھەلاتنەوہ ھەستم پیکردبوو کە دووگیانم؛ ھەموو وزە و توانای لى سەندبووم و توانای پروبەروبوونەوہ لەگەڵ خەلکى نەناسراوم نەبوو. تەنھا ئاشناى من سەعید بوو. ھەمیشە بىر لەوہ ئەکەمەوہ ئەگەر لە ھەمان مانگى یەكەمى چوونم بۆ ئینگلیز لەگەڵ سەعید ئاشنا نەبوایەتم و ئەگەر ئەو سوور نەبوایەت لە سەر ئەوہى درێژە بەو دۆستایەتیە

بدات، ئەو پوژانەم چۆن لای تێپەر ئەبوو؟ لە ولاتی نوێ، هیچکەسم نەئەناسی و هیچ پێگە و پێبازیکم نەئەزانی. چەند پوژ پاش چوون بۆ پۆلی زمانی زانکۆ، لە بەردەم سندووقی سالۆنی نانخواردن خەریک بوو پارەم ئەدا. ئەو پارەیی لە بەرپووەبەریتی پەنابەران وەرمرگرتبوو، سەر و بنم ئەکردن تا بزایم کامەیان کامەیه، سەعید، کە لە پشت سەرمەووە وەستابوو، یەکیک لە پارەکانی لە ناو دەستم دەرھینا و دای بە فرۆشەرەکە. من سپاسم کرد و ئەو بە سینی خواردنەکە یەوہات بۆ سەر میزەکەم و ئەوەندە دانیشت وتی: «ئەزانی لە ژیاندا کچیکم بە جوانی تۆ نەدیوہ؟» و پاشان دەسبەجی سوور ھەلگەرا، وەک بلیی ئەو پرستییە نەخواستە و ناخودئاگا لە دەمی دەرپەرپووە.

لە پاش ئەو، سەعید ھەموو پوژیک، بە سینییەکە یە لە سەر میزەکە ی من ئامادە بوو، بەلام ئیتر هیچکات پیاھەننەگۆتم. ھەولێ ئەدا قسەم لەگەڵ بکات و بەھینیتە قسەکردن. من ھەرچەند لە چیکۆسلوفاکیا زمانی ئینگلیزیم خویندبوو، بەلام نەم ئەتوانی بە ئاسانی بەو زمانە قسە بکەم. بەلام سەعید سەرەرای ئەوہی پشوو کورت بوو و پیمەوہ دیبوو، کەچی زۆر بە وردی گویێ لە قسەکانم رانگرت و پرستەکانی بۆ راست ئەکردمەوہ.

زۆر زوو ھەموو سەربردە ی ژیان ی خۆم بۆ سەعید گێرپایەوہ و، زۆر زوو بووین بە برادەر و زۆربە ی کات پیکەوہ بووین. من ھەر پوژە و شتیکی تازە ی لای فیڕ ئەبووم کە پەنگی تازە ی ئەدا بە ژیانم. ئەو، سەرەرای ئەوہی کە تەنھا سی سال لە من گەورەتر بوو، بەلام ھەلوئست و ھەلسوکەوتی بەرامبەر بە کیشەکان زۆر لە من قوولتر و زانایانەتر ئەھاتە بەرچاو. کەچی ئەم پسیپورییە لەگەڵ شەرم و خۆپاریزییەکی پاکدا تیکەل ببوو و زۆر کەم خۆی دەرئەخست. پەنگە ئەگەر ئەو شەرم و لیبوردووییە نەبوایەت ئەمین ھەرگیز نە ی ئەتوانی منی لە دەس دەر بھینێ؛ بەبێ ئەوہی بزایم کە ئەو لەو پوژانەدا تا چ رادە یەک منی خۆش ویستیوو!

سه عید خوئی بوو به هوئی ئاشنایی من و ئەمین. کاتیکه له مانگی هه شته می دووگیانی دا ژان گرتمی، ئەو هات به شپرزهی منی گه یانده ئەو نه خووشخانه یه ی ئەمین له وئی وه کوو دکتۆر کاری ئەکه رد. دوو مانگ پاش ئەو رۆژه کاتیک به ته له فۆنی پیم راگه یاند که ئەمه وئی شوو بکه م به ئەمین، بۆ ماوه یه کی درێژخایه ن بیده نگ بوو و له کاتیکا گویم له سیخه ی هه ناسه ی بوو وتی: «که وابوو پئی بلێ منیش بانگ بکات!» هه رچه ند زۆر که م گالته ی ئەکرد، به لام من پیم وابوو ئەو قسه یه ی بۆ گالته کرد.

پاش ئەوه بۆ دوو حه فته ون بوو و، کاتیک سه ری هه لدایه وه ئیتر زۆر که م لیی ئەپرسیم و هاتوچۆی ئیمه له چاوپیکه وتنی خیزانی تیپه پری نه ئەکرد. یه ک دوو جار، که له گه ل ئەمین نیوانمان تیک چوو، چووم بۆ لای و دهرده لّم بۆ کرد، به لام ئەو هه چکات دهریاره ی ئەمین رای دهرنه بپری. بیده نگ دائه نیشته، گوئی له قسه کانم ئەگرت و له کۆتایی دا ئەیوت: «ئهم شتانه چاره سه ر ئەبیت. گرنگ ئەوه یه ئیوه یه کتان خووش ئەوئی!»

بهیانی ئه و پوژده زووتر دهستم له کار هه لگرت و چووم بو نۆرینگه که ی ئه مین. ده رگای بیناکه م کرده وه و پیش ئه وه ی بچمه ژوره وه، ئه و یادداشته ی به خه لکی ئه وت: «نۆرینگه ی دکتۆر جه لالی تا ئاگاداری داها توو، داخراوه!» لیکرده وه. دوه مین پوژی ونبوونی ئه مین، عه به ئه و یادداشته ی دابوو له سه ر شووشه ی ده رگاکه. له و پلیکانه پان و خاوینه ی که ئه چووه ژووری چاوه پیکردن سه رکه وتم. دلم وا لیی ئه دا ئه توت ته پلیکی شکاوه و ئه یکو تن. ههستم ئه کرد هه رچه ند ئه چمه پیش، دلم زیاتر بو ئه مین ته نگ ئه بیئت. سه ره پای ئه وه ی که هه وا هیشتا پروناک بوو، چرای ژووره که م هه لکرد. هه موو شتیک وه کوو پابوردوو له جیگه ی خۆی دا بوو؛ دوو موبلی دوو که سی ده سکردار، به ته ختی چه رمی کریمی، دوو کورسی دار، میزیکی چوار گۆشه ی کورت که ژماره یه ک گۆقار به ریکوپیکی له سه ری دانرابوو و، میزیکی نووسین له قه راخ ده رگاکه، جیگه ی سو دابه.

سئ سال پیش، من و ئه مین ئه و میزه مان کری — کاتیکه ژماره ی نه خۆشه کان زۆر ببوو و ئه مین، به دوا ی چاپکردنی راگه یان دنیکی بچووک له پوژنامه ی ئیواره دا، سو دابه ی دامه زان دبوو. بۆی گێر امه وه: «دوو خوله کی پی نه چوو. دام مه زان د. کچیکی خراپ نییه. پیویستی به کار هه یه. بو پابواردن و سه رگه رمی نییه.» به لام پرۆسه ی ئه م

دامەزراندنە بۆ سودابە چەندین کاتژمێری پێچوو بوو. بەو شێوەی کە
 ھەمیشە خولە کە کانی رۆژی دامەزراندنی خۆی لەبیر بوو.

پاش نیوەرۆی رۆژی پینجشەممە بوو. کاتی داخستنی تۆرینگە.
 دکتۆر جەلالی لە سەر یەکیک لە موبلەکانی ژووری چاوەرپێی دانیشتبوو
 و گۆقاریکی بێگانەیی ھەلئەدایەو. بە سلاوکردنی سودابە سەری
 بەرزەو کردبوو و سودابەیی ھەلسەنگاندبوو. سودابە ھەستی کردبوو
 ئەو کابرا زیاد لە پێویست قۆز و پراکێشەرە. کاتی کە ئەمین ھەلسابوو
 تەوقەیی لەگەڵ بکات، سودابە لەوێ کە بە زۆر ھەتا لای شانی ئەو
 ئەگات تریق ببوو یەو.

سەرەرای ئەوێ ئەو بیری لێکردبوو یەو، دکتۆر سەبارەت بە
 کارە کە ھەلی نەپێچا بوو. باسی دەر و دیوار و ھەوای لەگەڵ کردبوو.
 جارێکیش لە ناو قسەکانی دا پرسیبوو بۆچی بە دواي کار لە تۆرینگەدا
 ئەگەر پێ؟ قسەکان و کرداری دکتۆر، ھیزی خستبوو بەر سودابە و
 تۆزی ھێور ببوو یەو؛ ھەستی ئەکرد کاریشی دەس نەکەئ ئەو ھەندە
 کە لەوێ دانیشتوو و لەگەڵ یەکیکی وەکوو دکتۆر جەلالی قسە ئەکات،
 دلکاو بوو. ھەر ئەو ئارامییە جەربەزەیی ئەو ھەندە خستبوو بەر ھەتا
 راستە کە بە دکتۆر بلی: «بە دواي کارکردن لە تۆرینگە نەبووم،
 بە دواي کارەو بووم. پێداویستی دارایی ھەبە. بۆ ھەر شوینییک کە
 پراگەیانندی کارم بینیو، چووم. ئەمە شەشەمین جیگەییە کە ھاتووم بۆ
 داواکاری. پینجیان وەریان نەگرتم و...» ئینجا دکتۆر جەلالی قسە کە
 بپیبوو و وتبوو: «بەلام شەشەمی بەم مەرجانە وەرت ئەگرێ؛
 یەک...» و سودابە پێش ئەو دکتۆر جەلالی مەرجەکان بژمێری،
 وتبوو: «ھەرچەند بن و، ھەرچی بن، نکۆلیم نییە.» و رۆژی شەممە
 ھاتبوو و لە پشت ئەو میزەیی کە رۆژی پێشوو لەوێ دامان نابوو،
 دەستی کردبوو بە کار.

لە سەر میزە کە سودابە جگە لە تەلەفۆن و پەرداخی کە چەند

پینووسی تیاوو و دوو په‌پاوی رهش و شین هیچی لئ نه‌بوو. له دالانه‌که تپیه‌ریم و چوموه ژوره‌که‌ی ئەمین. سپی‌تی دیوار و ته‌خت و ئامرازه‌کانی پزیشکی دای له چاوم. ئەتوت یه‌که‌مجاره‌ ئەو هه‌موو سپیه‌ پیکه‌وه ئەبینم. کورسیه‌که‌ی ئەمین به‌تال و ته‌نها له پشت میزی کاره‌که‌ی دانرابوو. دل‌م نه‌هات له سه‌ری دابنیشم. هه‌ر له‌وئ له ته‌نیشته‌ میزه‌که‌یه‌وه وه‌ستام. له سه‌ر میزه‌که‌ قاپیکی به‌ نه‌خش و نیگاری بچووکی لئ بوو که وینه‌ی من و مناله‌کانی تیاوو. هیی ئەو کاته‌ی بارام یه‌کسالان و به‌ردیا نو سالان بوو. وینه‌که ئەمین خوی گرتبوی. له هه‌تاویکی به‌هاری و له داوینی کیوی ده‌ماوه‌ند به‌ گولاله‌ سووره‌ی گه‌شه‌وه. من و مناله‌کان له نیوان گوله‌کان دا وه‌ستابووین و بو ئەمین پی ئەکه‌نین. قاپه‌که‌م هه‌لگرت و خسته‌م ناو جانتاکه‌م. ده‌وری میزه‌که‌م دابه‌وه و چه‌که‌م‌ه‌م کرده‌وه. چاوم له په‌نجه‌کانم بوو که ئەله‌رزین. چه‌که‌م‌ه‌ی یه‌که‌م ژماره‌یه‌ک په‌چه‌ته‌ی نه‌نوسراو. له چه‌که‌م‌ه‌ی دووهم ده‌سته‌چه‌که‌ه‌ی ئەمینم له نیوان ژماره‌یه‌ک نامه و کاغه‌زدا دۆزییه‌وه.

ئهو پۆژه و ئەو کاته‌ بوو که بۆم ده‌رکه‌وت له مانگی جوولای، مانگیک پینش مردنی ئەمین، چوار ملیۆن و دووسه‌ده‌هزار تمه‌ن، به‌ سئ جار له هه‌ژماره‌که‌ی ئەمین ده‌ره‌اتبوو. له بن چه‌که‌کان بووسرابوو: «نه‌ختی بۆ په‌خشان». خه‌تی ئەمین بوو. گومانم له‌وه‌دا نه‌ما که ئەمین یارمه‌تی لایه‌نگرانی به‌ختیاری داوه. به‌لام چۆن توانیبوی ئەو کاره‌ بکات؟ ئەگه‌ر زیندوو بوایه‌ت چۆن ئەیتوانی خانوو بکری یان هوی که‌مبوونه‌وه‌ی ئەو پاره‌یه‌ی به‌ چ شیوه‌یه‌ک به‌ من ئەوت؟

له‌وه‌ی که ئەوه‌نده به‌ دلنیا‌یه‌وه وتبووم: «ئەمین به‌بی ئاگاداری من ده‌س له پاره‌کان نادات.» تریق بوومه‌وه. نه‌بوونی پاره‌که‌ گرنگ نه‌بوو، ئەوه‌ی ئازاری ئەدام نه‌ینکاریه‌که‌ی ئەمین بوو، که به‌ دزی منه‌وه کردبوی.

همان شهو کاتیکه ئەمەم بە نیرگز و سه عید وت، که له سه ر داوای خۆم هاتبوون بۆ ئەوئ، نیرگز شانی هەلته کاند و وتی:

— ئەمین له پاش مردنی پوخساریکی تری له لای من پهیدا کردوو. ئەو به مردنی زۆر شتی له من دا کوشت و خراپ کرد. بەلام تۆ باشتره ئیتر بیر لهو شتانه نه که یته وه. سه بارهت به پارهش له گه‌ل کهس قسه مه که، ته نانهت له گه‌ل بابە گیانیش. زانینی په یوهندی ئەمین له گه‌ل بهختیار بۆ هه موو که سیک جگه له مه ترسی ههچ قازانجیکی نییه. خه مساردی و قسه وشکه کانی نیرگز بۆ من تازه بوون. وای بۆچووم، ئیسته که نیرگز پراکیشراره بۆ لای کاری رامیاری، هه موو شتی که له پوانگهی ئەو پیکخراوه یه وه سه یر ئەکات که کاری له گه‌ل ئەکات. ته نانهت ئەگه ر بابە ته که په یوهندی به مردنی براکه شیه وه هه بی که ئەو تا ئەو راده یه خوشی ئەویست. من له سه ره تایی لاویتییه وه له گه‌ل ئەو جوړه ئاویتییه بوون و هه لویستوه رگرتنه پیکخراوه بیانه ئاشنا ببووم و، له ئەنجام دا ئەمتوانی له وه تییگه م نیرگز له چ بار و دۆخیک دایه. ئەمین ئیسته سه ر به به ره یه کی رامیاری بوو که ئارمانجه کانی له گه‌ل بیر و بۆچوونی نیرگز و سه عید و هاوړیکانیان جیاواز بوو و ئەم جیاوازییه ئەیتوانی تیکرای سۆز و ههستی بشواته وه و له گه‌ل خوی بیبات. رهنگه له بهر ئەم جوړه بیرکردنه وه یه بوو، کاتیکه پاشتر،

راستیته شاراوهدکانم بۆ ده‌رکه‌وت، سه‌ره‌تا به‌رامبه‌ر به‌ نیرگز خۆم به‌ شه‌رمه‌زار ئه‌زانی و له‌ دوا‌ی ئه‌وه‌ش هه‌ست و خۆشه‌ویستیم به‌رامبه‌ر به‌و په‌ره‌ی سه‌ند. به‌لام ئه‌و شه‌وه‌ دلم له‌ قسه‌کانی نیرگز ئیشا.
سه‌عید وتی:

— نه‌ینکاری ئه‌مین له‌م پروه‌وه‌ شتی‌ک نییه‌ ئه‌وه‌نده‌ خۆتی پێوه‌ خه‌ریک بکه‌ی. زۆر که‌س بابته‌ رامیاری و چالاکیه‌کانی خۆیان له‌ هاوسه‌ره‌کانیان ئه‌شارنه‌وه‌.

به‌لام ئه‌م قسه‌نه‌ش زۆر بۆینی نه‌کردم. چه‌نده‌ کات تی ئه‌په‌ری زیاتر دانه‌گیرام. ئه‌گه‌ر پێش پرودا‌ی نامه‌که‌ی دکتۆر جه‌هانگیری و ئاشکرا‌بوونی یارمه‌تی‌ه‌کانی ئه‌مین به‌وان، بکوژ یان بکوژه‌کانی ئه‌مینم به‌ هۆکاری مه‌رگی ئه‌و و ته‌نها که‌وتنی خۆم و هه‌تیو که‌وتنی مناله‌کانم ئه‌زانی، به‌لام له‌وه‌و پاش ئه‌مینم به‌ تاوانبار و به‌رپرس ئه‌ناسی.
له‌ پاش مه‌رگی ئه‌مین، هه‌موو دلخۆشیم ئه‌وه‌ بوو به‌ شه‌و دا‌بنیشم و به‌ بیره‌وه‌رییه‌کانی رابوردو‌دا بچمه‌وه‌؛ ئه‌و بیره‌وه‌ریانه‌ی له‌ بوونی ئه‌مین‌دا زۆر که‌م بیرم لێ ئه‌کردنه‌وه‌. ئه‌گه‌ر به‌ ریکه‌وت شتی‌کم بکه‌وتایه‌ته‌وه‌ بیر، وینه‌کان ئه‌وه‌نده‌ روون نه‌بوون که‌ بتوانن چه‌ندین کاتژمیر له‌گه‌ل خۆیان بمبه‌ن. به‌لام له‌ پاش مردنی ئه‌مین چیژم له‌ چرکه‌ به‌ چرکه‌ی ئه‌و یاده‌وه‌ریانه‌ وه‌رئه‌گرت. وه‌کوو کچیکی تازه‌ پیکه‌یشتوو که‌ به‌ یادی دلداره‌ په‌ریوه‌که‌یه‌وه‌ هه‌ز و ئازار به‌ یه‌که‌وه‌ ئه‌چیژی، ورده‌ ورده‌ خووم به‌ یاده‌کانی ئه‌مینه‌وه‌ گرتبوو. ئیسته‌ هه‌ندی‌جار بیر ئه‌که‌مه‌وه‌ که‌ زۆربه‌ی ئه‌و شتانه‌ی هه‌ز و خۆشیا‌ن پێ ئه‌دام، خۆم دروستم ئه‌کردن و پیم وایوو راسته‌قینه‌ن. له‌ خۆم و ئه‌مین شه‌یدا و ئه‌ویندا‌ریکم دروست کردبوو به‌رده‌وام به‌ ئاسمانه‌کان‌دا ئه‌فرن و به‌بێ بۆنی هه‌ناسه‌ و و بینینی یه‌کتر ناتوانن بژین. خۆشم ئه‌ویست و شتی وه‌هام پێ ئه‌وت که‌ له‌ دنیا‌ی راسته‌قی نه‌دا هه‌رگیز پیم نه‌وتبوو و، هه‌رگیز هه‌ست و هه‌زی وتنی ئه‌و شتانه‌م له‌ خۆم‌دا نه‌بینیوو و، له‌ کو‌تایی‌دا ئه‌گه‌یشتیم به‌ مه‌رگی ئه‌و. توقاو و ترساو،

وهك بَلِي هەر ئىستاكانى هه والى مردنى ئه ويان بۆ هيناييتم، يهك به خۆم دائه چله كام و به حهب يان به ئه لکول مهرگى ئه وم له بير خۆم ئه برده وه. به لام ئه وشته ي که روى دابوو، ياده کانى ئه مينى له پشت په له هه ورىکدا حه شار دابوو. له مه ودوا به شوين ئه و نيشاناندا ئه گه رام که بتوانم په يوه ندييان بدهم به چالاکيه نه نيه کانى ئه مينه وه: په نگه رۆژانى چوارشه ممه که ئه يوت له نه خو شخانه کۆبوونه ويان هه يه و، نزيکى دوو کاتزمير درهنگتر ئه هاته وه، ئه چوو بۆ جيگه يه کى تر. په نگه کاتى نيوه پۆ که ئه يوت ئه چۆ بۆ رسته ورانه بچوکه که ي به رامبه ر به نۆرينگه، چوو بۆ جيگه يه کى تر. په نگه ئه و رۆژانه ي که ئه يوت نه شته رگه رى شه ش هه وت کاتزميرى پيچوو، درۆى کردوه. پاشان که وه ته وه بيرم، چوارشه ممه يه ک که بارام تيکچووبوو، ته له فۆنم کرد بۆ نه خو شخانه ي تاران و له ژوورى کۆبوونه وه دۆزيمه وه؛ له بيرمه چه ند جار کاتى نيوه پۆ چووبووم بۆ هه مان رسته ورانه بچوکه که و ئه وم له وئى دييوو که به ته نها دانيشتوو و منيش له گه لى نانم خواردبوو. ئه هاته وه بيرم هه ر جاره ي که ته له فۆنم بۆ نه خو شخانه کردبوو، سکر تيرى نه خو شخانه کاته کانى چوون و هاته وه ي ئه وى بۆ ژوورى نه شته رگه رى ئه زانى. پاشان بيرم کرده وه په نگه له نۆرينگه، هاوړيکانى بينيوه... په نگه... و هيچکات نه ئه گه يشتمه هيچ ئه نجاميک و ديسانه وه په نام ئه برده به ر ئه لکول يان حه بى خه و. سوره ييا که خۆى له حه فته ي يه که مى مهرگى ئه مين دا حه بى خه وى بۆ نووسيبووم، چه ندين جار پيى راگه يان دبووم ئه بى ئيتر نه يخۆم يان که ميان بکه مه وه. به لام من نه ک هه ر که مم نه کردبوويه وه، به لکوو ورده ورده زياديشم کردبوو.

به كردنه وهی فیرگه، مناله کانم هینایه وه بۆ لای خۆم و له هه مان
حهفته ی یه که م دا بۆم دهر که وت که ههر دووکیان زۆر گۆپاون. بارام
لووسکه و گرینۆکی لى دهرچوو بو و به هه موو بیانوو یه که دهستی ئه کرد
به گریان و کولیکى پى ئه چوو هه تا ژیری بکه مه وه، چونکه من به قوربان
و سه ده قه بوونی عیسمه ت خانم و سدیقه خانم نه ئه زانی. به ردیا
به لام بیده نگ و دژواری لى دهرچوو بوو. هه چ گویى له یاری منالان
نه بوو. ئه و مناله بزۆزه ی چه ند مانگ له مه وه بهر ببوو به میرمندا لیک که
به گه رانه وه ی له فیرگه ئه چوو ه ژووره که ی خۆی و کاتیکیش که هه چ
کاریکى نه بوو چه ندین کاتزمیر له بهر په نجه ره که دائه نیشته و مۆله قی
سه یرکردنی دهر وه ئه بوو. هه ندیجار ته نانه ت چرای ژووره که شى هه ل
نه ئه کرد و له تاریکی دا دائه نیشته. حه زى نه ئه کرد من یان بارام بچین
بۆ ژووره که ی.

فیرگه ی به ردیا تایبه تی بوو و تیکه ل. به لام پاش ده سه سه راگرتنی
فیرگه تایبه تیه کان و به ده سیپکردنی سالى خویندن، که وتبوویه بن
ده سه لاتى ده وه له ته وه. به دیواریک کردبوویان به دوو به شه وه و به شى
کچانه یان له هه یی کورانه جیا کردبوویه وه و له برى به رپۆه به رى
پیشوو که خاتوونیکى به ئه زموون و پوونا کبیر بوو، کابرایه کی که م
خوینده وار یان له برى ئه و دانابوو به ناوی نه جه ف ئابادی، که به ردیا

ئەبوت لەگەڵ مونتەزری چەند سال لە زیندانی شادا بوو و پاش
راپەڕین ئازاد بوو.

یەكەمجار كە نەجەف ئابادیم بینی، مانگیك پاش دەسپێکردنی
خویندن بوو. پڕۆژیک بەردیا هاتەووە بۆ ماله‌ووە و زۆر بە شادمانیەووە
وتی لە بەیانیه‌ووە ناتوانی نیورۆ بۆ نانخواردن بێتەووە بۆ ماله‌ووە، چونکە
کراوە بە سەرپەرشتی نوێژخانەى فیڕگە و ئەبى له‌وى بمیڤیتەووە. لە
بەرامبەر نەیارى من دا بەردیا بە توندی وتی: «فەرمانى بەپڕۆبەره.»
هەرچەند من خۆم بۆ نیوهرۆ نەئەهاتمەووە بۆ ماله‌ووە، بەلام فاتمە
خانم، ئەو ژنەى كە لە حەوتونیوی بەیانیه‌ووە تا ئیوارە لە مالى ئیمە
کاری ئەکرد، بەرپرس بوو کاتی نیوهرۆ بەردیا لە ناوهندى و بارام لە
سەرەتایى، كە هەردووکیان نزیک بوون، بهیڤیتەووە بۆ ماله‌ووە. نانیا
پى بدات و دیسانەووە بیانباتەووە بۆ فیڕگەکانیان. حەزم نەئەکرد لە نیوان
دوانزە هەتا دوو كە زۆربەى منالەکان ئەچنەووە بۆ ماله‌ووە، بەردیا و
بارام لە فیڕگە بمیڤنەووە.

نەجەف ئابادی پێش ئەوێ من دەس پێبکەم، ماوه‌یه‌ك باسى
خەبات و زیندان و ئەشکەنجەى خۆى بۆ کردم و پاشانیش ماوه‌یه‌ك
دەربارەى بەردیا و بەهره و توانای ئەو قسەى بۆ کردم كە لەو یەك
مانگەدا پیشانى داوه. زۆر بە دژواری توانیم مەبەستەكەى خۆمى پى
بلیم و داواى لى بکەم نیوهرۆان بەردیا بنیڤیتەووە بۆ ماله‌ووە. بەلام ئەو
بە قەلسیەووە وتی:

— من كەسێك نیم قسەى خۆم وەر بگرمەووە. ئەگەر ئەتوانى
خۆت دلکاوى بکە. بەلام ئەبى شانازى بکەى كە كورپەكەت بوو بو
سەرپەرشتى نوێژخانەى فیڕگە.

هەستم کرد کابرا نەك نایه‌وى یارمەتیم بدات، بەلكوو رەنگە
بەردیاشم لى تیژ بکاتەووە و بیکا بە گژم‌دا. بۆیه وام بە باش زانى
تەنانەت بە خودى بەردیاش نەلیم. لەو پڕۆژانەدا كە بارام و بەردیا
هیشتا لە مالى حاجى بوون، سوره‌بیا ئاگادارى کردبوومه‌ووە باشتەر وایه

به زووترین کات مناله‌کان ببه‌مه بۆ مائی خوْمان. ئەو پێی وابوو مەرگی ئەمین له پرونگی دەررونیه‌وه به‌ردیای تیک شکاندوووه و ئەو خه‌ریکه ئەمینکی تر له خوْی‌دا دروست ئەکات. ئەو شتانه‌ی که ئەو له ئەمین ئەناسی، یا ئەیویست بیناسی، ئەو شتانه‌ی که پاش مردنی ئەمین له میشکیدا به‌دی هاتوو؛ قاره‌مانیک که له پیناوی بیروباوه‌پ‌دا شه‌هید کراوه، قاره‌مانیک که نوینه‌ری خوایه له سه‌ر زه‌مین و ئەرگی (ئیرشاد) و پینموونی کردنی به‌نده‌کانی خوایه. سوره‌ییا ئەیوت: «به‌ردیا پێی وایه ئەو کاره‌ی باوکی پێی ته‌واو نه‌کراوه، ئەو ئەبێ به‌ ئەنجامی بگه‌یه‌نی!» من ئەمتوانی په‌سه‌ندی بکه‌م که مەرگی ئەمین گۆرانکاری له باری دەررونی به‌ردیادا به‌دیپیناوه. سه‌بارت به‌و هه‌موو خوْشه‌ویستی و میهره‌ی ئەو به‌رامبه‌ر به‌ ئەمین هه‌یبوو، ئەوه‌م به‌ شتیکی ئاسایی ئەزانی. هه‌ر به‌و جوْره‌ی کاتیکه خوْم دایکم له ده‌ست دا، گۆرام و؛ تازه له‌و کاته‌دا من دوو سی سالیکیش له به‌ردیا گه‌وره‌تر بووم. له هه‌مان کات‌دا پێم وابوو به‌ردیا له خولی بالق بووندایه و ئەو هه‌لسوکه‌وت و کردارانه‌ی شتیکی کاتی و کورته‌خایه‌نه. سوره‌ییا دانی به‌و قسه‌یه‌دا ئەنا و ئەیوت: «هه‌ر له‌به‌ر ئەوه پینووسته به‌ردیا له‌م خوله‌دا له لای خوْت بیټ.» ئەو پێی وابوو مەرگی ئەمین په‌نگه به‌ شیوه‌یه‌کی سروشتی هه‌ست و ویستی ئایینی نه‌ زۆر توند و تیژی حاجی و ژنه‌که‌ی، که به‌ره‌نجامی دنیا‌ی ئایینی ئەوانه، بگۆرێ و هه‌ستی تۆله‌سه‌ندنه‌وه، ئەوان بۆ لای هه‌ندی لایه‌نی پامیاری تایبه‌ت پابکیشی. ئەو، ئەو که‌ش ژینگه‌ی بۆ مناله‌کان به‌ جینگه‌ی مه‌ترسی ئەزانی.

هه‌رچی چۆن بێ، من شادمان بووم که مناله‌کان به‌ هۆی فیڤرگه‌وه گه‌راونه‌ته‌وه بۆ ماله‌وه. به‌لام وا دیار بوو نه‌ ئەوان پینان خوْشه و نه‌ عیسمه‌ت خانم و نه‌ حاجی. ئەم دوانه به‌ ئاشکرا هه‌یچیان نه‌ئه‌وت به‌لام عیسمه‌ت خانم هه‌موو شه‌ویک به‌ ته‌له‌فۆنی ماوه‌یه‌ک له‌گه‌ل مناله‌کان قسه‌ی ئەکرد. من، له به‌ر ئەوه‌ی که هه‌ر دوو لام بۆین کردبێ، وام دانابوو که مناله‌کان پشووی کۆتایی هه‌فته‌ی ئێرانی، که له نیوه‌پۆی

پینجشہ مہوہ دہستی پئی تہ کرد تا ئیوارہی پوژی ہینی، بچن بو مالی باوہ گہ وورہ یان. پوژانی پینجشہ مہوہ مہجی، شو فیری حاجی راستہ و خو له فیرگہوہ ئہ یانی برد بو مالی حاجی. ئیوارہی ہینی منیش ئہ چووم. ہم سہردانیکی حاجی و عیسمت خانم تہ کرد و ہم مالہ کانیشم تہ ہینایوہ بو مالہوہ.

بہ مجورہ، پینجشہ مہوہ له نیوہ پو بہ دواوہ و تیکرپی پوژی ہینی بہ تہنہا تہ بووم. پیش مردنی تہمین، پاش نیورپوی پینجشہ مہوہ لہ گہل سورہییا بہ زوری تہ چووین بو یانہیہ کی تنیس کہ لہوی تہندام بووین. تہنہت پاش راپہ پینیش، کہ یانہ و ہرزشیہ کانیاں کرد بہ ژنانہ و پیواونہ و ہینہ کہی ئیمہ بو بہ پیواونہ، توانیبوومان یانہیہ کی ژنانہ بدوزینہوہ و بچین بو تہوی. لہوی دوو کاتژمیریک یاریمان تہ کرد و نانیشمان تہ خوارد. بہ لام زور زو تہم بہرنامہیہ ش و ہکوو زوربہی بہرنامہکانی تری من تیکچوو.

دواین پینجشمه‌ی ئوکتوبر بوو. کاتیکه گه‌پامه‌وه بو مال‌وه نیرگزم له‌وی بینی. له چیشته‌خانه دانیشته‌بوو و یارمه‌تی فاتمه خانمی ئەدا میژی نانخواردن دامه‌زینتی. شاد و دلخۆش بوو. پاش مردنی ئەمین یه‌که‌مجار بوو ئەمبینی گه‌ش و شادمانه. تیکرای ئەو کاتانه هه‌میشه وه‌کوو ماندوو و توورپه‌ دیار بوو، وا پیتی ئەچوو چه‌ند کیلۆ دابه‌زیوه و چاوه‌ ره‌شه‌ گه‌شه‌کانی مات و لیل ببوو. ئەو رۆژه هه‌ندی تیشکی رابوردووم، که چه‌توونیه‌کی منالانه‌ی ئەنوانده‌وه، له چاوه‌کانی‌دا بینی. وه‌کوو نه‌خۆشیک که دوا رۆژه‌کانی که‌وتن تی ئەپه‌پینتی و خه‌ریکه به ته‌واوه‌تی چاک ئەبیته‌وه.

خۆی هه‌لدا و باوه‌شی کرد به ملما و ماچی کردم و، پاشان وه‌کوو پشیله‌یه‌ک له سه‌ر کورسیه‌که دانیشته. کاتیکه ئەو جوړه هه‌لسوکه‌وته‌ی هه‌بوو، ئەمزانی کاریکی هه‌یه و ئەیه‌وی به منی ئەنجام بدات. باشی بو چوو‌بووم. هاتیوو دلکاوم بکات بو سێ چوار رۆژ پیکه‌وه بچین بو «گۆلسه‌را». گۆلسه‌را شوینیک بوو له باکووری ئێران و له قه‌راخ زه‌ریای مازهنده‌ران، که بنه‌ماله‌ی حاجی له‌ویوه هاتبوون. شوینیک که من هه‌ر کات ده‌رفه‌تیکم ده‌ست بکه‌وتایه‌ت، یان پشوویه‌کم وه‌ر بگرتایه‌ت، له‌گه‌ل نیرگز و دوستانی تر ئەچووین بو ئەوی. به‌لام له‌م چه‌ند مانگه‌دا هه‌چکات بیرم له رۆیشتن بو ئەوی نه‌کردبوویه‌وه.

نیرگز زیاتر لە من ئەچوو بۆ ئەوئ. ھەمیشە ئەبیوت: «خۆزگا ئەمتوانی لەوئ ئەژیام!» بەلام من ئەمزانی ئەو ژنیک نییە بتوانئ بۆ ھەمیشە لە ژینگە یەکی گوندی دا بژی.

بە نیرگزم وت ناتوانم بەرنامە ی منالەکان تیک بدەم. ئەگەر دیسانەو ھەند پوژیک بچن بۆ مائی حاجی، وا ئەزانن لە کاتی فیرگەش دا ئەتوانن ھەر لەوئ بمیننەو. لەسەر پویشتنی نیرگز، کە زۆر جار منی نەرم ئەکرد و کۆلم ئەدا، سەرکەوتوو نەبوو. بە نائومییدی لیوھکانی کۆکردەو ھە و وتی:

– بەداخەو!

ئینجا لە کاتیکا لە ژیرەو ھە سەیری فاتمە خانمی ئەکرد کە ئارام و بیدەنگ خەریکی کاری خۆی بوو، دەنگی خۆی کز کرد و وتی:

– یەکیکم لەگەل دئ کە تۆ خۆشت ئەوئ و پیت خۆش ئەبی ئەگەر بلیم خەریکە شەیدا ئەبم.

نازانم بۆچی پیم وابوو باسی سەعید ئەکا و سەرەرای ئەو ھە ی کە ھەمیشە ھەزم ئەکرد نیرگز ھاوسەریکی دلخوازی خۆی بدۆزیتەو، شادمان نەبووم. نازانم بۆ! ھەر بەو جۆر ھە ی کە یەکەمجار بیستم سەعید خەریکە مەگی بەینئ، شادمان نەبووم. بەلا وام پیشام دا کە خۆشحالم و وتم:

– وا دیارە لە ناو ئەو ھەموو ھەوالە ناخۆشانە دا، ھەوالیکی خۆشیش ھە یە!

– نیرگز لە جئ پابوو و وتی:

– برۆین لەو لاو ھە دانیشین. ناتوانم کاتژمیریک زیاتر لە چیشخانە خۆم پراگرم.

لەو ھەوت سالە ی کە نیرگزم لە نزیکەو ھە ناسیبوو، ھیچکات لەگەل پیاویکا نەمدیبوو. ئەمزانی پیاوی زۆر چاویان لئیەتی، بەلام ئەو، ئەتوت نە ی ئەو یست دنیای خۆی بۆ کەس بکاتەو. چەند مانگ پیش

ئەو هی من و ئەمین و بەردیا بگەڕینهوه بۆ ئێران، ئەو له هاوسەرەکهی جیا ببووێهوه. سالی یه‌که‌می زانکۆ، به‌ دوای چه‌زلێکه‌ریه‌کی پڕ له‌ هه‌راوه‌ریا، شووی کردبوو و دوو سال پاشتریش گریه‌ستی هاوسه‌ریتی پچراندبوو. باوک و دایکی، هه‌م له‌ شووکردن و هه‌م له‌ جیابوونه‌وه‌ی، نارازی بوون. له‌ رۆژی یه‌که‌مه‌وه‌ وتبوویان: «ئەم کابرایه‌ به‌ کاری تو نایه‌ت.» به‌لام هه‌رچی چۆن بوو کۆلیان دابوو و پاشتریش وایان به‌ باش زانیوو که‌ نیرگز جیانه‌بیته‌وه: «پیاو له‌م کارانه‌ هه‌ر ئەکات، چه‌ند سالی‌ک که‌ تێپه‌رێ خۆی چاک ئەبیت. به‌لام نیرگز ئەگه‌ر بۆ شوو کردن چاند مانگ له‌گه‌ڵ دایک و باوکی خه‌ریک بوو تا بۆینیان بکات، بۆ جیابوونه‌وه‌، به‌بێ گۆیدانه‌ نه‌یاری ئەوان و قیژه‌ و هه‌رای میرده‌که‌ی، کاری خۆی کرد؛ کاریک که‌ که‌م ژنی ئێرانی پێی هه‌لئه‌سێ و پێی رانه‌په‌رینری.

له‌ ماوه‌ی ژیانم له‌ ئێران بۆم ده‌رکه‌وتبوو زۆربه‌ی ژنانی ئێرانی، ته‌نانه‌ت خوینده‌وار و پڕوناکیه‌ره‌کانیش، دوخمانی مید به‌ هۆیه‌کی کاریگه‌ر نازانن بۆ جیابوونه‌وه‌. ده‌سته‌واژه‌ی وه‌کوو «پیاو هه‌مووی وان.» یان «پیاوه‌ ئیتر» له‌ زمانی زۆر که‌س بیستبوو. به‌لام نیرگز زۆر جار به‌ منی وتبوو: «چه‌ز ئەکه‌م بۆ هه‌میشه‌ به‌ ته‌نها بژیم، به‌لام شوو به‌ پیاویک ناکه‌م که‌ پێی وایه‌ پیاو مافی ئەوه‌ی هه‌یه‌ هه‌موو کاریک بکات.»

ئەمین به‌ راستی بۆ ئەو هه‌موو شتی‌ک بوو. ئەوی له‌ دایک و باوکیشی زیاتر خۆش ئەویست. هه‌لسوکه‌وتی به‌رامبه‌ر به‌ ئەمین زیاتر له‌ کرداری کچی‌ک ئەچوو به‌رامبه‌ر به‌ باوکی. چوراده‌ سال جیاوازی ته‌مه‌ن وای کردبوو، به‌گۆیره‌ی ره‌فتاریکی پڕ له‌ ریزی به‌رامبه‌ر به‌ ئەمین هه‌بێ. به‌لام ئەم ریزلیگرتنه‌ ئاوێته‌ی شانازیی پێوه‌کردنیش بوو. گرنگ ئەوه‌ بوو ئەو باوه‌ری به‌ ئەمین هه‌بوو و دلێ ئەدا به‌ قسه‌کانی. شه‌ش سالان بوو که‌ ئەمین بۆ خویندن چوو بۆ ئینگلیز و، ئەو شانزه‌ سال به‌ ئەوینی گه‌رانه‌وه‌ی ئەمین، له‌گه‌ڵ وینه‌ و بیره‌وه‌ریه‌ کورته‌کانی

سالانی منالی و نامہ چہند دپریہہکانی ئەو کہ چہند مانگ جاریک بوی ئەنارد، پوژ ژمیری کردبوو. لە ھەمان سەرھتای چوونی بو ئامادەیی بەردەوام بە باوکی وتبوو ئەبئ پاش دیپلۆم بینیرن بو ئینگلیز. ئەیزانی ئەمین ناتوانی بگەریتەوہ بو ئیران. چالاکئی ئەو لە کونفدراسیۆن ریگەیی گەرانەوہی لیگرتبوو، یان خوئی پیی وابوو ناتوانی بگەریتەوہ بو ئیران. ئەمین زور جار بو نیرگزی نوسیوو: «ئارەزووم ئەوہیہ بگەریتەوہ بو ئیران و ھەمووتان ببینم، بەلام ئەترسم و ناتوانم بیئەوہ و خوینەکەم بەجئ بھیلیم.» بەلام دروست ئەو کاتەیی کہ نیرگز خەریکی تاقیکاری کوٹایی ئامادەیی بوو، ئەمین بوی نووسی کہ بەمزوانە ئەگەریتەوہ بو ئیران. بەلام ئەو «بەمزوانە» یش سی سالی خایاند. لەو سی سالیەدا نیرگز ئیتر حەزیکئی وای بو چوونی ئینگلیز پیشان نەئەدا. چوو بوو بو زانکو، شووی کردبوو و بە ھیوایی گەرانەوہی ئەمین چاوەرپی کردبوو. پاش ھاتنی ئیمە بو ئیران، نیرگز کەموزور ھەموو پوژیک کہ لە زانکو ئەگەرپایەوہ، ئەھات بو بینیمان و سەبارەت بە ھەموو بابەتیک رای ئەمینیی وەرئەگرت و بە زوری ئەو کارەیی ئەکرد کہ ئەمین وتیوی. زور جار لە لامان ئەمایەوہ. خوئی کلیلئ ھەبوو و، وەکوو یەکیک لە ئەندامانی مالەکە ھاتوچوئی ئەکرد. بەلام لە پڕۆسەیی راپەریندا، واتە لەو یەک سالیەدا کہ ئیران ژیانیکئی تازەیی بە خووە بینیبوو، وا دیار بوو خەلکەکەیی لەپەر لە خەو راپەنیون و بیریان کەوتوتەوہ کە پەیمانیکیان لەگەل میژوو ھەییە، ئیمە ئیتر کەمتر نیرگزمان ئەبینی. ھەموو جاریک کہ ئەھات بو لامان ئوقرەیی نەئەگرت؛ ئەتوت پارچەییەکە لە جەستەیی پڕۆسەیی شوپرش و وەستانی بو نییە. زور جار، لە میانەیی پوژدا کارەکەیی کہ تازە لە بەشی پلان و بەرنامەیی شارەوانی دەستی پیکردبوو، بەجئ ئەھیشت و ئەچوو بو کوپوونەوہ و ناوہندە رامیارییەکان. لە ھەموو خویشاندانەکاندا لە ریزی یەکەمدا بوو و بییاکانە دروشمەکانی ھەلئەگرت و دروشمەکانی شوپرشگپەر چەپەکانی ئەوتەوہ؛ ئەو دروشمانەیی لە مشتومپرەکانیشیدا ھەبوو و ئەمە ئەو

شته بوو که ئەمینی قوشقی ئەکرد. هەرچەند نیرگز کاتیگه پووبه پووی کاکه‌ی ئەبوویه‌وه، زۆر شیانست و خۆپاریز قسه‌ی ئەکرد، به‌لام ئەمین له نیوان ئەو قسا نه‌دا بۆنیکی هه‌ست پێ ئەکرد که ئازاری ئەدا.

نیرگز زۆر زوو له‌وه گه‌یشتبوو که هیچکات له‌گه‌ل کاکه‌ی ناگه‌نه بۆچوونی هاوبه‌ش. هەر بۆیه‌ش بوو زۆر وشیارانه خۆی له مشتومر کردن له‌گه‌ل ئەو ئەپاراست؛ ئەو کاره‌ی که له به‌رامبه‌ر هیچکەس دا نه‌ی ئەکرد، ته‌نانه‌ت حاجی جه‌لالیش، که له قسه‌کانی کچه‌که‌ی ده‌رباره‌ی ئاین و شو‌رش و شو‌ری له‌بن نه‌هاتووی کچه‌که‌ی سه‌ری سوور ما‌بوو. له پراستی‌دام له‌و بنه‌ماله‌ و خیزانه‌ گه‌وره‌یه‌دا، ته‌نها سه‌عید هاوبیر و هاو‌پێی ئەو بوو.

سه‌عید له هه‌مان سه‌ره‌تای گه‌رانه‌وه‌ی بۆ ئێران، هه‌ستی به‌وه کردبوو که نیرگز تینوو و ئاماده‌ی ئەو ریگه‌یه که ئەو بر‌وای پێی هه‌بوو. نیرگز تازه ده‌ستی کردبوو به‌ خویندنه‌وه‌ی په‌رتووک‌ی به‌رگ‌پراو، نامیلکه‌ی وه‌رگ‌پراو و په‌رتووک‌ه به‌رگ سپیه نه‌هێنه‌کان که به‌ شو‌ر و تامه‌زرۆییه‌وه باسی ئەو جیهانه نه‌ناسراو و پازاوه‌یه‌ی ئەکرد که ئەو خولیا‌ی بوو. نیرگز ئەیبینی سه‌عید ته‌نها که‌سێکه ئەو جیهانه ئەناسی، له‌گه‌ل پازه‌کانی ئاشنایه و ده‌رگای چوونه ژووره‌وه‌ی ئەو جیهانه ئەزانێ. داوای له سه‌عید کردبوو له‌گه‌ل خۆی بیبات بۆ کۆبونه‌وه‌کانی خۆیان و بلاوکراوه و په‌رتووک‌ه‌کانی خۆیان پێ بناسینێ. سه‌عید، هەرچەند له سه‌ره‌تاوه له‌و شو‌ر و هه‌لچوونه له‌پاده‌به‌ده‌ری نیرگز ئەترسا، به‌لام زۆر زوو بۆی ده‌رکه‌وت نیرگز ئەوه‌نده‌ی که شو‌ر و هه‌ستی هه‌یه، ئەوه‌نده‌ش ژیر و به‌باشاره. سه‌عید زۆر زوو توانی هه‌موو ئەو به‌ها و بایه‌خانه‌ی نیرگز له ریگه‌ی سۆز و هه‌ست و خووی خۆبه‌خته‌ری خۆیه‌وه به‌ ده‌ستی هێنا‌بوو، بۆی بخاته‌خانه‌یه‌کی لۆجیک و بیرساوه و نیرگز هه‌میشه باسی سه‌عیدی وه‌کوو مامۆستا‌یه‌ک ئەکرد که به‌ شه‌ویک ریگه‌ی سه‌د سا‌له‌ی پیشان دا‌بوو.

ئەو داوی نیوہەرۆی پینجشەممە، کاتیگە پیم وابوو نیرگز باسی سەعید ئەکات. ھەستم کرد ملۆزمیک لە بەرامبەرماندا قیت بوئەوہ کہ ماوہیەک بوو، لەو کاتەوہ کہ مارگریت لە ئیران رۆشیتبوو، خزابووہ دەروونمەوہ. نیرگز لە تەنیشتمەوہ لە سەر موبلەکە ی ژووری دانیشتن دانیشت. لە سەر و میژەکە ی پشت سەریبەوہ، وینە ی ئەمین ئەپروانیە من و داوی لئ ئەکردم پئی بلیم زۆر پیخوشحالم کہ ئەو و سەعید یەکیدان خۆش ئەوی. بۆیە وتم:

– زۆر شادمانم نیرگز. ھەم بو تو و ھەم بو سەعید. پاش گەرانەوہی مەگی ھەستم ئەکرد ئەو زۆر تەنھا و پەژارەمەندە.
نیرگز تۆزی لیم مۆر بوویەوہ. پاشان لیوہ کشاوہ شیرینەکە ی لەرزی و ھەولئ دا قاقا بەرزەکە ی قەتیس بکات و کاتیگە زانی ناتوانئ، دەستی گرت بە بەر دەمیەوہ و لە نیوان پەنجەکانیەوہ وتی:
– سەعید؟ بەلام خۆ من دەربارە ی سەعید قسە ناکەم. من خەریکم لەگەل ئەحمەد ئەپرۆم!
– ئەحمەد؟

– بەلئ... بو پیت سەیرە؟

باوہرم نەئەکرد نیرگز لەگەل ئەحمەد بئ. ئەزمانی کہ ئەحمەد ماوہیەکی زۆرە ئەوینداری نیرگزە. ھەموو کەس ئەوہی ئەزانی، بەبئ ئەوہی ئەحمەد ھیچ بلئ. بەلام ھەرگیز نەم بینیبوو نیرگز لە دۆستیگ زیاتر پوانیبیتیئە ئەحمەد. ھەناسەییەکی قوولم ھەلکیشا، ھەناسەییەک کہ موچرکە ی ئۆخزنی تیاوو و ھەولم دا لەو کاتەدا سەیری وینەکە ی ئەمین نەکەم. وتم:

– ئەحمەد گەنجیکی بیوینە یە.

نیرگز لە کاتیگا بە پئی خووی ھەمیشەیی بە پەنجەکانی قژی شانە ئەکرد، وتی:

– منیش لە خولی ونبوون و مەرگی ئەمیندا لەوہ تیگەیشتم. ھەندئ سات ھە یە کہ مروؤف دەرفەتی بو ئەپرەخسی، کەسیگە باش نەیناسیوہ،

بناسیت و گیرودهی بییت. به لّام بۆچی پیّت و ابو من حزم له سه عید کردوه؟

له سه رخۆ وه لّامم دایه وه:

– نازانم بۆ. له م رۆژانه دا ئیوه هه میسه پیکه وه بوون. پیم وایه سه عیدیش زۆر تۆی خۆش ئه وی.

پیکه نی و پالی دا به موبله که وه و وینه که ی ئه مینی شارده وه که له پشت سه ریه وه له سه ر میزه که دانرابوو.

– دیاره که ئه و منی خۆش ئه وی. منیش ئه وم خۆش ئه وی. به لّام ئیمه حه ز له یه ک ناکه یه ن. سه عید هاوړی و برای منه.

ئینجا سه ری هیئایه بن گویم و به ئه سپایی وتی:
– ئه و به ته نها شه یادی تویه!

یه ک به خۆم داچله کام و به خیرایی وتم:

– قسه ی بیتم مه که. من و سه عید چه ندین ساله پیکه وه هاوړین، ته نانه ت پیش ئه وه ی که ئه مین بناسم.

نیرگز دیسانه وه پالی دایه وه به پشتی موبله که وه و زۆر به راستینی^(٢١) و به تیرادیوی وتی:

– ئه و خۆی پیی وتوم که شه یادی تۆ بووه. له راستی دا ئه مین تۆی له و دزیوه.

له کاتیکا سه یری چاوه کانی ئه مینم ئه کرد، که چاوی تیرپیووم، به توورپه ییه وه وتم:

– ئه وه درۆیه کی گه وره یه. کاتیکه من و ئه و یه کترمان ناسی هیچ په یوه ندییه کی خۆشه ویستی له نیوان من و سه عیددا نه بوو. هه رگیز نه بووه.

نیرگز هه لسا و له به رده مم دا راوه ستا. له و جله سه وزه دا که پر به به ری بوو، له هه میسه جوانتر خۆیای ئه کرد. ماوه یه ک سه یری کردم

٢١ – به راستینی: in fact, actually **ئاوه لساو** به راسته قینی، به راستی، له راستیدا. **ف** في الحقيقة **ف** faktisk **ف** در حقیقت.

و به رڼيكي ئاشكراوه وتي:

— به لي، منيش ئه زانم په يوه ندى ئه ويندارانه تان نه بوو. به لام سه عيد به ئه مينى وتبوو توى خوښ ئه وي و چاوه پروانى دهره فتيك بوو، تا توژى وره و داره تى تو تو باشتو ببښته وه. به لام ئه مين ئه وه له ه ل ه شى قوستبوويه وه.

پاشان راسته وخو چاوى برپيه ناوچاوم و وتي:

— لوبو من ئاگام له هه موو شتيك هه يه!

دلّم دارووخا به سه سينگم دا و ته و ژميكي له پر سينگ و پشتى خسته ژان. يه كه م شت كه به هوى ئه وه قسه يه وه هات به مي شكم دا ئاشكرا بوونى رازى به رد يا بوو. به لام نه م ئه ويرا ئه وه له نيرگز بپرسم و واق و وړ سه يرم ئه كرد. نيرگز دريژه ي پيدا:

— ئيسته ش كه ئه مين روښتووه و ناشكه رپته وه... تويش باشتو وايه بير له ژيانى خو ت بكه يته وه.

رووم ليوه رگيږا و ئاوړم دا يه وه له وينه كه ي ئه مين و، به تووړه ييه كه وه كه زور كه م به خو موه ديوو وتم:

— ئه و قسانه مه كه نيرگز. ئه گهر ئه مين بو تو ته واو بووه، بو من هيشتاش هه يه. من شهيداي ئه مينم و تا مردنيس هر شهيداي ئه و ئه بم.

نيرگز به ئارامى ليم نزيك بوويه وه. له لاي شانمه وه سه ري هينايه پيشه وه و گوناي ماچ كردم و به بئ ئه وه ي هيج قسه يه ك بكات، له ژووره كه چووه دهره وه و منى له گه ل ئه و ترسه هه ميشه ييه م دا كه ئيسته ئيتر لوجيكيشى په يدا كردبوو، به جي هيشت.

چرکه ساتيک پاشتر گويم له دهنګى مالوايى ئه و بوو له گه ل فاتمه خانم. حه زم ئه كرد به هه لاتن بچم به ري پي بگرم و ليى بپرسم ئايه ئه و ئه زانئى كه به رد يا برازاي راسته قينه ي ئه و نييه؟ به لام جه ربه زه ي ئه و كارهم نه بوو. په ننگه هيشتاش هيوام به رازدارى سه عيد هه بوو. به لام ئه و ئوميده ساتيک زياترى نه خايانا. کاتيکه به قسه کاني نيرگزدا

چوومهوه، دُنیا بووم که سهعید رووداوی بهردیای بُو گَیِر اودهتهوه؛
 رهنگه بهوانی تریشی وتووه. رهنگه دهمیگهیه وتوویهتی و هیچی پی
 ناچی ههموان ئەزانن بهردیا کوپی ئەمین نییه. ئەگەر ههموان بهوه
 بزائن، کرداریان لهگهَل بهردیا چۆن ئەبیته. ئەگەر بهردیا بزائی، خۆی
 چی به سهر دیت؟ ئەگەر عیسمهت خانم و حاجی بزائن، چی ئەبیته؟
 ههولم دا دواين ههلوێستهکانی نیرگز بهرامبهر به بهردیا بهینمهوه
 بیر. هیچ شتیکی نائاسایی تیا نهبوو، جگه لهوهی جارێکیان کاتیکه
 بهردیا خهریک بوو باسی دۆزهخ و ئەو مارانهی ئەئالینه دست و پیی
 تاوانکاران، بُو سهههندی دوانزه سالهی کوپی سورهییا و عهبه، ئەکرد
 و من و نیرگز دهنگی ئەومان له ناو باخهوه بیستبوو، وتی: «من پیم
 وایه به زووترین کات بهردیا لهگهَل خۆت بیهیتهوه. قسهکانی ئەو مناله
 ورده ورده خهریکه نیگهرانم ئەکات.»

ئایه نیرگز، خهریک بوو به شیویهک منی ئاماده ئەکرد ههتا
 بهردیا له مالی ئەوان، که ئیتر مالی باپیره و داپیره نییه، ببهمه
 دهرهوه؟ ئایه ئەمڕۆ کاتیکه پیی وتم ئەبئ بیر له ژیانی خۆم بکهمهوه،
 مهبهستی ئەوه نهبوو که حاجی ژن پاش زانینی راستهقینه وهکوو
 پێشوو سهیری من ناکهن؟ چی رووی دابوو که نیرگز سههرپای ئەو
 ههموو خۆشهویستیهی بهرامبهر به ئەمین ههیبوو، بهو جووره قسهی
 ئەکرد و، باسی ئەوینی کابرایهکی تری بهرامبهر به من ئەکرد؟!

رهنگه دوو کاتژمیری پێچوو تا بکهومه بییری ئەوهی که ژیرانهترین
 کار پرسینی ئەو راستیهیه له خودی سهعید. ئەو دوو کاتژمیرهی له
 سهر موبلهکه پراکشابووم، بیر و ئەندیشهی پر ئازار و جهخاراوی
 دهروونی ههژاندبووم و پای ژهندهبوو.

داوام له فاتمه خانم کرد زووتر بپواتهوه بُو مالهوه و دهبهجی
 زهنگم لیدا بُو سهعید و داوام لیکرد پاش تهواوبوونی کارهکهی سهریکم
 لی بدا.

كاتى شىۋان بوو كە سەئىد بە دوو بتل قۇدكاي مالىھو، كە لەو رۆژانەدا ئەرمەنىھەكانى تاران بۆ كړپياره ناسراوھەكانيان دروست ئەكرد، ھات بۆ لام. بتلھەكانى لە ناو رۆژنامەكە دەرھيئا و لە سەر مېزەكە داينا و وتى:

– ئالبېرت ئەمپرو چەند دانە لەمانەى بۆ هيئام. ئەم دوانەش بەشى تۆيە.

ئەو نەى ئەزانى لەو ماوھىدا، بە تەماى قۇدكاي دەستكردى ئالبېر دانەنىشتبووم و بە ھۆى يەككە لە ھاوكارەكانمەوھ قۇدكاي قاچاخى ئوروپاي پڑھەلاتم دەس خستبوو. بەبئ ئەوھى سەيرى بكام چووم بۆ چىشتخانە و ھەندى مەزە و دوو پەرداخم هيئا و لە سەر مېزەكە دامنا و بەرامبەر بە ويئەكەى ئەمىن دانىشتم و وتم:

– ئەمپرو نېرگز ھاتبوو بۆ ئېرە. خەرىك بوو ئەچوو بۆ گولسەرا.

پېكەنى و وتى:

– ئەيوت ئەيەوى تۆش لەگەل خۆى ببات. بەلام وەكوو شتېك نەيتوانيوھ دلكاوت بكات.

سەيرېكم كرد. چاوه قەلھوھ رازاوييەژانى، كە جوانترين ئەندامى روخسارى بوو، بە مېھرەبانى لە سەر پوومەتم نىشتەوھ. وتم:

– وازى گەشتم نەبوو. وازى هيچم نبيە.

یه کییک له بتله کانی کردهوه و له کاتیکا ئه یکرده په رداخه کان وتی:
 - شادمانم که ئه مرپو لانیکه م وازی منت هه یه.
 ئیجا سه ری قیت راگرت و چاوی تیبریم. نیگای خوم لی دزیمه وه
 و، له کاتیکا پریم ئه کرد به په رداخی قودکا که دا وتم:
 - تو پروداوی به ردیات بو نیرگز گپراوه ته وه؟
 دهستی که خریک بوو په رداخی قودکا که ی ئه برد بوو ده می به
 حه واهه وشک بوو و به سه رسوورمانه وه تیی پروانیم؟
 - رووداوی به ردیا؟

بیئه قان دهنگی خوم خاو کردهوه و وتم:
 - نیرگز ئه زانی به ردیا کورپی ئه مین نییه؟
 سه عید راچله کا و په رداخه که ی له سه ر میزه که دانا و وتی:
 - ئاشکرایه که نازانی. چون بووه ئه و پرسیاره ئه که ی؟
 هه ناسه یه کی ئاسووده بییم هه لکیشا و پالم دایه وه:
 - خواجه گیان... له پاش نیوه پرووه هه تا ئیسته خریک ئه بوو شیت
 ئه بووم.

سه عید هه روا به سه رسوورمانه وه سه یری ئه کردم. چاوه پروانی
 پروونکردنه وه بوو. وتم:
 - ئه مرپو نیرگز خریک بوو باسی ئاشنا بوونی من و ئه مینی ئه کرد
 که له تو ی بیستبوو و من پیم وابوو تو باسی به ردیاشت بو گپراوه ته وه.
 سه عید قومیکی له عاره قه که ی خوارده وه و پاشان جگه ره یه کی
 ئاگر دا و له کاتیکا له په نچه ره که وه سه یری ئاسمانه خو له می شیه که ی
 ئیواره ی ئه کرد که چه ند هیلی قایشی تیکه وتبوو، زه مزه مه ی کرد:
 - به داخه وه م که وا بیرت کردو ته وه...

حه زم ئه کرد هه لسم و باوه شی پیابکه م و تیرتیر ماچی بکه م.
 - ئه بی بمیووری. ئه م پروژانه گومانم له هه موو شتیک هه یه.
 سه عید پیکه نی و وتی:

- به لام هه رگیز گومانته له من نه بی... له وه بگه ری لووبا، باسی

خۆتم بۆ بکه.

به لآم من حەزم نه ئه کرد بابه ته که بگۆرپم. ههستیکی نه ناسراو رای
ئه کیشام بۆ پرسینی هه ندی پرسیار که نه م ئه زانی چ ئه نجامیکی لی
ئه بیته وه. ناخودئاگا به په له سهیریکی ئه مینم کرد و وتم:

— نیرگز ئه یوت کاتیکه من و ئه مین پیکه وه ئاشنا بووین تو به
ئه مینت وتبوو که منت خۆش ئه وی.

سوور هه لگه پرائیکی به ئه سپایی ته ویله به رزه که ی سه عیدی خویاتر
کرد. پرووی له من وه رگپرا و له وینه که ی ئه مین ورد بوویه وه. ساتیک
بیدهنگی له نیوانمان دا که وته وه، پاشان وتی:

— نازانم بۆچی ئه و شتانه ی به تو وتوو!

به په له وتم:

— منیش نازانم تو بۆچی ئه و قسانه ت له لای ئه و کردوو؛ هه ر
به و جۆره ی که نازانم ئه م قسه یه له بناغه وه راسته یان نا؟ گریمان
راستیش بی. تو بۆچی ئه بی قسه یه کی وا له لای نیرگز بکه ی که رای
ئه و سه باره ت به ئه مین بگۆری؟ به رای من کاره که ی تو دروست
نه بووه.

سه عید وه رگه رایه وه بۆ لای من و سه ری راست پاکرت و به
وشه ی دانه دانه وتی:

— من مه به ستم ئه وه نه بوو رای ئه و به رامبه ر به ئه مین بگۆرپم. من
له ده رده دل کردنیکی دۆستانه دا باسی ئه و خۆشه ویستیهم بۆ کرد که
به رامبه ر به تو هه مبوو.

دلَم به تریه تریکی نارپک لی ئه دا. نه م ئه انی له خۆشی دا هه ژاوم
یان له رقا؟ به لآم کاتیکه ده مم کرده وه، رق و سه رکۆنه دهنگی
ئه له رزاندم:

— ئه و باوه ری کردبوو ئه مین سه ره رای ئه وه ی که زانیویتی تو منت
خۆش ئه وی، ئه وینی خۆی به رامبه ر به من ده ربریوه. به لآم تو خۆت
باش ئه زانی که ئه و له م قسانه مه زنتر بوو.

سه‌ری داخست، په‌رداخه‌که‌ی له‌ ناو ده‌ستیا گُوشی، به‌و جوړه‌ی که‌ هه‌ستم کرد هه‌ر ئیسته‌ په‌رداخه‌که‌ ورد ئه‌بیټ. به‌لام کاتیکه‌ ده‌می کرده‌وه ده‌نگی ئارام بوو:

— گرنګ نییه‌ تو باوه‌ر بکه‌ی یان نا. په‌نگه‌ ئه‌گه‌ر ئه‌مین نه‌مردایه‌ت هه‌رگیز ئه‌و قسه‌یه‌م به‌ تو نه‌ئوت. به‌ نیرگزیشم نه‌ئوت... من هه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ی که‌ تو‌م برد بو‌ خه‌سته‌خانه‌ به‌ ئه‌مینم وت شه‌یدای تو‌م. پی‌م وت ئه‌مه‌وی کاتیک که‌ مناله‌که‌ت بوو، پیټ بلیم. به‌لام ئه‌و له‌ پاش ئه‌وه‌ی مناله‌که‌ت بوو، ده‌ستی خو‌ی خسته‌ پی‌شه‌وه‌.

سه‌ری به‌رز کرده‌وه و له‌ کاتیکا راسته‌وخو سه‌یری ئه‌کردم وتی:

— ئه‌بینی که‌ پی‌م وتبوو، لووبا. تو‌ ناوی ئه‌وه‌ ئه‌نیی چی؟
هه‌ستم کرد که‌ وشه‌کان له‌ ده‌ستم هه‌ل‌دین. زور به‌ دژواری به‌ سه‌ر خو‌فه‌که‌ی خو‌م‌دا زال بووم و وتم:

— ره‌نگه‌ ئه‌و قسه‌که‌ی تو‌ی به‌ هه‌ته‌ر وهرنه‌گرتبوو، په‌نگه‌... ئه‌ی من له‌ ناوه‌دا چکاره‌ بووم؟ مه‌گه‌ر من له‌یستوک بووم؟ مه‌گه‌ر من بو‌م نه‌بوو پی‌اوی ژیانم هه‌لبژیرم؟

سه‌عید هه‌لسا و له‌ هه‌مان کات‌دا په‌رداخه‌که‌ی له‌ سه‌ر می‌زه‌که‌ دانا. له‌ کاتیا جگه‌ره‌یه‌کی دانه‌گیرساند به‌ ده‌نگیک که‌ هه‌ندی ئه‌له‌رزا وتی:

— ئه‌گه‌ر من مافی هه‌لبژاردنم به‌ هیی تو‌ نه‌زانینبا، ئه‌گه‌ر تو‌م به‌ له‌یستوک زانینبا، دل‌نیابه‌ جوړیکی تر له‌گه‌ل ئه‌مین ئه‌جوولامه‌وه. من ری‌زم له‌ هه‌لبژاردنه‌که‌ی تو‌ گرت، به‌لام نه‌متوانی هیچکات خو‌م رازی بکه‌م که‌ ئه‌مین مرو‌فیکی راسته‌.

به‌ بوغزیکه‌وه که‌ نه‌م ئه‌زانی له‌ کوپوه سه‌رچاوه‌ی گرتووه وتم:
— به‌لام تو‌ هیچکات ئه‌مینت خو‌ش نه‌ئو‌یست، ته‌نانه‌ت پی‌ش ئه‌وه‌ی که‌ من و ئه‌مینیش ئاشنا بین.

سه‌عید سیگار و چه‌رخه‌که‌ی خسته‌ گیرفانی. هه‌ستم کرد ئه‌یه‌وی بپرات — وه‌ک هه‌میشه‌ که‌ تو‌وپه‌ و قه‌لس ئه‌بوو، بو‌ی ده‌رئه‌چوو —

بە لّام نە پۆیشت. هەر لە وێی وەستا، بەرامبەر بە من و چاوی بپییە
چاوم. پوومەتی سوور هەلگە پابوو و چاوەکانی قەلەوتر ئەینواند. وەکوو
بقیژینی وتی:

— بە لّی وایە. من هیچکات ئەمینم خۆش نەویستبوو. تەنانەت پقیشم
لّی بوو...

و لە کاتیکی دەستی بۆ وینەکە ی ئەمین پرائەکیشا، درێژە ی دا:
— خۆزگە ئەمتوانی...

من کە بە سەختی داچلە کابووم، بیئەقان وتم:
— ئەو خۆ خراپە ی لە گەل تۆ نە کردبوو؟

سەعید بە هەمان توورە یی لە ژوورە کە دا کە و تە پیا سە — وەکوو
گیانە وەرێک لە قەفەس بەردرابی — و بە بێ ئەو ی گوی بداتە قسە کە ی
من وتی:

— کاتیکی تەرمە کە یم بینی. دلّم نە سووتا. گریام بە لّام نە ک بۆ
ئەمین.

بە بێ ئەو ی لە پەریشانی کردار و قسەکانی سەعید هاتییتمە
دەرەو، بیرم کردەو بە یهودە لّی توورە بووم؛ حەزم ئە کرد هیوری
بکەمەو؛ حەزم ئە کرد پێی بلّیم دابنیشی تەو، بە لّام نەم ئەتوانی. ئەو
هەستە پازاوییه منی لەو حەزە دوور ئەخستەو. وتم:
— هەرگیز پیم وانەبوو تۆ ئەو نە دە بیلۆجیک بیت.

وەستا. پاشان هاتە بەر دەمم. پووخساری ئیستاکە هیچ لە سەعید
نە ئەچوو. وەکوو منالیک و ابوو کە پاش گریانیکی دووردریژ هیشتاش
ئامادە نییە کۆل بدات. وتی:

— بە لّام ئەمین مروّیکی بە لۆجیک بوو؛ قەت توورە نە ئەبوو؛ هەمیشە
لە سەرخۆ و خەندەرپوو بوو. خۆش دوو بوو. لەخۆو نەبوو کە تۆ ئەوت
هەلبژارد. ئەوت خۆش ئەویست. هەموو ئەویان خۆش ئەویست. هەق
بە تۆ بوو، هەق بە هەموان بوو. تەنھا من بووم کە نەفرەتم لّی بوو...
تەنھا من!

ئەوسا بەیئ ئەوەی چاوەرپیی وەلام یان کاردانەوهی من بی. ژوورەکه چووە دەرەوه و ساتیک پاشتر کرانەوه و داخستنهوهی دەرگای ئاپارتمان پۆیشتنی ئەوی پراگەیاندا.

بۆ ماوێهەک گێژ و ویژ بیرم لە قسەکان و پەفتارە نائاساییه‌که‌ی سەعید ئەکرده‌وه. نەم ئەزانی بۆچی لەو قسانە‌ی ئەو زیز نەببووم! هەر بە‌وجۆرە‌ی که پۆیشتنه‌که‌یشی شادمانی نەکردم. بەلام هەستیکی خۆشم هەبوو. عارەقم بۆ خۆم تیکرده‌وه و لە سەر کورسیه‌که بەرامبەر بە پەنجەرەکه و پشت بە وینه‌که‌ی ئەمین دانیشتم. دوا ساته‌کانی پۆژ ئاوا بوو. خۆرنشینی تاران؛ که بە‌پیچەوانە‌ی زۆر‌به‌ی شوینه‌کانی تر که دیومه، پەژارای نییه؛ رازیکی تیدایه ئەگەر خۆتی پی بسپییری بە‌ره‌و‌خه‌ون و بیئاگایی راکیشت ئەکات و، ئەگەر لیی رابکه‌ی شه‌ویک چاوەرپیت ئەکات. بلیندا، که کۆتایی نییه. حەزم ئەکرد پاش ماوێهەک بیئاگایی خۆم بدهم بە دەست ئەو خۆرنشینە‌وه. هەستیکی دلخواز لە دەر‌ووندا هەلئەقولا که بە‌رامه‌ی ئەوینی پیوه‌ بوو، بەلام من ئە‌مو‌یست بە شادمانی ئاشکرانە‌بوونی رازی بە‌ردیای دا‌بن‌یم.

روژی هینی درهنگ له خه و پابووم. له راستی دا ته له فؤنه که ی سورهییا به ئاگای هینام. لئی پرسیم و ئه یویست بزانی به رنامه ی ئه و پۆژهم چیه. پیم وت هیچ کاریکم نییه، بهس ئه وهنده ی که ئیواره مناله کان له مالی حاجی بهینمه وه. ئه ویش به تال بوو. وتی بریاره عه به و سه هه ند بچن بۆ چاوپیکه وتنی باوکی عه به و، پیشنیاری کرد ماوه یه ک پیکه وه تیپه ر بکه ین. بانگم کرد بۆ نیوه پۆ بیته بۆ لای من. بیستۆکه که م دانا و خه والوو له سیسه مه که دابه زیم؛ به روخساریکی ئاوساو و ژیرچاوی تازه شینه ه لگه پاره وه که به زۆر توانیم به ئارایشتیکی ئارام بیشارمه وه؛ رهنگه بۆ ئه وه ی باری دهروونی خۆم له چاوه تیژه کانی سورهییا بشارمه وه.

نزیکه ی سیانزه سال بوو سورهییا ئه ناسی، له و کاته وه که تازه شووی به عه به کردبوو و له سکا تله نده وه گواستبوویانه وه بۆ له نده ن. سالی یه که می ژیانم له گه ل ئه مین، من عه به م نه دیبوو، به لام ئه مین زۆر جار باسی ئه وی کردبوو. ئه مزانی عه به وه کوو برای ئه مین وابوو. حاجی، عه به و خوشکه که ی حومه ی رای وه کوو مناله کانی خۆی خۆش ئه ویست و ئه وان پیمان ئه وت «مامه». باوکی عه به و حومه ی رای، سه رهنگ جه وادنووری، له منالیه وه له گه ل حاجی دۆست بوو و به

وتەى خۆيان لە ھەمان کاتەو پەيمانى براھەتيان پیکەو بەستبوو و لە يەك فيرگەى سەرەتايى و ئامادەيى خويندبوويان. سەرھەنگ پاشتر زانکۆى ئەفسەرى ھەلبژاردبوو و حاجى بازار و بازارگانى. بەلام دۆستايەتھەيان ھەروەھا بەردەوام بوو. لە ھەمان پۆژانى سەرەتاو، بە دەم گالتهکانيانو ھەيان بە شيوەيەكى تەوساوى بە حاجى ئەوت «حاجى ئاغا» و ئەميان بەوى ئەوت «جەنابى تيمسار». لە سەرەتاي پەنجاکاندا، کە خولى ھەلچوونى خەباتى پاميارى بە سەرۆکايەتى دکتور موسەديق بوو، سەرھەنگ چوو ناو لقى سەربازى حيزبى توودە و حاجى چوو لای بەرەى نەتەوہيى و لايەنگرانى موسەديق. لايەنگري پاميارى ئەو پۆژانە، ببويە ھۆى ئەوہى کە ئەو دوانە کەمتر يەکدى ببينن و ناکۆكى توندوتيزى ئايديۆلۆژيک ديدارەکانى ئەوانى لەو خولەدا تال و ناخۆش کردبوو. پاش کودتاي ۱۹۵۳ و گەرانەوہى شا بۆ دەسەلات، سەرھەنگ نوورى دوو جار تا سنوورى تيرەباران چوو و بزگارى بوو و، پاشان تەرە کرا بۆ دورگەى کيش لە باشوورى ئيران و دوانزە سال لە تەراوگە بوو. ھەر لەو شوينە بوو کە تيراويى^(۲۲) تەراوگە قاچەکانى ھەتا ئەژنۆ ھەلوەراند. ژنەکەى ئافاق، سى سال پاش گيرانى سەرھەنگ، چوو بۆ دادگا و بەو بەلگەيەى کە ميژدەکەى «دوخماني بە ولات کردووە» يەك لايەنە تەلاقى وەرگرت. شووى کرد بە کابرايەكى تر و لە ئيران پۆيشت. عەبە و حومەيرا دران بە دايەگەرەيان، بەلام حاجى سەرپەرشتى بەردەوامى ئەوان بوو و وەکوو منالەکانى خۆى پييان رائەگەيشت. پاشتريش کە سەرھەنگ گەرپايەو و خانەنشين بوو، حاجى يارمەتییەکانى خۆى لى نەبپين. ئەو لە نەبوونى سەرھەنگدا، عەبەى نارذبوو بۆ ئوروپا و حومەيراي دابوو بە شوو و تا دوو سال پيش ئەوہى من عەبە ببينم، واتە تا ئەو کاتەى خويندەنەکەى لە پرشتەى کامپيووتەردا تەواو کردبوو، حاجى بژيوى ژيان و تپچووى خويندى

۲۲ – تيراوي: gangrene ئەخۆنتەر گانگارىا، رەشبوونەو و دارزرنى ماسوولکە و ئيسک [۴]
قانقاريا [N] koldbrann [۵] قانقاريا .

ئەوى ئەدا.

لەو كاتەوہ عەبە و سورەييا ھاتن بۇ لەندەن، ئىمە زۆر بەى كات پىكەوہ بووین و پىكەوہيش گەپاينەوہ بۇ ئىران. من لە ھەمان سەرەتاوہ سورەييام خۆش ويستبوو. ژنىكى خوينگەرم و بە سۆز، وردیلە و بچكۆلانە بوو و، بەبى ئەوہى بەھرەيەكى زۆرى لە جوانى بەركەوتبى، بە ھەلسوكەوتى ناسك و قول، سەرنج و خۆشەويستى ھەموو كەسيكى بۇ لای خۆى پائەكيشا. لە كارەكەشىدا وەكوو پزىشكى دەروونناس مرؤقىكى سەرکەوتوو بوو. چ لە ئىنگليز و چ لە ئىران نەخۆشەكانى زۆر زوو متمانەيان پى ئەكرد و لە بەر ئەوہ ھەلىكى زياترى بۇ چارەسەر كردنى ئەوان بۇ ئەرەخسا. جگە لە سەعيد و ئەمىن تەنھا لەگەل ئەو دەربارەى پابوردووى خۆم و ئەوہى لە ولاتەكەمدا بە سەرم ھاتبوو، دوابووم، بەبى ئەوہى سەبارەت بە بەرديا ھىچم وتبى. ئەو لەگەل بارى دەروونى من بە باشى ئاشنا بوو و لە خەم و شادىيەكانمدا بەبى ھىچ نيشانەيەكى ئاشكرای دەرەكى، تى ئەگەيشت.

ئەو پۆژەش كورته ساتىك پاش گەيشتنى، كاتىكە خەرىك بووم خواردنم لە سەر مېزەكە دائەنا، وتى:
 - تۆ لە نەخۆش ئەچىت لووبا. پىت وانىيە كاتى ئەوہ گەيشتوہ بىرىك لە خۆت بكەيتەوہ؟

ئىنجا تۆزىك پاشتر زانىم سەعيد بەيانى زوو، بەبى ئەوہى باسى مشتومرەكەى دويشەوى خۆى و من بكات، دەربارەى بارى تەندروستى من لەگەلى دواوہ. باسى چاوہ بە قوولچووہكان و شىوہى توورەبوونەكەى منى بۇ كرددبوو. باسى دەستەكانم كە كاتى قسەكردن ئەلەرزى و باسى ئەوہى كە مەرگى ئەمىن پۆژ لە دواى پۆژ زياتر كارم تى ئەكات. لەپر ئەمىنى پۆژم گرى دراوہ بە شەوى پيشترەوہ و نەم ئەزانى ئەبى لە سەعيد توورە بم يان سپاسگوزار!
 بەلام سەعيد ھەندى شتى تريشى بە سورەييا وتبوو؛ ھەندى شتى

وا که پیی وابوو، بو ئه وهی سورهبیا بتوانی یارمه تی من بکا پیویسته بیانزانی، چونکه له کاره که ی دا یارمه تی ئه دات. ئیستا که ش که سورهبیا خوی پیشتر بو من نیگه ران بوو، هاتبوو بزانی و تیگات چوناوچون ئه توانی یارمه تیم بدات. من له بهرامبه ر پرسیاره که ی سورهبیادا شانم هه لته کاند و وتم:

— چی ئه توانم بکه م؟

— بژی لووبا، به و جوړه ی که پیشتر ئه ژیایت!

— ئه وه نییه خه ریکم ئه و کاره ئه که م!

— نه. تو خه ریکی خۆت فریو ئه دهی. تو ناژیت. تو بوویت به گیانی که جگه له ئه مین هاو ده م و هاو پازی نیه. ئه لپی ئه ته وی خۆت تیا به ی و پیی بگه یته وه؛ به که سیک بگه یته وه که له کاتی زیندوو بوونیشی دا شه یدا ی نه بووی!

ئه م پرسته یه ی کو تایی به جوړیک وت، وه کوو نیشانه گریکی شاره زا که تیره که ی راست ئه دا له نیشانه. وه کوو کاره با گرتیتمی هه لبه زیمه وه و وتم:

— من هه میسه شه یدا ی ئه مین بووم، هه میسه.

ئینجا ئه و زور له سه رخۆ وتی:

— چه ز ئه که ی وا بیر بکه یته وه که هه میسه شه یدا ی بوویت. به و جوړه رهنگه ئاسووده تری. به لام بو ئه وه ی له گه ل ئه و بیرده دا خۆت بگونجینی ئه بی حب بخۆیت، عاره ق بخۆیته وه و هه موو شه وی که دابنیشی و خۆت ناچار بکه ی که ته نها بیر له و بکه یته وه.

قاقایه کی شی تانه م لیدا و هه ستم پیکرد له چاوی ئه وه وه پروه له تم شیوه ی شی تکی وهرگرتوه. وتم:

— ئه مانه ئه ندیشه ی دهر و ناسانه ی تویه، فرۆیدی نازیزی من!

سورهبیا به بی ئه وه ی شیوازی قسه کردنی بگۆری وتی:

— ئه ندیشه ی دهر و ناسانه ی من نییه. ده موچاوت ئاوساوه، ژیر چاوه کانت شین هه لگه راهه، په نجه کانت، که به بچوو کترین هه لچوونی

دەروونی ئەکەوێه لەرزین، ئەمەم پێ ئەلی. نێرگزی ئەلی تۆ پۆژ لە دوا
پۆژ توورەتر ئەبی. ئەحمەد ئەلی هەر کات بە شەو هاتووێ بۆ لات،
بینیویتی لە ناوهراستی ژوورەکەدا پان بوویتەتەوێ و ئالبۆمیکی ئەمینت
بە دەستەوێه. سەیریکی دەوروبەری خۆت بکە: مالهکەت کردووێ بە
مۆزەخانە ی شتومەکەکانی ئەمین. سەیرکە و ببینە ئەو هەموو وێنە ی
داوتە بە دار و دیواردا، کاری مرۆفیککی ئاساییه؟

سەرم خستە سەر دەستەکانم. حەزم ئەکرد بگرم. بەلام ماوێهە ک
بوو تەپایی نەئەنیشتە چاوێهکانم. بە دامایی وتم:

— نازانم. نازانم ئەبێ چی بکەم. ناتوانم بۆ ساتیکیش لە بیری
ئەمین بچمە دەرەوێ.

— ئەتوانی. ئەگەر بتهوی ئەتوانی. من هەمیشە تۆم بە ژنیکی بەهێز
و ژیر ئەزانی. ئەبێ دانی پێدابیئی کە ئەمین مردووێ و ئەم مردووێ
و هکوو هەموو مردووێهکانی تره. نە لەوان چاکتر بووێ و نە بایەخی
لەوان زیاتر بووێ.

سەرم بەرز کردووێ و وتم:

— بەلام ئەم مردووێ جیاوازی لەگەڵ مردووێهکانی تر ئەوێهە کە
تەنھا کەسی من بوو، هەموو شت و هەموو کەسی من بوو. پیم وابێ
بوون و نەبوونی من تەنھا بۆ ئەو گرنگی هەبوو. ئەو رابوردووێهکی
بۆ دروست کردم کە من شانزە سال لەمەو پێش بە جارێک لە دەستم
چوو بوو. ئیستەش بە مردنی ئەو هەست ئەکەم ئیتر هیچ رابوردووێهکم
نییه، هیچ. چەندە زیاتر بیر ئەکەمەوێ بۆم دەرئەکەوی ئەو کیماسی
و کەموکووپی نەبووێ و من کەمتر لەوێ کە بایەخی ئەو بوو، پێی
راگەشتووم.

سورەیا ساتیک بێدەنگ بوو. سەرەپای ئەوێ کە هەرگیز نەم
ئەتوانی لە پۆلەتیهوێه هیچ شتیکی بخوینمەوێ، هەستم کرد ئەیهوی
بابەتیکی بەهینتە گۆرێ کە وتنەکە ی بۆ خووشی دژوارە. لەسەر خو دواين
پارووی خوارد و بە هەمان ئارامی هەلسا و لە ژوورەکەدا کەوتە

پیاسه کردن. پاشان وهرسوورا و وتی:

– ئهوه میشکی تویه ئه و بوونه وهره ی خولقاندووه. ئه مانه ئه و
بیرانه ن پاش مردنی ئه و له لات پهیدا بووه. ئه گینا خۆت باش ئه زانی
ئه ویش هه زار و یه ک کیماسی هه بوو و زوریان ئازاریشی ئه دایت.
من خۆم ئاماده ئه کرد بهرپه رچی بدهمه وه، به لام سورهبیا به
ئامازه ی دهست نهیهیشت دهم بکه مه وه و دریزه ی دا:

– بو وینه، گریمان ئه گهر تو بو ت دهر بکه وی ئه مین سووتلی^(٢٣)
یان چه ند سووتلییه کی هه بووی چی؟ دیسانه وهش پی ت وا ئه بی ئه و
به راستی ئه وینداری تو بووه؟ یان ئه گهر، گریمان هه مان پوژی
و نبوونی، بهری به ژنیک خستووه که له راستی دا سووتلی خوی بووه
و ئه و مناله ش کورتازی کردووه به هه مان شیوه منالی خوی بووه،
دیسانه وهش پی ت وا ئه بی مروژیکی بیکه موکووری بووه؟

سورهبیا پاش ئه م قسه یه هات و له بهرامبه رمدا دانیشت و به و
چاوه ورد و تیژانه ی ناخی سمی. ئه توت ئه یه وی پاده ی کارگه ری تی
گوته ی به وردی له مندا ببینی. چه زم له چیرۆکه هه لبه ستراره که ی
نه کردبوو. پووم لیوهرگی را و وتم:

– مه گهر مروژ ئه توانی یه کی ک به و هه موو گریمانه سهیر و
سه مه رانه ره ت بکاته وه؟

سورهبیا بزیه کی کورتی کرد و، له کاتی کا هه روا به وردی سهیری
ئه کردم وتی:

– به لام نه، ئه مانه گریمانه نین، لوویا. ئه وه ی که وتم هه مووی
راسته قینه یه؟ راستیه ک که سه عید زانیونی و هه رگی ز جه ره به زه ی وتیان ی
نه بووه.

بیرم کرده وه ئه و و سه عید پیلانیکیان دارپشتووه، تا به بیری
خویان من له و دوخه پزگار بکه ن. رق و پیکه نین له دهرووندا تیکه ل

٢٣ – سووتلی: concubine **مراوو** **ناه** قه پاتمه، گراوی یان ژنی به نهینی راگیراو، ژنی
ماره نه کراو بو رابواردن. **محظية** **medhustru** **صیغه**، معشوقه .

بیوون. به دهنگیکی بهرز وتم:

— سورہییا، باوہر بکه بو دهربازکردنی من پیویست نییه ئەمین له قور هەلکیشری. من پیم وایه پسپۆریکی وهکوو تو ئەبێ ریگهی تریش بزانی.

سورہییا دەستی نایه سەر ئەژنۆم. فرمیسک له چاوهکانیا ئەدرهوشایهوه که منی تۆقاند:

— من گهوج نیم لووبا... حەزیش ناکەم ئەمین له قور هەلکیشم. ئەو کارانهش به لهقور هەلکیشان نازانم. ئەوهی که وتم راستهقیینهیه؛ ئەو راستهقیینهیهی که تو درهنگ و زوو ئەبوايه بو ت درهکهوتایهت.

له و کاته دا تهنها یهک بیر به میشکم دا هات: «ئوخهی... هەرچی چۆن بێ، ئەو ژنه نه ناسه دۆزرایه وه.» ئەوسا به دهنگیک که له بۆشایی دروونمه وه ئەهاته دره وه و خویشم به ئاسته م گویم لێی بوو، وتم:

— پیم بلێ ئەو ژنه کییه!

سورہییا هه ناسه یهکی قوول و ئاسووده ی هەلکیشا، مسۆگەر کاردانه وه که ی منی به دل بوو. پالی دا به کورسیه که وه و تی:

— نازانم...

له بۆشاییه کی بیسنوردا په له قازهم ئەکرد. هیچ میهر و رقیکم تیا نه بوو. دانه ویمه وه بو لای و گوئی له دهنگی پارانه وه م بوو که ئەموت:

— پیم بلێ... تکت لێ ئەکه م ورده کارییه کانی پرودا وه که م بو

بلێ...

— نازانم لووبا، به گیانی تو نازانم... ئەوهندهش سه عید بۆی گێرپامه وه. تهنها ئەو ئەزانی. به لام ئەبیوت که ئەو ژنه له ئیران چووه ته دره وه. رهنگه که سیک نه بوو که ئیمه بیناسین.

— ئەم ژنه په یوهندی به مه رگی ئەمینه وه هه بووه؟

— نه، سه عید ئەبیوت خودی ئەو ژنه هه موو شتیکی بو گێرپاوه ته وه.

هه ستم ئەکرد له خه ودام و له خه ونیکی سه یردا ئەم قسانه ئە بیسم.

له زینتیکم له پشتم دا هه ست پی ئەکرد که تا ملم ئەهات و دیسانه وه

ٲه گه پرایه وه. ئیتر بیرم له ژنه نه ناسه که نه ٲه کرده وه. بیرم له ژنیک
ٲه کرده وه که نیوانی له گهل ٲه مین هه بووه و هه ویم بووه و سکیشی پر
کراوه. پاشان هه ستم کرد پر به دل  هز ٲه که م ٲه و ژنه ببینم، یان
لانیکه م دهرباره ی بیستم. له ژیر لیوه وه نالاندم:

— من ٲه بی هه موو شتیک دهرباره ی ٲه و ژنه بزائم.

سوره بیا بیستی و وتی:

— چ جیاوازیه کی بو ٲو هه یه؟

— جیاوازی هه یه. من پیوستم به وه یه دهرباره ی ٲه و ژنه زیاتر

بزائم.

سوره بیا که ئیتر فرمیسک له چاوه کانیا نه بوو، چاوی تیپریم و

وتی:

— ٲه گه ر پیت وایه زانینی ٲه و بابه ته یارمه تیت ٲه دات، ٲه و کاره

بکه. ٲه توانی له سه عید پرسی.

بالۆيزخانهى ئەمريكا نيوه پۆى پۆزى يەكشەممە لە لايەن
گروويپكەوه كە بە خۆيان ئەوت «خویندكارانى پەيرەوى خەتى ئىمام»
داگير كرا. هەوالەكەيم كاتىكە لەگەڵ هاوکاران لە مۆزەخانه خەرىكى
نانخواردن بووين، بيست. هېچكام لە هاوکارەكانم هەتا ئەو پۆزە
دەربارەى خویندكارانى پەيرەوى هێلى ئىمام هېچيان نەبيستبوو. گوايه
ئەو ناويك بوو كە گرووپەكە پاش دەسبەسەراگرتنى بالۆيزخانه لە
خۆيان نابوو. ئەو پۆزە هەتا ئىوارە هەموو كەس باسى ئەو پووداوهى
ئەكرد. گومانى تيدا نەبوو پووداويكى وەها ئەيتوانى ئەنجامى پاميارى
زۆر دژوارى بۆ ئيران هەبى. هەموو ئەيانوت ئەمريكا بېدەنگ نابيت.
ئەبى چاوه پوانى كاردانەوهى توندوتىژى ئەمريكا و بە پادەيهكى زۆر
هېرشى سپايى ئەمريكا بكەن. هەندىكىش ئەيانوت دەولەت ئاگایى لەو
پووداوه نيبه و لايەنى توندپەرهوى ناو حكومەت كە لە ژېر چاودىرى
يەكېك لە مەلاكان دايه كە پەيوەندى بە سۆڤيه تيشەوه هەيه، ئەم بەزمەى
ساز كردوو و دەولەت بە زووترين كات بارمته ئەمريكاييهكان لە
بالۆيزخانه ئەهينتە دەرەوه. چەند كەسنىكىش هەموو شتىكيان بە پيلان
و گەمە ئەزانى و ئەيانوت ئەمريكاييهكان خۆيان ئەو فەرتەنەيان ساز
كردوو بۆ ئەوهى بتوانن حكومەتى مەلاكان سەقامگير بكەن.
بەلام من هەستم ئەكرد تىكراى ئەم پووداوانە لە هەسارەيهكى زۆر

دوور له من پووی داوه. ئەمبینی له من دا هیچکەس نییه تا بەرامبەر بەم پووداوه هەستیاری پیشان بدات. وەکوو مردوویەکی گەرۆک له سورەبیا جیا بوومەوه. منالەکانم هینابوویەوه بۆ ماله‌وه و دوو پوژی تەواو بەبێ گۆیدانه جیهانی شەله‌ژاوی فەرگەرەدم له نیوان خەلک و هاوکاران و هەراوهوریای شەقامەکان و بێدەنگی ماله‌وه‌دا ژیاووم. **ئەو ژنە گیانی منی دزیبوو و تەنھا بە دۆزینەوهی ئەو ئەمتوانی درێژە بە ژیان بدەم.**

رووداوه هەژینەرەکه‌ی ئەو حەفته‌ی تاران، له هەمان کاتدا بووه هۆی ئەوه‌ی که نەتوانم بۆ ماوه‌یه‌ک سەعید ببینم. شەممە تەله‌فۆنم بۆ نەکرد. له هەلوێستی دواين جارى خۆم بەرامبەر بەو تەریق ئەبوومەوه و نەم ئەزانی ئەبێ بە چ شێوه‌یه‌ک بانگی بکه‌م و دیسانه‌وه دەربارە‌ی ئەمین قسه‌ی له‌گەڵ بکه‌م. یه‌کشەممە هەولم دا تەله‌فۆنی بۆ بکه‌م بە‌لام نەمدۆزییه‌وه. نێرگزیشم نەدۆزییه‌وه که شەممە له‌گۆلسەرا گەرپابوویەوه. ئەحمەد پێی وتم ئەوان خەریکی ئاماده‌کردنی ئەو بلاوکراوه پیشبینی نەکراوه‌ن که سەبارەت بە داگیرکردنی بالۆیزخانە‌ی ئەمریکایه.

ئەو پوژە کاتیکه پاش کار گەرپامه‌وه بۆ ماله‌وه، بەردیا، که به زۆری هەتا نانی شیوان له ژووره‌که‌ی‌دا ئەمایه‌وه، هات به پیرمه‌وه و به شادمانی هەوالی داگیرکردنی بالۆیزخانە‌ی پێ پراگەیاندم و وتی که به‌پێوه‌به‌ری فیڕگه‌ و توویه‌تی به‌یانی منالەکان ئەبەن بۆ خۆپیشاندان له بەردەم بالۆیزخانە‌ی ئەمریکا و ئەو ئالای فیڕگه‌ی به‌ دەسته‌وه ئەبێ. من که سەرەتا له‌وه‌لچوون و شادی کردنه‌وی ئەو بۆ داگیرکردنی بالۆیزخانە سەرسام ببووم. به‌ بیستنی قسه‌کانی له‌پەرگه‌یشتمه‌ ئەوپه‌ری رق و تووره‌بیه‌کی چاوه‌پراننه‌کراو و به‌بێ ئەوه‌ی بچووکت‌ترین دەسه‌لاتم به‌ سەر خۆم‌دا هەبێ، هاوارم کرد:

– تۆ ناچی بۆ ئەو خۆپیشاندانه. من پێگه‌ی ئەوه‌ت پێ نادەم.

بەردیا که له‌هەلچوونه‌که‌ی من هێدمه‌ ببوو، به‌بێ ئەوه‌ی قسه‌ بکات هەلات بۆژووره‌که‌ی خۆی و شەق دەرگا‌که‌ی دا به‌ یه‌کا و

دایخست. ئەوہ یه که مجار بوو به و جوړه له گه ل که سیڅ بجوولیمه وه، به تاییهت مناله کان که هرگیز دهنگی بهرز و تووره بوونی منیان نه دیوو. دهستم ئەله رزی و سیخه ی هه ناسه توند و باریکه کانی خووم ئەبیست. بارام بوغزی کردبوو و له سووچیکا دانیشتبوو و له ژیر چاوه وه سهیری ئەکردم. دلم بوی سووتا. داوام له فاته م خانم کرد، که به سه رسوورمانه وه سهیری ئەکردم، حه به کانم له ژووری خه وتن بو بهینی و خویشم هر له وی له سه ر عه رزه که دانیشتم.

ماوه یه کی پیچوو تا هاته وه به خووم دا. بارام هه روا به کزی دانیشتبوو و وا پی ئەچوو توقاوه. چووم بو لای و گرتمه باوه ش. ئەو شه وه به ردیا بو شیو له ژووره که ی نه هاته دهره وه و، ئەو خوارده ی که فاته م خانم له سه ر داوای من بوی بردبوو، وه کوو خوی که رایه وه.

شه و به ههستی ئازار و تاوانه وه چوومه سه رجی به بی ئەوه ی ته نها ساتیک خه و له چاوه کانم بکه وی. دهمه و به یان بوو که سییه مین حه ب کاری تیکردم و وام خه و لیکه وت تا نزیک نیوه پو به رده وام بوو.

خوری پاییزی تاران توژاوی و لاواز بوو. گیژ و حۆل، قاوه یه کم بو خووم تیکرد و ته له فونم کرد بو مؤزه خانه. ته له فونچی وتی هه موو شوینیک که م تا کورت داخراوه و ته ق و له قن و، پاشان به شیوه یه کی زور شادمان که که م جار لیم بینیبوو، وتی: «خه لکی هه موو چوون بو خویشاندان.» هه والی به ردیا و بارام له فاته م خانم پرسی، وتی به ردیا به گه یشتنی ئەو، له ماله وه دهرچوه و وتوویه تی ئەچی بو خویشاندان، به لام بارامی بردوه بو فیرکه.

چوونی به ردیا بو خویشاندان زه بریکی لیدام. هه رچه ن له کاره که ی به ردیا که ویرابووی سه ره به خو بروات، سه رم سوور مابوو به لام له و کاته دا ته نها شتیکه توقاندمی رویشتن بو خویشاندانیک بوو که نه م ئەزانی چ ئەنجامیکی ئەبیست. بیرم کرده وه برۆم به دوا ی دا، بالام توانای

ئەوکارەم لە خۆمدا نەئەبینی. فاتمە خانم نارد بە دواى بارامدا و خۆیشم بەو پەپى داماو بیهو، تەلەفۆنم کرد بۆ حاجى كە ئەمزانى لەو كاتەدا دیتەو، بۆ نانى نیو پۆ و، پروداو هەكەى بەردىام بۆ گێرپایەو. ئەو بە دەنگێك كە لە بەر زۆرى ناپرەحتى ئەلەرز، وتى:

— من نازانم ئەو گەوجانە بۆچى ئەو كارانە ئەكەن و پاشان منالە وردكەيش ئەخەنە شوین خۆيان...

پاش ماو هیهك بیدەنگى و لە وەلامى مندا كە پرسىم «تۆ ئەلىى من چى بكەم، بابە گيان؟» وەكوو ئەو هى تازە بىرى كە وتبیتەو من لەو سەرى هىلى تەلەفۆنەكە چاوپریم وتى:

— نىگەران مەبە... ئەمە خۆپيشاندا نىك نىبە مەترسى بۆ هىچ كەس هەبیت. هەر ئىستە مەجى ئەنیرم بچى بۆ ئەو ناو و بیدۆزیتەو.

هەتا ئىوارە، كە عىسمەت خانم تەلەفۆنى كرد و وتى بەردىا لە مالى ئەنە و داواى لە من كرد شەو لە لای ئەوان بىنیتەو، ترس و نىگەرانى هەموو گيانى داگرتبووم. خوشبەختانە ئەحمەد لە پاش نیو پۆو هاتبوو بۆ لام. زانكۆكەى ئەویش لە خۆو داخرا بوو و خۆیندا كارەكان چوو بوون بۆ خۆپيشاندا.

ئەحمەد بە دلسۆزى و سەرسامىه وە باسى ئەوانى ئەكرد. ئەبوت:

«نازانم ئەم گەنجانە چىيان بە سەر هاتوو. هەر هەموویان هەتا دوىنى تەنانتە رقیان لە ناوى حكومەتى ئاینیش بوو و ئىستە لەپر كە وتوونەتە شوین هىلى ئىمام و بۆ كارىك هوپرا ئەكىشن كە هىچ لۆجىكىكى رامىارى بە پشتىه وە نىبە!»

سەرەپاى ئەو هى كە بۆچوون و ئایدیۆلۆژى رامىارى ئەحمەد لە سەرەتای راپەڕینەو، لە هەلوێستەكانى سەعید و نیرگز نىك بوو، بەلام هەمیشە لە وەلامى نیرگز و سەعید كە حەزىان ئەكرد ئەویش بچیتە رىكخراو هەكەى ئەوانەو ئەبوت: «كارى رىكخراو هى و هونەرى يەك ناگرنەو. من ناتوانم بە پى فەرمانى ئەم یان ئەو گروپ تابلۆ بكیشم. بۆچوونەكانى من لە كارەكاندا رەنگیان داو هەتەو بەبى ئەو هى

به سهریان دا سه پینرابی» نیرگز هندیجار به گالته ئه یوت: «ئوه کارگهریتی بنه ماله یه.» ئاماژه ی به بهایی بوونی ئه حمده بوو. ئه حمده ئه م گالته ی به پیکه نین تی ئه په راند، به لام دواین جار که نیرگز ئه و قسه یی کرد، زور به جیدی وتی: «به و ئه ندازه یی که بنه ماله له سهر تو کاریگر بوو، بنه ماله ی منیش به هه مان ئه ندازه کاری تیکردووم.» ئه حمده له حه قده سالیه وه بنه ماله ی به جی هیشتبوو. له راستی دا به جوریک له ده ستیان هه لاتبوو. تابستی به رپوه بردنی به رنامه و داب و نه ریتی ئاینی نه بوو. خوی کاری کردبوو و خوینده وار بوو. به لام بنه ماله که ی که له خانه دانه ده وله مهنده کانی شیراز بوون، له و چوار ساله دا که ئه و لیان جیا ببویه وه و له تاران ئه ژیا، په یوندییان له گه لی پاراستبوو. له پرۆسه ی راپه رین و کوشتاری به هاییه کان، کاتیکه برپاریان دا به کۆمه ل له ئیران بچنه دهره وه، زور هه ولیان دا ئه حمده یس له گه ل خویمان ببه ن. به لام ئه حمده پی باش بوو بمیئته وه. ئه و له و دوو سی ساله ی دوایی دا و به تایبته پاش ده سپیکردنی بزوتنه وه ی شورشگیرانه، باوبانگیکی مه زنی به ده سته نابوو و زور پیشانگه ی له کاره کانی به رپا کردبوو و هه میسه ئافه رینی په خنه گران و پیشوازی گه نجه کانی بو لای خوی راکیشابوو. سهره پای ئه وهش که سایه تیه کی خاکی و شهرمن و به دوور له خۆده رخستنی هه بوو. حه فته ی چهند کاتر میر له زانکوی هونه ره جوانه کان وانه ی ئه وته وه و زیاتری کاته کان له ماله وه بوو و له سهر تابلوکانی کاری ئه کرد. زور حه زی له تیکه لی نه بوو. هاتوچوی که م که سی ئه کرد. من هندیجار بیرم ئه کرده وه ته نانه ت له گه ل منیش، که هه رچی بی بیگانه بووم، که متر هاتوچو ئه کات.

ئه و پوژه لای ئیواره، کاتیکه له نیگه رانی به ردیا پرزگارم بوو، تازه که وتمه بیرى ئه وه ی به هو ی په یوه ندی نو یی له گه ل نیرگز، پیرو زبایی لیکه م. چاوه که وگه کانی دره وشایه وه؛ قژه خاو و په شه که ی که هه میسه رژابوویه ناوچاوی، لا دا و به شهرمه وه وتی:

– هَيْشتاش باوه پِ ناكه م. هه تا حهفته يه ك پيش ئيسته ش پيم وانه بوو نيرگز بچووكترين كيشه ري به رامبه ر به من هه بي. ئه وهنده دلنيا بووم كه هيچكات ريگه م به خوم نه دا باسي كه لكه له ي خوشه ويستي خوم له لاي ئه و بكه م.

ئينجا له كاتيكا پي ئه كه ني، زيادي كرد:

– پيم وا نيبه بيست سالي ترش بيناسم.

به تامه زرؤيبه كي پاكه وه بوي گيرامه وه كه چوناوچون نيرگز حهفته ي رابوردوو سه ربه خو چوه بو ماله كه ي و پيي وتوه: «له سه رجه كانت ماندوو بووم ئه حمه د. ئيسته كاتي ئه وه يه قسه بكه يت.» و ئه و، له بري ئه وه ي قسه بكات، دواتابلو ناته واوه كه ي، كه بو نيرگزي كيشابوو، پيشاني دابوو. نيرگز پيكه نيبوو و وتبوي: «تابلوكانيشت وه كوو زمانت لالن.»

من ئه و تابلويه م كاتيكه ته واو بوو و نيرگز برديه وه بو ماله وه بيني: ژنيك به كراسيكي سووره وه له سه ر گرديك وه ستابوو و دهستي به شيوه ي روبرايك له گرده كه وه هاتبوويه خواره وه و تا كووتاي ته پوكه كه هاتبوو. مژيكي كه مرهنگي خو له مييشي هه موو تابلوكه ي داپوشابوو و ته نها چه مه خرؤشاو و چاوه كاني ژنه، كه به راستي چاوه كاني نيرگز بوون، له مژه كه دا ئه دره وشانه وه. ئه گه ر له دووره وه سه يري تابلوكه ت بكردايه ت ته نها دو چاو و چه ميكت ئه بيني.

ٲوڪٽوبر، سه رٽويي پايڙي تاران، له لڏانئڪي به پسانه وهدا بوو؛ به ئاسماني نيوه هه وري بٻاران و تيرڙي شڪاوي هه تاوي زهرده؛ به داري هه زار رهنگ كه رايه خيڪي گه لايان به سهر ڪڙان و شه قامه كان دا ئه وه راند؛ به ڪزه يه ڪ كه نيشانه ي سروه ي به هارانه ي ڪه ناره ڪاني ئوقيانووسي ئه تله سي له گهل خوي هه لگرتبو و گه لاڪاني رانه دا و هه موو گؤشه يه ڪي شه قامه ڪاني ئه ڪرد به تابلويه ڪي شيتانه. شه قامه خه والوه ڪان به ئالا و ئالايي^(٢٤) رهنگاوپرنگ، به دروشي مهرگ بو ئه مريڪا له خه و پابيون. هه موو لايه ڪ جمه ي ئه هات و هه راوهوري اي رڙنامه فروشه گه پڙكه ڪان، ڪه هه ميشه هه واليڪي هه ولداني ڪارته ر و ئه مريڪايان بو به رداني بارمته ڪان پئ بوو، ڪوتايي نه ئه هات. ئه و خوييشان دانانه ي هه ر رڙه و له لايه ڪه وه ئه ڪه وته ري تا بگاته به ر بالويژخانه ي داگيرڪراو، وه ڪوو خوييڪي بزوز وا بوو ڪه له ده ماره ڪانه وه تي ئه پهري و ئه وسا ڪه ئه گه يشته دل، ئه جو شا و لبي ئه دا و لبي ئه دا. شه قامي ته ختي جه مشيد ڪه ماوه يه ڪ بوو ناوي ئايه توللا تاله قاني لينرابوو، ببوو به دلي به خورپه ي تاران. رڙ نه بوو گروويڪي خوييشانده ري لي نه بي. هيلئ ئيمامييه داگيرڪه ره ڪان، ڪه سه رتاپئ چه ڪدار بوون، هه ميشه له به ردهم بالويژخانه و له سهر بان و

٢٤ - ئالايي: streamer **خاويجوڪي** وه ڪ ئالا، ئه و پارچه ڪووتال و پهرويي ئه درئ به سهر خزني پير و شخان دا بان له داري پيروژ گري ئه درئ.

دیواره کان وه ستابوون و لهو سهرداره سهرکه وتوانه ئه چوون که سانی سهرپازه کانیان ئه بینن. له نیوان خویشاندهران دا هموو جوړه مروقتیک، له منالی سیانزه چوارده سالان تا ئه و پیره میړدانه ی گزنگی هیوا زیندووی کردبوونه وه، ئه بینرا. شوړ و هه لچوونیکى هاندر به سهر هموو لایه کدا زال بوو؛ ئه و هه ژان و هه لچوونه ی که پرپواگه نده ی حکومته پهره ی پئ ئه دا. هموو چاوه پروانی پروداویک بوون. پروداویک که به پیشبینی ههر که سیک رهنگیکی هه بوو: «ههر له م رۆژانه دا شا و هموو داراییه که ی ئه دهنه وه به ئیران»، «ئیسراییل ئه بی خاکی داگیرکراو چۆل بکات تا بارمته کان بدهینه وه»، «ئه مه یکاییه کان به زووترین کات هیرش ئه که نه سهر ئیران»، «سوڤیه ت بیلایه ن نابئ؛ ئه و نده ی پئ ناچئ نیوه ی ئیران ئه مریکا ئه یخوات و نیوه ی سوڤیه ت» و، منال و میړمندا لان به جوړیک باسی داگیرکردنی بالوئیزخانه و بارمته ی ئه مریکاییه کانیان ئه کرد، ئه توت به سهر ته وای ئه مریکا و ئه مریکاییه کان دا زال بوون.

به ردیا یه کیک بوو لهو منالانه. ئه و له پر له جیهانی بیدهنگی خو ی هاتبوویه دهره وه و هه لئه قولاً و ئه ی نه راند. گوینه دانه قسه ی من و چوون بو خویشاندان، که ته میگردن و هه ره شه ی به دواوه نه بوو، ریگه ی ئه وه ی پیدابوو هموو رۆژیک نیوه رۆ و ئیواره بچیت بو به رده م بالوئیزخانه و، ههر جار ه ی که ئه گه پایه وه دروشمیکی تازه ی به دیاریی ئه هینا بو بارام.

ته نها که سیکه داوای لیگرد نه چیت بو ئه وئ، حاجی بوو. ههر کات ئه چووین بو ئه وئ، به زمانی تاییه تی خو ی و هه میشه ش ناراسته وخو قسه ی وای ئه کرد که له راستی دا پروی له و بوو:

— ئه م کارانه هه له یه. ئه م کارانه متمانه ی دنیا مان لی وهر ئه گپری. مه گهر ئه بی هه روا برژینه ناو مالی خه لک و ههر هه موویان بکوژین؟ به م کارانه ئه لین بیقانونی، ئه لین دزی.

به ردیاش هه میشه به هه لچوونه وه به لام به ریزه وه وه لامی حاجی

ئەدایەوہ:

– بابە گەورە گیان، ئەوئ خۆ بالۆیزخانە نییە، سیخوڕخانە یە.
ئینجا حاجیش نەرم و میهرەبان ئەیوت:
– ئەو قسانە مەکە کوڕم. جیهان بۆ خۆی قانونی هە یە. بۆ چوونە
مالی دز و سیخوڕپیش پێویست بە بەلگە ی بریاری دادگا هە یە. جگە
لەو هەش مەگەر نە ئەکرا بالۆیزخانە ببەستن و خەلکە کە ی دەرکەنە
دەرەوہ؟

بەردیا کە خۆی بە هەقدار ئەزانی ئەیوت:
– کە برۆن و بەلگە نامە گرنگەکان لە گەل خۆیان ببەن؟
حاجی دەستی ئەدا بە سەر رانی دا و بە جەخارەوہ سەری
رائەوہ شاندا:

– کوڕم، تۆ خاوی؛ مەگەر ئەوانە بەلگە نامە راستیەکانیان لە
بالۆیزخانەکانیان دائەنن؟ تازە، ئەگەر بەلگە نامە یە کیشیان هە بوو بێت
هەمان سەرەتای راپەرین بردوویانە تە دەرەوہ. ئەم قسانە هیی منالانە
و ئەم کارانەش کاری منالان.
بەردیا لە کۆتایی دا هەمیشە بێدەنگ ئەبوو. بەلام بەیانێە کە ی
دیسانەوہ ی چوون بۆ خۆپیشاندا ن بوو و هینانەوہ ی دروشمی تازە بۆ
مالەوہ.

من بەلام، گێژ و وپ، سەیری هەموو شتیکم ئەکرد لە دەورو بەرم دا
پرووی ئەدا و هەرچەند گویم لە هەموو شتیکی رائەگرت بەلام هەرم
بۆ هەموو شتیکی داخرابوو. شەوانە، کاتیکی بارام و بەردیا ئەخەوتن،
دائەنیشتم و قوودکای قاچاخم ئەخواردەوہ و نیوہ شەوانیش حەببکم
ئەخوارد و بێهۆش لە سەر جیگا ئەکەوتم و بەیانی گێژ و حۆل، رێ
ئەکەوتم بەرەو مۆزەخانە، کە میژوو، بە رەنگی پەریو و شپرزە لە ناو
دالانەکانی دا راوہ ستابوو.

هەوالی سەعید نەبوو. ئەو لە هەمان حەفتە ی گرتنی بالۆیزخانە
چوو بوو بۆ کوردستان. منیش لە بیری خۆم دا خەریکی دروستکردن

و دروستگردنه وهی وینهی ژنه نه ناسراوه که بووم، که ئیسته ئیتر قه پاتمه‌ی ئه مینیش بوو. ئه و شیوه‌ی که هه‌میشه و ده‌سه‌بجی له ژیر مژیکی توخدا خووی حه‌شار ئه‌دا و نه‌م ئه‌توانی ته‌نانه‌ت هیله‌کانی روخسار و ئه‌ندامی لیک بده‌مه‌وه.

حه‌زم نه‌ئه‌کرد که‌س ببینم و بچم بۆ هه‌یچ کوئی. هه‌ر جاره‌ی که یه‌کیک ته‌له‌فونی ئه‌کرد و ئه‌یویست بیت بۆ سه‌ردانم، به‌ بیانویه‌ک ده‌ستم ئه‌نا له‌ پرویه‌وه. ته‌نها پوژانی هه‌ینی و دوو سئ کاتژمیر ئه‌چووم بۆ مائی حاجی و له‌گه‌ل مناله‌کان ئه‌گه‌رامه‌وه. نیرگز و ئه‌حمه‌د ته‌نها که‌سانیک بوون که هه‌ندی‌جار ئه‌و ته‌نها یه‌ دوزه‌خیه‌یان ئه‌شکاند. له‌په‌ر په‌یدا ئه‌بوون، کاتژمیریک دانه‌نیشان و بۆی ده‌رئه‌چوون. نیرگز پاشتر بۆی گێرامه‌وه له‌و پوژانه‌دا له‌ هه‌موو شت زیاتر، له‌ بینینی من له‌و دوخه‌ خراپه‌دا ره‌نجی کیشاوه و به‌رده‌وام په‌یوه‌ندی به‌ سوره‌بیاوه گرتووه و داوای لیکردوه یارمه‌تی من بدات. به‌لام سوره‌بیا، که نه‌ی ئه‌زانی نیرگزی ئاگای له‌ رازی ژنه‌ی نه‌ناسراو هه‌یه، هه‌یچ کاریکی له‌ ده‌ست نه‌ئه‌هات. منیش نه‌مه‌ویست پیش بینینی سه‌عید، سوره‌بیا ببینم و له‌و کۆلانه‌ داخراوه‌ی منی تی‌هاویشتبوو سه‌رم لی‌بشیوئی. جاریکیان سوره‌بیا به‌ نیرگزی وتبوو: «ئه‌گه‌ر ئه‌مین زیندوو بوایه‌ت لووبا به‌ ئاسانی ئه‌یتوانی لی‌جیا ببیته‌وه؛ به‌لام ئیسته ئاماده‌ نییه‌ ئه‌وه په‌ژیره‌ بکات که ئه‌کرئ له‌ مردووش جیا ببیته‌وه!» و نیرگزی نه‌یزانیبوو ئه‌و ئاماره‌ به‌ چی ئه‌کات.

به‌لام ئه‌و خوله‌ی که پوژ به‌ پوژ زیاتر منی ئه‌هاپی و له‌ ناوی ئه‌بردم ته‌نها ئه‌مه نه‌بوو. من ئاره‌زوم ئه‌وه بوو که ئه‌مین زیندوو بوایه‌ته‌وه؛ ته‌نها یه‌ک پوژ، یه‌ک کاتژمیر، تاکوو من بتوانم له‌ به‌رامبه‌ری‌دا رابوه‌ستم و پی‌بلی‌م هه‌چکات شه‌یدای نه‌بووم؛ پی‌بلی‌م که ئه‌و هه‌چکات کیشه‌ری پی‌اوکی بۆ من نه‌بووه؛ پی‌بلی‌م که هه‌چکات له‌و کاتانه‌ی له‌گه‌لی نزیکم کردوه هه‌یچ چیژیکم وه‌رنه‌گرتووه.

باشه‌ بۆچی؟ بۆچی هه‌رگیز پی‌م نه‌وتبوو که تیکرای ئه‌و شه‌وانه‌ی

کہ تو، خوت ئہدا بہ سہر مندا و ساتیک پاشتر، تہنا ساتیک پاشتر، بہ پشتدا ئہکہوتی و بہ دفرہیہکی سہرکہوتوہوہ لئی ئہنووستی، من چ دارہتیکم ہہبوو۔ بوچی پیم نہوتبوو شہو نہبووہ کہ دلتیر نہبم و ناکام لہ باوہشت نہکشایتمہوہ، شہو نہبووہ کہ بہ یہکہم ہہناسہی قوولت کہ دہسبہجئ ئہبوو بہ پرخہیہکی منالانہ، فرمیسکم نہپڑابیتہ سہر سہرین؟ بوچی پیم نہوتبوو کہ من ہیشٹاش بہ ئارہزووی توزقالیک لہو چیژہوہم کہ لہ دوو ئہزمونی جنسی سہرہتای گہنجیتیمدا ہہمبووہ؟ بہلام ئہمزانی ئہمین ناتوانئ بگہپیتہوہ و بہو ہویہشہوہ بوو کہ زیاتر و زیاتر بیرم لہو ژنہ ئہکردهوہ۔ حہزم ئہکرد ہہموو ئہم قسانہ بہو ژنہ بلیم۔ وہک بلئی ئہو ژنہ تہنا نوینہری دہسہلاتداری ئہمین بیت لہم جیہانہدا! بینینی ئہو ژنہ بیوو بہ تہنا ئارہزووی ژیانم و بیرم ئہکردهوہ کہ سہعید تہنا کہسیکہ کہ ئہم ئارہزووہم بہدی ئہہینئ۔

چوارشہممهیهکی بارانی و په ژاراوی بوو؛ هاوکات له گه ل ټه و
پوژهی که له پوژمیری موسلمانانی شیعه دا به «تاسوعا» ناسراوه،
واته پوژنی نویه م. پوژیک که سهره تای تراژیدیای ټه و به یانیه ی تیدا
فراهه م ټه بی که به کوشتاری که ربه لا به ناوبانگه. له پاش نیوه پووه
دهنگی شیوه نی ټه و پیاوانه ی که هزار و چوارسه ده مین سالوژنی
کوژرانی ئیمام حسین، وهلی شه هیدی شیعیان به رپا ټه کرد و دهسته
دهسته به گولینگ و دروشم و ئالاییه ره شه کانیانه وه، له شه قامی به
ماله وه تی ټه په پین، هیشتا ټه بیسرا.

فیرگه ی مناله کان، به م هوپه وه دوو سی پوژ داخرا بوو و به ردیا
و بارام چووبون بو مالی باپیریان. له مالی حاجی هه موو سالییک له م
پوژهدا نانی نیوه پو و شیو ساز ټه کرا. پرسه داران دهسته دهسته،
له کاتیکا له سهر سینگی خو یان ټه دهن، دینه ناو باخی ماله که وه،
له ملا و ټه ولا دائه نیشتن یان به پیوه نانیان ټه خوارد و، دیسانه وه به
دهم له خودانه وه درپژهیان به ریگه که یان ټه دا. تا سالی رابوردو و من
و ټه مین و مناله کان چهند کاتژمیرییک ټه چووین بو ټه وی. من زیاتر
بو سه یرکردن و ټه مین بو دلشادکردنی دایک و باوکی. من له پشت
په نجه ره ی ژووره که دائه نیشتم و به ردیا و بارام له ملا و لامه وه ټه وه ستان
و سه یری دیمه نه که مان ټه کرد.

ٺه مسال ٺه و دو کاتژمیرہش نہ چو و بووم. به لام منالہ کان لہ جار ان زیاتر وازیان لی بوو. به ردیا لہ به یانی زووه وه جلی پرهشی لہ بهر کردبوو، بهو جورہی کہ پرسہ دارانی سینہ زہنی لہ بهریان ٺه کرد و، ٺه مزانی لہو کاتہدا لہ ناو دہستہی پرسہ داران دا و ہستاوہ و بہ ٺاہہنگی شینگیر (نہ و حہ خوین) ٺه دا بہ سینگہ میرمندالہ کہی دا.

کات، نزیکی ہہستی ٺیوارہ بوو کہ دایان لہ دہرگا. وتم پرنگہ ٺہحمہد یان نیرگزہ ہاتوہہ بو لام. دہرگا کہم کردوہ، سہ عیدم لہ بہردہم خوُم دا بینی، بہ سہر و قژیکہوہ کہ دلوی باران پیوہی ٺہدرہوشایہوہ.

بہ بزہیہ کہوہ کہ لہو پوژانہدا زور بہ دہگمہن ٺہکہوتہ سہر لیوم پیشوازیم لی کرد و وتم:

— سہ عید! ٺہوہ چون بوو؟

سہ عید و دکوو ہہمیشہ کہ «ٺہوہ چون بوو» ی لہ زمانی منہوہ ٺہ بیست، پی ٺہکہنی، پیکہنی. من سہرہ پای ٺہوہی بہ باشی فارسیم ٺہ زانی، بہ لام ہہندیجار و ناخودئاگا وشہکانم بہ جوریک دہرٺہبری کہ خہلکی ٺہخستہ پیکہنین. سہرہتا ہہولم ٺہدا ٺہو وشانہ بہکار نہہینم؛ بہ لام پاشتر کاتیکہ زانیم ٺہو پیکہنینانہ پیکہنینی خو شامایہ نہک گالٺہ پیکردن، ہہولم ٺہدا زیاتر بہ کاریان بہینم و، ہہر جارہی کہ پیکہنینیکم ٺہ بینی و دکوو منالیک کہ شیرین زمانی ٺہو بوٺہ ہوئی شادی کہسانی تر، شادمان ٺہبووم. بہ لام ٺہو شہوہ نہم ویستبوو شیرین زمانی بکہم. بیٺہقان ٺہو پرستہیہم وتبوو.

سہ عید بارانیہ کہی ہہلواسی بہ جلگرہ کہوہ و لہ کاتیکدا بارانی قژہ پرہ قاوہ بیہ کہی ہہلٺہوہراند، ہات بو لام لہ ژووری دانیشن. لہوئی چاوی ٺہبلق بوو لہ بینینی سہر میزہ شیرزہ کہی بہردہمم. چہند دانہ شفتہی دہست لی نہ دراو، ہہندی سہوزی و نان و پهنیر، شووشہیہکی نیوہکراوی قوڈکا و، پہرداخیکی نیوہ... وتی:

— تہواوت کردوہ یان ٺہتہوئی دہست پی بکہی؟

نهمئه ویست بزانی خواردنه کان له ئیواره وه که فاتمە خانم له ویی دانابوو، دەستی لی نه دراوه و تەنانهت وه کوو مهزه ی عاره قیش لیم نه چه شتیبون، وتم:

– ئەمویست دەس پی بکه م.

سهیری کردم. زانیم ئەزانی درۆ ئەکه م. وتی:

– که وابوو کاتیکی باش گەیشتم.

چوو بۆ چیشته خانە. دەفر و په رداخیکی هینا و له به رامبه ردا دانیشته و وتی:

– شه ویکی باش گەیشتووم. له م قۆدکایه ئەمشه و له هیچ کوئی که له م شارهدا دەس ناکه وی. تەنانهت له مائی ئالیبیرتیش.

هیچ پیوه ی دیار نه بوو که له دواين دیداردا مشتومرێکی توندمان هه بووه. زۆر کراوه و ئاسایی بوو. من بیددنگ بووم و ئەو کوتلیتیکی بۆ خۆی پراکیشا و وتی:

– دلم بۆت تەنگ ببوو. حەح له که یه وه نه مبینویت! ئەمرو ئیواره نیرگزی وتی چەند جار هه والته پرسییوم.

ئەشی زانی بۆچی هه والتم پرسییوه. وتم:

– ئەوسا که ئەمین مابوو زیاتر ئەهاتی بۆ ئیره.

ئەمەم به بوغزه وه وت، به بی ئەوه ی بزانی بۆ؟ سهیری کردم. چاوه کانی ئەدره وشانه وه به لام رهنگیکی ماندوو بوونی تیا بوو. گوئی نه دایه ته شه ره که ی^(٢٥) من و که وته پرونکردنه وه:

– گیر و گرفته کان به رده وام زیاتر ئەبن. چەند کهس له هاورپیان گیرابوون و ئەگەر بیان ناردايه تن بۆ تاران، ده رباز بوونیان نه بوو. وتم:

– هیچتان بۆ کردن؟

– به رمان دان... به هه زار کیشه و به دانی پاره و به رتیل به کومیته چیه کانی ناوچه.

٢٥ – ته شه ر: **ناو** لاناو، تانه، تانوت، توانج، ته وس، لقووز، پلار، تیز، تهوزه، پاسقالی.

– تاوانیان چی بوو؟

– بلاوکراوهیان بلاو ئه کردهوه. له م رۆژانه دا دژایه تی کردنی بارمه گرتنی ئه مریکاییه کان ئه م ئه نجامانه شی هه یه. خو هیچ پرنسیپ و لوجیکیکیان نییه؛ ئیمه ئه لئین خۆتان ئه م به زمه تان ساز کردووه، بو ئه وهی بتوانن به ئاسانی نه یاره کانتان سه رکوت بکه ن. ئه وانیش ئه لئین ئیوه سیخوپی ئه مریکان.

پیکه نی و عاره قه که ی هه لدا و ماوه یه ک ده رباره ی ئه و گێره وکیشانه ی به هۆی چالاکییه وه تووشی بوون، دوا. من که ئه و هه مووه چاوه پروانی بینینی سه عید بووم، بیده نگ و ئارام گویم له قسه کانی راگرتبوو و نه م ئه زانی له کوپوه ده س پێ بکه م. هه رچی چۆن بوو وتم:

– چه نده باشه که ئیوه ئه وه نده بزۆز و هه لسووپراو و هیوادارن.

سه عید بزیه کی کرد، په رداخه که ی پر کرد و قومیکی تری لیدا:

– بوچی نه بین؟ مه گه ر ژیان جگه له مه واتایه کی تریشی هه یه؟

– خۆزگه م به خۆتان. خۆزگه م به خۆت که وا بیر ئه که یته وه!

سه عید له پر دهستی له خواردن و خواردنه وه هه لگرت و خۆی کیشایه لیواری موبله که. ئه مزانی هه ر کاته ی وا ئه کات، ئه یه وئ به به تیک به یینته ئاراو که له لای هه تر و گرنه:

– تۆیش ئه توانی وا بیر بکه یته وه. ئه و سه ره تایه ی که تازه تۆم

ناسیبوو، بیرم ئه کرده وه ئه گه ر ئیمه ش له ولاتی خۆمان ژانی وه کوو تۆمان هه بوایه، په نکه ژیانیکی ترمان ئه بوو. سه ره پای ئه و هه موو به لایه ی به سه رت هاتبوو، سه رتایا گوپ و ئومید بووی، هه زار پلانت بو داهاوو هه بوو. ئه توت کاتیکه مناله که ت بوو، ئارام ناگری و ته واری جیهان له و سته م و زۆره ی به سه ر هاوولاتییه کانت هاتوو ئاگادار ئه که یته وه. له بیرته؟ له بیرته چ به رنامه و پلانیکي سه رنجراکیشته دانابوو؟ من زۆر شت له تۆوه فیڕ ئه بووم و زۆر شادمان بووم له گه ل مرۆفیکي وه کوو تۆ په یوه ندیم هه یه...

پیم خۆش نه بوو باسی رابوردووم بو بکات. هه ستم ئه کرد باسی

مردوویه کم بۆ ئەکات، که دوخمانیم لیکردوو و تەنانهت ناو و یادیشی ئازارم ئەدا. قسه کهیم بپی و وتم:

— رابوردوو هیی رابوردوو.

راسته وخۆ چاوی برپییه ناوچاوم و وتی:

— سهیرکه لوبو... پۆژیک له پۆژان پهیمانمان بهست دۆستیک

باش بین بۆ یه کتری و ههر کاتیک پیوستی کرد داوای یارمهتی له یه کدی بکهین...

روو به پرووباری «تایمز» وهستا بووین و سهیری تیشکدانه وهی پهنگاوپهنگی چرا زهرده کانمان له ناو ئاوه که دا ئەکرد. چلکنی ئاوه که دیار نه بوو و تاریکی جوانییه کی جادوویی پی دابوو. تازه له هۆلی شانۆ هاتبووینه دهره وه. بهردیا پۆژانی سه رهتای هه شته مین مانگی له ناو سکمدا تپیه ر ئەکرد. پالتاوه که م توند له خۆم ئالاندبوو تا سه رمای نه بیست. ئەو له دهر وونمدا تۆفی نابوو یه وه؛ دهست و لاقی پائه وه شاندا، نه رم و به ئەسپایی و چه توونانه و، سه رنجی منی له وه هه مووه جوانییه ی له به رامبه رمدا بوو، ته ره ئەکرد. هه ستم ئەکرد په نجه بچوکه کانی تا بن سینگم دیت و قه راخه کانی دلّم ئەپشکنی؛ قاچه کانی ئەخشینی به دیواره کانی پزدانمدا و چیژیکی وه کوو چیژی جنسی له ناو خوینمدا بلّو ئەکاته وه. له ناو گیرفانمه وه ده ستم ئەهینا به سکمدا و به داوی سه ری دا ئەگه پام و نه م ئەدۆزییه وه. به لّام ئەو کاته ی که نیگه ران ئەبووم، ئەو به ئەسپایی سه ری ئەدا به ناوک یان پشتمدا و هیوری ئەکردمه وه. سه عید له تهنیشتمه وه وه ستابوو. هه زم ئەکرد دهستی بگرم و بیخه مه سه ر سکم: «سهیرکه! ئیره، ئائیره که ئەجو لیته وه، ئەوه ده سته تی. سه ری لیره یه و ئەوه قاچیه تی.» له هه موو کاتی شانۆکه دا به ردیا، که ئەو وه خته پیم وابوو، ناوی ئەنیم «چوورکا» وه ک من ئارام بوو. هه ستم ئەکرد ئەویش وه کوو من هه زی له و شانۆگه ریه که کردوو و جووله ی لیپراوه. به لّام له وی، له قه راخ پرووباره که، په نگه سه رما کاری

تیکردبوو که ئهوهنده ئهجوولایهوه. پالتاوهکهه زیاتر له خۆم ئالاند:
«سهرمات نهبی کۆرپهه دایه، سهرمات نهبی!»

ناخودئاگا رابووم و له ژووری دانیشتن چوومه دهرهوه؛ له دالانهکه
تیپهپیم و دواین دهرگا، دهرگای ژوورهکهه بهردیام به ئهسپایی کردهوه.
تیشکیکی کهمپهنگ له دالانهوه کهوته سهه سههسهه بهتالهکهه. شتیکی
له منداالدانه بهتالهکهه دا لئی ئه دا. به ئارامی دهرگاکهه داخست، چووم
بۆ ژوورهکهه خۆم، بلووژیکم هه لگرت و گه پامهوه بۆ ژووری دانیشتن.
سههید به سهه سوورپمانهوه سههیری ئه کرد. وتم:

– ببووره سهرمام بوو.

بلووزهکهه دا به شانمدا و دانیشتم. سههید بزهیهکی کرد و وتی:
– دلناییت کهه باشی؟

وتبووم:

«ئه کریی بچین له شوینیک دابنیشین؟» و سههید دهستی بۆ کافهکهه
پشت سهرمان راکیشابوو و تبووی: «ئهوی چۆنه؟» و چووبووین.
سههید پێش ئهوهی دابنیشی وتی: «حهزت له شانۆکه کرد؟» و تبووم:
«زۆر. زۆرم پێخۆش بوو.»

– من پێشتر له پراگ ئه و شانۆگه ریبهه له شانۆی داخراودا بینیبوو.
ههلبهت زۆر ههژارانه بوو.

سههید به سهه سوورپمانهوه پرسى: «شانۆی داخراو ئیتیر چیهه؟»
وتم: «ئه مه ناویکه کهه خانمی «هوی سوا» ی هونه رمه ند له ماله کهه
خوی نابوو. کاتیکه له شانۆ بیبه شیان کرد، شانۆی برده وه بۆ ماله کهه ی.
له ژووره بچووه کهه دا سى چل کهه سه به زۆر جیی خویان ئه کرده وه
و سههیری شانۆکهه ی ئه و و هاوکاره کانیا ن ئه کرد.» و سههید به په له
پرسیبووی: «پۆلیس نه ی ئه زانی؟»

«بۆ نا، ئه یزانی. سیخوره کان هه میشه به ده ور به ری خانووه کهه دا

خولهیان ئه هات. به لام به لگه یان به دهسته وه نه یوو بو ئه وهی بچنه ژووره وه. هر چه ند شه ویک خویان کرد به ژووردا و خوی و هه موو هونه رپیشه کانی تریان گرت. هر ئه م «مه کبه س» له یان هینابوویه سهر شانۆ و تنها له بهر پرسته یه ک بو که ئه وانیان گرت: شه و بلینده و پوژ، پوژ نادۆزیتته وه.»

پرسیبووی: «تۆش هه مان شه و شانۆگه رپیه که ت بینی؟»
 «نه، شه وی پیشتر له گه ل باوکم. هوی سوو له دۆستانی باوکم بو.»

ئه و شه وه سه عید وتبووی: «تۆ ئه بی ئه م شتانه بنوسی. نووسینه وهی ئه وهی به سهرت هاتوو و ئاگات لییان بووه زۆر گرنگه.» و من له وه لامدا وتبووم: «من نووسه ر نیم، به لام هه میشه بیر ئه که مه وه و کاتیکه هه ست به وه ئه که م که من لیره به ئاسووده یی دانیشتووم و هه زاران لووبا له چیکۆسلۆفاکیا هه ن و هه مان به لایان به سهردا دیت؛ په نگه خراپتیش، ئه که ومه ئه و بیره وه که ئه بی که لک له بوونی ئه و ئازادییه وه ر بگرم و کاریک بکه م. به لام نازانم ئه بی چی بکه م. نووسینیش په نگه کاریکه. یه کیکه له کاره کان...» و سه عید دهستی خستبوویه سهر دهستم و وتبووی: «چه ند پیم خۆشه تۆ وا بیر ئه که یته وه.» و به ردیا له پر دهست و سهری کۆ کردبوویه وه و کوتابووی به لاکه له که م دا. نالاندم.

سه عید هاته لاهه وه، قۆلی گرتم و وتی: «تۆ باشی؟»

«به لی، باشم.»

«ئه ته وی بچین بو لای دکتۆر؟»

«نه.»

«شه رم مه که لووبا، ئه گه ر پیوسته...» و به ردیا ئارام ببوو و ئارام له ناو سکمدا راکشابوو؛ ئه وه نده ئارام ئه توت خه ریکه سه ما ئه کات. به ئه سپایی په نجه کانی ئه هینا به په راسووه کاندا و ئه توت چه نگیکی نه بینراو ئه ژهنی. پیکه نیبووم: «شه رم ناکه م. من له گه ل تۆ

ٺازادم. من ٺهزانم تو دوستی منی و ٺهتوانم به ٺاسانی پشتت پی
 ببهستم.» و دهبه جی ٺهوهم پی ناخوش بوو که ٺه بی پشت به یه کییک
 ببهستم. زور به دفره وه وتم: «به لام له بیرت بیت که منیش دوستی
 تووم. تویش ٺهتوانی پشت به من ببهستی.» سه عید پیکه نی و دانیشته وه
 و منالانه وتی: «من ٺه لیم وه ره به لین بدهین ٺه م دوستایه تیه مان بو
 هه میشه بپاریزین و هیچ پروداویک نه توانی ٺه م دوستیه تیک بدات،
 ته نانهت ٺه گهر هه زاران فرسه نگیش لیک دور بین.» من بونی دووریم
 له م قسه یه دا هه ست پیکردبوو. رهنگه بو ٺه وهی که من هه تا ٺه و روزه
 میهر و سهرنجی ٺه وم به رامبه ر به خوم به پیودانگی ٺه وین دانا بوو، ٺه و
 ٺه وینه ی که له گه ل هه زاران فرسه نگ دوری دا ناگونجی. به هه لچوونیکی
 توسنانه له جی راببووم و وتبووم: «زور چاکه، په سنده م و په ژیره م
 کرد.» و به ردیاش دیسانه وه سهری کوتابوو به سکما و ٺه مجاره بیان
 به دم نالینه وه داوام له سه عید کردبوو بمگه یه نیته لای دکتور.

ویستم بلیم: «ٺه لپی ٺه و شه وه ٺه هریمه ن برپاری دابوو هه موو
 شتیک چه پهل بکات.» باوکم هه میشه ٺه م پهنده ی سه بارهت به کودتای
 فیبریوه ری ۱۹۴۸ ای لایه نگرانی ستالین، که نیشتمان هه کی منی خسته بن
 دهستی دیکتاتور هکان، به کار ٺه هینا. به لام له بری وتم:
 — خوزگه ٺه و شه وه منت ٺه ٺه برد بو نه خوشخانه.
 سه عید سهری داخست و وه کوو بلپی قسه که ی منی نه بیستوو،
 وتی:

— بوچی خوت خستوته ٺه م روزه وه؟ به س له بهر ٺه وهی میرده که ی
 خیانه تی پیکردوویت؟

به په له وتم: «نه.» و گلاس که م پر کرده وه.
 دهستی خسته سهر ٺه ژنوم و گهرمای دهستی له سهر کراسه که مه وه
 هه تا بن پیستم خزا. وتی:

— ٺارام به لووبا... له گه ل من بدوی... گوئی له قسه کانم بگره.

دهستی له سهه ئه ژنۆم هه لگرت. ههستم کرد سهه رنامه و بلووزه که م له خۆمه وه ئالاند. سهه عید درێژهی دا:

– له بیرته؟ پوژنیکیان «میلان» هات و پپی وتی نایه وی له وه زیاتر له گه لت بژی و پویشته. چه ند پوژ پاشتریش که چون به لگه ی جیابوونه وه وه ربگرن، ته نانه ت لیت نه پرسسی بو؟ مه گه ر تو شهیدای ئه و نه بوویت؟ مه گه ر ئه گه ری ئه وه نییه ئه و له بهر ژنیکی تر تو ی به جی هیشتی؟

ئه و یه ک حه فته یه ی که له پویشتنی ئه و تی ئه په ری، تی کرای ئه و پوژانه ی له گه ورپک له نزیکی سنوردا خۆم شار دبوویه وه و، تی کرای مانگه کانی سهه ره تای چونم بو ئینگلیز له و بیردها بووم: بوچی؟ ئه و که تا چه ند شه و پیشتر به و په ری تامه زرۆیی و ئیشتیای هه میشه یی له باوه شی گرتبووم، ماچی کردبووم، به لاتراسکه^(٣٦) ئه وینبازی له گه ل کردبووم. چون بوو له پر وه کوو به ردیکی سارد و سهخت له به رده ممدا قیت راوه ستا و وتی: «داوای لیبور دن ئه که م لووبا، ئیمه ئه بی لیک جیابینه وه!» و داواکاری جیابوونه وه که، که ته نها واژوی منی که م بوو، خستبوویه به رده مم. له و پوژانه دا چه نده ها جار له خۆم پرسیبوو که بوچی هۆکه یم لئ نه پرسیبوه؟ به لام ئیتر سوودیکی هه بو؟ هۆکه ی هه رچی بووی، ئه نجامه که ی ئه وه بوو که ئه بوایه له که سیک جیابیمه وه که شیتانه خۆشم ئه ویست!

به سهه عیدم وت که وردی سههیری ئه کردم:

– به لام ئه و پویشته. نه مایه وه تا فریوم بدات. نه مایه وه تا له گه ل منیش بیته و سووتلیشی هه بی.

سهه عید پالی دا به پشتی موبله که وه و سهه ری خسته سهه ری. له و

٣٦ – لاتراسکه: foreplay دلداری **شاو** **ئاوو فهرمان** ماچ و ده ستبازی و دواندنی بهر له سیکس، نازاندن، نازکیشان، نه وازش کردن **ما** همناوای **N** forspill **م** مداعبه **E** flirtation.

دوځه دا چهنده نازيز بوو. له نيوان پيلوه كانيه وه سهيري كردم و وتی: — سه ره پای ته وهش تهوت له ميشك و ژيانی خوټ كرده دهره وه. بوچی ناته وی ته مينيش له ژيانت بكه يته دهره وه؟ تا مانگيك پيش ئيسته تاسه باری بوی چونكه هاوسه ريكي نازيز و به ته مهگ و ته ويندارت له كيس چو بوو. ئيستا كه چی؟ ئيسته شيني ته وه ته گيړی كه بوچی دوخمانی لي كردوی؟ يان بوچی ته وين و ته مهگي بوټ نه بووه؟ قسه كانی هه رچهنه به ته وس و ته شه ره وه نه ته گوترا، به لام نازاريان ته دام. وتم:

— نازارم مه ده سه عيد... ته مين ئيتر له ژيانی من دا نيهه. من له و گه راوم. به لام ته مين خوئی داوه به سه ر ژيانی من دا ته وه و، به مردنی خوئی ريگه ی ته وه ی ليگرتووم نه فرهت و تووره یی خوټ بيارينم به سه ري دا. ناهيلی ته و شته ی ليټ شاردر اوته وه بييم... ته و به مردنی خوئی، شانسی ته وه ی له من وه رگرتووه كه بتوانم دروكانی بسه لمينم. — زور هه له يت. مردووه كان كه متر له زيندووه كان ته توانم دروكانيان بشارنه وه.

— رهنگه وای. به لام نهك له ولاته كه ی تودا كه مردووه كانی تا ته و راده يه زل ته كرينه وه، كه هيچكه س ناويری ناويان به يني، مه گه ر پيايان دا هه لبللی. جگه له وه، ته مين بووه به شه هيديش و؛ شه هيد له لای ئيوه واته پاک و بيگوناه؛ ته نانهت ته گه ر خراپترين و دزيوترين مروټ بوويټ.

سه عيد نه رم و به كولدانه وه وتی:

— وایه. تو راست ته كه ی. به لام تو هيچت لي نه شاردر اوته وه، كه به نه مردنی ته مين ليټ ئاشكرا ته بوو.

— ته مه وی بزنام ته و له گه ل چ ژنيكدا بووه. ته مه وی بزنام ته و ژنه ی كه سووتلی بووه كييه، ته مه وی بزنام... ته مه وی بزنام... باوهر بكه سه عيد... هيچ شتيك له وه ترسناكتر نيهه كه فريوت خوارديټ و نه توانی به و كه سه ی كه كلاوی كردوټه سه رت بللی: ته وا پيم زانيت!

دیر پیم زانیت، به لام پیم زانیوه، من گه وچ نیم!
 — به لام ئیستا خو ئه مین نییه... ته نانه ت هگه ر ئه و ژنه ش
 بدوژیته وه دیسانه وه هیچ شتیک ناگورئ.

به بی ئه وهی خو شم له وهی که ئه یلیم دلنیا بم وتم:
 — چون... ناگورئ. من ئه توانم به ئه مین بلیم تیگه یشیت کۆتاییه که ی
 زانیم؟ هه موو شتیکم زانی! تو سه ره پای ئه وهی که مردوویت، سه ره پای
 ئه وهی که شهید بوویت، نه تتوانی سووتلیه که ت له من بشاریته وه!
 سه عید وه کوو که سیکه ئه پروانیته منالیک، سه یری ئه کردم و پی
 ئه که نی و من که له و زه دروینه ی به هو ی گوشاری ئه لکوله وه له
 ده ماره کانم دا ئه گه را و ته و ژمه که ی گیانی ئه له رزاند، تو زقالیکم پی
 مابوو، خو م فری دایه سه ر موبله که و وتم:

— رهنگه خه ریکم خو م فریو ئه ده م. رهنگیشه خه ریکم خو م له گه ل
 ئه و ژنه به راورد ئه که م. نازانم. باوه ر بکه نازانم...
 سه عید بو ماوه یه ک بیده نگ بوو. پاشان جگه ره یه کی داگیراند.
 نه بزه له سه ر لیوی بوو و نه سه یری منی ئه کرد. من به ئسانی
 ئه متوانی سه یری بکه م. دووکه ل له نیوان لیوه گه وره و کشاوه که یه وه،
 که نیوهی له ژیر سمیله تو په که ی دا شاردرابوو یه وه، ئالقه ئالقه ئه هاته
 ده ره وه و به قه راخ لووتیا، که شوینی شکاوییه ک به رزایی سه ر لووتی
 به رجه سه تر ئه کرده وه، تی ئه په ری و به پوخساریدا بلاو ئه بوویه وه.
 ئه و له پر، له کاتیکا سه یرم ئه کرد، خافلگیری کردم و وتی:

— من ئه مشه و ئه و ژنه ت پی ئه ناسینم.
 هه لبه زیمه وه، به لام وزه ی ئه وه م تیا نه بوو خو م له پشتی موبله که
 جیا بکه مه وه. ئیسته سه عید راسته و راست سه یری چاوه کانی ئه کردم:

— به لام پی شتر ئه بی به لی نیکم پی بده ی.

به بی ئه فان وتم:

— به لی نت پی ئه ده م!

سه ری راوه شان د و وتی:

— سهرهتا گوی له گوتهم بگره، بیری لی بکهرهوه و پاشان بهلینم
پی بده.

سهرم لهقاند.

— ئه بی بهلینم پی بدهی جگه له خوت هیچکس له ناو و نیشانی
ئه و ژنه ئاگادار نه بی.

دیسانهوه سهرم پارهوشاند.

— پاشان بهلینم پی بدهی که پهرهوندهی رابوردوو بهستیت و،
یارمتهی خوت بدهی تا له م دوخه بجیته دهرهوه.

به دژواری توانیم قنچ دابنیشم و، به بی ئهوهی بیر له و شته
بکه مهوه که بهلینه که ی ئهدهم به سه عید، وتم:

— بهلین بیت. بهلینت پی ئهدهم!

سەئىد و نىرگىز، ئىۋارەى ئەو پۈژەى لە پزىشكى قانونى گەپراينەو، سودابەيان لە بەردەم مالەكەى ھەلگرتبوو و چووبوون بۇ نۆرىنگەى ئەمىن. سودابە لە بەر دەرگا ۋەستابوو. پەنگى سىپى ھەلگەپرابوو و لىۋەكانى بە ھۆى بوغزىكەو ھە خەرىك بوو ئەتەقىەو، ئەلەرزە. سەئىد داۋاى لىكردبوو دابنىشى. نىرگىز لەو كاتەدا پىشتى لەو دوانە بوو بە ئەسپاى ئەگىيا؛ گىرانىك كە بە درىژاى ھەفتەى رابوردو قووتى دابووىەو. سەئىد بانگى كرد:

— نىرگىز گىيان ۋەرە بۇ ئىرە ئەو تەلەفۋانەى پىۋىستمانە جىاى

بەكەينەو.

نىرگىز ئاۋرپى داىوۋە و سەرنجى لەگەل چاۋە ئەبلەق بوۋەكانى سودابە يەكانگىر بوو. سودابە لەگەلى كەوتە رى؛ دەۋرى مېزەكەى خۆى داىوۋە و لە سەر كورسىكە دانىشت. بە بزوتتىكى زۆر لە سەرخۆ چەكەجەى مېزەكەى پاكىشا و دوو پەراۋى درىژۆكەى بارىك — يەكيان بەرگ شىن و يەكيان بەرگ رەش — ھىنايە دەرەوۋە و پراگرت بۇ نىرگىز:

— ئەمە ژمارە تەلەفۋنى نەخۇشەكانە. ئەمەش ژمارە تەلەفۋنى

تايىبەتى ئەو كەسانەى دكتور پەيوەندى لەگەلىان ھەيە.

نىرگىز پەراۋەكەى ۋەرگرت و لە سەر يەكىك لە موبلەكان دانىشت.

سه عید ههستی کرد سودابه له خه ودا ئه پوا به پړاوا. نیرگز په پراوه شینه که ی کرده وه و پریک ناو و ژماره ته له فوننی بینی به پپی ئه لف بی نووسرابوون. هیچ کامیانی نه ئه ناسی. سهیری سودابه ی کرد. ههستی کرد باشتر بووه. وتی:

— پیم وابی تو بزانی ئه مانه کین؟

سودابه دانه وییوه و قامکه^(٢٧) کورت و قه له وه که ی خسته سهر یه که م ناو و وتی:

— ئه مه به پررسی کلینیکی وینه تیشکی^(٢٨) جیهانه.

— له گه ل دکتور دوستایه تی نزیک ی هه بوو؟

— نه. هه میسه من ته له فونم بو ئه کرد و کاتم بو نه خوشه کان وهر ئه گرت. ئه مه ش به پررسی تافیگه یه که دکتور خوی دهر باره ی نه خوشه کان له گه لی ئه دوا.

سه عید که هیشتاش نه یوانیبوو بگاته ئه نجام، به په یوه ندیگرتن له گه ل ئه و که سانه چیان دهست ئه که وی ئه له سودابه ی پرسی:

— سودابه خانم، تو پیت وایه په یوه ندی گرتن له گه ل ئه م خه لکه ئه توانی هیچ ئارمه تیمان بدات؟ تو زیاتر ئه یانناسی.

سودابه هه لوه سته یه کی^(٢٩) کرد و پاشان پرسی:

— چ ئه نجامیک؟

سه عید وه لامی نه دایه وه و نیرگز له کاتیکا چاوی له په پراوه که بوو به لیبراییه وه وتی:

— ناتوانی بی ئه نجام بی. رهنگه یه کی که له م که سانه ئه و ژنه ی بو کورتاژ ناریدیت بو لای ئه مین.

٢٧ - قامک: finger **شاو** په نجه، ئه نگوست، تیل، کلک **ف** سب **finger** **N** انگشت **←** کلکه وانه: خشل ئه نگوستیله.

٢٨ - وینه تیشک: x-ray imaging **بیریننه** وینه ی تیشکی رونتگن، وینه ی تیشکی ئیکس. **ف** التصوير بالأشعة السنية **rentgenbilder** **N** تصویر برداری اشعه ایکس.

٢٩ - هه لوه سته: position **شاو** بیر لیکردنه وه ی بیر یارده ر و خیرا، هه لویست وهر گرتن. **ف** موقف **posisjon** **N** موضع، موضع گرفتن. **ف**: هه لوه سته یه کی کرد و پپی وت.

سودابه ههروا بیدهنگ بوو و به نیکایهکی بهتال چاوی بریبوویه سووچنیک. سهعید وتی:

— راستهکهی من ههچهند زیاتر بیرى لى ئەکه مهوه، زیاتر پهی به بیکه لکبوونی ئەم تلهفون کردنانه ئەبه م. سهیرکه نیرگز گیان، ئەم کهسانه ئەگەر شتیکیان بزانیبا و بیانویستایهت ئیمهش بزانین، لهو رۆژره هاتبوون و پێیان وتبووین. ئەگەر پێشیان وابی که نابیی قسه بکهن، پاش ئەوهی تلهفونیشمان بو کردن دیسانهوه هه ههچ نالیین. نیرگز پهراوهکهی به دهستیوه بوو داخست و له کاتیکا چاوی برتیبوویه سهعید وتی:

— مهگەر جگه له مه ریگهیهکی تریش ههیه؟

سهعید شانی هه لتهکاند و وتی:

— من هیشتاش پیم وایه ئەبى رووداوی ئەو ژنه به پۆلیس رابگهیه نین. دۆزی قهدهغه بوونی کورتاژ ئیسته ئیتر گرنگ نییه. سه رهتا ئەتانوت ئەگەر بلین بو ئەمین خراب ئەبیته. به لام ئیستا چی؟ دۆزینهوهی ئەمین گرنگتره یان ئەم تیبینییه بیسوودانه؟ وای دابنی کاتیکه دۆزیانهوه، پسولهی کارکردنی لیوهرگرنهوه. به ده رهک... هه رچی چۆن بی، پۆلیس ئاسانتر ئەتوانی ئەو ژنه بدۆزیته وه.

نیرگز که قسهکهی سهعیدی لا پهسند بوو هیشتاش دوودل بوو و نهی ئەتوانی بریار بدات. ههروا چاوی بریبوو سهعید. سهعید رابوو و له کاتیکا ئەرپویشته به ری دا وتی:

— پیم وابی ههچ پیویست ناکا به حاجیش بلین. ئەتوانین هه ره ئەمپۆ ئەمکاره بکهین. ئەتوانین به پۆلیس بلین ئەمپۆ سکرتهیرهکهی دکتۆر پیی وتووین.

ئینجا سهیریکی سودابهی کرد تا به لیی ئەویش وهربگری. چاوی به سودابه کهوت که رهنگی شین هه لگه پاره و چاوهکانی له ترسا ده رپه ریوه. سهعید به نیکه رانهوه چوو بو لای و دهستی خسته سه رشانی. سودابه ههروا توقاو خوی کشاندهوه و وهکوو منالیکی لاواز

و تاوانبار وتی:

— نہء... تکاتان لیٰ ئەکەم ئەو کارە مەکن. تکاتان لیٰ ئەکەم بە پۆلیس مەلین.

نیرگز ھەروا کہ لە لای سودابەوہ دانیشتبوو، پووی تیکرد و بە سەرسوورمانەوہ وتی:

— بۆچی ئەوہندە ئەترسی سودابەگیان؟ کەس کاری بە تۆ نییە. سەعیدیش جەختی لە سەر قسەکەیی ئەو کردەوہ:
— سودابە خانم، دلنیا بە هیچ گرفتارییەک بۆ تۆ نایەتە پیشەوہ. دکتۆر بەرپرسی ھەموو ئەو کارانەییە لیژە کراوہ، هیچ پەیوہندی بە تۆوہ نییە.

سودابە لەپەر، وەکوو کەسیکە لە لیواری ھەلدیڑیک وەستایێ ھەر دوو دەستی سەعیدی گرت و بە دەنگیک کہ لەگەڵ قسەکردنی ئاسایی ئەو جیاواز بوو، وتی:
— نہء، نہء، ئەوکارە مەکن!

پاشان دەستی ئەوی بەردا، خستیە سەر چۆکی و بە دەنگی بەرز کەوتە گریان. نیرگز و سەعید واق و وپ سەیری یەکیان ئەکرد و نیرگز ویستی سودابە بگریتە باوہش. سودابە وەکوو ھاوار ھاواری کرد:
— من بووم... من کورتاژم کرد. ئەو ژنە من بووم.

دەستەکانی نیرگز، کہ بۆ لە ئامیزگرتنی سودابە کرابوونەوہ بە ھەواوہ وشک بوون. سەعید زۆر بە ئەسپایی لە سەر کورسیەکە دانیشت و پرسی:

— باشە بۆچی ھەتا ئیستە پییت نەبووین؟

سودابە بەدەم ھەنسکە ھەنسکی گریانەوہ، دیسانەوہ وتی:
— من بووم... من کورتاژم کرد. ئەگەر براکەم و دایکم بزانی ئەمکوژن. ئەمکوژن... ئەمکوژن!

دەستەکانی نیرگز بەملاولایدا شوپ بپوونەوہ. قسەکانی کابرای نەناسراو لە میشکیدا زیندوو ئەبوونەوہ. ھاتەوہ بییری کابرا وتبووی

ئەمینیان لە کۆتایی شەقامی ئەلبورز گرتووه. نیرگز ئەیزانی مالی سودابهش راست لە کۆتایی شەقامی ئەلبورزه.

دەستی خسته سەر شانی سودابه، که خۆی دابوو به سەر پانی ئەودا و لێی پرسى:

— ئەو پۆژه ئەمین تۆی لە سەرەتای شەقامی ئەلبورز دابەزاند یان بردتیهوه بۆ مالهوه؟

سودابه بهبێ ئەوهی سەری بەرزوه بکات، به هه‌مان ئاهه‌نگ وتى:

— داره‌تم باش نه‌بوو، دکتۆر تا به‌ر ده‌رگا بردمى.

نیرگز و سەعید سەیرىكى یه‌کتريان کرد. ئیسته هەر دووکیان باوه‌ریان به‌ گۆته‌ی کابرای نه‌ناسراو کردبوو. جۆگه‌له‌یه‌کی عاره‌ق به‌ پشتی سەعیددا که‌وتبوویه‌ رێ. چوو بۆ لای میزه‌که‌ی سودابه، که‌ کلیلی سپلیته‌که‌ به‌ دیواره‌که‌ی پشتیه‌وه‌ بوو. کلیله‌که‌ی هه‌لدايه‌وه‌ و له‌ هه‌مان کاتدا دیسانه‌وه‌ به‌ سودابه‌ی وت:

— باشه‌ بۆچی پۆژی یه‌که‌م ئەمه‌ت نه‌وت؟ ها؟

سودابه‌ له‌ پەر قنچ دانیشت. پوخساری ئاوساو و سوور هه‌لگه‌پابوو. ئاوری دایه‌وه‌ له‌ سەعید و به‌ ده‌نگیک که‌ زۆر به‌ دژواری ئەبیسرا، وتى:

— نه‌م ئەتوانی بیلیم سەعید خان... نه‌م ئەتوانی... ئاخ‌ر باوکی ئەو مناله‌ی له‌ بارم برد خودی دکتۆر بوو!

سەعید له‌ جینگای خۆی دا‌وشک بوو و له‌ سودابه‌ مۆر بوویه‌وه‌. وشه‌ی خودی دکتۆر وه‌کوو نالینیک له‌ ده‌می نیرگز ده‌رپه‌رپی و سەری که‌وته‌ سەر پشتی موبله‌که‌. سودابه‌ پرووی تیکرد و به‌ هەر دوو ده‌ست قۆلێ گرت و به‌ هه‌مان ده‌نگی کورت و گیراو وتى:

— به‌ خوا من سووچم نه‌بوو نیرگز خانم. تکاتان لێ ئەکه‌م ئاپرووم مه‌به‌ن. ئەگه‌ر براهه‌م و دایکم به‌وه‌ بزاندن ئەمکوژن. بپروام پێ بکه‌ن ئەمکوژن.

نیرگز، سەری نابوو به‌ پشتی موبله‌که‌وه‌ و چاوه‌کانی به‌ستبوو،

ئارام و بہی چرکہ مابوویہ وہ۔ سہ عید بہ لام ہاتہ وہ بہ خویا۔ چو بو
 لای سودابہ و شانہ گووشی:

— مہ ترسہ... مہ ترسہ گیانہ... نیرگز خانم و من بہ ہیچکس
 نالین... بہ ہیچ کہس۔ دلنیا بہ۔

نیرگز چاوی ہلینابوو و سہیری تابلو گورہ کہی بہ رامبہری
 ئە کرد، ژنیک خہریک بوو شیرہ ئەدا بہ منالہ کہی؛ ہہ روا کہ دانیشتبوو،
 دەستیکی ہینا بہ پرچی سودابہدا و جوگہیہ کی فرمیسک لہ ہہر دوو
 چاویہ وہ داباری۔ پاشتر پیی وتم لہو ساتہدا خویشی نہی ئە زانی بوچی
 ئەگری؟! ئایہ بو ئە وہی کہ بوی دہرکہ وتبوو پاسدارہکان ئەمینیان
 گرتووہ؟ یان بو ئە وہی کہ برپوای بہ براکہی شکاوه کہ ئەو ہہمووہ لہ
 پاکی و ئەمہ گداری ئەو دلنیا بوو؟

ئۆتۆمۆبیلەكەم لە كۆلانیكى پەنا دانا و لە نیوان ئەو ژنانەوہ كە دەستە دەستە لە سەر شوۆستەكاندا وەستاوون و بە دەنگى شینگىپرەكام لە شەقامەكەوہ تى ئەپەپىن، فرمىسكىان ئەپژان و ئەيان دا بە سىنگياندا، رىگەيەكم بۆ خۆم كردهوہ و خۆم گەياندە مالى سودابە. لە بەردەم نووسىنگەيەكى ھەژارانەى خانووبەرە كە لە تەنىشت خانووەكەدا بوو، كابرايەك چووبوہ سەر كەتە كورسىەك و بە شووشەيەك گولاولى ئەكرد بە سەر ژناندا. ئەو شوینەى كە پىنج مانگ پىش ئىستە ئەمین سودابەى لەوى دابەزاندبوو؛ ئەو شوینەى كە پاسدارەكان پژابون بە سەر ئەمیندا و فراندبوويان. دلۆپى گولاولى پىژا بە روومەتمدا، كە بۆ ئەوہى بتوانم پى دەرباز بكەم لە بن سەرپۆشدا شارەدبوومەوہ و بۆيى بىگانه كە پىم وابوو ئاويتەى تەواوى نەرىتەكانى ئەو ولاتەيە، داى بە لووتمدا. لە بەر دەرگای مالى سودابە وەستام. پىشتر دوو جار، لەگەل ئەمین سودابەمان گەياندبوو و من مالەكەيانم لەبىر بوو. دەرگايەكى كورتى سەوز. بە دواى زەنگدا گەپام و نەمدۆزىيەوہ. چەكوشىكى رەشى بچكۆلانە لە ناوچاستى دەرگاكدە بوو. تەقەم لى ھىنا. ماوہيەكى پىچوو و كەس وەلامى نەدايەوہ. ژنەكان بە تەنىشتەمدا تى ئەپەپىن و تاو نە تاويك يەكيك خوى پيا ئەكىشام و ئەمى نووساند بە دەرگاكدەوہ. نزىكى نيوەرۆ بوو و كاتزمىرىك پىشتر لە مالى سورەبىاوہ تەلەفۆنم بۆ

کردبوو. شهو نه خه وتبووم و بهردهوام پيم وابوو هه تا له گه ل سوډابه قسه نه کهم ناتوانم به سهر دهمارگرژی و ههستی بزوزم دا زال بيم. سوډابه له بیستنی دهنگی من داچله کا و، کاتیک پيم وت ئه مهوی بیینم، بیدهنگ ببوو. من دهبه جی وتبووم: «ئهمه وی دهرباره ی نۆرینگه که ی دکتۆر قسه ت له گه ل بکه م. زۆر کات ناگرم.»

سوډابه به ئارامی وتبووی: «ههر چی بفرموون... ئه مپۆ بيم بۆ لاتان؟» منیش به په له وتبووم: «نا، من خۆم ديم... تا کات میزیکي تر له لات ئه بيم.» سوډابه دیسانه وه بیدهنگ ببوو و من نه مهیشتبوو قسه ی تر بکات و به په له مالاواييم لی کردبوو.

جاریکی تر، ته قه م له چه کوشی دهرگا که هیئا و ئه مجار دهرگا کرایه وه و سوډابه منی برده ژووره وه. چووینه ناو دالانیکي باریک و کورت که له حه وشه وه رووناکی بۆ ئه هات. له حه وشه ژنیکي مام ناوه ندی چارشپۆ به سهر وه ستابوو و به شپوه یه کی پرسینه ر سه یری ئه کردین. پیش ئه وه ی بگه ی نه حه وشه، سوډابه دهرگای هۆده یه کی کرده وه و فرمووی لی کردم بچه ژووره وه و خۆی پویشت.

ژووریکي تاریک و تا راده یه ک گهرم بوو. که لوه یه لیکی ساده ی هه ژارانه؛ رایه خیکي هه رزانبایی ته خت سوور، چهند موبلی قاوه یی که بۆ ئه و ژووره زۆر گه وره بوون، میزیکي کورتی لاکیشه و گولدانیکي شووشه و بری گولی پلاستیکي تیدا و، زوپایه کی نه وتی بچووک که هه ل نه بوو. له بهر په نجه ره بچووکه که ی پوو به شه قام که پشتدهربیه کی ته خته ی سه وز به ره گه ی دیتنی شه قامی ئه به ست، دانیشتم. به رامبه رم تابلویه کی گه وره به دیواره که دا هه لواسرابوو، دیمه نی دهریایه کی تۆف و هه ژاو. دلّم به خیرایی لی ئه دا و هیشتاش نه م ئه زانی چ کاریکم به سوډابه هه یه و چی پی ئه لیم. کاتیکه سوډابه به سینی چاوه هاته ژووره وه وتم:

— ژووریکي ژیکه له یه.

بزه یه کی کرد و هیچی نه وت. چاکه م هه لگرت و وتم:

— کاری تازەت نەدۆزیووە تەو؟

سودابه، سینیه بەتالەکەیی لە لایەکەووە دانا و بەرامبەرم دانیشت و قاچی خستە سەر قاچی و وتی:

— پاش راپەرین مەگەر کاریش پەیدا ئەبێ؟

چاوی تێپریم. ئەتوت چاوەروانی ئەوێه پێشنیازی کاریکی تازەیی پێ بکەم. سەیریکی قاچە رێکە داتاشراوەکەیم کرد که لە دیداری یەکەمیشدا چاوی گرتبووم. ئەو پۆژە پێم وابوو کچیکی جوان و شەنگە. قژە کورته رەشەکەیی بە جوانی رازابووێه و لەشی تۆکمەیی لەو جلە دەق و مۆدەییەدا لە قالب درابوو. پێستی شوکولاتی و چاوەکانی کەم و زۆر هاوڕەنگ بوون و لەگەڵ ئەو شادی و پیکەنینهیی هەمیشە بە روخساریهه بوو، یەکی ئەگرتەووە. ئەمەین لە کارەکەیی زۆر رازی بوو و ئەبیوت: «لەو کاتەووە سودابه هاتوو هێچ نەخۆشیک لەوێ دابنیشی و چاوەرپی بکات جارپس نابێ.» سودابه بە خیرایی لەگەڵیان ئەبێ بە دۆست و گوێ لە گلەیی و بناشتیان رانەگرتی. سەرەپای ئەمەش ئەمەین ئەبیوت خۆشی لێی نایەت. یەک دوو جار کە ئەمویست بانگی بکەم بۆ میوانیەکان، ئەمەین نەیی ئەهیشت و وتبوی: «حەز ناکەم پێی بۆ مائی ئەیمە بکریتەووە. حەزم لە هەلسوکەوتی نییە. جلف و قەرەبالخە. کاری بە هەموو شتیک هەیه و ئەیهوئ سەر لە هەموو کاریک دەر بهینێ.»

سودابه هەروا سەیری ئەکردم و چاوەروان بوو. ببیله قاوهییەکانی رەشی ئەکردەووە. چاوم لێ هەلگرت و وتم:

— نەهاتووم بۆ ئێرە کە بترەنجینم. لیشت نەرەنجام و گلەبیم لیفت نییە. بەلام هەندێ شت هەیه ئەبێ بۆم پوون بیتهووە.

سودابه پیلووەکانی لێک دا و روخساری شین هەلگەرا. خۆی کیشایە پیشهوه و وتی:

— بەلێ.

نەمزانی ئەم «بەلێ» یەیی بۆچی وت. بەلام من خەریک بوو بەو شتە ئەگەیشتم کە هەندیک پیشتر نەم ئەزانی. خەریک بوو بۆم پوون

ئہ بوویہ وہ بۆچی لہوئی دانیشتووم. وتم:

— من ئاگام لہ ہہموو شتیک ہہیہ.

و ئہوہندہی پیم بکری دہنگم دابہ زاند:

— ئاگام لہ پھیوہندی نیوان تو و میردہکەم ہہیہ. بۆیشم گرنگ

نییہ. بەس حەز ئەکەم ہہموو شتیک بزنام.

سودابہ دەمی داچەقا و چاوی ئہوہندہ ہہراو بوویہ وہ گلینہکانی

وہکوو دوو خال خویایان ئہکرد و بہ ہمان شیوہ چاوی برپیوہ من.

ہہ لسام و لہ سەر موبلہکە ی تەنیشتیہ وہ دانیشتم و پیم وت:

— پیم وتی نامہوئی زیزت بکہم. ہەرچی بوہ تیپہریوہ. سودابہ

سەری داخست و من بینیم دوو دلۆپ فرمیسک کہوتە سەر ئەژنۆ

رووتەکە ی. بہ دەنگیکی لاواز وتی:

— ئەتەوئی چی بزانی؟ من ہہموو شتیکم بہ سەعید خان و نیرگز

خانم وتووہ.

— بەلام ئەو شتانہی من ئەمەوئی بیزانم بۆ ئەوان گرنگ نہبووہ.

رہنگیشہ تو بہوانت وتبی؛ بەلام ئەوان بہ منیان نہوتووہ. ئەکری پیم

بلیی لہ کہیہ وہ پھیوہندیت بہ دکتورہ وہ ہہبوو؟

سودابہ دەستی گرت بہ روومہتیہ وہ و بہ ئارامی کہوتە گریان.

وتم:

— تکایہ مہگری. وەلامی من بدەرہوہ. ہەرچی بلیی بۆ من وەکوو

یہکە. بەس راستم پی بلی. من پیویستم بہوہیہ راستیہکە ی بزنام.

سودابہ وەلامی نہدایہوہ. بەلام دەستی لہ بەر دەموچاوی ہہلگرت

و چوو بۆ لای ئەو پەنجەرہی روو بہ حەوشہ ئەکرایہوہ. سووچیکی

پەردہکە ی لادا و سەیریکی حەوشہ ی کرد. پاشان دیسانہوہ گہرایہوہ

و دانیشت و بہ شیوہیہکی پەژارہمەند وتی:

— ئەگەر براکەم بزانی ئەمکوژی!

— دلنیا بہ، ہیچ کیشہیہکت تووش ناییت. تاوانبار لہ لای من ئەمینہ

نەک تو. ئەوہی تو کردووتە پھیوہندی بہ منہوہ نییہ.

سودابه دانىشت و به ئارامى وتى:
 - بېرسه. چىت ئهوى بېرسه. من درۆ ناكه م.
 - له كهيه وه نىوانت له گه ل ئه مين هه بوو؟
 - له مانگىك پيش راپه رينه وه.
 پاشان دهسته كانى گرتم و راپوه شاندا:
 - من دهستم پى نه كرد لووبا خانم... باوه ر بكه من دهستم پى
 نه كرد.

- خو پيم وتى بوم گرنگ نيبه. خوت ئازار مه ده. تهنه پيم بلئ
 چون دهستى پي كرد.
 سودابه چنگى كرد به قزه كورته كهى دا و، وهكوو كه سيك به هوى
 ئازاره وه خوى هه لئه گلوفى، گرموله بوو و وتى:
 - ماوه يهك بوو دكتور كاتى رويشتن و هاتن قسه ي له گه ل ئه كردم،
 پيا هه لئه گوتم. رۆژيكيش منى بانگ كرد بو ژورده كهى و ملوانكه يه كهى
 پيدام.

بيئه فان دهستى برد بو مى و په نجهى كيشا به زنجيره زيڤه كهى
 دوو توپى بچووك و گه وردهى پيوه بوو. هاته وه بىرم يه كه م ديارى
 ئه مين دابووى به من ملوانكه يهك بوو به دوو كوئرى سپيه وه. ئه وسا
 ههفته يهك بوو كه به رديام ببوو؛ پاش دوو مانگ خه وتن له نه خوشخانه
 و دوو مانگ ترس و نيگه رانى ئه وهى رهنگه مناله كه م له كيس بچى. ئه و
 رۆژه ئه مين هاتبوو و بريار وابوو به ئامبولانسى نه خوشخانه بچمه وه
 بو ماله وه. تيكراى ئه و دوو مانگه، ئه مين له سه ر ويستى خوى له گه ل
 پزىشكى تايبه تيم هاوكارى كردبوو و رۆژى چه ند جار سه رى ليدابووم.
 شه وانى كيشك چه ندين كاتژمير له لام دانىشتبوو و قسه ي له گه ل
 كردبووم. ئيتر له لام بيگانه نه بوو. ئاشنايهك بوو خوشه ويست، كه به
 ته واوه تى متمانه ي منى بو لاي خوى راکيشابوو. هه مان رۆژ قوتوويه كهى
 بچكولانه ي پيدام و وتى: «هيوادارم به دلئ بيت.»
 قوتوه كه م ليوه رگرت و وتم «ئه مه بو چيه؟»

«دیاری له دایکبونی کوره که ته و ئاره زووم ئه وه به زووترین کات ببی به کوری خۆم!»
 سودابه دهستی له سهر ملوانکه که ی لاپرد و سه ری داخست و وتی:

— پاشان دکتۆر وتی هزی لیم کردووه و باوهشی پیاکردم و کهوته ماچ کردنم.
 پیش ئه وه ی من شتیگ بلیم، ئه مین دهستی گرتم و ماچی کرد و وتی: «شووم پی ئه که ی لووبا؟»

سودابه به داماوویه وه چاوی بریوویه چاوم و وتی:
 — به رگریشم کرد، به لام... نه کرا... نه متوانی. برۆا بکه لووبا خانم من نه مئه و یست نیوانم له گه ل دکتۆر هه بی. ته نانه ت پیشتریش کاتی که زانیم ئه و له گه ل ژنیکی تر نیوانی هه به، زۆر بو ئیوه ته واسان^(٣٠) بووم.
 «له گه ل ژنیکی تر؟!» ئه توت به دهنگی به رز ئه و قسه به م کردبوو، چونکه سودابه له ترسانا هه لبه زیبه وه و چوو له سووچی په رده که وه سهیری هه وشه ی کرد. پاشان گه رایه وه و ئه مجار به رامبه رم دانیشته و به سه رسوورمانه وه وتی:

— بوچی ئیوه نه تان زانیبوو؟
 سه رم پاره شانده و سودابه، که دیسانه وه په نگی سوور هه لگه پرابوو و چاوه کانی ببونه وه به قاوه یی، وتی:
 — واته ئیوه نه یان ئه زانی که دکتۆر چه ندین سال بوو له گه ل ژنه که ی دکتۆر ده وله تیان نیوانی هه بوو؟
 شتیگ له ناو سه رم دا که وته گه پان؛ شتیگ وه کوو چه رخیکی ئاسنینی کۆن؛ کیره به کی لیوه ئه هات، هه ستم ئه کرد سودابه به ئاسانی گوئی لیبه تی.

— خانمی ده وله تیان؟ ئیلیزا؟

٣٠. ته واسان: sorrow [ماوگه ژینه به مر] [تاسان] ئاخذاری، دلساردی، ناومیدی، دلزاری، دل به زووخواوی، دل به سووی، دلجه خاری، دلناسوری [ع] ملل [N] sorg [د] ملال.

سودابه له داره تيكدا كه ئيتير شهرم و ترسى تيا نه بوو وتى:
 - به لى، خانمى دهوله تيان.

چهندين سال بوو ئيليزاى هاوسهرى دكتور دهوله تيانم نه ناسى. له ئينگليز و پاش شوو كردن به ئەمىن له گه لى ئاشنا ببووم. دهوله تيان، له دوستانى دهره وهى زانكوى ئەمىن بوو و ساليك پيش ئاشنابوونى من و ئەمىن زهماونديان كردبوو. ئيليزا كاسوليكىكى زور توندپهوى ئيتاليابى بوو، كه هيچكات بهرنامهى كليساى رپوژانى يه كشه ممهى نه هه وه تا. تهنهات كاتيكة هات بو ئيرانيش نه و بهرنامهيهى بهردهوام بوو. نهوان ساليك پاش ئيمه هاتن بو ئيران به لام من و نه و نيوانيكى نه وتومان نه بوو. چاوپيكه وتن و هاتوچوى ئيمه به هوى هاوكار بوونى ميژده كانمانه وه بوو. چهندين كاتزمير پيكه وه دانيشتايه تين هيچمان نه بوو پيكه وه باسى بكهين مه گهر ليدوان له كهش و ههوا، مناله كانمان، يان نه و خواردنانهى تازه فيرى بووين دروستيان بكات.

سودابه نه توت له بيري چوته وه من بوچى هاتووم بو لاي و، وهكوو كه سيك كه رازيكى سه ره به مور نه دركينييت به هه لچوونه وه وتى:
 - من نازانم چهند سال پيكه وه بوون. به لام له و كاته وه من چووم بو نورينگه هه تا چوونه وه يان بو ئينگليز، نهوان پيكه وه نيوانيان هه بوو. هه لبهت نه و چهند مانگه كهى يه كه م من نه م نه زانى.

سودابه به بى نه وهى پرسياريكى لى بكه م، به ترش و خويوه،
 تيكراى چيروكه كهى بو گيرامه وه:

ئيليزا هه موو حه فته يهك، دووشه ممه يان پينجشه ممه نه هات بو نورينگه. هه ميشهش دووين نورهى هه بوو. ده سه به جييش نه چوو بو ژوورى پشكنين و دكتور سودابهى بانگ نه كرد و نه يوت: «من ناچارم كاتزميريك ليره بمينمه وه. تو نه توانى برويت.» سودابه پيى وابوو ئيليزا بو شور دنه وه يان پانسمان هاتووه بو نه وي. تهنه ساتيكيش گومانى نه كردبوو كه په يوه ندييهك له نيوان نه و دكتوردا هه بووييت؛ به تايبهت كه ئيليزا به گه يشتنى بو نورينگه هه ره له ويوه ته له فونى بو ميژده كهى

ئەکرد و پئی ئەوت کارەکەى کاتژمیریک درێژە ئەکیشی و ناتوانی زووتر بگەرپیتەوہ. جگە لەوہش دکتۆر ھەموو رۆژیک لەگەڵ دەولەتیان بە تەلەفۆن قسەى ئەکرد و ھەندىجار نەخۆشیشیان ئەنارد بۆ ئەکتر. بەلام رۆژیکیان، سودابە لە نۆرینگە ئەچیتە دەرەوہ، کاتیکە ئەکەویتەوہ بیری کە پەيامیکى گرینگى لایە ئەبى بیدا بە دکتۆر. ئەگەرپیتەوہ و دەرگای نۆرینگە، کە خۆى کاتى رۆیشتن دای خستبوو، ئەکاتەوہ و وەک ھەمیشە چەند تەقە لە دەرگای ژوورى پشکنین ئەدا و ئەچیتە ژوورەوہ. لەوئى بەو پەرى سەرسوورمانەوہ دکتۆر و ئیلیزا ئەبینى نیوہ پروت لە باوہشى یەکدى دان. ئەوان ئەوہندە خەیکى کارى خۆیان بوون، ئاگایان لە دەرگا کوتان و تەنانەت ھاتنە ژوورەوہى سودابە ناییت. ئەگەر سودابە لەوئى بەھاتایەتەوہ بە خۆى دا و دەسبەجى ژوورەکەى بەجى بەھىشتایەت، رەنگە ئەویان نەئەبینى. بەلام ھەرچى چۆن بى، ئیلیزا ئەوى بینیبوو و لە ترسانا راپەنیوو و شتىکى دابوو بە خۆى دا. سودابە بە شەلەژاوى لە نۆرینگە دەرپەربووہ دەرەوہ، بەبى ئەوہى پەيامەکەى دابى بە دکتۆر. بەیانى ئەو رۆژە دکتۆر نەخستبوویە خۆى کە دوینى چى پرووى داوہ، بەلام سودابە لە تریقیا نەى توانیبوو سەیرى دکتۆر بکات. پینجشەممەى پاشتر دکتۆر بە سودابەى وتبوو: «لەم حەفتەوہ پینجشەممەکان نیو کاتژمیر زووتر برۆرەوہ.» و سودابە بۆ دلنیا بوون تا ماوہیەک لە لای رۆژنامە فرۆشەکەى نزیک نۆرینگە وەستابوو، تا ئیلیزا لە تاکسى دابەزیبوو و لە پلکانەکانى نۆرینگە سەرکەوتبوو. ھەر ئەو کاتە سودابە بیری کردبوویەوہ «ژنەکەى دکتۆر ھەم جوانترە لە خانمى دەولەتیان و ھەم گەنجترە.» و نەى توانیبوو تییگات بۆچى دکتۆر لەگەڵ ئەو نیوانى ھەیه!

لە سودابەم پرسى:

دکتۆر و ئیلیزا لە کوئى پیکەوہ خەوتبوون؟

— لە سەر تەختى نەخۆشەکان.

— لەگەڵ تۆش ھەر لەوئى ئەخەوت؟

سودابه هیڏمه بوو. دیسانه وه که وته وه بیری که خویشی له م
 پروداو هدا نه خشی هیه. چاوه کانی له من دزییه وه و سه ری به واتای
 ئه ری له قاند.

— ئه و له گه ل تو ئه وینبازیسی ئه کرد؟

سودابه له کاتیکا چاوه کانی دهر په ریبوو و گلینه کانی رهش
 هه لگه رابوو سهیری کردم و به خیرایی پرووی وهر گنپرا و من به بوغزیکي
 شیتانه وه وتم:

— له تو م پرسى ئه و له گه ل تو لاتراسکهی ئه کرد یان ته نها جنسی
 له گه ل ئه کردی؟

سودابه به داماو ییه وه سهیری ئه کردم. پوخساری رهش
 هه لگه رابوو. له و کاته دا جیکه ی باوه ر نه بوو که ئه و ته نها بیست و دوو
 سال ته منه نه تی. وه کوو منالیک و ابو که شتیک له گه رووی دا گیری
 کردوو و خه ریکه ئه یخنکینئ.

— نازانم لووبا خانم... نازانم مه به سستان چییه؟ ئه مه ته نها ئه زموونی
 منه. من له گه ل پیاوی تر خو نه خه وتووم.

ئهم شیوه و ئهم وشه پچر پچرانه و دهنکه له رزوکه که ی سودابه
 هینامه یه وه به خو م دا. دل م بو ی سووتا و رقم له خو م بو یه وه. هه لسام،
 وه ستام. سودابه دیسانه وه دهسته کانی گرتبوو به بهر ده موچاویه وه و
 ئه گریا. وتم:

— له بیری که... ئه مپرو له بیر خوت به ره وه. هه موو شت له بیر که.
 به په له له ژورره که چوممه دهره وه و به دوو سی هه نگاو دالانه
 تاریکه که م تیپه راند و خو م له دهرگا کونه سه وزه که وه هاویشته دهره وه.

به هو ی هاوار و شیوه ن و دهنکی ده هو ل و سه نه چه وه بیوو به هو سه.
 نیوه پرو ی عاشوورا بوو؛ نیوه پرو ی ده هه مین پرو ی مانگی محه پرهم.
 سه ربرده ئه لئ حسین، نه وه ی پیغه مبه ر، راست له نیوه پرو ی پرو ی
 عاشوورادا کوژراوه و ژن و منالی به دیل گیراوه. کاتیکه که هی شتمه سه ر

شەقامەكە، خەلكى بە جوړىك شيوه‌نيان ئەكرد، ئەتوت ساتىك پېش ئىسته ئىمامەكەيان كوژراوه. نزيكبوونى ئەم شينگېرانە لەگەل يەكەمين سالى دامەزراندنى كوومارى ئىسلامى شكۆ و فراوانىه‌كى زياترى پى به‌خشييوو. لە سەرده‌مى شادا، شينگېران يان دەسته‌كانى سینه‌زەنى به‌مۆلت وەرگرتن لە پۆليس و لە هەندى شوينى تايبه‌تى به‌ ناو شاردا ئەكەوتنه‌ گەپان و چه‌ندىن سال بوو هەندى لە به‌شه‌كانى ئەم دابه‌ وەكوو «شير وەشاندىن» — كه به‌ شمشيرى پروت ئەكيشن به‌ سەرى خوياندا و خويىن فيشقه ئەكات — قەده‌غه كرابوو.

من، وەكوو كه‌سيك كه‌ تووشى فەرامۆشى بووه، به‌ ناو خەلكەكەدا تىپه‌پىيووم و گەيشتبوومه لای ئوتۆمۆبيله‌كەم. رېگەكان داخرابوون و به‌ دژوارى دەرياز ئەبووم. دەروونم به‌تال و پووچەل بيوو. لە سەر تابلۆيه‌كى پر لە سەردۆلكە^(٣) و شيوه‌ن و شينگېرى دا وینه‌ى تەماوى و بىدەنگى ئەو كه‌سانه‌ى كه‌ هەر كاميان نه‌خشيكيان لە ژياندا هەبوو، به‌ مېشكدا ئەهاتن و ئەچوون: دايكم، ئەمين، سودابه، جوليا، دايكم، ئەمين، ستىلا، بەرديا، ميلان، سەعيد، نيرگز، ئەمين، حاجى، دايكم، ئىليزا، بارام، ئەمين... هەر كاميان بو ساتىك لە مېشكدا دەرئەكەوت و دەسبەجى يەكى دى جىگەى ئەگرتەوه. ئەمرو كاتىكه‌ بىر لە و ساتانه ئەكەمه‌وه كه‌ ئەو پوژە به‌ سەرم هاتبوو، وا هەست ئەكەم لەگەل پوژەف يەك ناگره‌وه؛ وەكوو بىر كه‌وتنه‌وه‌ى خەونىكى تىكەل و پىكەل و ئاخراو لەو شمه‌ك و مروقانه‌ى كه‌ لە راسته‌قینه‌دا شيوه‌يه‌كى تريان هەيه.

٣١ - سەردۆلكە: **ئىنگىزى** **شاو** سەرۆه، كۆتەلگىران، شينگېرى و بەندى به‌ مردوو هەلگوتن و بەسنى مردوو به‌ دەنگى گۆرانى.

فاتمه خانم به سهرسوورپرمانه وه به منی وت، که له ناوه پراستی
ژووره که دا وه ستابووم:

– خانم بۆچی لیږه وه ستاوی؟ ئه ته وی ئه که ی چات بۆ لینییم؟
ئه و ژنیکی سهرنچراکیش بوو، گورجوگۆل و دهم به پیکه نین. له و
شهش ساله ی له مالی ئیمه کاری ئه کرد، ههرگیز پروتالی و مپرومۆچیم
لی نه دیبوو. له سهره تای گهنجیته وه میرده که ی مردبوو و له هه مان
کاته وه کاری کردبوو و کچ و کورپه که ی، که ئیسته ههر دووکیان
گه وه ببوون و دامه زرابوون، به خپو کردبوو. هیشتاش ئاماده نه بوو
دهست له کار بکیشیته وه و به پیشنیازی مناله کان که ئه یانویست بۆ
قه ره بوو کردنه وه ی پهنج و خۆبه ختکردنی ئه و، یارمه تی بدهن، دهست
له کارکردن هه لبگری. کارکردن ببوو به به شیک له ژبانی و چه زی
لی بوو.

ئه و، کاتیکه بینی من به بی گویدانه قسه کانی ئه و هه روا وه ستاوم
و سهیری فهراگه ردی خۆم ئه که م وتی:

– کاریک هه یه من بیکه م خانم؟

خۆیشم نه م ئه زانی چیم ئه وی. به لام هه موو شتیکی ئه و ماله
له بهر چاوم دزیو و نه شیاو بوو. بیرم ئه کرده وه هه یچ شتیکی له
شوینی له بار و شیایوی خۆی دا نییه. جیگه ی موبله کان ئه بوایه بگۆرپی،

میژی نانخواردن ئه بوايه زیاتر بچیتته لای په نجه ره که، میزه بچووکه کان و ئاباژ ژوره کان ئه بوا له بهر په نجه ره که بگوږینه وه... چیشته خانه ش ههروه ها... ژووری خه ویش ههروه ها...

هیشتا هه ره له وئی وه ستابووم که ئه حمه دای له ده رگا. ده رگا لیدانی ئه وم ئه ناسی؛ قه ت زهنگی لی نه ئه دا؛ وه کوو پشیله یه ک که له پشت ده رگا که دا به جی ماوه و چنگ ئه هیئی به ده رگا که دا، ته قه یه کی ئه دا له ده رگا که و چاوه پروانی ئه کرد. ئه و که هاته ژووره وه له کاتیکا چاوه خو له میشیه کانی وه کوو کازیوه ی سه ره له به یانییه کی هاوینی پی ئه که نین وتی:

– بۆ لیره پاره ستاوی؟ چی پرووی داوه؟
سه یریکم کرد. له و کاته وه نیرگز لیی نزیک ببوو یه وه، چه ند گه شتر و زیندوتر خو یای ئه کرد. پوژ باشی کرد و وتی:
– نیرگز ته له فونی کرد و له توی ئه پرسی. ئه یوت له گه ل فاته خانم قسه ی کردووه و ئه ویش کاتیک هاتووه توی نه دیوه. ئه یوت بۆ نیوه پو چاوه پیی تۆ ئه که ن. نانی عاشوورا!
وتم:

– چوو بوومه ده ره وه. کارم هه بوو. ته له فونیان بۆ ئه که م. ناتوانم بچم. ئه م ماله پیوستی به ئالوگوره.
وه کوو ماشینی ک که له پر ئه که ویتته کار، که وتبوومه پی.

پاشان ئه حمه د بۆ نیرگز و سه عیدی گپرابوو یه وه: «له یه ک سات دا ماله که ی تیک و پیک دا. لووبا زور سه یر بوو، هه رچه ند زور ئاسایی بوو و ئارام و به پیی گه لاله کاری ئه کرد. جیگورکیی به میزه کان کرد، مه بله کانی له لای راستی هۆده که وه برده لای ژووری ماله که وه. میژی چیشته خانه ی برد بۆ لای بالکونه وه. ئینجانه کانی له بالکون و چیشته خانه وه هینا یه ژووره کان. سیسه مه دوو که سه یه که ی لیک هه لبری و یه کیانی خسته پشت ده رگا که و یه کیان برد بۆ لای په نجه ره که و

وتی چند شویننه که ی خراب بوو! چند ئینجانه ی له ژووری خوتن دانا و وتی بیواتایه مرؤف بلّیت ئینجانه ژووره که قهره بالّخ ئه کات. ته و او ی وینّه دوانیه کانی خوی و ئه مینی له تاقه کان و قهراخ ئاباژوره کان هه لگرت، به لّام دهسکاری وینه کانی ژووری مناله کانی نه کرد. هه موو کومید و دولا به کانی ژووری خوتن و په رتوکخانه ی هه لپژانده دهره وه و جلوبه رگ و کهره سه ی تایبه تی ئه مینی زور به رپکوپیککی له چندین کارتوتن و جاننایه کی په شی چه رمدا داچنی و، وه کوو بیهوی مالّ بگو یزیته وه، زور له سه رخو و دم به پیکه نین بردیانییه پشت دهرگی ماله که و به فاتمه خانمی وت: «یه کیک بدوزره وه به یانی بیّت و ئه م شتانه بیات.» کاتیکیش فاتمه خانم پرساری کرد: «بو کوئی؟» وتی: «بو هه ر کوئی که پیی خوشه، ئه گه ر به کاری هات هه لیگرئی بو خوی و ئه گه ر چه زی لیان نه بوو فرییان بدات. پاره ی گواستنه وه شی پی ئه دهین.» و پاشان خوی هاویشته سه ر موبله که و تی: «ئیسته ئه کرئی به دلّی ئاسووده قاوه یه ک بخوریته وه و جگه ره یه کیشی له گه لّ چاخ بکریت!»

فاتمه خانم و ئه حمه د که پویشتن، سه ر میزه که ی چیشته خانه، که پاش حه وت سالّ له شوینی دلّخوازی مندا دانرا بوو له مهزه و ئه و خواردنانه ی که هه مبوو — ته واو وه کوو ئه و کاته ی که بریار وایه میوانمان بو بیّت و شووشه ی قودکا که م له بهر دمم دانا و به دلّی ئاسووده دهستم کرد به خواردنه وه. شادییه کی بیّهو پای ئه ژه ندم. ته نانت دهنگی غه مگینی شینگیزان که دوا یین به شه کانی نه ریتی عاشوورایان به رپوه ئه برد و شاری نیوه تاریکیان به و مؤمانه ی به ده ستیانه وه بوو پروون کردبو یه وه، نه ی ئه توانی له و شادمانیه م که م بکاته وه. پرسه داران «شیوی غه ربیانان» ئه خویند و بو غه ربیی هاوسه ر و خوشک و مناله کانی پاشماوه ی ئیمامی شه هیدیان به کوّل ئه گریان. به لّام من ئه مخواردنه وه و له و هه موو گورانکارییه ی له ماله که دا

کردبووم، شادمان بووم. ئیتر هه‌موو شت له‌و جی‌گایه‌دا بوو که ئه‌مین پێی خۆش نه‌بوو. به‌لام ئه‌مین هه‌شتاش له‌وئ بوو؛ له‌ پشت په‌نجه‌ره‌که، له‌ بانیجه‌که وه‌ستابوو و سه‌یری شاری ئه‌کرد. سه‌ری ئه‌وه‌نده زل بوو سه‌به‌ری هاویشته‌بوویه سه‌ر هه‌موو شاره‌که و، باوکم که پالی دابوو به‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه، وتی: «هه‌ر ئیسته‌ خه‌ریکن پلێته‌کانی ئه‌و ئوتۆمۆبیله‌ی له‌ ژێر په‌یکه‌ره‌که‌دا هه‌لیان کردوو دانه‌گیرین، ١٦٥٠ پلێته. خۆ گالته‌ نییه!» شتۆرسا، که له‌ لایه‌وه وه‌ستابوو، وتی: «ئیسته‌ ته‌قینه‌وه‌ی ٨٠٠ کیلو ته‌قه‌مه‌نی ئه‌بینین، ٨٠٠ کیلو!...» دایکم، که له‌ لای منه‌وه له‌ سه‌ر قه‌نه‌فه‌که پراکشابوو، به‌ ده‌نگیک که ئه‌توت له‌ قوولایی عه‌رزوه‌ دیته‌ ده‌روه‌، وتی: «دلنیا‌م له‌مه‌ولا پێگه‌م پێ ئه‌ده‌ن گۆرانی بلێم.» و له‌ هه‌مان کات‌دا ته‌قینه‌وه‌ ده‌ستی پێکرد. به‌لام نه‌ک ته‌نها یه‌ک ته‌قینه‌وه‌. چه‌ندین ته‌قینه‌وه‌ به‌ دوا‌ی یه‌ک‌دا. به‌ یه‌که‌م ته‌قینه‌وه‌ سه‌رانسه‌ری شار پوون بوویه‌وه و پاشان ته‌نوره‌ی دوومانی ره‌ش له‌ به‌رزاییه‌کانی «له‌خنا» چوو به‌ ئاسمان‌دا؛ وه‌کوو ئه‌و دیوانه‌ی ته‌نوره‌ ئه‌کیشن و ئه‌چن بۆ ئاسمان. هه‌ر جاره‌ی که ده‌نگی ته‌قینه‌وه‌یه‌ک ئه‌هات بیرم ئه‌کرده‌وه یه‌کیک له‌ په‌یکه‌ره‌کان که‌وتۆته‌ خواره‌وه‌. په‌یکه‌ری کریکاریک، گیاناسیک، ژنیکی قاره‌مان، سه‌ربازیکی سپای سوور و گه‌وره‌ترین و دوا‌ین ته‌قینه‌وه‌ هیی ستالین بوو. بالایی کشاو و سه‌ری پاره‌ستوا‌ی ئه‌و جووله‌یه‌کی کرد و له‌په‌ر هه‌موو خاکه‌کانی زه‌وی گرمۆله‌ بوون، تیگ چپژان و چوون به‌ ئاسمانا... دایکم سه‌ره‌تا به‌ ده‌می ئاوه‌له‌وه‌ مۆر بوویه‌وه له‌ شووشه‌کانی په‌نجه‌ره‌که که باوکم بۆ به‌رگری له‌ شکاندنیا‌ن چه‌ند پۆژ پێشتر چه‌سپی ره‌شی لێدابوون. پاشان سه‌راسی^(٣٣) رابوو و له‌ ته‌خته‌که‌ هاته‌ خواره‌وه‌؛ له‌شه‌ ناسکه‌که‌ی تلاوتل هه‌تا به‌رده‌م ئاوینه‌که‌ چوو، پێش ئه‌وه‌ی باوکم هه‌ست پێ بکات، له‌ به‌رده‌م ئاوینه‌که‌دا دانیشته‌ و به‌ په‌نجه‌ له‌رزۆکه‌کانی، پرچه‌

٣٣ - سه‌راسی: migraine **نه‌هۆننێ** **شاو** سه‌راسۆ، سه‌ریشه‌یه‌کی ناو‌به‌ناوی چل‌داره‌ لایه‌کی سه‌ر ئه‌بگری؛ **هه‌نما‌ی** پاله‌به‌ستۆ و گوشاری ژیا‌ن **ف** صداع نصفي **N** migrene **د** میگرین .

زېږینه‌که‌ی، که دواين پاشماوه‌ی جوانیه بیوینه‌که‌ی بوو، شانه کرد و وتی: «ئەبئ سەر و ږووی خۆم ږیکوپیځ که‌م. به‌مجوره نابئ له به‌رده‌م خه‌لک‌دا ده‌رکه‌وم.» باوکم چوو بو لای؛ باوه‌شی پیاکرد و خستیه سەر سیسه‌مه‌که و وتی: «ئەگەر ئەتەوئ جاریکى تر گۆرانى بلئیت ئەبئ نه‌خۆش نه‌بى. ئەبئ ئاگات له خۆت بئت.» و دایکم به ږوخسارى سپى سپى و ئەو لیوانه‌ی که شیوه‌ی پیکه‌نینیان هه‌بوو، له کاتیکا له سەر جیگا‌که‌ی ږائەکشأ، که‌وته زه‌مزه‌م: «کئ باوه‌ږ ئەکات. که ئەو مرديئت. منیش باوه‌ږم نه‌ئه‌کرد. چۆن ئەلوا قه‌لافه‌تى به‌رز و به‌ردینی ئەو، که له سەر گرده‌که‌وه ئەپروانى به سەر ږووبار و شاره‌که‌دا، ږوابوو و چاودېرى هه‌میشه‌یى ئەو شتانه‌ی ئەکرد که ږووی ئەدا، داږوو‌خایته خواره‌وه؟ ئە. ئەو نه‌مردبوو. من ئەوم ئەبینى. ئەو، به کراسه ږیږئ شینه‌که‌یه‌وه، هئشتاش له و به‌رزاییه، له سەر لیواری بالکونه‌که دانیشتبوو و بو من پئ ئەکه‌نى؛ له و پیکه‌نینانه‌ی که حه‌زم لئ نه‌ئه‌کرد؛ له و پیکه‌ینانه‌ی کاتیکه ئەیویست گالته به یه‌کک بکات. له لیوه کراوه و هه‌ندئ خواره‌که‌یه‌وه ئەږزایه ده‌ره‌وه. دایکم له سەر جیگا‌که‌یه‌وه سه‌یری ئەکردم و په‌نجه‌کانى، وه‌کوو په‌لکه گیایه‌ک به دهم باوه ئەله‌رینه‌وه. من، به پېچه‌وانه‌ی هه‌میشه، له بینینى ئەو لقه له‌رزو‌کانه بوغزم نه‌کردبوو، ئاره‌زوویشم نه‌کردبوو، خۆزگه ته‌واوى باکانى ئەم زه‌وییه له جوولە بکه‌ون. تووږه بووم و ږقیکی لینچ و گه‌رم، له پشت ملمه‌وه پئستمى هه‌لئه‌ږى و به دهماره‌کانم‌دا ئەگه‌ږا. خه‌فه‌خانم^(٣٣) گرتبوو. ئەو هه‌روا له سەر به‌رزاییه‌که وه‌ستابوو و پئم پئ ئەکه‌نى. به‌ره‌وږووی چووم. باوکم و شتورسا چاویان ږږیوویه مه‌یدانه‌که و، واق و وږ سه‌یری سه‌ره‌که‌ی ئەویان ئەکرد که هئشتاش له سەر باریکه‌یه‌کی ناسک، زیندوو و به‌دفره وه‌ستابوو. له و دووکه‌له ږه‌شانه‌ی ته‌نورده‌یان به‌ستبوو ئیتر، جگه له هه‌ندئ توژی بچووک و

٣٣- خه‌فه‌خان: **ږاره‌دا ناوونى‌خوارو** داره‌تى تاسان و هه‌ناسه‌سواربوون به هوى نه‌خۆشینی وه‌کوو کۆکه‌ږه‌شه، یان داره‌تى ده‌روونی ناخۆش به هوى په‌ژاره و ترسه‌وه.

پهرش و بلاو، به سهر پردی فهنسیس لاس هیچی تری لی نه مابوویه وه. دایکم هه لاسا، به رهو په نجه ره که چوو، هاواری کرد. «سه ری، سه ری ئه بی بخه نه خواره وه!» و، پیش ئه وهی هیچکام هه ست به کردنه وهی په نجه ره کان بکه یین، هه وای سووکه لهی ناوه راستی پایز نیشته سهر له شی. هه ناسه یه کی قولی هه لمژی و پیش ئه وهی به ئارامی بگات، دووباره ئه وی بیی له لیواری بالکونه که دانیشتووه — پشت به دیمه نی ئه لبورز — و پانتایی ناوشانی تیپرایی شاری داشاردبوو. چوو بو لای. ئه یزانی ئه بی کاره که ی بگه یه نیته کوتایی؛ ئه بی له و به رزاییه وه هه لیداته خواره وه و ورد و خاش بوونی بیی و، پیئوسبازی دا...

سه عید له ئیواره وه رویشتبوو بو مالی ئه حمه د. به و هیوایه ی به لکوو به یارمه تی نیرگز بتوانی بیٹ و سه ری که له من بدات. به لام نیرگز وتیووی: «حه ز ئه کا ته نها بیٹ. بوچی لی تی که بده یین؟» و سه عید سه ره پای ئه وهی هه ستی کردبوو دهنگم له پشت ته له فونه که وه ئاسایی نییه و سه ره پای ئه وهی که ئه حمه د بو گیروابوویه وه داره تیکی ئاسایی و ئارام هه بوو، دوو سی کاتژمیر زیاتر خوئی پی نه گیرابوو و وتیووی: «نابی به یلین ئه مشه و به ته نها بیٹ.» و هه ر سیکیان هاتبوون بو لام. دابوویان له ده رگا، که س لی نه کردبوونه وه. دیسانه وه زهنگیان لیدابوو، زهنگیان لیدابوو، دابوویان به ده رگا که دا و هیچ وه لام نه بوو. نیرگز به شپزه یی هه لاتبوو، جانتا که ی هی نابوو و کلیلی ماله که ی ده ره ی نابوو، ده رگای کردبوویه وه و غاری دابوو به ره و ژووری خه وتن. له ری دا سیبه ری منی له لیواری بالکونه که بییبوو و قیژاندبووی... و سه عید و ئه حمه د منیان له لیواری بالکونه دا گرتبوویه وه!

یهک حهفته له نهخۆشخانه که وتم. له و یهک حهفته یه تهنها دوو
رۆژه که ی دواییم له بیره. له و دۆخه ی نیوان خه و بیداری، چاوه کانم
کردبوویه وه و له پشت مژیکه هالۆژن و هه لۆساوی^(٣٤) نیرگز، سوره بیا
و سه عید و ئهوانی ترم دیبوو. هه ندیجاریش دهنگی زه مزه مه ی
که سانیکم ئه بیست که بۆم ئاشنا بوون. به دژواری پیلووم هه لئه بپی
و به دوا ی دهنگه که دا ئه گه رام، به لام جگه له بنمیچیکی بلیند و سپی
هیچم نه ئه بینی.

رۆژیکه توانیم هه موو شت به پروونی ببینم، نیرگزم له ته نیشتمه و
بینی. له ته نیشت سیرۆمیکه وه که به شیشیکدا هه لۆسرابوو و لوله که ی
هه تا ئه و ده رزییه ی کرابوو به ده ستمدا درێژه ی هه بوو، وه ستابوو.
وه ستابوو و به روخساریکه وه که دوو چاوی گه وره و گه ش وه کوو دوو
شه و چرا پروناکی ئه کرده وه، سهیری ئه کردم. بۆی خنامه وه^(٣٥) و وتم:
— زۆرم برسیه.

لیوه په مه ییه کانی به پیکه نینیک پشکووت و به خۆشیه وه وتی:
— هه ر ئیسته ...

٣٤ - هه لۆسه: hallucination [ساو] ساویر، رازاوی، ریشکه و بيشکه، بینینی تارمایی [N]

hallusinasjon [F] وهم، واهی [D] توهم، مبهم.

٣٥ - خینه وه: titration [هه لۆسه] نه رمه خه نه، پیکه نینی له سه رخۆ، به دهم که سیکه وه
پیکه نین. [F] ضحکه مکبوتة [N] titrerung [D] خنده آرام.

لیم دور که و ته وه. نیکام که و ته شوینی تا لای دهرگاکه و توانیم هه موو لایه ک ببینم. ژووریکى خاوین و ریکوپیک بوو. به و نامیرانه وه که له ژووردهکانی نه خووشخانه تایبه تی و لوکسهکانی تاران دا ده سئنه که وئ. چهند ساتیکى پینه چوو نیرگز و په رستاریکی گه نج هاتنه ژوورده وه. په رستاره که دهستی نایه سهر ته ویلم و لئی پرسیم. پاشان ته وژمی خوینی تا قی کرده وه و به میهره وه وتی:

— ههر ئیسته خواردنتان بو ئه هینم.

کاترمیریک پاشتر سورهبیا هات و بوی پروونکرده وه له پینج پوژی رابوردوودا نه یانتوانیبوو له و داره تی نیوه بیهوشیه بمهینه دهره وه. دابه زینی نائاسایی ته وژمی خوین و لیدانی دلم هه موویانی نیگه ران کردبوو. ته نها ئومیدیان به توانای فیزیکی من بوو.

سورهبیا داوای لیکردم یارمه تی بدهم تا له و قهیرانه دهروونیه بیمه دهره وه. به لام من زور باش بووم. هه ستم به سه رخوشیه کی سهیر ئه کرد. وه کوو که سیک و ابووم له پرووداویکی دژواری ئوتومویل به زیندوویی و به بی هیچ کیشیه که رزگاری بووبی. کاتیکه ئه مه م به سورهبیا وت، ئه و وتی:

— ئه م داره ته هه ندیجار سه ره تایه کی باشه بو دهر بازبون له قهیران و، هه ندیجاریش ئه توانی سه ره تایه ک بی بو قهیرانیکی مه زنتر. ئه و پیی باش بوو تا دوو هفته ی تر له نه خووشخانه بکه وم. به لام من که جگه له بیهیزی هه ستم به هیچ ئیش و ئازاریک نه ئه کرد، جه ختم لیکرد تا ریکه بدات چهند پوژی تر بگه پیمه وه بو مالله وه. ئه و به شیوه یه کی نیگه ران و ناچار پرووی کرده نیرگز و وتی:

— من هیچ به رپر سایه تیه ک ناگرمه ئه ستو. لووبا ئه بی لانیکه م دوو هفته ی تر له نه خووشخانه بکه وئ، یان ئه بی ببری بو شوینیک جگه له مالی خوئی. یه کی کیش ئه بی به به رده وامی ئاگای لئی بی.

هه مان پوژ نیرگز پیشنیازی کرد پاش دوو سی پوژی تر، پیکه وه بچین بو گولسه را و ده پانزه پوژیک له وئ به سیمه وه. سورهبیا ئه م

پيشنيازهى په سندن كړد، به لام دوو سى پوژى پېچوو تا من بون بېم. نېگه ران و دلته ننگى مناله كانم بووم. بارام و حاجى و عيسمه ت خانم، كه زور به دهگمهن له مال ته چوونه دهره وه و له ماوهى نه و سالانه شى دا مهگه ر بون بونه يه كى تايه ت وهكوو جهژن و له دايكبوون، ته نانه ت بون مالى ئيمه ش نه هاتبوون، به به رده وامى هاتبوون و سهريان ليدابووم. به لام نيرگز ئه يوت به رديا يه ك جار زياتر نه هاتووه. كاتيكش من هاتمه وه سه رخو و له ماوهى نه و سى پوژده ش دا، به رديا ته نها يه كجارى تر هات بون سهر دانم.

روالته و سهر و سيمايه كى شپرزى هه بوو. وهكوو كه سيكه له گه شتيكى دژوار و دوور دريژ گه رايته وه. كاتيكه ليم پرسى بوچى ئيواران نايه ت بون سهر دانم، له كاتيكا له په نجه ره كه وه سه يري دهره وهى نه كړد، وتى:

— دهره ت ناكه م. هه موو پوژيك له گه ل ماموستاكان و دوستانم نه چين بون به رده مى بالويزخانه و ئيواران ش نه چم بون مزگه وت. من كه هه ستم نه كړد ديسانه وه دوخيكى ده مارگرانه م به سه ردا هاتووه، به توو په ييه وه پيم وت:

— مهگه ر ئيوه وانه و راهيانتان نيه؟

ئيجا به رديا به شيويه ك كه پيشتر پيمه وه نه دييوو، پرووى له من وه رگيړا و وتى:

— نه ركى شوپشگيړانه و ئيسلامى بون من له هه موو شتيك گرنگتره. نه م نه زانى نه بى چى پي بليم. به لام سوره بيا، كه له وي وه ستابوو، وى زانى په نكه قسه يه ك كه م كه باره كه خراپتر بكات. بويه خوئى هاويشته نيوانمانه وه و وتى:

— ئيسته كاتى نه م قسانه نيه. باستر وايه كاتيكه چوويه ته وه بون ماله وه پيكه وه گفتوگو بكن.

پاش پويشتنى به رديا، داوى ليكردم تا نه و كاته ي ديمه وه سهر خوم و وهكوو راپوردوو به سهر هه لچوونى خوم دا زال نه بېم، له گه ل

بهرديا مشتومړ نه که م. نه و نه يوت:
- بهرديا له دوځيک دايه که ته نهها به سوژ و تابشت نه توانی کار
بکه يته سه ری.

گولسہ را. مالی بنہ مالہی حاجی، له نیوان نہوشہ هر و شاسوار و له کہناری زہریای مازندہ ران. باخیکی گہورہ به داری نارنج و پرتہ قال و بالہ خانہ یه کی مہزنی کون کہ سہد و چہند سال له تہ مہنی تی ئہ پپہ ری. ئہ م خانوہ ہہ میسہ ئارامیہ کی دہرویشانہ م پی ئہ بہ خشی. گولسہ را، بہ پینچ ہہ ماری مہزنی برنجہ وہ، پاشماوہی ئہ و داراییہ مہزنہ یه کہ باوکی حاجی، محمہد خان، بوی بہ جی ہیشتبوو. حاجی زہویوزار و خانوہکانی تر کہ بہ بوماوہیی^(۳۶) پیی گہیشتبوو، له ہہ مان سالہکانی سہرہتای چوونی بو تاران فروشتبوی. بہ بری له و پارہیہ مزگہوتی محمہدی دروست کردبو و ئہوی تریشی کردبو بہ سہرمایہی کارکردن له بازار. ہہ مارہکانی پیویست بو، چونکہ یه کیک له کارہکانی بازارگانی برنج بو. وہکوو خوی ئہیوت گولسہ رای بہ یادی محمہد خانی باوکیہ وہ، پاراستبوو.

له و کاتوہ ہاتبووم بو ئیران، ہہ موو ہاوینیک چہند جار له گہل منالہکان و نیگز ئہ چووین بو ئہوی. ئہمین کہ متر ئہ ہات. حہزی لهوی نہبو و ئہیوت: «ئہ بئ پروخیئرئ و تہ لاریکی تر له جیگہی دروست بکری.» بہ لام گولسہ را بو خوی ناسنامہ یه کی ہہ بو. دیواری

بیگانه به له مر دا

بَلیند، به دهرگا و په نجه ره ی گه وره ی دار که به گولمِخِی ئاسن، خانووه که ی کردبوو به قه لآتیک. خانووه کی دوو قات، به بانیکی دروستکراو له قه دی دار و گیا، پرووی له

زه ریا بوو؛ به هیوانیکی گه وره و به رد چنکی سهوز و بنمیچیک له قامیشی باریک، که به رِیکوپیکی له تهنیشت یه که وه چنرابوون. ریزیک پلیکانی به ردین هیوانه که ی هتا ناو له مکهانی قه راخ زه ریا ئه برد. له یانزه ژوور، شه شیان په نجه ریان به رو زه ریا ئه کرایه وه و دهرگای گه وره ترین هوّده، که ته لاریکی فراوان بوو ئه چووه ناو هیوانه که.

هاوینان، کاتیکه خه لکانی بنه ماله ئه چون بو گولسه را، له م ژووردها کو ئه بوونه وه. ژوورده که به سی دانه مافوره ی گه وره ی یه ک دهست، که نه خش و نیگاریکی سهوزی هه بوو، پاخرابوو؛ له سووچیک دا میزیکي نانخواردنی گه وره دانرابوو به دوانزه کورسی له داره گرانباپییه کانی ناوچه که. پاشماوه ی ژوورده که پر بوو له پشتی و سه رینی گه وره و بچوک که به رگی رهنگا وره نگیان تیگیرابوو. بنمیچی هو له که به گه چبری ناسک پارابوو یه وه و چوار تابلوی گهش و زیندوو له دیواره به رین و سپیه کانی هه لکه نرابوون.

له لای سهرووی ژوورده که ئاگردانیکی⁽³⁷⁾ مه زنی دیواری هه لکه نرابوو. به تاقی ناوچه وانی پانی به ردینه وه، جوړه ها قوری مس و زهرد و قاپ و دهوری چینی ریزکرابوو که هه رگیز نه مبینی به کاریان بهینن. له سهرووی کوانووه که⁽³⁸⁾، به دیواره که وه وینه یه کی رهش و سپی محمه د خان هه لواسرابوو. له قاپیکی گه وره و له نیوان هه شت گولی گه وره ی سپی و زیړینی ئاوریشمچن. وینه ی گه نجیتی محمه د خان؛ بیست و چهند سالان بوو، به بروی په یوه دست و چاوی تیژه وه.

37 - ئاگردان: cheminée **شاو** شوّمینه، کوانووی دیواری، که هه م بو گه رمای ناومال و هندی جار بو چیشتلینیش به کار نه هیترئ.

38 - کوانوو: fireplace **شاو** کوانگ، کوانی، ئاگردان. **ا** المدفأة **ن** ildsted **ا** اجاق.

ئیواره بوو که من و نیرگز و سه‌عید و ئەحمەد گەشتینه گۆلسه‌را. له‌گەڵ ئەوهی که پایز بوو، ئەوئ هه‌وایه‌کی له‌باری هاونینه‌ی هه‌بوو. جه‌واهیر و مووسا، ئەو ژن و میرده‌ی ساله‌ها بوو له‌وئ کاریان ئەکرد، هاتن به‌ پیرمانه‌وه. دواين جار ئەوانم له‌ پرسه‌که‌ی ئەمین بینیبوو. پاشتر زانیم له‌ سه‌ر داوای نیرگز بریار وابوو ئیتر سه‌بارەت به‌وه‌ی رپووی داوه‌ که‌س پرسیار نه‌کات. ئەوان پێشتر له‌ هاتنی ئیمه‌ ئاگادار کرابوون و، وه‌کوو هه‌میشه‌، هه‌موو چراکانی ماله‌که‌یان هه‌لکردبوو و ماله‌که‌ پر ببوو له‌ بۆنی خووشی خواردنه‌ تابه‌تیه‌کانی باکووری ئیران و به‌رامه‌ی ماسی برژاو. له‌ لایه‌که‌وه‌ سه‌ماوهری‌کی گه‌وره‌ که‌ به‌ خه‌لووز گه‌رم ئەبوو، قولته‌ی ئەهات و بۆنی ئەسه‌په‌نده‌ر^(٣٩) که‌ هاوکات له‌گه‌ڵ هاتنی ئیمه‌دا کرابوو به‌ سه‌ر پۆلووی خه‌لووز، ئەو ناوه‌ی به‌ به‌رامه‌یه‌کی رازاوی پر کردبوو.

هه‌ستم ئەکرد له‌ پاش چه‌ند مانگ باریکی ده‌روونی خووش و سووکه‌له‌م هه‌یه‌. ماوه‌یه‌ک له‌ لای لاجامه‌^(٤٠) دارینه‌که‌ی به‌ره‌هه‌یوان، له‌و شوینه‌ی که‌ ئەمین هه‌میشه‌ له‌وئ ئەوه‌ستا و سه‌یری زه‌ریای ئەکرد، وه‌ستام و روانیمه‌ زه‌ریا؛ به‌بێ ئەوه‌ی جگه‌ له‌ ساتیک بیر له‌ و بکه‌مه‌وه‌. نیرگز، به‌لام نیگه‌ران و وشیار، پیی وابوو بیر بر دوومی، بۆیه‌ هات بۆ لام و وتی:

— ئەوه‌نده‌ی لی‌ره‌ین بۆ یه‌ک ساتیش نابێ له‌ من جیا ببیته‌وه‌. خوشت نابێ به‌ ته‌نها بیت.

ئهو، وه‌کوو هه‌میشه‌، چه‌نای منالیک شادمان بوو و شادیه‌که‌ی

٣٩ - ئەسه‌په‌نده‌ر: peganum harmala, wild rue **رۆوه‌کا** قانگ، هه‌رمه‌ل، دهنکه‌ گیایه‌کی بۆنخووشی خه‌ به‌ قه‌د نوکیک ئەبێ به‌لام ناوه‌که‌ی بۆشه‌ و ته‌نها چه‌ند دانه‌ تووی وردی تیندایه‌، بۆ چاوه‌زا ئەیکه‌نه‌ ناو ئاگر و زیاتر ئاگری پۆلوو، کاتی سووتان قرجه‌ی لیوه‌دی و بۆنیکی خووش بلاو ئەکاته‌وه‌.

٤٠ - لاجامه‌: banister **بام** محاجه‌ره‌، داری که‌نار عه‌ره‌بانه‌، نه‌رده‌ی پلیکان **ف** درابزین rekkverk **ن** نرده‌.

وهكوو بهرامه يهك به هه وادا بلاو ئه كرده وه و هه موانى بو لاي خوئى رائه كيشا. سه عيد و ئه حمه د كه ته نها بو پشووئى دوو رۆژهئى كوئايى حه فته هاتبوون بو ئه وئى، له هه مان سه ره تاي هانته ژووره وه له سه ر دۆشه كله كان دانيشتن، «تاو له» يان كرده وه و كه وتته يارى كردن.

تاو له، من له ئيران فير ببووم و به خيرايى تييدا شارهزا ببووم؛ به لام كورپورپى خويندن⁽⁴¹⁾ يان هووشه كردن، كه بو ئيرانيه كان يه كيكه له خوئى و پيچ و خه مه كانى ئه و گه مه يه، فير نه ببووم. كورپورپى جوړه دروشمان و قه ره بائخ كردنيكه بو سه ر ليشيواندن و لاواز كردنى وزهئى خه نيم به كار ئه هينري و زياتر بو خوئى و گالته كردنه. گوئگرتن له وه قسانه هه ميشه ئه يخستمه بيكه نين و زورم پيخوش بوو له لاي دوو ياريزان دابنيشم و گوئى كه هووشه كردنيان رابگرم.

ئه و شه وه تا درهنگان خه ريكي يارى بووين و من، له پاش چه ندين مانگ به وزه يه كي باشه وه چوومه سه ر جيگه، به بي ئه وهئى پيويستم به حه ب و ئه لكول هه بي. زور زوو خه ويكي خوئى، كه نو كاترميريريكي خاياند، له گه ل خوئى بردمى.

سه ره له به يانى به هاژهئى شه پۆل، كه هه ستم ئه كرد له شه وئى پيشوو بليندترن، له خه و هه لسام. له و گه رماوهئى كه ته نها به شى موديپن و نويسازى ماله كه بوو دووشم گرت و شاد و به كه يف چووم بو ديواخان. هه چكه س له وئى نه بوو، به لام هه موو شت خاوين و ريكيويك، وهك ئه و كاتهئى كه گه يشتبوووين، له سه ر جيئى خوئى دانرابووويه وه. هه يوانيش

41 - كورپورپ: hoarfrost **دبابده** **شاو** قه تن، بالنده يه كي ده نگخوشه به قه د كوئر، تووكى له هه موو توويك نه رمتره و گوشتى ده خوئى. ◀ هيمايى كورپورپى خويندن: خوبدان و هووشه كردن و دروشمانه، به تايهت له يارى تاو له دا.

که سی لئ نه بوو. دهنگی جه واهیر و موسا که به زاراوه ی باکووری ئیران قسه یان ئه کرد، له په نجه ره ی چیشته خانه که ی ته نیشته هه یوانه که وه ئه هات، ویستم بچم بؤ ئه وی و قاوه یه ک بؤ خوّم دروست بکه م. سه عید به سینیه کی گه وره وه که پر بوو له بهرچاییه کی ره نگا وره نگ، هات بؤ ناو هه یوان.

— وا دیاره دویشته و باش خه وتی؟

تیشکی به یان، چاوه قاوه ییه کانی کالّ کردبوویه وه و سیبهری برژانگه کانی نهرمیه کی دلخواری ئه دا به نیگای. وتم:
— له و خه وه باشتر نابینه وه.

ئینجا له سهر کورسیه داره که دانیشتم و که وتمه سه یرکردنی زهریای قه وزه گرتوو.

— ئه حمه د و نیرگز له کوین؟

— چوون بؤ نه وشه هر بؤ شت کرین.

کورسیه که ی هینایه ته نیشتمه وه و تی:

— ... و فه رمان دراوه من لیره دانیشتم تا تۆ بهرچاییه که ت ئه خوئی. سه یریکی بهرچاییه که م کرد، که بؤ دوو که سیش زۆر بوو و، به بیکه نینه وه وتم:

— ئه م هه مووه؟

سه عید له کاتیکا دهستی ئه هینا به سمیلی دا وتی:

— دیاره ته نها بؤ تۆ نییه. منیش به شداریت له گه ل ئه که م.

به لام ته نها من بووم بهرچاییم ئه خوارد. سه عید، تیپکرای ئه و کاته پشتی دابوویه وه به کورسیه که وه و له کاتیکا قسه ی بؤ من ئه کرد، ئه یروانیه شه پوله کان. شه پۆل بلیند و بالابه رز ئه هاتن و سیبهری مه زنیان بؤ کاتیک ئه که وته سهر لمه کان و له گه رانه وه دا، وه ک بلئی وزه یه کی نوینان له خاک وه رگرتیی، به تووره ییه وه خوینان ئه دا به زه ریادا و؛ زه ریا باوه شی بؤ ئه کردنه وه و کاتیکه وزه یان لئ ئه برآ، بهر ئه بوونه وه و خوینان ئه هاویشته ئه و ئامیزه و... ئه پویشین و...

ئە پۆښتن...

سە عید باسی پەرتووکیکی بۆ ئە کردم که بە مزوانه له ئینگلیزهوه بۆی هاتبوو و شهوی رابوردوو دواین بهشی خویندبوویهوه؛ نامهکانی پۆزا لوگزامبۆرگ بۆ هاوڕێ و دلدارهکهی؛ که له پاش ئەو ههموو ساله، ماوهیهک له مهو پێش بلاو کرابوویهوه و کرابوو به ئینگلیزیش.

سە عید هەندێ پاراگرافی نامهیهکی له بیر بوو و به ئینگلیزی بۆی خویندمهوه. بینیم هیشتا ش ئەو سۆز و ههستهی تێدایه که چوارده سال له مهو بهر، ئەو کاتهی که تنها بیست و سی چوار سال ئەبوو، تێیدا به دی ئەکرا. سالانی چالاکی پامیاری، ههچهند تێگهیشتن و وردبیبهکی زیاتری پێ بهخشیبوو، به لام له ههست و ناسکی ئەوی که م نه کردبوویهوه. وتم:

— ئەتوانین بچین بۆ خوارهوه و پیاسه بکهین یان فرمان دەرچوو له لێره نه جوڵیم؟

— پیاسه کردن پیم وابی... ئازاده!

له پلێکانهکانی هه یوان به ره و خوار بووینهوه و له که ناره که نزیک بووینهوه. به لام تا پیم نایه سه ر له که، ئەمین وتی:

«پیلأوه کانت داکه نه، بزانه چ ههستیکی خوش پهیدا ئە که ت...»
و من ههچهند چه زم نه ئە کرد پیلأوه کانم داکه نم، به لام وهک هه میشه نه متوانی «نا» ی پێ بلیم. هه رگیز چه زی له بیستنی ئەو وشه یه نه ئە کرد. ئەمین وهک هه میشه ویستی پیلأوه کانم لیوه رگړی و له وی دایینی. وتی: «مه ترسه، که س نایان دزی.» و من وه ستابووم و پروم له ئەمین وه رگړیابوو. سە عید به سه رسوورمانه وه پرسی:

— بۆچی پیلأوت دهره یناوه؟ قاچت ئازاریان نییه؟

به شادمانیه وه پیلأوه کانم له پێ کرده وه و قۆلی سه عیدم گرت و وتم:

— با بگه رینه وه... هه ست ئە که م وازی پیاسه م نییه.

پاش تپپه پینی پوژیکي خوش، که نیرگز و ئەحمەد بە چیرۆکه شیرین و قاقا بەرزەکانیان خوشر و بەچیژتریشیان کردبوو، چەند کاتژمێر بوو شەوی دووھمی مانە وەمان لە گۆلسەرا دەستی پیکردبوو، نە باسی ئەو ژیانە ھەژارە ی بآلی بە سەر سەرانسەری ئەو وڵاتەدا کیشابوو. من لە سەرنج و کردارەکانی ئەوانەو تێ ئەگەیشتم تا چ پادەھیک باری دەروونیم خراب بوو. ئەمبینی ھەر ھەموویان بە پپی ریکەوتنی پيشوو، دەرگاکی جیھانی راستەقینەیان لئ داخستووم، ھەتا لەو جیھانە خنجیلانەدا کہ جگە لە جوانی و ھیوری تیانەبوو، وزە ی لە دەستچووم بۆ بگپرنەو.

جەواھیر و مووسا، وەکوو ھەمیشە، پاش شیوکردن و کوکردنەوہ ی قاپ و قاچاخ چوونەوہ بۆ مآلی خویان لەو بەری باخەکە، بۆ ئەوہ ی وەکوو ھەموو گوندییەکان زوو لپی بنون و بتوانن زو ھەلسنەوہ. ئیمە ما بووینەوہ و شەوی زەریا و، ئاوازی نەرمی شەپۆلەکانی پامانی کیشابوو بۆ بەرھە یوانەکە. لە بیدەنگی دا دانیشتیووین و سەرمان ئەکرد. شەوی پایزە ی ئەوئ ئەوئەندەش سارد نەبوو. ئاسمان سامال و زەریا ئارام بوو. وردەشەپۆل بە خاو و خلیچکی ئەھاتن بەرەو کەنار و لە گەپانەوہدا، لە ژیر پووناکی مانگدا، ئەبوون بە ھەزاران مرواری و ئەپژانەوہ ناو زەریاکە. دەنگی مەلی زەریا لە دوور و نزیکەوہ ئەبیسرا؛

ئەو دەنگەى له موسیقای خێله به دهوییهکان ئەچوو. سروهیهکی فینک له لای زهاریاوه ئەهات و، بۆنى زهاریا و گیاکانی کهناری تیکه لآوی بهرامهى گهلای پرتهقال و بههارنارنج ئەکرد و ئەرژایه بن پێستمهوه. سهعید، ههندی دوورتر له من، بهلام بهرامبهر به من، دانیشتبوو و ههر جارهى که چاوم له چاوی ئەگیرا، ههزیکى بیپهروام تیا ئەبینی و وهکو گهنجیتیهکی دووبارهپابوو، ناخی ئەبزواندم. بۆ ئەو رۆژانه گهپابوومهوه که سهعید ههموو شهویک ئەهات بۆ مالم؛ بۆ ئەو تاقه ژوورەى که قهروهیللهیهک له سووچیکى دا و چرا گازه دووچاوهکه له سووچهکهى تری دا و تهنایهک کورسى و میزیکم ههبوو. به منى ئەوت: «له سهر قهروهیللهکه دانیشه.» و بالنجیکى ئەخسته پشتمهوه. میزهکهى ئەکیشایه بهردهم قهروهیللهکه و ئەو پاکهتهى لهگهله خوی هیئابووی ئەیکردهوه و لهوبهرى ژوورەکه ئەکهوته چیشته لێنان. به زۆرى چیشته ئیرانى بۆ لى ئەنام. ئەو خواردانانهى که سهرهپای ئەوهى ئەو ههموو ناموو بوون بهلام چێژیکى زۆر خویشان ههبوو. پیکهوه نانمان ئەخوارد و ئەو سهرانسهرى شهو، تا ئەو کاتهى له سهر ههمان قهروهیلله خهوم لى ئەکهوت، لهوئى، له سهر ئەو تهنایه کورسیه دانئینشت. بهیانیش که له خهوهلئهسام، قاپهکانى شهوهدبوو و ژوورەکهى ریکخستبوو و بهبى ئەوهى بهئاکام بهینیتهوه، رۆیشتبوو. زۆربهى شهوان، کووتایى شهو، ئەو تهنایه قهوانهى به دهنگى دایکم ههمبوو و سهعید له ههمان مانگهکانى سهرهتای چوونم بۆ ئینگلیز دهستی خستبوو و بۆمى کرپبوو، ئەخسته سهر ئەو گرامافونه بچکولهیهى که ئەویش ههر خوی بۆی هیئابووم و له راستى دا ههمان دهنگ بوو که وهکو لایه لایهیهکی دلنهواز من و بهردیای ئەکرده خهو.

لهپهراپبووم و وتم:

— ئەمهوئى ئەو گۆرانییهى که زۆرم پێخۆشه بیخهمه سهر بۆ

سهعید!

تیشکیک له چاوهکانى نیرگزا بریسکایهوه و به چهتونییهکی

شیرینه‌وه سهیری سهیدی کرد و من، به‌بی ئه‌وهی سهیری سهید بکه‌م، چووم بۆ ژووره‌که‌م؛ گه‌پام به دواى ئه‌و کاسیته‌دا که چه‌ندین سال پِیشتر له سهر قه‌وانه‌که‌ی سهید پرم کردبوویه‌وه و، پوژی رابوردوو، کاتیکه به په‌له جله‌کانم ئه‌خسته ناو ساکه‌که، ئه‌ویشم تى هاویشتبوو. به کاسیته‌که‌وه گه‌پامه‌وه بۆ هه‌یوان. نیرگز ریکۆرده‌که‌ی له سهر میزه‌که دانابوو و چاوه‌پیی من بوو.

دهنگی مارتا، له نیوان دهنگی شه‌پۆله‌کان، وه‌کوو چلچرایه‌ک به سه‌دان پارچه بلووره‌وه به ئاهه‌نگیک سه‌ما بکه‌ن، پزایه ئه‌و ناوه و به‌و جوهری که سات به سات په‌ره‌ی ئه‌سه‌ند، بالی به سهر زه‌ریا و مه‌لانی زه‌ریادا ئه‌کیشا...

سه‌ید به بیستنی دهنگی مارتا، سه‌ری نا به پشتی کورسیه‌که‌وه و چووه جیهانیکه‌وه به راستی هه‌زم ئه‌کرد بزانه چی لێیه. ئه‌حمه‌د و نیرگز به وردی و سه‌رنجه‌وه گوئیان له‌و موزیک و هه‌لبه‌سته گرتبوو که بۆیان نه‌ناسراو و بیگانه بوو. کاتیکه دهنگی مارتا کوژایه‌وه و شه‌پۆله‌کان و ماسیگره دیسانه‌وه گه‌رانه‌وه بۆ هه‌یوان، ئه‌حمه‌د یه‌که‌م که‌س بوو که‌وته قسه:

— ئه‌ی له‌و دهنگه! سه‌ره‌پای ئه‌وه‌ی ته‌نها وشه‌یه‌کیشم لا پوون نه‌بوو، ئه‌توت به زمانی من ئه‌خوینیت و تیکرای هه‌ستی خوی ئه‌دا به من.

پاشان پووی کرده من و وتی:

— ئه‌وه کییه لووبا؟

سه‌ید سه‌ری له سهر کورسیه‌که هه‌لینا، بزیه‌کی هه‌قناسانه‌ی بۆ من کرد و له‌بری من وه‌لامی دایه‌وه:

— مارتا... دایکی لووبا.

نیرگز به هه‌لچوونیکه‌وه ره‌نگی گله‌یی پپوه دیار بوو وتی:

— لووبا! بۆچی هه‌رگیز ئه‌م کاسیته‌ت بۆ ئیمه لی نه‌دابوو؟

من نه‌موت ئه‌مین هه‌زی نه‌ئه‌کرد هیچ شتیکی رابوردوو له‌گه‌ل

خۆم بهیلم؛ ته نانهت دهنگی دایکم. وتم:
 — ئازاری ئەدام، عه‌مگینی ئەکردم. به لّام ئەمزانی ئەمشه‌و غه‌مگین
 نابم.

ئەحمەد وتی:

— گۆرانی تریشت لئی هه‌یه؟

— نه‌ء. ئەمه‌شم له‌ سه‌ر ئەو ته‌نها قه‌وانه‌ پرکرده‌وه که سه‌عید له‌
 له‌نده‌ن بۆی ده‌ست خستم.

سه‌عید به‌ گه‌رموگۆپی باسی مارتای کرد. له‌و باب‌ه‌ته‌ شتانه‌ی له‌
 منی بیستبوو یان له‌ پشت قه‌وانه‌که‌ خویندبوویه‌وه و من واقم و پرمابوو
 چۆن ئەو هه‌مووه‌ی له‌بیر ماوه‌. ئەحمەد وتی:

— کاتی‌که‌ له‌ چیکه‌وه‌ ئەهاتی دایکت زیندوو بوو؟

دیسانه‌وه‌ سه‌عید له‌ بری من وه‌لامی دایه‌وه‌.

— نه‌ء، چه‌ندین سال‌ پێش ئەوه‌ مردبوو.

ئینجا زیره‌کانه‌ باسه‌که‌ی گۆری و وتی:

— ئەم گۆرانیه‌ی خه‌لاتی «مه‌لی ئەوینی زی‌پین» واته‌ گرنگترین

خه‌لاتی هونه‌ری چیکی بردۆته‌وه‌. سێ سالان به‌ دوا‌ی یه‌ک‌دا
 گۆرانیه‌کانی ئەو خه‌لاته‌یان وه‌رگرت. به‌ داخه‌وه‌ نه‌متوانی ئەو دوانه‌که‌ی
 تریان ده‌ست بخه‌م.

نیرگز کاسیته‌که‌ی گێپرایه‌وه‌ سه‌ره‌تا و وتی:

— من ئەمه‌وی جاریکی تریش گوپی لئ پابگرم.

مارتا دیسانه‌وه‌ خویندی:

من بۆنی فرین

له‌ باله‌کانی ئەو بالنده‌وه‌ هه‌لنه‌مژم

که‌ له‌ قه‌فس دایه‌؛

ئای... ئەو بالنده‌ی

به‌ سه‌ر سه‌رما

به ئاسمانی شیندا رانه بووری
 تۆ به فرین
 راهاتوویت و فه راموش...
 له گه ل مندا
 بهس بۆ ساتیک
 تا ئه م قه فه سه وه ره...
 بهس بۆ ساتیک
 بهس بۆ ساتیک

به قژی په لکه کراوه وه که پروبانه سپیه که ی تا سه ر شانم هاتبووم به و کراسه زهرده ی که تۆرپیکی سپی درابوو به سه ر داوینه که ی دا، له یه که م ریزدا له لای باوکمه وه دانیشتبووم و به ته قینه وه ی چه پله ریزان ئه له رزام. هۆله که ئه له رزا و ئارام ئه بوو. هه ر هه موو هاواریان ئه کرد: «مارتا... مارتا...» و مارتا له کراسه گولرهنگه که ی دا له سه ر شانۆ وه ستابوو و چاوه زهرده کانی ئه بریسکایه وه. دهسته کانی بهرز کردبوویه وه و، به دفره وه نیگای به ناو خه لکه که دا ئه گێرا و به ده میان وه پێ ئه که نی. چه زم ئه کرد سه یری من بکات، به ته نها من، به ته نها من؛ به لام نیگای ئه وه هه ر ئه وه نده له سه ر من ئه گرسایه وه که له سه ر تیکرای ئه وه جه ماوه ره ی بۆ ئه وه له سابوونه سه ر پێ. سه رله به یانی ئه وه رۆژه بوو که بردیان... چه ند مانگ پاشتر کاتیکه گه پرایه وه، نه بریسکه له چاویا بوو و نه بزه یه ک له سه ر لیوی. له وه به ولا مۆله تی پێ نه درا گۆرانی بلێ. سه ری کرد به هه ر شوینیک دا کاری تریشیان پێ نه دا. بۆچی نا، له کارگه یه کی له یستۆک کاریکی دۆزیه وه. له شی بووکی دروست ئه کرد — بووکی بیسه ر؛ سه ری بووکه کانیا ن له شوینیکی تر دروست ئه کرد. نه یوانی زیاتر له هه ژده مانگ ده وام بکات؛ پێی که وته شیخانه. پاشانیش بۆ هه میشه له ماله وه که وت و هه رگیز به وه ی نه زانی که «جری چرپی» موزیکناسی به ناوبانگ وتبووی:

«دہنگی وھکوو چلچرایہ کی کریستال سہما ئەکات.» و ھەرگیز نہ یزانی لہ تہ واوی ئەو سالانہی کہ ئەو بووکی بیسہری دروست ئەکرد یان لہ ژوورہ بچووکہە کی دا پوو بہ مہیدانی «قەنسیس لاس» کہ وتبوو و بہ ترسەوہ سہیری پەیکەرە کہی ستالینی کردبوو کہ بہ لووت بەرزییەوہ لہ سەر بہرزاییەکانی «لەخنا» وەستابوو؛ خەلک گۆرانیەکانی ئەویان بہ دزییەوہ زەمزەمە ئەکرد و ناویان لہ سینگی خۆیان دا بہ زیندویتی راکرتبوو.

سەعید قۆلمی گووشا و لہ کاتیکا پامی ئەوہشان د وتی:

– مەچۆ بۆ شوینیک ئیمە ی لئ نہ بین!

سەیرم کرد. ھاتبوو و لہ سەر دەسکی کورسیە کہی من دانیشتبوو.

سەرم نا بہ لاکە لہ کہیەوہ و وتم:

– من زۆر باشم. نیگەران مە بہ.

نیرگز رابوو، دەستی ئەحمەدی گرت و، لہ کاتیکا ئەوی ئەبرد بۆ

لای پلیکانەکان وتی:

– ئیمە ئەچین تۆزی پیاسە بکەین.

من و سەعید نەجوولاین. نیرگز و ئەحمەد لہ پلیکانەکان چوونە خوارەوہ، بەرەو زەریا. کەنار، بە قەراخ دارەکان دا ھەتا چا و ھەتر بکا کشابوو و لہ ژیر تیشکی مانگدا لہ جادەییەکی ئاوریشمین ئەچوو کہ چەند پەیکەریکی رازاوی لہ سووچ و قەراخی خۆی دا شار دبیتهوہ. سینیەرەکانی نیرگز و ئەحمەد، دلخۆش و بیرنازاد و بہ یاریکردن بہ دوایان دا ھەلئەھاتن و گەرەتر ئەبوون. سەعید ھەلسا؛ راست لہو کاتەدا کہ گۆنام خەریک بوو گەرمای لہشی تاقی ئەکردەوہ. لہ لامەوہ دانیشت، لہو جیگەیی پیشتەر نیرگزی لئ دانیشتبوو. وتم:

– بۆچی لیرە ھەلسای؟

سەعید چاوەکانی، کہ حەزیکێ ئاگراوی گری تیبەردابوون، برییە

من و وتی:

– پیم وابوو بەو جۆرہ پیتخۆشترە.

هه‌لسام و له کاتیکا به‌ره و دیوه‌خان ئه‌چووم وتم:

– بچینه ژووره‌وه... لیڤه سه‌رمامه.

له دیوه‌خان تیپه‌پیم و، به‌بی ئه‌وهی ئاوڤ بده‌مه‌وه چووم بۆ ژووره‌که‌ی خۆم. ساتیک پاشتر سه‌عید له به‌ر ده‌رگای ئاوه‌له‌ی ژووره‌که‌م‌دا وه‌ستابوو. به‌ ته‌ویلی بلیند و لووتی کشاوییه‌وه له‌و سه‌ربازه پارسییه ئه‌چوو که فه‌رمانی ئازادی جووله‌که‌کانی پی بوو. وه‌کوو کاتی بالقبوون، به‌ سواری ئه‌سپیکی ره‌وه‌ند و تیژپه‌پ، به‌ نیوان ته‌ته‌ره‌کان و کۆلاره په‌نگاوه‌نگه‌کان‌دا تیپه‌پیم و به‌ره‌و سه‌رچاوه‌کانی ئه‌و ئاوه‌گه‌رمانه‌ی تینویتی و تیرووی پیکه‌وه ئه‌که‌ن به‌ دیاری، غارم‌دا. سه‌عید هاته‌ ژووره‌وه و تیگ ئالاین. که‌وته‌مه‌ ناو کانیه‌ک و بانگم لیگرد و، ئه‌و هات و هات و هات و ته‌مای^(۴۲) برانه‌وه‌ی نه‌بوو...

۴۲ – ته‌ما: desire, will nn مه‌به‌ست، ویست، هیوا، چاوه‌روانی. [۴] الرغبة، الإرادة [N] ønske, vilje [۵] تصمیم. [۶] به‌ته‌ما: چاوه‌روان. [۷] ته‌مایه‌ر: چاوه‌روان.

بۆنه ئاینه‌کانی مالی حاجی دیبووم زۆر هه‌لبه‌ستی ڤووت و ئاشکرای جنسی، به یارمه‌تی لیکدانه‌وه‌ی عارفانه، پسوله‌ی ئه‌وه‌ی پئی ئه‌دری وه‌کوو له‌بارترین نزاکردن چاوی لی بکری. گه‌نجتره‌کان، که بیباکترن، ته‌نھا به نه‌ینی و له‌گه‌ل دۆستانی زۆر نزیکیان باسی ئه‌وین و خۆشه‌ویستی ئه‌که‌ن؛ به‌لام ته‌نانه‌ت ئه‌وانیش نایانه‌وی که‌س بزانی له‌گه‌ل دلداره‌که‌یان په‌یوه‌ندی جنسیان هه‌یه. پیاو، هه‌لبه‌ت باکیان له‌وه نییه‌ وای دهربخه‌ن له‌گه‌ل ژن یان ژنانیک خه‌وتوون. په‌نگه‌ زۆر جار خۆشی پیوه‌ گیف بکه‌نه‌وه، به‌لام ئه‌و خۆده‌رخسته‌ن تا ئه‌و کاته‌یه که شه‌یدای ژنیک نه‌بوویتن یان ژنیان نه‌هیناییت. یه‌که‌م قوناخ‌ی پیروزی ئه‌وین و هاوسه‌ریتی، پاریز و نه‌ینکارییه. سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ی هه‌موان ئه‌زانن له‌م نیوانه‌دا ئه‌وینیک هه‌یه و، په‌یوه‌ندییه‌کی جنسی، به‌لام ئه‌وینداران نابی خۆیان بوینن. من ئه‌مینی نیرگزیش، له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی ژنیک ئازاده‌یه و زۆر به‌ ئاسانی نه‌ریته‌کان پیشیل ئه‌کات. به‌لام ئه‌وین و په‌یوه‌ندی خۆی له‌ بنه‌ماله‌که‌ی ئه‌شاریته‌وه؛ ئه‌گه‌رچی زۆر و که‌م درکیان به‌و نیوانه‌ی ئه‌و و ئه‌حمه‌د کردووه. ئه‌و ته‌نھا له‌ به‌رامبه‌ر من و سه‌عیددا که‌ تایبه‌تی ترین قسه‌کانمان پیکه‌وه ئه‌کرد و هه‌ر دوو‌کمان ئه‌مانزانی له‌گه‌ل ئه‌حمه‌د په‌یوه‌ندی جنسی هه‌یه، له‌ ئه‌حمه‌د نزیک ئه‌بوویه‌وه. له‌و بیست و چوار کاتژمیره‌ش‌دا که‌ گه‌یشتبوینه ئه‌وی، ئه‌وان پیکه‌وه دابوون، پیاسه‌یان کردبوو، نیگا و گوته‌ی ئه‌ویندارانه له‌ نیوانیان‌دا ئالوگۆڤ کرابو، به‌لام من نه‌مدیبوو پیکه‌وه بچنه ژووریک.

کاتیکه‌ چوومه دیواخان، نیرگز له‌وی دانیشتبوو و په‌رتووک‌ی ئه‌خوینده‌وه. به‌ بینینی من په‌رتووک‌ی پیوه‌ دا و، له‌وه‌ی شه‌وی پیشتر ئیمه‌ی به‌جی هیشتبوو داوای لی‌بوردنی کرد و وتی پیی وانه‌بووه ئه‌وه‌نده زوو بچمه سه‌رجی. له‌ قسه‌کانیه‌وه بۆم دهرکه‌وت، شه‌وی رابوردوو، کاتیک گه‌رابوونه‌وه، سه‌عیدیان له‌ هه‌یوان بینبوو و ئه‌و پیی وتبوون من تازه چووم بخه‌وم.

سه عید و ئەحمەد گەرابوونەوہ بو تاران. نیرگزی وتی کاتی پویشتن
ئەوانی بینوہ:

— بەیانی زور زوو پویشتن بو ئەوہی فریای کارەکانیان بکەون.
ئینجا نامەییەکی دا بە من و وتی:
— سه عید وتی: ئەمە بەدەم بە تو.

پاکەتەکەم هەلچری، یاداشتییکی کورت بوو بە زمانی ئینگیزی:
«تو بوویت، تو هەیت، تو ئەبیئت. سەیزوشەو ئەتیینم. سەعید.»
وہ کوو کچۆلەییەکی خۆشەویستەکی باسی ئەوینی بو بکات، خویتم
بزووت و گەرم داگەپا. ئەزمانی پوخسارم سوور هەلگەپاوە. نامەکەم
خستەوہ ناو پاکەتەکە و وتم:
— سەیزوشەو دیتەوہ.

نیرگزی بزەییەکی کرد و بە پارێزەوہ وتی:
— ناتوانی تا پینجشەممە چاوەرپی بکات. ئەوین ئارام و ئوقرە
نازانی.

ئینجا لە ترسی ئەوہی نەکا منی شەمزانەبی، چاوی لیۆەرگرتەم و
رابوو و وتی:
— من ئەچم بەرچایی بەینم.

هەر ئەو پوژە بو نیرگزم گێراییەوہ شەوی پینشوو لەگەل سەعید
نووستووم؛ کاتیگە هەر دووکمان شانمان دادابووہ سەر سەرین و
من خەریک بووم سەیری گولە ئاوریشمەکانی دەوری وینەکی حاجی
محەمەد خانم ئەکرد. نیرگزی بە خۆشی و تامەزرۆییەوہ قسەکانمی
بیست و وتی:

— ئای... خواہی گیان، کەواتە تۆیش سەعیدت خۆش ئەوی؟
سەرم وەکوو ئەری پراوەشانەم و زانیم کە ئەویش تەنانەت ناتوانی
بیر لەوہ بکاتەوہ ژن و پیاو ئەتوانن پیکەوہ بخەون و ئەوینداری
یەکیدیش نەبن. یان پەنگیشە زۆربەیی خەلکی ئەو ولاتە پینان وابوو پیاو

ئازاده ئه و کاره بکات به لّام ژن، به بیّ خویشویستن و ئه وین ناتوانی، ته نانهت بیر له چیژ وهرگرتن بکاته وه. پیم نهوت شهوی پيشوو، کاتیکه چووم له گه لّ سه عید بنووم، پیم وانه بوو تا ئه و رادهیه خویشم ئه وئ؛ من ئه مویست له گه لّی بنووم، له بهر ئه وهی له و کاته دا ئه ووم ویستبوو؛ ئه چووم له گه لّی جووت بيم، چونکه ئه مویست منیش مافی هه لّبژاردنم تاقی کردیته وه و له م هه لّبژاردنه دا به دفره یه کی نه ناسراو گه یشتبووم. کاتیکه پاش دوو حه فته بیئاگایی و مه له کردن له زه ریای حه ز و هه لّچوونیکی ته ماراوی^(۴۳) گه رومه وه بو تاران، هه ستم کرد ساخم و پرپ له وزه و توانا. هه ستم ئه کرد ژیانیکی دووباره م پئ به خشراوه و بیر و هوشی ئالۆسکاووم ریکویپک بووه و چه قی به ستووه.

له و دوو حه فته یه دا نیرگز له لایه که وه و سه عید له لایه که وه، منیان له و ژیانه مات و مردووهی په له قازهم تیا ئه کرد، په لکیش کردبوو بو جیهانیکی پرووناک و پر له هیوا. ئه مدی توانای ئه وه م هه یه ژیانیکی نوئ ده سپینبکه م که له غاو و باشاره که ی به ده ست خوومه وه بی.

له و ماوه یه دا رۆژه کان به پیاسه کردن و تووویژ له گه لّ نیرگز تیپه رپیوو. له وئ هه موو رۆژیک زیاتر و باشتر ئه ووم ناسیبوو و له گه لّ جیهانی ئه ودا، که سه ره پای به ره سه تی و ناسکبوونی له ئاگریکی بلّیسه سه ندوو ئه چوو، ئاشنا ببووم. ئه مبینی سه ره پای ئه وه ی پینچ شه ش سالّ له من بچوو کتره، به لّام تیژیینی و تیگه یشتنی له هه موو شتیکی دا، زیاتر و فراوانتر له منه. خوژگه م پئ ئه خواست و لینه وه فیر ئه بووم؛ به بیّ ئه وه ی لیم پروون بیّت ئه م ئه زموون و فیربووانه بتوانیّت بمگه یه نیته ئه و شوینه ی ئه و پیی گه یشتبوو.

به شه و، پاش ئه وه ی له و تووویژیکی ته له فونی و دووردریژ له گه لّ عیسمه ت خانم و بارام و به ده گمه ن به ردیا، ئه بوومه وه، سه عید ئه گه یشت. ئه و له پاش سئ کاتژمیر لیخوپین له ریگای پیچ و پلووچی کوستانیه وه، خوئ ئه گه یانده ئه وئ بو ئه وه ی من جوانترین و خوشتترین

۴۳ - ته مار: thought تارمایی به رجاو، ره شایی به رجاو [۴] خیال [N] trodde [۵] خیالات .

ساته کانی ژيانم له باوه شيدا و له که نار ته ماراويترين و گه وره ترين زريوارى جيهان دا تاقي بکه مه وه. ئه وه ندهى سه عيد دهر ئه کهوت، نيرگزر ون ئه بوو. ئه گهر ئه حمه ديش هاتبا له گه لى ئه پرؤيشت و، ئه گهر له گه ل نه بوا، به بيانوويهک به جيى ئه هيشتين.

له گه ل سه عيد ريکه وتبووين، چاوپيکوتنى تايبه تيمان له تاران و به نهينى دريژه پى بدهين و بو ماويهک، تا ئه و کاتهى ژانى مردنى ئه مين بو باوک و دايک و که سوکارى کون ئه بيت نه هيلين که س په ي به په يوه ندى نيوانمان ببات. ههر دووکمان باش ئه مانزانى له وى هيچکس به باشى نازانى ژنيکه تازه شووه کهى مردووه، له گه ل پياويكى تر نيوان داخات؛ به تايبه تى ئه گهر ئه و شووه شه هيديش بووى.

سه ره راى ئه وه ش هيچکامان بيرمان له وه نه ئه کرده وه له تاران رووداوى وا چاوه ريمان ئه کات، ريگه ي ئه وه مان پى نادا ته نانه ت بو کورته کاتيش به کدى ببينين.

بەيانی پۆڭزى گەرانەوھەم بۆ تاران، چووم بۆ مالى حاجى بۆ ئەوھى بەرديا و بارام بېمەوھە بۆ مالى خۆمان. بەرديا سەرەپاي ئەوھى كە ئەيزانى ئەچم بە دواى دا، بەلام لەوئى نەبوو. بارامم بر دەوھە و داوام لە عيسمەت خانم كورد بە بەرديا بلىت بە زووترين كات بگەرپتەوھە بۆ مالهوھە. عيسمەت خانم لە كاتىكا كۆلىك قسەى نەگوتراو لە چاوەكانيا بوو و بە پاريزەوھە سەيرى حاجى و نيرگزی ئەكرد، بە ملکہ چى سەرى رپاوشاند.

رۆڭزى دوايى نيرگز هات بۆ لام و وتى بەرديا ئەيەوئى بۆ ھەميشە لە مالى حاجى بىننيتەوھە و چەندە حاجى و حاجى ژن داواى لى ئەكەن كۆل نادات. نيرگز وتى: «بەرديا ئەلئى تۆ عارەق ئەخۆيتەوھە و نوپژ ناخوينى و ئەو ناتوانئى لە مالى تۆ بژى!» نيرگز پەرۆش و نىگەران بوو. ئەيووت:

«بەرديا بەرامبەر بە منيش رووى خۆش نيبە. سەبارەت بە بابە گيان و دايكىشم ئەزانم تەنھا ريزيان لى ئەگرئى. بەلام پيم وايە تەنھا كەسانىكە بە قسەيان بكات مامۆستا و بەرپۆھەبەرە و بەس.»

ئەو پۆڭزە داوام لە سەعيد و سورەييا كورد بىن. بۆ ئەوھى بەلكوو بە يارمەتى ئەوان رېنگە چارەيەك بۆ ئەم گرفتاريبە بدۆزمەوھە. سورەييا لە من زياتر نىگەرانى دۆخى بەرديا بوو. ئەيووت:

له م پوژانه دا گه لیک منالم بینوه زور به توندی پاکیشراون به لای ئاین دا و له به رامبر دایک و باوکه کانیا ن دا وه ستاون و تهنه به رهنجامی هه لوئستی توندوتیژی باوک و دایک ئه وه بووه که مناله کان ماله وه یان به جی هیشتووه و پویشتون.

ئهو پیی وابوو، باری به ردیا له وانهش ناسکتره. چونکه به ردیا باوکی له دهست داوه، باوکی که دژی ئاینی کوشتوویانه و شوپشگی پانی ئیسلامی به ناوی شهید ریژی لی ئه گرن.

سوره ییا به به ردهوامی جهختی له سهر ئه وه ئه کرد نابی له به ردیا تووره بیم و ناچاری بکه م کاریک بکات که پیی خویش نییه. ئه یوت: — ئه گهر گوشار بخته سه ری، رهنگه له مالی حاجیش بروات. باشترین شیوهی هه ل سوکه وت له گه لی میهره بانی کردنه. ئه وه ئه بی له وه تیگات که تو ئه ویندارانه خوشت ئه وی.

ههروه ها پیی باش بوو به زمانی خویش و داوای دایکانه بیهنمه وه بو ماله وه و به بی ئه وهی راسته و خو دژایه تی بکه م، هه ول بدهم ریگه که ی بگورم. سوره ییا ئه یوت:

— نابی ئه وه له بیر بکه ی له مکاته دا به ردیا له هه موو شت زیاتر پیوستی به ئه وین و خویشه ویستی هه یه.

به لام نیرگزی پیی وابوو، تهنانه ت ئه گهر بچم بو لایشی و خویشم بخرم به سهر پیی دا ئه و ناگه پیتته وه بو ماله وه و به ردهوام ئه یوت:

— به ردیا تهنه گوی له به ریوه بهر و ماموستا که ی ئه گری، من، که له بیر کردنه وهی رووبه روو بوونه وه له گه ل به ریوه بهری فیرگه ی به ردیا، هه ستم به بیداری ئه کرد و به بیرکه وتنه وهی پوخساری که چ و چاوه شووشه ره شه ته مگرتووه که ی دلم تیگه ل ئه هات وتم: — من توانای ئه وه م نییه بچم بو لای به ریوه بهر. ماموستا که شی ناناسم و دلنایم یه کیکه خراپتر له به ریوه بهر.

سه عید، که به درژیایی ئه و ماوه یه بیده نگ بوو، هاته گو و وتی: — من پیم وایه ئه گهر بشتوانی قسه یان له گه ل بکه ییت هیچ ئه نجامیکی

نابى.. باشتريڻ ريڱه ئه وهيه حاجياغه په يوه نديان پيوه بگرى. ئه وان ناتوان وه لامى نابه جى به حاجى بده نه وه.

سوره ييا و نيرگزيش پيشنيازه كى سه عيديان به دل بوو و، من هه مان پوژ چووم بو لاي حاجى و بو گه رانه وهى به رديا په نام بو برد.

پاش نيوه پوږيه كى باراناوى بوو. پوژنامه فروشه كان هاوارى گرتنى ده كه س له ناوديرانى سهره ووك كو ماريان بلاو ته كرده وه. سهرديپه درشته كانى پوژنامه كان هه والى بلاو بوونه وهى راگه ياندينكيان باس ته كرد كه خويندكارانى خه تى ئمام تى دا چهند كه س له ناوديره كانيان به هاوكارى ئه مريكا ناوبردبوو. حاجى، به چوونه ژوره وهى من پوژنامه يه كى به دهسته وه بوو، هه ليدايه لايه كه وه و وتى:

– ئيسته ئيتر بيانه وه ئى هه ر كه س ليخه ن، ناوى له ناو به لگه نامه كانى بالويزخانه ي ئه مريكا وه پرايه كيشنه دهره وه. كه س نازانى ئه م به لگه نامه چهنده ن و كه ي ته واو ئه بن.

ئو له پاش پووداوى داگير كردنى بالويزخانه ي ئه مريكا كار كه نارى سهره ووك وه زيرى ده ولته تى كاتى، كه جيى بپوا و متمانه ي ئه و بوو، به رده وام نيگه رانى خوئى به رامبه ر به هه لومه رج و ئاينده ي ولات دهره بپرى. حاجى هه موو ده سه لات و كارگه ريئى خوئى بو سهر كه وتنى «به نى سهر» له هه لباژردنى سهره ووك كو ماريى دا خسته گه پ و ئه وى به ته نها شانس ئه زانى بو كو تايبه ينان به و ئاژاوه و نائاراميه ي كه پوژ له دواى پوژ زياتر په رهيان ئه سهند.

ئو پوژده ش حاجى ماوه يه ك باسى دين و ئاينى به نى سهر و ليها تووى و پسيوږى راميارى ئه وى كرد و له كو تايبى دا وتى:

– ئه گه ر له برى به نى سهر هه ر كه سيكى تر بيته سهركار، هه ر پوژه و له سووچيكي ئه م ولاته خوئين و خوينپوژى ئه بيت. ئه و ته نها كه سيكه ئه توانى ريڱه ي په ره سه ندى كومونيسيته كان بگرى و نه هيلى منالى ساويلكه و فريوخواردوى خه لكى، به ريڱايه كدا بپوون كه باش

ئەزانم ئەنجامەكەى تیاچوونە.

من، كە لە نیرگژەووە فیز ببووم گۆی لە قسەكانی حاجی بگرم و بچووكتیرین پرایەك دەرنەبڕم، بە تەواو بوونی ئەم قسەیه دەسبەجی كیشەى بەردیام هیئایە گۆرئ. حاجیش لە هەلسوكەوتی بەردیا دلكاو نەبوو و لەو گۆرپانەى لەو ماوە كورته بە سەرى هاتبوو، سەرى سوور مابو. لە كاتیكا بە مخابنەووە سەرى پائەووەشانە وتی:

— ئەزانم چی پرووی داوە، هەرچی منالە پروودار بوووە و ناوی ئەم یاخیبوونەیان ناوە دین و ئاین.

حاجی، سەرەتا لەوێ كە ئەیبینی بەردیا نوێژ ئەخوینئ و حەزی لەوێهە سەر لە ئیسلام دەربهینئ، شادمان ببوو. پێی وابوو ئاین ئەتوانئ یارمەتی هەر كەسێك بەت بو ئەوێ ئازارەكانی فەرامۆش بكات. تەنانەت ئاماژە بە نەخۆشیەكەى من، كە پێی وابوو بە هۆی مردنی ئەمینهوێه، وتبووی: «ئەزانى لووبا گیان... تۆ وەكوو كچی منى، نامەوئ ئامۆژگاریت بكەم، بەلام ئەمەوئ بلیم ئەگەر لە پاش ئەمین دلئ بەدایە بە خوا و خۆت بەو بسپاردایەت كەمتر زەبەرت بەرئەكەوت. مروّف لەم جیهانەدا وەكوو كەشتیەكى بچووكة لە دلئ زەریایەكى هەژاودا. كار بە دەست كەشتیەوانەوێهە و بەس. ئەبئ دل بەدەین بەو و كارەكان بەو بسپیرین.»

سەرەپای ئەو هەموو، كاتیكە دیبووی بەردیا دلئ نەداوە بە خوا تا ئارام بگري، بەلكوو دلئ پئ سپاردوووە چەنكە پێی وایە ئەو توانای بە سەر هەموو شتیكا دا هەیه، نینگەران ببوو: «خوا هەلبەت قادرە، جەباریشە. بەلام ئەمانە تەنها دوو نازنان لە هەزاران نازناوی خوا. بەلام بەردیا، وەكوو زۆر بەی گەنجەكانی ئەم پوژگارە بەس خۆی لكاندوووە بەو دوو نازناووە.»

ئەو پوژرە حاجی ماوێهەك باسی دژوینئ و كەلەگاییكردنی بەردیای كرد لەگەل خەلكی تر و وتی بەردیا و گەنجانی وەكوو ئەو گەوهەرى دینی ئیسلام لە شەپكردن دژى دوژمنانی ئیسلام دا ئەبینن، نەك لە

چاڪه كردن و نزا و گازهي خوادا.

له كۆتايي دا و له بهرامبەر ئه وهی كه من تكام ليكرد له گه ل
به پړيوه بهری فيرگه قسه بكات و له ريگهي ئه وانه وه بهرديا بگي پړيته وه
بۆ ماله وه، به ميهره بانيه وه وتی:

— من دژي بۆچوونه كهی تو نيم. هه رچی تو بلي من وائه كه م.
به لكوو خوا يارمه تيمان بدات و ميهری دايك ئارامی پي ببه خشی.

حاجی به يانی هه مان پوژ چوو بۆ لای وهزیری پهروه ره و له
ريگهي ئه وه وه به به پړيوه بهر و مامۆستای بهرديا فه رمان درابوو كه
بهرديا ناچار بكن بگه پړيته وه بۆ ماله وه. به بهرديا يان وتبوو: «ئه وه
ئهرکی تۆيه له نه بوونی باوكت دا ئاگات له دايكت و براكهت ييت و
پهنگه شتی تریشيان پي وتبوو؛ ئه و شتانهی له ئيران و به تاييهت له ناو
موسلمانه نه ريتييه كاندا له سه ر پله و پايه ی دايك ئه وتري.

کۆتایی دیسامبر، پاش چند پوژ نیگه رانی و چاوه پروانی، به ردیا به که لویه له کانیه وه، که ورده ورده بردبوی بۆ مالی حاجی، گه پراهه وه. کاتیکه گه پراهه وه نیگای پهنگی میهر و ئاشتی هه بوو. له بهر دهرگا پاش چندین مانگ له ئامیزم گرت. ههستم کرد ئیسکبه ندی گه وره تر و تۆکمه تر و بالایی له من بهرتر بووه. سه ری، که ئه توت به سه ر ملیه وه قورسای ئه کات، وه کوو میلانی باوکی تۆژی لار پراگرتبوو و بزیه کی ته وساوی به سه ر لیویه وه بوو.

ویستم جانتاکه ی لیوه ربگرم، نه یه پشست و چوو بۆ ژووره که ی. سه ری هه روا خوار بوو و قژه خاو و خورماییه که ی، وه کوو قژی سه ر یاز کورت کرابوو یه وه، له بهر تیریژی زیڕینی ئیواره دا، که له په نجه ره که وه ئه هاته ژووره وه و ئه و ناوه ی په نگین ئه کرد، پرونتر خو یای ئه کرد.

له کاتیکا له ژووره که ی خه ریک بوو جله کانی له جانتاکه دهر ئه هینا و به پیکوپیکه که که وه کوو ئه مین وابوو، له دۆلابه که دا هه لی ئه واسی، به بی سه ره تا و به ئینگلیزی (هه میسه هینساتر^(۴۴)) بووم به ئینگلیزی له گه ل ئه و قسه بکه م.) وتم:

— من له م ماوه یه دا زۆر په نجم کیشاوه. تازه خه ریکه دیمه وه به

۴۴ - هینسا: snug ئاوه ئنا: ئاسووده و پاریزراو له کهش و ههوا و کۆمه لگه، ئاسووده، تهناهیی
 ۴ دافی [N] tettsittende [A] راحت .

خوما و ئه بینم سه بارهت به تو و بارام کۆتاییم کردوو. ههز ئه کهم له مه و دوا وهکوو جارن بین و زۆربهی کاتمان به یه کهوه بین. بهردیا له کاتی که کراسه کهی به جلگه که دا هه لئه واسی، به فارسی وتی:

— من ههز ناکه م تو عارهق بخۆیته وه.

— ئه زانم به قوربان. به لام من دۆخیکی زۆر ناله بارم هه بوو. مه رگی باوکت زه بریکی گه وره ی دا له من. تو که خۆت ئه زانیت ئیمه... نه متوانیبوو درۆ بکه م و بلیم «یه کدیمان خۆش ئه ویست.» بهردیا ئاوپری لیدامه وه. به چاوه مه رپیه کانی که هه ستم کرد زیاتر له هه میشه له چاوه کانی خۆم ئه چن؛ سه یریکی کردم. بزه یه کی کرد و وتی:

— ئه زانی بریار وایه بمانه بن بۆ خۆیه تگه ی خوزستان؟

— بۆ جه ژن یان هاوین؟

سالی رابوردووش له کاتی جه ژن دا هه فته یه ک چوو بوو بۆ خۆیه تگه ی پامسه ر، له قه راخ ی زه ریای مازهنده ران. بهردیا به شادمانیه کی منالانه، که ئه وی وهکوو رابوردوو هه کانی لیکردبوو، وتی:

— مانگ و نیویکی تر. بۆ سالرۆژی شوپرش.

— مه گه ر فیڕگه کان دائه خرین؟

— نه، فیڕگه داناخراین؛ له هه ر فیڕگه یه ک بیست که سیان هه لبژاردوو بۆ ئه وه ی خولی فیڕکاری پارتیزانی ببینن.

— فیڕکاری پارتیزانی؟

ئینجا ویستم دژایه تی خۆم ده ربهرم، به لام بیرم که وته وه سورهبیا وتبووی نابئ مشتومپی له گه ل بکه م. به نه رمی وتم:

— مه گه ر فیبریوه ری تاقیکاریتان نییه؟ پیت وانیه مانگیک دوورکه و تنه وه له فیڕگه ئه تخته دواوه؟

زۆر به لیبراوی وتی:

— نه، دوا ناکه وم. له وی وانه ش ئه خونین. جگه له وه ش ئه وه فه رمانی ئیمامه... خۆیندن چ گرنگیه کی هه یه!

ههولم دا قسه که بگورم و له کاتیکا ئه چووم بۆ لای ئه و جانتایه ی که هیشتا نه یکردبوویه وه، وتم:

– تو جله کانی ژیره وهت له ناو چه کمه جه که دابنی. من ئه وانی تر دائه مه زریتم.

ئه وسا جانتا که یم کرده وه و شته کانم دهرهینا. جانتایه ک که مانگ و نیویک پاشتر دیسانه وه بۆم داچنیه وه و له گه لای ره وانه م کرد بۆ خیه و ته گه، به بی ئه وه ی به قه د^(۴۵) ئه و کاته نیگه ران بم که به ردیا یه که مجار باسی ئوردووگا و فیرکاری پاریزیانی کردبوو.

له و یه ک مانگ و نیوه دا بۆم پروون ببویه وه دۆخی به ردیا به هیچ جوریک جیگه ی نیگه رانی نییه. سوره ییا و نیرگز له خووه منیان ترساندبوو. به خۆم ئه وت: «به ردیا خو زۆر سه یر نه گورپاوه. هه مان کوره شیرین و خوشه ویسته که ی خۆمه.»

ئه و گورپانه ی به سه ر ئه و هاتبوو من به گویره ی گه و ره بوون و گه له نداری^(۴۶) دامنا بوو. ئه و هه ندیچار توندوتیژ ئه بوو، هه ندیچار فه رمانی به بارام ئه دا و، هه ندیچار ئه یویست وای دهربخات که ئه و گه و ره ی ماله که یه نه ک من. له م جوره کاتانه دا هه ولم ئه دا له گه لای نه رم بم، یان ره فته ره کانی پشت گوئی بخرم. من پیم وابوو ئه و پپیوستی به ئه وین و ئاگاداری زیاتر هه یه. تیکرای ئه و یه ک مانگ و نیوه، به زوری له مال نه ئه چوومه دهره وه.

ده سه به جی پاش گه رانه وه م له باکوور، پشوویه کی شه ش مانگه م وه رگرتبوو، بۆ ئه وه ی بتوانم زیاتر به مناله کان رابگه م. ته نانه ت پوژانی پینجشه ممه خۆم به ردیا و بارام ئه برد بۆ مالی حاجی. به یانیانی پوژی هه یینی به ردیا ئه چوو بۆ مزگه وت و پاش نیوه پۆ له گه ل چهند که س له

۵ – به قه د: amount به رانه ره، له ته ندازه ی، به قه دهر. [۴] فی کمیة من [N] belop [۵] به اندازه.

۶ – گه له ن: adult [نۆوه لئاو] بیگه یشتوو، له شگرس، بله رمان؛ مرؤف، ئازه ل، یان پرووه کیک به پله ی گه شه کردوو ی خوی گه یشتی. [۶] گه له ندار: بالق. [ن]: گه له نمره ف، گه له ندار [G] مه یانه ی [G] بۆرینه کانی

دۆستانى تازهى كه من هيچكاميانم نه ئه ناسى، ئه گه پايه وه. ئه چوون
بۆ ژووره كهى ئه مين، كه ماوه يه ك بوو ناوى نرابوو ژوورى به رديا و
ته نانهت نائيشيان بۆ ئه پرا بۆ هه مان هۆده.

— به‌ردیا توی خوښ ئه‌وئ. راسته‌که‌ی من پیم وایه ئه‌و حه‌زی له هیچ پیاویک نییه که هه‌ست بکات له من نزیکه.

سه‌عید به توندی وتی:

— ئه‌و ئه‌بئ له‌وه تیبگات تۆ دایکی ئه‌وی، نه‌ هاوسه‌ری ئه‌و!

به‌ په‌به‌نی وتم:

— سه‌عید تکات لئ ئه‌که‌م تۆ ئیتر ئازارم مه‌ده. من هیچ پێگه‌یه‌که‌م نییه جگه‌ له‌وه‌ی ماوه‌یه‌که‌ له‌گه‌ل به‌ردیا به‌ نه‌رمی بجوولیمه‌وه. به‌ گوته‌ی سوره‌بیا، ئه‌و پێویستی به‌ خوښه‌ویستی هه‌یه و من هه‌ست ئه‌که‌م له‌و کاته‌وه کاتیکی زیاترم بۆ ته‌رخان کردووه، په‌وشت و په‌فتاری زۆر باشتتر بووه.

سه‌عید هه‌لسا و به‌ بیانوی چای هینان چوو بۆ چیشخانه. ئه‌مدی تووره‌یه و ئه‌یه‌وئ لیم دوورکه‌وێته‌وه بۆ ئه‌وه‌ی تووره‌بیه‌که‌ی دامرکێته‌وه و به‌ سه‌ر خو‌ی‌دا زال ببی. سه‌عید خوویه‌کی توند و هه‌ستیاری هه‌بوو. به‌ بچووکتین شتیک که پێچه‌وانه‌ی حه‌زی ئه‌و یان به‌ وته‌ی خو‌ی نالۆجیک بوایه‌ت، هه‌لئه‌چوو. به‌لام له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی که حه‌زی نه‌ئکرد په‌فتاری توندوتیژی هه‌بئ، یان ویستی خو‌ی به‌ سه‌ر که‌س‌دا بسه‌پینئ، هه‌میشه‌ هه‌ولئ ئه‌دا یان خو‌ی بشاریته‌وه یان خو‌ی به‌ شتیکه‌وه خه‌ریک بکات، تا بتوانئ به‌ سه‌ر خو‌ی‌دا زال ببیته‌وه و تووره‌بیه‌که‌ی دامرکێته‌وه. له‌و کاتانه‌دا به‌ زۆری هیچی نه‌ئوت. ئه‌توت ئه‌یه‌وئ به‌ بیده‌نگبونی خو‌ی، به‌رامبه‌ره‌که‌ی ته‌مئ بکات. خو‌ی ئه‌یوت ئه‌و بیده‌نگیه‌ بۆ ئه‌وه‌یه‌ که هه‌م بپێزییه‌کی به‌ که‌س نه‌کردبئ و، هه‌م خو‌یشی زیاتر زین نه‌بیت. به‌لام ئه‌و بیده‌نگیه‌ تالییه‌کی قورسی تیا‌بو و له‌ گوتن و تووره‌بوون زیاتر مرو‌قی ئازار ئه‌دا.

سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ش من له‌گه‌ل سه‌عید له‌ هه‌موو پیاویکی تر که ناسیبووم ئاسوده‌تر بووم. ئه‌و ترسه‌ رازاوییه‌ی به‌رامبه‌ر به‌ ئه‌مین و ته‌نانه‌ت میلانی‌ش هه‌مبوو له‌گه‌ل ئه‌ودا نه‌ئه‌هات بۆ لام. له‌گه‌ل ئه‌و ئه‌متوانی هه‌موو قسه‌یه‌که‌ بکه‌م به‌بئ ئه‌وه‌ی له‌ ئه‌نجامه‌که‌ی بترسم.

هزم به بوونی ئەکرد و ههستم نه ئەکرد ئەیهوئ خۆی به سهرمدا
 بسه پینئ. له گه‌ل ئەودا مافی بیرکردنه‌وه و کرداری سه‌ربه‌خۆم هه‌بوو
 و؛ ئەگه‌ر ئەو بیر و کرداره‌ی من له‌گه‌ل بۆچوونی ئەو ناکۆک بوایه‌ت
 یان ته‌نانه‌ت راسته‌وه‌خۆ دژی ئەویش بوایه‌ت، دیسانه‌وه له مافی منی
 که‌م نه‌ئەکرده‌وه.

ئەو پۆژه پاش نیوه‌پۆ، چه‌ند کاتژمێریک پیکه‌وه بووین، به‌لام هه‌ر
 له‌م دیداره‌دا بوو که‌هزی بیپرانه‌وه‌مان ببوو به‌رق و توورپه‌یه‌کی
 چاوه‌پواننه‌کراو و به‌مشتومپێکی تال، دیسانه‌وه‌ش له‌سه‌ر جۆری
 هه‌لسوکه‌وتی من له‌گه‌ل به‌ردیا، کۆتایی پیهاتبوو. هه‌رچه‌ند به‌یانی
 ئەو پۆژه هه‌ر دووکمان داوای لیبوردنمان لیک کردبوو، به‌لام ئەم
 لیبوردنه‌ش هه‌چی له‌و دلپیشه‌نه‌که‌م نه‌کردبوویه‌وه که‌به‌دیهااتبوو. پاش
 ئەو پۆژه بۆ ماوه‌یه‌کی درێژ نه‌متوانیبوو به‌ته‌نها له‌گه‌لی بم.

ئێسته که‌بیری لی ئەکه‌مه‌وه، بۆم ده‌رئه‌که‌ه‌وئ زۆر زیاتر له‌وه
 ئەمتوانی بیبینم و له‌گه‌لی ته‌نها بم، به‌بی ئەوه‌ی به‌ردیا پی بزانی. به‌لام
 ئەترسام ته‌نانه‌ت له‌نه‌بوونی به‌ردیادا کاریک ئەنجام بده‌م که‌ئەو پیی
 خۆش نییه‌.

له و یهک مانگ و نیوهی ژیانی نوئی له گهل بهردیادا، توانیبووم به یارمه تی پاریزه ره که ی حاجی، به سامان و دارایی ئه مین دا رابگه م و ئه و مهنه و میراته ی^(۴۷) پیمان گه یشتبوو، بیکه م به ناوی خووم و مناله کانمه وه. به پپی قانونی ئیران یهک له هه شتی دارایی گه پرۆکی پیاو به ژنه که ی ئه گات. له راستی دا ئه گهر ئه و خانووه ی که تیایدا ئه ژیاين، به ههر هه شت ئاپارتمان که یه وه و، ئه گهر ئه و پاره نه ختینه ی هه مانبوو به ناوی ههر دوو کمانه وه نه بوایه، له پاش مه رگی ئه مین من هیچم پی نه ئه گه یشت و ئه بووم به به رپرسی پاراستنی دارایی مناله کان تا ئه و کاته ی ئه گهن به ته مه نی قانونی. نه ئه متوانی هیچ بفرۆشم و نه رینگه م هه بوو بکریم. جگه له وه، ئه م مافی سه ره پهرشتی و چاودیریه ش ئه گهر حاجی بیویستایه ت ئه ی توانی لیمی وه ر بگریته وه. له و پرۆژانه دا بۆم ده رکه وتبوو به بوونی ئه و هه موو داراییه چه نده هه ستم به دلنیا یی ئه کرد و چه نده ئاینده ی خووم و مناله کانم به مسوگهر و سه قامگیر ئه زانی.

له و پرۆژانه دا به بیرمدا هاتیوو چه ند ده زگا له ئاپارتمان هکان بفرۆشم و به پاره که ی قیلایه ک له باکووری تاران بکریم، بۆ ئه وه ی مناله کان ئاسووده تر بن. به چه ند نووسینگه ی خانووبه ره م راگه یاندبوو

۴۷ - مه نه : heirloom **شاو** پشته ماگ، بۆماوه، مه رده لا، شتیك كه به هه شته به جیماوه **ف**

شارهوانی، دوی نیوه پۆ ئەچوو بۆ مایکی پەرت که کۆبوونه وه کانی گرووپ له وی به ریا ئەکرد و کاره کانی نووسین و چاپکردنیش هەر له وی ئەکرا. زۆربهی شهوان ئەهات بۆ مای ئەحمەد و، هه می شه ه پێش ئەو سه رێکی له من ئەدا. ماندوو بوون له پوخساری دا شه پۆلی ئەدا، به لām دەم به پیکه نین و به وره بوو. ئەوهندهی ئاهاته ژووره وه پروسه ریه کهی دانه گرت و قزی به په نجه کانی شانە ئەکرد و وه ک بلیی خۆی له به ندیک پزگار کردبۆ، هه ناسه یه کی قوولی هه لئه کیشا. زۆر بۆی نابه دل و دژوار بوو که ناچار کراوه پروسه ری بدا به سه ری دا. ئەیوت: « پروسه ری له سه ر کردن شتیکی گرنگ نییه، ناخوشیه کهی ئەوهیه ناچار کراوم ئەم کاره بکه م؛ ئەوه ئازارم ئەدات ناچار کراوم له به ر ئەوهی ژنم ئەبۆ نیشانه یه کی تایبه تیم پیوه بیت. ئەگه ر بیت و بلین ژنه کان ئەبۆ گولیک بدن له سه ریان دیسانه وه هەر ئەوهنده م پێ ناخۆش ئەبیت. ئەحمەد له و پۆژانه دا تابلۆ تازه کانی بۆ پیشانگه یه ک ئاماده ئەکرد، که بریار وابوو به مزوانه له زانکۆی هونه ره جوانه کان بکریته وه. نیرگز له دروستکردنی قاپه کان یارمه تی ئەدا. هەر تابلۆیه و ئەخرایه قاپیکه وه که ئەحمەد پێی وابوو له گه لی ئەگونجی. هه ندی شهوان منیش ئەچووم بۆ لایان؛ کاتیکه مناله کان ئەخه وتن یان بارام ئەخه وت و به ردیا له ژووره کهی خه ریکی پاهینان بوو. یه ک دوو جاریش به ردیا هاتبوو بۆ ئەوی. تۆزیک ئەما یه وه و پاشان ئەیوت وازم نییه و ئەگه راپه وه بۆ ماله وه.

من هه می شه هه زم له کاره کانی ئەحمەد بوو. به تایبه ت کاره تازه کانی که به گوته ی خۆی، په نگ و بیی شوپشگێرانه یان هه بوو. به دەم کارکردنه وه، ده رباره ی کاره کانی بۆ من و نیرگز ئەدوا. جوانترین کاری به رای من تابلۆیه ک بوو به ناوی «زریانی په ش». ده رباره ی ئەم تابلۆیه ئەیوت: «بۆ من ئەمه پروونترین وینه یه که له و شوپشه ی مه لاکان له خه لکیان دزی.»

کۆمه لیک داری په ش که لقه کانیان لیک ئالابوون و داره کان له

پۆستال ئه چوون كه عهزدهكهيان چال كرديت له قهراخ پۆستاله كانه وه، گولێ بچووکی سپی و زهرد و په مهي، له تهنیشت گنپه ره ی^(۴۸) سه وزوه داكه وتبوون و له گنپه ره كانه وه، دلۆپه يه ك خوین، وهكوو دلۆپيكي ئه سرين رژابوويه ده ره وه.

ئه حمه د زۆر به گه رموگورپی باسی ئه و ساته ی ئه كرد ئه م تابلۆيه له ميشكى دا نه خشاوه؛ ئه و پۆژه ی كه وي نه ی تيره بارانكردي كۆمه ليك له ئه ندامانی چريكي فيدایي گه لی له كوردستان دي بوو. هه روه ها باسی وي نه يه كي تريشی ئه كرد، ئه و ساته ی كه كوژراوه كان تلابوون و خه لخاللی — ئه و ئاخونده درنده يه ی به ناوبانگ بوو به وه ی حه زی له خوین پرشته — به عابا ره شه دريژه كه يه وه و له نيوان پاسداره كان دا و به سه ر سه ريانه وه وه ستابوو و سي به ره كانيان وه كوو هه وريكي ره ش په له ی دابوو به سه ر داره كان و ته رمه كان دا.

من پيم وابوو ئه و تابلۆيه له پيشانگه له هه موو تابلۆكاني تر زياتر سه رنج پائه كيشی و مشتومپی له سه ر ساز ئه بيت. به لام ئه و تابلۆيه هيچكات نه گه يشته پيشانگه!

۴۸ - گنپه ره: tongue ساو ملی پۆستال، ساقه تی پۆستال. [۴] ساق الحذاء [N] skobein [۵] ساق، ساق بوتین.

چەند پوژ بوو بەردیا چوو بوو بو خپووتگە. زۆر بە ئاشکرا هەستم بەو ئەکرد جیگە زۆر بەتالە و خانەنشینی و چاوەرپوانی لە کاتیگە ئەمزانى ناگەرپتەو، ببوو بە چاوەرپوانیەکی دژوار و بیسوود. بەلام لە هەمان کاتیشدا، ئەتوت باریکی قورس و گرانیان لە سەر شانم هەلگرتوو. هەستم بە سووکی و پرزگاری ئەکرد. ئیتر کەس نەبوو، لە بەیانیهو تا ئیوارە چاوەرپیی بکەم و ئیوارە لەگەڵ هاتنەوێ هەموو هەول و توانای خۆم لە پیناوی بزە و نیگایەکی رەزامەندانیدا بەکاربھینم. ئیتر نیگەرانی ئەو نەبووم هەتا دایان لە دەرگا بە هەلاتن برۆم و سەرپۆش بەم بە سەرمدا. بەردیا پیی خۆش نەبوو من لە لای هەقالانی ئەو، کە بە بەردەوامی ئەهاتن بو مالی ئیمە، بەبئ سەرپۆش دەرێکەوم. یەکەمجار، کاتیگە داوای لیکردم لە مالەو رۆسەری لە سەر بکەم، یەک بە خۆم داچلە کام. بەلام بەبئ کەمترین نەیارى بە قسەم کرد. ئەو ئیستە ببوو بە فرمانزەرەوای من. لە ماوەی ژیانمدا هەموو کەس توانیبوو بىمبەزینى و بمکات بە کۆیلەى خوی و ئەوسا کە سببەری لە سەر ژیانم لاچوو بوو، تازە ئەو کاتە پەیم بە کۆیلەبوونی خۆم و ئەو رەنجانەى لە بئەستتەدا کیشابووم، بردبوو. بەلام پەى بردن شتیک نەبوو بە ئاسانی بە دەست هاتبى. ئەتوانین خوو بە بئەستەبوونەو بەگرین؛ وەکوو ئەو بەئندەیهى پاش ماوێهەکی زۆر ژیانى قەفەس، ئەگەر

دهرگای قهفه سیشی لی بکریته وه، په ننگه بو ماوه یه که جهر به زه ی نه وه ی نه بی بیته دهره وه و نه نانه ته گونجی بکشیته وه و زیاتر خوی بلکینی به قهفه سه که دا. یان که سیک که ماوه یه که له تاریکیا ماوه ته وه و کاتیکه له پر چراکان هه لته که ن، چاوی به شه واره^(۹) ته که وی و توند نه یقونجینی و په نا بو تاریکی پشت پیلوه کانی نه با.

خه لکی تر باشتر نه و خوره کویله تیه نه بینن. ئیتر که س نه نه هات بو سهر دانم. چاویکه وتنی جار جاره له گه ل دۆستان له هه مان پوژانی هه یینی و له مالی حاجی نه کرا. به لام کاتیک به ردیا چوو بو ئوردوو، هر هه موو به جاریک سهریان هه لدا. سه عید ته له فونی کرد و وتی پینجشه ممه دی بو سهر دانم. سوره ییا که له گه ل عه به نیوانیان ناخوش ببوو و من له م دوو سی حه فته ی دواپی دا پیکه وه نه مدیبون، وتی نه ویش پینجشه ممه دی. نیرگز و نه حمه دیش که پینجشه ممه کان زیاتر نه چوون بو سینهما، نه وانیش وتیان دین.

نه و شه وه، سهره پای نه وه ی بارام سهرمای ببوو و من ناچار بووم تا خه وی لی ته که وی به رده وام سهری لییده م و ناگام لی بیته، به لام شه ویکی خو شمان هه بوو. سوره ییا شه رابی خو مالی هی نابوو و من، پاش دوو مانگ و چه ند پوژ دوو گلاس شه رابم خوارده وه و به هه مان دوو گلاس شو ریکی مه ستانه م په یدا کردبوو و بیباک له بوونی سوره ییا، به نا شکر خوم له سه عید هه لته سوو. سه عید ته واو سه رخوش ببوو و وهک هه میشه بیده نگ بوو و گوپی له پیکه نین و تووله کی^(۱۰) نه وانی تر راگرتبوو و له درزی چاویه وه سه یری منی نه کرد. هر جاره ی که

۴۹ - شه واره: له داوی روونکی که وتن. له «شه وار» هوه هاتوو، نه و کاته ی که دنیا په ننگ نه گوړی و نه و په ننگ گوړانه، نه دا له چاو و ناچار به ترووکاندنی ته کات + شه وگار؛ که کاتی بیژه کردن له هه ندی ناوچه وه کوو «شه ووار» نه وتری له گه ل «شه وار» جیا وازه، له بهر نه وه ی «گ» له که ی «گافی کلور» ه.

۵۰ - تووله کی: farce **توهندی** **کاشه جاری** **شاو** گالته، تیتالی؛ شانوی گالته جاری به سوو دوه رگرتن له ده مامکی نه سپ و گا به دیمه نی گالته نامیز و ناویزه وه + نمایش خنده آور **N** farce **F** مسرحیه هزلیه .

نیگای ئه که وته سهر من، ئه وهستا، پزيسکه يه کی لی ئه بوويه وه و گیانی ئه سووتانم و گشت جهسته می له تامه زرۆبی ویستن دا ئه له رزاند. رهنکه ئه و نیگایانه بوو که سوره ییای والیکرد زووتر بپروات. ئه حمهد و نیرگزیش وهک بلئی چاوه پروانی پویشتنی ئه و بوون، به جییان هیشتین. پاش خولی زیپینی گولسه را، که وه کوو خهون و ئه ندیشه یه کی شیرین به لام دوور خوئی ئه کرد، ئه و شه وه یه که مجار بوو که پیکه وه چه ند کاتژمیړیکی خویشان هه بوو.

سه عید سه رها تا هات به سه رما که بوچی هه موو ده سه لاتی ژیانی خوّم داوه به ده ست به ردیاوه. ئه و به نیگه رانیه وه ئه یوت: «ئهم دوخه هه م به زیانی توّیه و هه م وه زهنگی بو بارام ئه بیّت، ته نانه ت به زیانی به ردیاش ئه شکێته وه.» به لام من لیی پارامه وه باسی ئه و شتانه نه کات. له نه بوونی به ردیاش دا ئه ترسام که پی بنیته که وشه نی ئه و، ئه گهر ئه و که سه سه عیدیش بوایه ت.

نزیکه ی سیی نیوه شه وه بوو که ئه و پویشت. نه مه ویست له وئی بمینێته وه و بارام یان فاته م خانم چاویان پیی بکه وئی. کاتی پویشتن به لینی لیوه رگرم لانیکه م حه فته ی جاریک، کاتیکه منال له فیڤرگن، بچم بو لای. منیش به لیم پيدا به بی ئه وه ی بزانه ئه وه دواین دیداری تاییه تی ئیمه یه.

سه عید که پویشت، جاریکی تر سه رم له بارام دا. له خه ودا به راده یه کی زور له نیرگز ئه چوو؛ شیوه یه ک که من تا ئه و کاته هه ستم پی نه کردبوو. گونای گووین، لووتی باریک و ئه و لیوانه ی له هه ر دوو لاوه به شیوه یه کی نازدار کشابوون بو خواره وه، وینه یه کی بچکولانه ی روخساری نیرگزی له به رام به رم دا نه خشان دبوو. پیشت عیسمه ت خانم زور جار وتبووی بارام له منالی نیرگز ئه چی و من، له روخساری نیرگزا به دوای ئه و شیوه دا گه رابووم و نه مبینبوو. به لام ئه و شه وه ئه م ویکچوونه به ئاشکرا به پومه تی بارامه وه دیار بوو. رهنکه لووته گیراوه که ی ببوو هوی ئه وه ی توندتر هه ناسه بکیشی و به

ھۆیوہ پەرہکانی لووتی به ئەسپایی ئەلەزین. ماوہیک لەوئ وەستام و سەیری بارام کرد و بیرم کردوہ بەیانئ ئەبئ ئەم دۆزینەوہی خۆم به نیرگژ بلیم.

سەرلەبەیانئ دەنگە دەنگی ھاتوچۆ لە دالانەکەئ دەروہی ئاپارتمان و غەلبەغەلبیکی وەکوو دەنگی نیرگژ وابئ، خەبەری کردمەوہ. کاتژمیری لای سەیسەمەکە ھەوت و بیست خولەکی پیشان ئەدا. پۆبەکەم لەبەر کرد و چووم بۆ ھۆلەکە. پەرداخ و قاپ و قاچاخەکان ھیشتا لە سەر میژەکە بوو. چووم بۆ ژوورەکەئ بارام. خەوتبوو و بە ئارامی ھەناسەئ ئەکیشا. دیسانەوہ دەنگیکم لە دەروہ بەر گوئ کەوت. دەرگای ئاپارتمانەکەم کردوہ و لە درزی دەرگاکەوہ سەیری دەروہم کرد. لە وەرگێرپی پلیکانەکان دا چەند پاسدار خەریکی بردنی بەستەیک بوون و لە بەردەم دەرگا کراوہکەئ ئاپارتمانئ ئەحمەدا دوو پاسدار پیکەوہ خەریکی گفتوگۆ بوون.

دەرگاکەم داخستەوہ و بە پەلە جلم لەبەر کرد و پوسەریەکەم دا بە سەرم دا و دەرپەریمە دەروہ. پێش ئەوہی لە دەرگای مالاکەئ ئەحمەد نزیک بیمەوہ پاسداریک ھات بەرەو پووم و لە کاتیکا لوولەئ تەھەنگەکەئ تیکردبووم، بە توورپەییەوہ وتی:

– خوشکە، بگەرپۆہ بۆ مائی خۆت.

ویستم شتیک بلیم، بەلام ھەستم کرد زمانم قفل بووہ. پاسدارەکە کە نیگایەکی دژوینی ھەبوو، پالی پێوہنام و بە توندی دەرگاکەئ لئ داخستم.

لە پشت دەرگاکە بۆ ساتیک بە ھەپەساوی مامەوہ و پاشان ھەلام بەرەو چیشتخانە. دەرگای بالکۆنەکەم بەرەو شەقام کردوہ. بەفری شەو ھەموو لایەکی سپی کردبوو. لە بەردەم بالەخانەکە چەندین ئۆتۆمۆبیل و خەلکیکی نەناسراو ئەبینرا. دوو پاسدار دوو تابلۆکەئ «زریانی پەش» کە پروویان لە ھەوا بوو، ھەلگرتبوو و خەریک بوون

ئەیانخستە ناو پیکاپیک. جی پێیانم لە سەر بەفرەکان بینی بە مەزنی پۆستالەکانی سەر تابلۆکە ئەبوون.

گەرپامەوێ ژوورەوێ و لە کونی دەرگاگەوێ سەیری ناودالانم کرد. هیچ شت و هیچ کەس نەئەبینرا. بەلام نەشم وێرا جاریکی تر دەرگا بکەمەوێ. وتم زەنگ لێ بدهم بۆ حاجی. ترسام ئەگەر بزانی نیرگز، لەبری ئەوێ لە لای من بمیپێتەوێ، چووێ بۆ لای ئەحمەد، توورپە بیی یان دلی بکەوێتە مەترسییەوێ. تەلەفۆنم بۆ سەعید کرد و دەسبەجی پاش ئەوێ دەنگی خەوالبویم بیست وتم:

— پاسدارەکان پزاونەتە مالی ئەحمەد. خەریکن تابلۆکانی ئەبەن... نازانم ئەحمەد و نیرگز چییان بە سەر هاتووێ... نازانم...

هەموو ئەمانەم بە پەلەپەل و نیوێ بە فارسی و نیوێ بە ئینگلیزی وت و گریانیکی لەپەر، کە ئەنجامی ئەو ترس و تۆقانە بوو، قسەکە ی پێ پریم. سەعید کە ئیتر دەنگی خەوالبو نەبوو وتی:

— خۆت مەشەمزینە لووبا. ئارام بگرا و بە ریکوپیکی پیم بلێ چی بوو. پاسدارەکان کە ی هاتن؟

— نازانم، بەلام هیشتاخ ناودالانەکانی خوارەوێ پرە لە پاسدار. زۆر چاکە، زۆر چاکە... تۆ لە مالهوێ مەچۆرە دەرەوێ. دەرگاخ بۆ کەس مەکەرەوێ. من هەر ئیستە دیم.

بیستۆکی تەلەفۆنەکەم دانایەوێ و دیسان چومەوێ بۆ بالکۆن. پاسداری لێ نەمابوو و ئوتۆمۆبیلەکان خەریک بوون ئەرپویشتن. هەولم دا سەیری ناو ئوتۆمۆبیلەکان بکەم، بەلام لەو سیلەوێ^(۵) هیچ نەئەبینرا. گەرپامەوێ بۆ ناودالان. چومە پشت دەرگای مالهکە و گویم نا بە دەرگاگەوێ. هیچ دەنگیک نەئەهات. لە کونەکەوێ سەیرم کرد کەس دیار نەبوو. لەگەڵ ئەوێ سەعید وتبووی دەرگا نەکەمەوێ، بە ئارامی کردمەوێ و سەیریکی دەرەوێم کرد. هیچکەس لە بەردەم

۵۱- سیلە: corner, trajectory, direction **ناو** گوشه، گوشه‌ی روانین، گوشه‌ی دیوار، ئاراسته، ئاقار. **ف** الزاویه، المسار **ن** vinkel, bane **د** زاویه، خط سیر.

مالیٰ ئەحمەددا نەبوو، کە ئیستا ئیتر دەرگاکی داخرا بوو. ئەمویست بڕۆم و بدهم لہ دەرگا، بەلام ترسام پاسدارەکان هیشتا لەوی بن. دەرگا کەم داخستەوہ... لہ لای سەرییەوہ دانیشتم و چاوم تیپری. لەگەڵ کزبوونی پووناکی، پوخساری سپی و سپی تر ئەبوو؛ بە دوو کونی بچکۆلە لہ سەرروی برۆی چەپ و تەویلییەوہ دەمیان کردبوویەوہ. جوولەم لایبزابوو. ئەترسام دراوسیکان سیبەرەکەم ببینن. حەزم ئەکرد هەموو وا بزانی لەوی پۆیشتووم. ئەمزانی دراوسیکان، سەرەپای ئەو هەموو ترسە لہ نزیکەوتنەوہ لہ ئیمەیان هەبوو، هیچ بە پاراستن نالین. لەو ناوچە هەژار و نەدارە، جگە لہ سیخوڕەکان، هەموو کەس رقی لییان بوو. سەرەپای ئەوہش نەم ئەتوانی دلنیا بم لەو سەرانی کە کاتزمیریک پیشتەر بە دزییەوہ سەیریان کردبووم؛ یەکیان سیخوڕ نەبووی. بیرم ئەکردهوہ هەر ساتە و پۆلیس ئەرژیتە ژوورەوہ و لەگەڵ خۆی ئەمبا و بە گوللە یەکی بیدەنگ، هەر لەوی لہ تەنیشت باوکمەوہ رام ئەکێشن. شادمان بووم میلان حەفتە یەک بوو لیم جیا ببوویەوہ و نەچووبوویەوہ بۆ مالەوہ و ئەگەر ئەوان بچن بۆ مالی من، نایدۆزنەوہ. پاشان بیرم لہ جولیا کردەوہ. تەنھا کەس کە ئەمتوانی بچم بۆ مالی. پاشان بیرم کردەوہ، ئەگەر باوکم ئاشکرا بوو، کە وابوو ئەویش ئاشکرا بوو؛ وەکوو من، وەکوو میلان و وەکوو ئەو سی چل کەسە ی پەیوەندیان پیکەوہ هەبوو. ئارەزووم ئەکرد شەو زووتر لہ هەمیشە بگات، تا من بتوانم لەوی هەلیم. بالام شەو نەئەهات و من بەبی جوولە و تۆقاو لەوی دانیشتبووم...

دەنگی قفلی دەرگا کە داچلەکاندم، وەکوو گیانەوهریک بۆنی مەترسی کردیبت ئامادە ی بەرگری بیبت، بەرامبەر دەرگا کە وەستام. فاتمە خانم کە هاتە ژوورەوہ، بیرم کردەوہ کاتزمیر هەشت و نیوہ و کاتی هاتنی ئەوہ لہ پۆژانی هەینی دا. بە ببینی من لہ ناودالانە کە دا خۆفیک پڑایە چاوە بچووکەکانی.

– چی بووہ خانم؟ خوا خراپ نھینیتە پیمان، چی بووہ؟

دیسانه وه له ناودالانه که دا بهر بوومه وه و به دهنگیک که پیم وابوو
 ئه و نای بیسی، وتم:

– پاسداره کان پڑابوونه مالی ئه حمه د.

– مالی ئه حمه د ئاغه؟

سه رم راوه شانند و وتم:

– نیرگزیس له وی بوو.

ئه ویش له لامه وه دانیشته و وتی:

– نیرگز خانم ئیسته له کوپیه؟

به داماری و بیده سه لاتیه وه وتم:

– نازانم... نازانم ئیسته له کوپیه!

فاتمه خانم به بی ئه وهی هیچ بلئ، هه لسا و، به ههنگای خیرا
 چوو بو لای دهرگا که و له پاش ساتیک دهنگی دهرگا لیدانه که یم بیست.

ماوه یه کی پپچوو تا گه رایه وه و وتی:

– هیچ که سه له وی نییه خانم. به حاجیئاغه تان وتوو؟

– نه... به سه عید خانم وتوو.

فاتمه خانم ئارام و له سه رخۆ، دهستی دایه ژیر بالم و بردمی بو
 لای موبله که و، من خۆم هاویشته سه ری.

– هه ر ئیسته چات بو دروست ئه که م.

به گورجوگۆلی چوو بو چیشتهخانه و پاش توژیک هاته وه ئه م دیو
 و که وته کۆکردنه وهی دهر و په رداخه کانی سه ر میزه که و له هه مان
 کات دا به دهنگی بهرز وتی:

– هه ندئ له مانه هه روان، ئه پڑینه مالی خه لک، به بی ئه وهی خه لک
 بناسن، ئه یانگرن و ئه یانبه ن. به لام ئه مجاره یان خویان توش کردوو.

ئه بیینی کاتی که حاجی بزانی کچه که یان بردووو چون ئه که ونه گوو
 خواردن. نیگه ران مه به... مه گه ر حاجی ئه هیلی تاله قژیک له سه ری

کچه که ی که م بیته وه؟ مه گه ر...

ئه و قسه ی ئه کرد و من ئه ترسام پاسداره کان له پپ په یدا ببنه وه و

لہ پشت دەرگا که وه دهنگی بیسن؛ به لام هیزی ئه وه م تیا نه بوو پی بلیم هیواشتر قسه بکات یان ههر قسه نه کات. دستم ئه له رزی و ههستم به زه لیلی و دامای ئه کرد. که سهیری خوم کرد بوم دهرکهوت بهس ئه زانم وه کوو عیسمت خانم دابنیشم و بگرم و هیچ کاریکی ترم له دست نایهت. بیرم کرده وه ئه گهر نیرگز له بری من بویهت چی ئه کرد؟ پیم وانیه ئه و به پالیکی پاسداریک کولی بویهت و بخزایه ته وه مال وه یان ئارامی بگرتایهت. بوچی نه مکرد به قیژه و ههرا؟ بوچی پیم نه وتن نیرگز کچی حاجیه جه لالیه؟ بوچی...؟ رقم له خوم هاته وه و... فاتمه خانم ههر قسه ی ئه کرد...

که دایان له دهرگا، یهک به خوم داچله کام، به لام نه متوانی به فاتمه خانم بلیم دهرگا نه کاته وه. ئه و به گورجوگولی هه میشه یی خوی به ره و دهرگا که چوو و پرسیری کرد کییه؟ و پاشان له کاتیکه په نه جی ئه نا به دوگمه ی ئایقونه که دا، وتی: «سه عید خانه.»

سه عید به سه روقزی ئالوسکا و پالتاویک که به فری لی نیشتیوو هاته مال وه. پروسه رییه که هیشتاش به سه رمه وه بوو و تا ناوچاوم هاتبوو، له سه رم داگرت و خسته لایه که وه و وتی:

— نیگه ران مه به به عه به م وت بروات و حاجی هه لگری و بچن بو کومیته ی سه ره کی. ئه بی تا ئیسته گه یشتیبتن.

سەئید بە باشى نەئەزانى لەگەلّ حاجى بچى بۆ كومىتە.
ھەرچەند كەس پوخسارى ئەوى نەئەناسى و ئەو وتارەكانى بە ناوى
خواستەمەنىەوہ ئەنووسى، بەلام بۆى ھەبوو يەككىك لە دۆستانى كۆن،
كە پاش راپەرین چوونەتە لای حكومەت، بىناسىتەوہ، بۆيە بە تەلەفون
بە عەبەى وتبوو، ھەرچەند دوو سى مانگ ئەبوو پەيوندى لەگەلى
نەمابوو. عەبە كىشەى لەگەلّ حكومەتتەكان نەبوو و بە پىي بەرنامە
و بۆچوونى حىزبى توودە پالپشتيان لە ھەموو كارەكانى رژىم ئەكرد.
عەبە چووبوو بۆ مالى حاجى و بە بيانوى يارمەتيدانى عەلى
خوشكەزای، كە تەنھا بە زمان پشتگىرى لە مواھىدىن ئەكرد، وتبووى
بە بېھۆ گرتوويانە و گيانى لە مەترسيداىە. حاجىش لە كاتىكا قسەى
ئەوت بە ھەرچى منالى زمان نەزانە جلى لەبەر كرددبوو و لەگەلّ عەبە
لە مال دەرکەوتبوون.

عەبە لە ناو ماشىنەكە و پىش ئەوہى بکەونە رى، وتبووى:
— راستەكەى قوربان، حەزم نەكرد لە بەردەم عىسمەت خانم
بىلیم. ئەوان ئەحمەدىان نەگرتووه، نە عەلى.

— ئەحمەد؟

— بەلى.

— ئەويان بۆچى گرتووه؟ مەگەر ئەویش كومۇنىستە؟

— نە مامەگیان... نازانم بۆچی گرتوویانە... بەلام... ئەزانی چۆنە...
ئاخر نیرگزیشیان گرتوو!

حاجی بە ھەموو قەڵافەتیەو ھەلگەراییەو بۆ لای عەبە و بە دەمیکی
داچەقاو ھەو لێی مۆر ببوو ھەو. عەبە چاوی لێ دزیەو و پێی وت کە
ھەر دووکیان لە مائی ئەحمەد گرتوون. ماشینەکە ی ھەلکردبوو و بەبێ
ئەو ھێ بکەوێتە پێی لێی زیاد کردبوو:
— نیرگز و ئەحمەد ئەیانەوێ زەماوێن بکەن.

خۆشی نە ی ئەزانی بۆچی ئەو درۆیە ی کرد. پەنگە پێی وابوو،
ئەم قەسە یە، دزیوی بوونی نیرگز لە مائی ئەحمەد، دائەشاری. لە ئێران
تەنانەت پێش راپەرین، کەم کچ یان ژنیک ھەبوو شەو لە مائی پیاویک
بمینیتەو کە شوو یان خزمی نەبوایەت. پاش راپەرین ئەم بارە خراپتر
ببوو. پۆژ نەبوو لە پۆژنامەکاندا ھەوایی قامچیلیدان یان تیرەبارانی
«زیناھکاران» نەنووسرابی.

حاجی پەنگی سەپی ھەلگەراییو و فرمیسک لە چاوەکانی ھەلئەقوئی.
عەبە کەوتە پێی و حاجی یەک بە خۆی نەپاندی:
— ئە ی من بۆچی ئەبە ی؟ بچم بۆ ئەو ی و بلیم بۆچی کچەکەمتان
بە تاوانی زیناھ گرتوو؟
عەبە بیدەنگ بوو، بەلام ئۆتۆمۆبیلەکە ھەر ئەرۆیشت. پاشان
لەسەر خۆ وتی:

— زیناھ نەبوو مامەگیان... بوونی ژن و پیاویک لە مائیکدا بە
واتای زیناھ نییە. خۆتان ئەو شتەنە باشتر ئەزانن. جگە لەو ھەش ئەوان
ئەیانویست ھاوسەرگیری بکەن. دەزگیران بوون. بفرموین خۆتان
«سیغە» تان کردوون.

— درۆش بکەم؟ نەنگەکەش بە درۆ بشارمەو؟
— نەنگ نییە مامەگیان. خۆتان ھەمیشە فرموتانە ھاوسەرگیری
واتە پیکەو ھەبوونی دلخوازانە ی دوو مرۆف.
وتی و وتی، تا گەیشتن بە کومیتە ی سەرەکی. حاجی بە پڕۆالەت

ئارام بېۋو. عەبە كە بە دۋاى حاجىدا ئەپۋىشت بە شانازىيەۋە سەيرى حاجى ئەكرد كە سەرى بەرز پاكرتىۋو و لە پلىكانەكانى كومىتە سەر ئەكەوت. بەلام بىر كوردنەۋە لەم پىياو و ئەۋەى كە ئەبى دفرەى برىنداركراۋى لە بەرچاۋى ئاخوندى بەرپرسى پاسدارەكاندا بشارىتەۋە، دلى كەۋتە ژان.

ساتىك پاش چۈنە ژوررەۋەى حاجى تەلەفۋنەكان بە خىرايى كەۋتە كار. بەرپرسى كومىتە چەندىن جار چۈو بو ژوررەكەى تەنىشت و ھاتەۋە و لە كۆتايىدا وتى ئەحمەد بىست و چوار كاترمىرى تر بەرئەدرى، بەلام ھەر ئەمرو ئەتوانن نىرگز لە كومىتەى ئەمىرىيە بىبەنەۋە.

ئىنجا راست لەو كاتەدا كە حاجى ئەيوىست ھەلسىت، ھەمان بەرپرس، ئارام و بە منجەنج وتى:

— قوربان ئەبى لىمان بېۋورن، پوومان پەش بى... نەحلەت لەم كەنجە نەزانانە... بەبى ئەۋەى لى بكوئنەۋە حاجى زادەيان... تەعزىز كرددوۋە.

كە حاجى بە توندى پاپلەكا و بە مەشت دای بە ئەژنۆى خۆيا و بە دەنگىكى بەرز وتى: «اللە و اكبر، اللە و اكبر» و پووى لە ئاخوندەكە ۋەرگىرا. ئاخوند سەيرىكى عەبەى كرد كە فرمىسك و توورپەى لە چاۋەكانى ھەلئەقولاً و خۆى كۆتەرۆل ئەكرد نەۋەك بىتە زمان و لە بن لىۋەۋە وتى:

— خۆزگە كاغەزى سىغە شەرعىەكەيان لە مالەۋە ھەبۋايە... خۆزگە...

ئىنجا حاجى بەراندى:

— خەلكى چووزانن ئىۋە ۋەخت و ناۋەخت ئەرژىنە مالەكانيان... لە كۆپۋە؟

حاجى پابوۋ. ئاخوند پوخسارىكى شەرمەزارى ھەبۋو، تا بەر دەرگا و لای پلىكانەكان حاجى بەپرى كرد و، كاغەزى ئازادىيەكەى

نیرگز که هیشتاش نه‌یویرابوو بیدا به دست حاجیه‌وه، دای به عه‌به. حاجی به‌بی ئه‌وه‌ی سه‌یری بکات، یان وشه‌یه‌کی مال‌اوی بلیت، پیی نایه سهر پلیکانه‌کان. له یه‌که‌م پلیکان ئه‌ژنوی نووشتایه‌وه و عه‌به دهستی دایه بن بالی و تا له پلیکانه‌کان چوونه خواره‌وه هه‌روا بردی. کاتیکه گه‌یشتنه راستایی شه‌قامه‌که حاجی پشتی راست کرده‌وه، سه‌یریکی باله‌خانه گه‌وره‌که‌ی په‌رله‌مانی یادگاری شو‌رشی مه‌شروته، که ئه‌و پوژانه ببوو به شوینی کومیت‌هی پاسداران، کرد و له‌به‌ر خو‌یه‌وه نالاندی. پاشان به عه‌به‌ی وت:

— نیرگز بیه بو مالی خو‌تان. باستر وایه عیسمه‌ت نه‌ییینی. بو منیش تاکسی بانگ بکه.

هەر ئه‌و کاته منیش وتیووم:

– منیش دیم بۆ لای نیرگز.

سه‌عید چه‌نده هه‌وللی دا که من نه‌چم، بۆی نه‌کرا و کاتیکه زانی
هەر ئه‌چم، وتی قه‌مچیان داوه له نیرگز و زیادی کردبوو: «لووبا تو
تاو ناهیننی سه‌یری بکه‌ی!»

قسه‌که‌یم له‌به‌ر گران بوو. دیسانه‌وه له‌وه‌ی که سه‌رله‌به‌یانی ئه‌وه‌نده
ده‌ست و پێ سپیلکه و بی‌ده‌سه‌لات بووم، ر‌قم له خۆم ئه‌بوویه‌وه. به‌بێ
ئه‌وه‌ی وه‌لامی ئه‌و بده‌مه‌وه به فاته‌مه خانم وت بارام ئاماده بکات هه‌تا
له سه‌ر ر‌ی ئه‌ویش له ماللی حاجی دابننن.

سوره‌ییا که چاوه‌کانی به هۆی گریانه‌وه سوور بیوو، سه‌یری
کردم و وتی:

– خه‌وتوووه لووبا. ئارامگری به هیزم لیداوه.

سوره‌ییا به‌بێ قسه‌ چوو به‌ره‌و ژووری خه‌و و منیش که‌وته‌مه
شویننی. نیرگز به سه‌ر سکا له سه‌ر ته‌خته‌که خه‌وتیوو. چه‌رچه‌فیکتی
سپی له‌شی داپۆش‌ابوو و ته‌نها شانه ر‌ووت و قژه پره په‌لکه‌کراوه‌که‌ی
ر‌ژابوو به سه‌ر بالنجه‌که‌دا. ده‌وری سیسه‌مه‌که‌م دایه‌وه تا ر‌وخساری
ببینم. ر‌ه‌نگی په‌ریبوو و ئاوسابوو. وه‌کوو که‌سیکه پاش گریانیکتی در‌یژ
و قورس خه‌وی لیکه‌وتبێ. سوره‌ییا به چرپه وتی:

– برینه‌کانی قوولن. بيشه‌ره‌فانه زۆر خراپ لییان داوه.

جه‌مه‌سه‌ری چه‌رچه‌فه‌که‌م گرت و به ئه‌سپایی هه‌لم دایه‌وه. سوره‌ییا
چه‌رچه‌فه‌که‌ی گرت و وتی:

– وریا به.

خۆی به‌رزی کرده‌وه. نیرگز هیچی له‌به‌ردا نه‌بوو. پ‌یستی
ده‌موچاوی په‌مه‌یی بوو و، له په‌یکه‌ری ئانا‌هیتا ئه‌چوو که تازه له خاک
ئه‌یه‌یننه‌ ده‌ره‌وه. کۆمه‌لێک هیللی خواری سوور، به سه‌ر سمت و پشت
ر‌انه‌کانیه‌وه، گوشت له نیوان پ‌یسته هه‌لدراوه ر‌ه‌نگ مردوو‌ه‌کان له ژیر

مه‌له‌میکی کریمی رهنگ‌دا، دهریه‌پییونه دهره‌وه. هیلی باریکی خوینی تازه وشکه‌لاتوو جی جی هیله‌کانی له ئاقاری خوی لار ئه‌کرده‌وه. هیله‌کان تیکه‌ل و پیکه‌ل تا نزیکی پشت ئه‌ژنۆی ئه‌پویشت و پیسته گه‌نجه‌که‌یان شه‌قار شه‌قار کردبوو. چه‌رچه‌فه‌که‌م به‌ردا و سوره‌بیا به ئارامی دایه‌وه به سهر نیرگ‌زدا. پالم دا به دیواره‌که‌وه. ستیلا به توورپه‌بیه‌وه گۆره‌وییه ئه‌ستورده‌کانی که وه‌کوو پوزده‌وانه‌ی قاریس^(۵۲) وابوو و قاچه‌کانی به‌رامبه‌ر پوخساری میلان پاگرت و قیزاندی: «ئیتتر مه‌لی دریزه‌ی بده. ناتوانم... له‌وه زیاتر خۆم پی پاناگیرئ. بلی ترسنۆکم، بلی لاوازم، به‌لی، هم. به‌لام ئه‌گه‌ر تو گه‌یشتیته ئه‌م پوژه و نه‌بووی به ترسنۆک، هه‌قت هه‌یه.» قاچه‌کانی، به بن پی و قوی ریزی و هه‌لتوقوی وه‌کوو سووتاوی، به‌به‌ر چاوی میلانه‌وه ئه‌له‌ری. سالیک ئه‌بوو به‌ردرابوو و هه‌تا ئیسته‌هیچی نه‌وتبو. میلان قاچی گرت و به نه‌رمی داینایه‌وه سهر عه‌رز و وتی: «ئه‌وان خۆ نه‌یان ئه‌زانی و نه‌یانزانی تو چیت کردوو، ئه‌ی بۆچی وایان لیکردوویت؟» ستیلا سه‌یریکی چاوه به ئه‌سهرینه‌کانی منی کرد و سه‌ری داخست. پاشان له کاتیکا گۆره‌وییه‌کانی له‌پی ئه‌کرد، وتی: «نازانم. رهنگه ئه‌یانزانی ئه‌و کارانه‌م پی ئه‌کرئ و ئه‌یانویست پیشگیری بکه‌ن و کردیان... ئه‌وه نییه سه‌رکه‌وتوو بوون؟!»

سوره‌بیا به ئه‌سپایی له بن گویم‌دا وتی:

— بپوین بۆ ئه‌و دیو...

سه‌عید و عه‌به له هۆله‌که دانیشتبوون و به ده‌نگیکی ئارام قسه‌یان ئه‌کرد. لای خۆم وتم روداویکی خیزانی بووه به هوی ئه‌وه‌ی ئه‌و دوانه دیسانه‌وه پیکه‌وه دانیشن و قسه بکه‌ن. له‌گه‌ل چوونه ژوره‌وه‌ی ئیمه، قسه‌که‌یان بری. سه‌عید له سوره‌بیای پرسی:

— که‌ی دیته‌وه هۆش خوی؟

۵۲ - فاریس: varicose نه‌خۆشی **ساو** فاریکۆز، ئاوسان و دریزبوونه‌وه‌ی پینچاوپینچی خویته‌ره‌کان. **ف** الدوالي **N** åreknuter **د** واریس.

سورہ یسا خوی ہلداہ سہر موبلہ کہ و وتی:

لانیکہ م ئہ بی سئی کاترمیری تر بخہ وی.

سہ عید ہلسا و وتی:

— کہ وابو باشتر وایہ من برؤم، بزائم چیم پی ئہ کری بو ئہ حمہ د.

و تم:

— مہ گہر بریار وانیبہ بہ یانی ئازاد بکری؟

عہ بہ لہ بری ئہ و ولامی دایہ وہ:

— بہ حاجیان وا وتوہ، بہ لام کاتیکہ چوم بو کومیتہ وا دیار بو

ئہ حمہ د باریکی باشی نیبہ.

سورہ یپاش لیی زیاد کرد:

— نیرگز بہس نیگہ رانی ئہ حمہ د بوو. ئہ یوت ئہ وان پینان وا نہ بوو

کہ من لہ مائی ئہ حمہ دم. واتہ بو نہ یان زانیبوو ژن لہ مائی ئہ حمہ دہ.

ہہرچی ہہیہ پیوہندی بہ تابلوکانی ئہ حمہ دہ وہ ہہیہ. بہ لام نیرگز لہ وہ

خراپتر بوو کہ بکری ہیچی لی بپرسی.

سہ عید لہ کاتیکا لہ دہرگا کہ ئہ چوہ دہرہ وہ وتی:

— من تا چہ ند کاترمیری تر ئہ گہریمہ وہ.

ئیمہ بو ماوہیہ کی دوورودریژ ہہر لہ و ژوورہ دانیشتین، بہ بی

ئہ وہی قسہ بکہین. ہہر کامان لہ جیہانی خومان دا کہ وتبووینہ مہ لہ.

سه‌رله به‌یانی رۆژی هه‌ینی، کاتیکه ئه‌حمه‌د و نیرگزی به لای یه‌که‌وه خه‌وتبون، ده‌نگی ده‌رگا به‌رزه‌وه بوو؛ ئه‌وه‌نده به ئه‌سپایی که ته‌نها ئه‌حمه‌د بیستی و — به ئه‌ندیشه‌ی ئه‌وه‌ی ره‌نگه‌ کیشه‌یه‌ک بو من هاتیتته پیشه‌وه و چووبم بو لایان — شتیکی له‌به‌ر کردبوو و ده‌رگای کرده‌وه. له چاو تروکانیک‌دا پینچ شه‌ش پاسداری چه‌کدار پ‌ژانه ژووره‌وه و یه‌کیان به قۆنداخی یوزییه‌که‌ی دای به سینگی ئه‌حمه‌دا و ته‌ختی کرد. ئه‌و ئاخه‌ی له سینه‌ی ئه‌حمه‌ده‌وه به‌رز بوویه‌وه، نیرگزی و به کراسی خه‌وه‌وه هینا بو ناودالان. به بینینی پاسداران و ئه‌حمه‌د بو ساتیک وپ واق له شوینی خۆی وشک بوو و پاشان هه‌لاته‌وه بو ژووره‌وه و چرچه‌فیکی له خۆیه‌وه ئالاند و له هه‌مان کات‌دا بو ئه‌وه‌ی من و سه‌عید، که پیی وابوو هیشتا له لای منه، ئاگادار بکاته‌وه، قیزاندی:

— ئیوه کین؟ بوچی پ‌ژاونه‌ته ئیره؟

پاسداره‌کان که گوايه چاوه‌رانی بینینی یه‌کیکی تر نه‌بون، ئه‌وانیش شه‌له‌ژان و هیرشیان بو برد. پاسداریک له به‌رده‌م ده‌رگای ژووری خه‌ودا ده‌مانچه‌که‌ی گرت به به‌ر پ‌رومه‌تیه‌وه و نه‌پrandی:

— بیده‌نگ به ژنه‌تیوه‌ی قه‌حه‌به... ئیمه شه‌هیدمان داوه بو ئه‌وه‌ی

ئیوه رابویرن؟

ئه‌وسا پاسداریکی تر هاتبوویه پیشه‌وه و ده‌ستی نیرگزی گرتبوو

و فری دابوویه سهر موبله که. نیرگز دیسانه وه قیژاندی:

– بۆچی پژاونه ته ئیره؟

ئه مه ئه و دهنگه بوو که من بیستبووم.

پاسداره کان به پهله دهست و ده می نیرگیان بهست و به و چه رچه فه وه له خوی ئالاندبوو بردیانه دهره وه. نیرگز پیش ئه وه ی سهری بکه ن به ژیر چه رچه فه که وه، بینی پاسداریک قوماشیکی دا به سهر ئه حمه دا و خه ریکه ئه بیاته دهره وه. ئه حمه د چه مابوویه وه و به بیدهنگ ئه رۆیشت. له کومیته، به بی ئه وه ی ناوی نیرگز بپرسن، یه که م پرسیاریان ئه مه بوو:

– چ په یوه ندیبه کت به ئه حمه دی سهرشاره وه هه یه؟

نیرگز وتی:

– ده زگیرانین و بریار وایه زه ماوهند بکه ین.

له دلشی دا ئاره زووی کرد ئه حمه دیش هه مان قسه بکات. به لام

لیکۆله ر ددانی له جیره وه هینا و وتی:

– ده زگیران! ها؟ زینا حکاری نه گبه ت.

نیرگز وتی:

– ئه توانن له باو کم بپرسن. مسۆگه ر ئه و ئه ناسن. حاجی...

لیکۆله ر نه بهیشت قسه که ی ته واو بکات و قیژاندی:

– بیدهنگ... تا نه مپرسیوه قسه مه که.

و له بهر خۆیه وه مپراندی:

– ریخۆله ی راست له سکی هیچکامتان دا نییه.

پاشان له سهر تابلۆکانی ئه حمه د پرسیاری کرد. تابلۆکان، چلکن و ته ر و شکاو، یه که یه که و به پهله ئه هینران، پیشانیان ئه دا و داویان لی ئه کرد هیله کان و وینه کانیا ن بۆ لیک بداته وه. نیرگز هه ندی رسته ی کورته ی وت. بۆ ینه: «واتایه کی تایبه ته نییه.» یان «باریکردنه به رهنگه کان.» و هیوادار بوو من دهنگی ئه وم بیستیت. باوکی م ئاگادار کردیت و ئه وان له پپر بگه ن.

پاشان تابلوی «زریانی پدهش» یان هیئا که چند دانه له گولہکانی
ببوو به ژیر په لهی قورپه وه:

— ئەمه یان مسوگەر باش ئەزانی لیک بدهیته وه. عابای حه زهرتی
خالخالی و دژه شوپشه تیربارانکراوه کان و...
نیرگژ به په له وتی:

— من هه له وینه و تابلو سهه ده رناکه م. هیچ واتایه کی تایبه تیشیان
بو من نییه.

لیکولەر نه پاندى:

— زینا حکاری دژی شوپرش، ئیسته ئیتر واتای نییه؟
فه رمانی دا بییه ن. نیرگژ شادمان بوو و بییری کرده وه لیکولینه وه
چه نده دوا بکه وئ بو ئەو باشته ره.

به لام پاسدار هاتن و خاولیه کیان خنی به ده میا و له کاتیکا سهه و
له شی له ژیر چه رچه فه که دا بوو و به توندی په له قاژدی ئە کرد، بردیان بو
حه وشه ی کومیته و له سهه قه ره ویله یه کی ته پ له ناوه راستی حه وشه دا
خه واندیان. دوو ژن به چارشوی پدهش و ده مامکه وه، قولاپه یان گرت و
دوو ژنی چارشوی به سههه تر ههه کامه و له سهه ده ستیکی دانیشن.
یه کی که له پاسداره کان قامچیه که بیله ده سکداره که ی به ده وری سههه دا
هه لسه و پاند و پایکیشا به پشت پانی نیرگژ دا.

نیرگژ له پاش قامچی پانزه هه می له بیر نه بوو. له وه زیاتر
نه یه توانیبوو زه بره کان بژمیرو و به ژماره ی هه شتا بگات که بویان
برپیوویه وه. سههه تا له زوری ئیش چند جار ناوچاوی کوتا به لیواری
قه ره ویله که دا. یه کی که له ژنه کان سهههه پراگرتبوو و نه ی ئە هیشت له وه
زیاتر ئەو کاره بگات و نیرگژ له هه مان کات دا ئە حمه دی دیبوو له سههه
قه ره ویله یه کی تر خه وینراوه. ئە وسا بوو که سهههه پرای گوشاری ژنه و
له گه ل زه بری قامچی له سههه سمتی، سهههه بهر بیوویه وه.

کاتیکه، سههه لیک ئاویان کرد به سهههه دا و به جنیوی پیس
هیئایانه وه هوش، هیچ ئازاری نه بوو، به لام سهههه می بوو؛ سهههههه که

که هه موو گیانی وه کوو شه قشه قه هیئابوو به له رزین و نهی ئە توانی
خۆی رابگرێ. خاوییه که له دهمی دا نه بوو و قاچه کانی ئازاد بوون، به لām
ددانی قفل ببوو و دەست و پێی هەر کام به لایه کدا شوپر ببوونه وه و
ئه له رزین. وه کوو بیانه وی له له شی جیا ببنه وه و له دهستی رابکه ن.
یه کییک له ژنه کان له لایه وه دانیشتبوو و هه ندی شتی پێ ئەوت. جینیو
نه بوون. هه ندی شتی وتبوو که نیڕگژ تا ماوه یه ک نه ئەهاته وه بیری.

سێ مانگ پاش ئەوه بوو که نیڕگژ پێی وتم:

– ژنه دهنگی گر بوو؛ ئەتوت بوغزی کردوه. ئەیوت: «تۆبه بکه و
دهست له م کارانه هه لېگره... ئەمه تونها تۆزیکه له و ئازاره ی له و دنیا
ئه پچێژی!» و نیڕگژ دلێ بو ئەو ژنه ئەسووتا و ئەیوت: «کاریکی ئاسان
نییه دهست و پێی یه کییک بگری و به لایه وه بوهستی ئەشکه نهجی بکه ن،
چێژی لی وه رنه گری، جه زره به بکیشی، به لām برهاشت پێی هه بی.»
نیڕگژ به شان و باهوێ ئەو ژنانه وه برا بو یه کییک له ژوو ره کانی
کومیته. به سه ر سکا له سه ر مۆکی تی ناو ژوو ره که پالیان خست و
رۆیشتن. ته نها ئەو ژنه ی دلێ بو ی سووتا بوو به لایه وه مابوو یه وه؛ قژی
کۆکرده وه و بو ی کرد به په لکه و چه ره فه یکی وه کوو چارشییوی دا به
سه ری دا و له ژوو ره که چوو ه ده ره وه. به لێنی چای گه رمی پێدا بوو.
به لām ساتیک پاشتر، له بری ئەو، دوو پیاو، دوو پاسدار چوو نه
ژوو ره وه و له لایه وه دانیشتن. نیڕگژ ئەیتوانی پۆستاله سه ربازییه نوێ
و ته ره کانیان ببینی. یه کییک له وانه به دهنگی کی شیانست و به پارێزه وه
وتی:

– تۆ خانمی نیڕگژی جه لالیت؟

نیڕگژ نهیتوانی دانه قفل بووه کانی هه لپچرێ و وه لām بداته وه. ته نها
بیری له وه کرد بووه یه وه «مسۆگه ر بابه گیان ئاگادار بووه» و، ئازار
وه ها هیرشیی بو هیئابوو که دهست و پێ له رزو که که ی له پر جووله یان
لێب رابوو.

پیش ئەوهی نیرگز بیتهوه به خویا، عه به چووبوو سه‌ریک له حاجی بدات و لئی بیرسی. له هه‌موو ئەو ماوه‌یه‌ش‌دا، تا کاتیکه نیرگز بکه‌ویته قسه‌کردن، سوره‌ییا باسی ژیا‌نی خوی و عه‌به‌ی بۆ کردبووم که خه‌ریکه تیک ئەچی.

به بیستنی دهنگی نیرگز هه‌ر دووکمان هه‌لاتین بۆ ژووره‌که‌ی ته‌نیشته‌وه. نیرگز سه‌ری وه‌رگیرابوو بۆ لای ده‌رگا‌که. به بینینی من چاوه‌ ئاوساوه‌کانی بریسه‌که‌یه‌کی لئ بوویه‌وه و به پیکه‌نینه‌وه وتی:
— شادمانم که خه‌وه‌که‌ت زۆر قورس نه‌بوو.

له سه‌ر قه‌ره‌ویله‌که له لایه‌وه دانیشتم و گۆنایم ماچ کرد. جووله‌یه‌کی کرد و ویستی بکه‌ویته سه‌ر لا، به‌لام نه‌یتوانی و به‌ده‌م نالینه‌وه که‌وته‌وه سه‌ر سک. شانی به‌هۆی ئازاره‌وه گرمۆله‌ ببوو و مله به‌رزه‌که‌ی خزابوه‌ه ناوی. ده‌سته‌ پچاوه‌که‌یم گرت و وتم:
— وه‌کوو شتی ناچاریان کردوویت بۆ ماوه‌یه‌ک وه‌کوو منالیکی ژتر ئارام بگريت.

روخساری که به‌هۆی ژانه‌وه تیکچرژابوو، بۆ ساتیک کرایه‌وه، بزه‌یه‌کی کرد و وتی:

— هیچ هه‌والیکی ئەحمه‌د نییه‌؟

سوره‌ییا له کاتی‌کا کورسیه‌که‌ی ئەکیشایه به‌ره‌وه وتی:

— سہ عید پڑیشتو وہ بہ لکوو کاریکی بو بگہن۔
 نیرگز، نیگای خوئی، کہ پر بوو لہ ترس و خوف، وەرگپرا و چاوی
 بریبه سووچیک. پاشان لہ کاتیکا لیوی خواره وهی وها ئە کرۆشت که
 ئەتوت هەر ئیسته خوین فیشقه ئاکاته دهره وه وتی:
 — بیرکردنه وه له وهی که ئەحمەد تهنها بو شه ویک له زیندانی ئەم
 درندا نەدا بئ، خەریکه دلم ئەتوقینئ.

وا قسهی ئەکرد ئەتوت خوئی هەر ئیسته له کهناری هیمنی و
 ئاسایش دانیشتیبت. ئیتر نهی ئەزانی تهنها سئ سال و نیو پاشتر
 خووشی ئەبرئ بو ئەو باخچهی ئاژەلە. بهو جیاوازیبه وه که ئەو ئەبوايه
 زور زیاتر له شه ویک و مانگیک و سالیک له وئ بمیئته وه. پاش سئ
 سال و نیو بوو که دوو کچ و کورپکی میژمندالی مواهید، که له ترسی
 گیانیان هەلاتیوون و به ریکهوت په نایان بو ئەو بردبوو، بو ماوهی
 مانگ و نیویک له گولسه را شارده وه و پاشان ئەوانی گه یانده کوردستان
 و دهربازی کردن و خوئی هەر له وئ گیرا. هەرچه نە ئەو پوژە له
 بهردم په یکه ره قامچی لیڈراوه کهی، سئ سال و نیو تا گرتنه کهی
 نیوانی هه بوو، به لام ئیسته که به بیره وه ریبه کانمدا ئەچمه وه، پوو داوی
 گیرانه کهی ئەو وینه ی ئەو پوژە ی مالی سوردهیا و ئەو کاته ی ئیستا و
 داهاتوو، هەر دوو له رابوردووان و تیک ئالاون.
 سوردهیا وتی:

— مسوگەر بهیانی ئازادی ئەکه ن.

نیرگز لیوی بهردا و ترس له چاوهکانی دوورکه و تنه وه:

— عه به له کوئییه؟

= چوو ه سه ریک له حاجی بدات.

روخساری نیرگز له بیستنی ناوی حاجی تیچەرژا، وهک بلیی ئازار

زوری بو هیئاییت، نالاندی و وتی:

— بابە گیان و دایکی بیبه ختم... کچه که یان به تاوانی زینا حکردن

گیراوه و قامچی لیڈراوه!

سورههیا بوئی وت که دایکی ئاگای لی نییه و پئی وایه ئه مپرو
 هه موومان له مائی حومه یراین. نیرگزه هه ناسه یه کی ئاسووده یی هه لکیشا:
 — نازانم... نازانم له کوپوه ئه و هه موو شتانه یان دهر باره ی تابلوکان
 ئەزانی!

له هه مان کاتدا سه عید دای له دهرگا و سورههیا بوئی کرده وه.
 نیرگزه وتی:

— هه چکه سه جگه له من و تو تابلوکانی ئەحمده ی نه دیبوو. به لام
 ئەوان زور شتیان دهر باره یان ئەزانی.

قه سه که ی نیرگزه، به بیئ ئەوه ی مه به ستیکی تیایی، منی ئازار دا.
 وه کوو که سیکه به سیخوری کردن تاوانبار کرابی به په له وتم:
 — مه به ستت چیه... جگه له تو و من...

دهنگی سه عید قه سه که ی پیپریم. هات له لامانه وه وهستا و به
 پیگه نینه وه سه یری نیرگزی کرد و وتی:
 — تو خو له من باشتری!

گۆنای ماچ کرد و دانیشته. نیرگزه پروی کرده من و وتی:
 — تۆیش خه ریکه وه کوو ئیمه ت لیدی و هه رچی ئەبیئ ئەیه به یته وه
 سه ره خۆت!

پاشان ئەوه ی که وتبووی به پروونکردنه وه یه کی زیاتره وه وتیه وه:
 — من پیم وایه که سیک ئاگای له تابلوکانی ئەحمده هه بوو و پاپورتی
 لیداوه.

وتم:

— به لام جگه له من و تو که سه تابلوکانی نه دیبوو!

نیرگزه لیوه کانی کو کرده وه و وتی:

— ئیمه نازانین...

ئهو پرۆژه تا ئیواره له هه مان ژووری خه و دانیشتیان و ئه و و سه عید
 به وردی به پرسیار و وه لامه کانی لیکۆله ری کومیتهدا چوونه وه و له
 کۆتایی دا گه یشتنه ئه و ئەنجامه ی که: «له مائی ئەحمده میکرو فۆنیان

داناوہ.»

من بہ ترسہوہ وتم:

— باشہ چوں ئے توانن کاری وا بکن؟

سہ عید لہ سہ رخو پرونی کردہوہ:

— زور ئاسانہ. کاتیکہ کہس لہ مالہوہ نییہ، وکوو دز دین و
میکروفون دائہ نیئہوہ. ہیچ دوور نییہ لہ مالی ہموومان ئے مکارہ یان
نہ کردبی!

ناخودئاگا وتم:

— تو بلیی لہ مالی ئیمہش میکروفونیاں دانہ نابی؟

خوم لہوہی کہ رہنگہ وہ لامہ کہی ئے ری بی. موچرکہ یہ کم پیاہات
و دہسبہ جی کہ وتمہوہ بیری شہوی رابوردوو. نیرگز لہ بری سہ عید
وتی:

— ہیچ بہ دووری مہ زانن. ئے بی ہموو خانوہ کان بگہ پین.

پاشان سہیریکی سہ عیدی کرد و وتی:

— وا باشہ تو بہ یانی شارام بہی بو مالی لووبا و ئے ویش باش

بگہ پین.

ئەو شەۋە نەموپۇرا بچمەۋە بۇ مالەۋە و ھەر لەۋى خەۋتم.
بەيانىەكەى پىش ھاتنى فاتمە خانم خۆم گەياندەۋە مالەۋە و كاتىكە ئەو
ھات، پىم وت بچى بۇ مالى حاجى و لەۋى ئاگاي لە بارام بى.
سەعيد و شارام كاتژمىر نزيكى دە ھاتن. شارام يەككىك بوو
لە ئەندامە گرنگەكانى چرىكى فيدايى. لە سەردەمى شادا، دادگا لە
نەبوونى خۆى دا سزاي تيرەبارانى پىدابوو و پاش راپەپىن توانىبووى
بگەرپتەۋە بۇ ئىران. لە دەرەۋە ھەرچەند كەمپىوتەرى خويندبوو، بەلام
دوو سالىكىش لە ولاتانى ئوروپاي رۆژھەلات و چىن خولى فيركارى
چرىكى و پارتىزانى بينىبوو. يەككىك لە شارەزايىەكانى دۆزىنەۋەى
بۆمبى كاتى و مىكروڧون و كامىراى نەپنى بوو. شارام و سەعيد
لە سەردەمى فيرگەۋە پىكەۋە دۆست بوون و من دوو سى جار لە
سەردەمى خويندكارىي و جارپىكىش پاش راپەپىن لە مالى سەعيد
دىبووم. بە رىكەوت ھەر لەۋىش بوو كە شارام، لە سەر بۆچوونەكانى
ئەمىن دەربارەى راپەپىن، بە شىۋەيەكى گالتهئامىز دوابوو و ئەمىن،
سەرەپاي خۇراگرى و شارەزايىەك كە لە گالتهپىكردى خەلكى دا
ھەيبوو، نەيتوانىبوو ولامى بداتەۋە و لە ئەنجامدا ئەو شەۋە ئىمە زۆر
زوو لە مالى سەعيد رۆيشتن.

شارام، بالاي كورت بوو و بۇ خۇيشى وردىلە بوو. كاتى قسەكردن

چاوه قہلہ و تیژدہکانی ئه پرییه به رامبه ره که ی و هه موو جوولہ یه کی کۆنترپۆل ئه کرد. ئه و چهند جارهی دیبووم هه میشه گورج و دهم به پیکه نین بوو، به لام ئه و پۆژد پی ئه چوو تۆزی لاواز بووه؛ ماندوو و هه ندیکیش دلنگه ران دیار بوو. به پیی پیکه وتنی پیشوو که له گه ل سه عید دامان نابوو، هیچ قسه یه کمان پیکه وه نه کرد. شارام ته وقه ی له گه ل کردم و بزهی که که وته سهر لیوی. جانتا گه وره که ی پیی بوو به ئارامی داینا و ده زگایه کی بچووک که به قه د رادیویه کی بچکۆلانه ئه بوو، لیی دهره ینا.

له هه مان ژووری دانیشتنه وه دهستی پیکرد. به شیوه یه کی ورد و خیرا ده زگاکه ی ئه هینا به هه موو شوینیکا: به دور قاپه کان، به فه راگه ردی موبله کان، ژیر میزه کان و به گردی ئاباژوره کان دا. پاش ژووری دانیشتن چوو بو چیشته خانه. به و وردبینیه ی پیشوو ئه ویش گه پرا. سه عید ئه وی برد بو په رتوو کخانه. له وی زیاتر مایه وه. به وردی هه موو قه فه سه کان یه که به یه که گه پرا و سه عید کاتیکه بینی شارام دهستی به قه فه سه کان یه سه ره وه ناگات، چوو بو چیشته خانه و په یزه یه کی ئاسنی کورتی بو هینا و شارام دواين قاته کان ی په رتوو کخانه ی به ده زگا پشکنی.

من بیکار و دلنگه ران له لای میزی نانخواردنه وه دانیشتبووم و جگه ره م ئه کیشا. خۆف و نیگه رانی ئه می برد بو رابوردوویه کی دور و تامیکی کۆنی به خۆیه وه ئه گرت. هه ر کاته ی کۆبوونه وه ی نه ینیمان هه بوایه، دوو رادیومان له سهر دوو ئیزگیه ی جیاواز هه لئه کرد و ده نگمان بهرز ئه کرده وه. پاشان دانه نیشتین له نزیکه ی رادیو کانه وه و ئه که وتینه سرته کردن. هه ر جارهی یه کی کمان تۆزیک دهنگی بهرز بوایه ته وه، میلان که، هه موو پییان ئه وت: «کۆنډیرای بچوک» به دهست ئاگاداری ئه کرده وه. سه ره رای ئه وه ش هه میشه له وه ئه ترساین که ماله که میکرۆفۆنی لئ دانرابی.

کاتیکه شارامم برد بو ژووری خه و، بیرکردنه وه له وه ی که

ئەوئیش میکروڤۆنی لئ دانا بئ، موچرکە ی بە گیانمدا هئنا. سەعید، کە ئاگای لئم بوو، هاتە لامهوه و بە دەستیک شانی گرتم و گوشامی بە خۆی دا. شارام ژیر چریا، دەوروبەری ئاوئینهی ئارایشت، ناو چەکمەجەکانی جلوبەرگ و ژیر تابلۆکان و

تەنانەت ژیر ئینجانەکان گەرا و هیچی نەدۆزییەوه.

پاشان چووین بۆ ژوروی بەردیا. شارام ژیر چریا و ناو دۆلابەکان گەرا. پاشان چوو بۆ لای میزەکە ی بەردیا و یەکەم چەکمەجە ی پراکیشا؛ قفل بوو. هەروا کە دانیشتبوو، بە چاو بانگی کردم و لە بنی گویمدا وتی: «کلیلی ئەم چەکمەجانەم ئەوی.» بە ئاماژە ی دەست وتم: «نیمە.» هەرگیز پئیم وا نەبوو بەردیا چەکمەجەکانی قفل ئەکات. شارام رابوو و لە ژوروەکە چوو دەرهوه و پاش تۆزیک بە دەستە یەک کلیلەوه گە پرایهوه و کە مەتر لە خولەکیک چەکمەجەکانی کردەوه. لە چەکمەجە ی یەکەم و لە ژیر هەندئ کاغەزهوه، قوتویەکی هئنا یە دەرهوه، لئ ی وردەوه بوو و پاشان چەکمەجە یەکی تری پراکیشا. دەزگایەک بە ئەندازە ی پادیویەکی ترانزیستۆری لئبوو. دەزگاکە ی لە سەر میزەکە دانا و، وەکوو کە سیک ریگە یەکی دووردریژ پراکردبئ، هەناسە یەکی قوولئ هە لکیشا و لە سەر کورسیەکە ی بەردیا دانیشت. قوتوەکە ی گرت بۆ لای ئیمە و بە دەنگیک ی بەرز وتی:

— ئەمە ئەو میکروڤۆنانە یە کە ساواک بە کاری ئەهئنا و ئیستە پاسدارانی ئەم حکومەتە بە کاری ئەهئین.

پاشان ئاماژە ی کرد بۆ دەزگای سەر میزەکە و وتی:

— ئەمە ییش دەزگایەکە کە دەنگ لە میکروڤۆنەکان وەرئەگری... تا مەیدانیکی نزیکە ی حەوت کیلۆمەتر بپرشتی هە یە.

من بە سەر سوورمانەوه لئ نزیک بومەوه. لە ناو قوتوەکە دا نزیکە ی بیست میکروڤۆنی بچوکی ئاسن بە ئەندازە ی قۆچە ی تیاوو.

بہ دہنگیکی ئارام وتم:

– واتہ لیڑہ میکرو فونیان داناوہ؟

سہ عید سہری داخست. شارام وتی:

– نہء لہ مائی ئیوہ میکرو فونیان داناوہ.

– ئہی ئہ مانہ لیڑہ چی ئہ کەن؟

ئہ مبینی و باوہ پرم نہ ئہ کرد. ئاسان نہ بوو ئہم شتانه پھیوہند بدہم

بہ بہ ردیاوہ. سہ عید وتی:

– ئہم میکرو فونانہ ہتا لہ ریگہی ئہم دہزگایوہ کونترپول نہ کری،

ھیچ کہ لکیکیان نییہ...

قسہ کہی تہ او نہ کرد. ئہو و نیرگز لہ ہمان دوینئوہ زانیوویان

کی ئہو میکرو فونہی لہ مائی ئہ حمہد داناوہ. من لہ سہر لیواری

چرپاکہی بہ ردیا دانیشتم و بہ دژواری ئہم رستہیہ لہ دەم ہاتہ

دہرہوہ:

– واتہ بہ ردیا ئہم کارہی کردوہ؟!

شارام ہہ لسا. قوتوہ کہ و دہزگای و ہرگرہ کہی^(۵۳) خستہوہ ناو

چہ کمہ جہ کان و کاغز و شتہ کانی تری بہ ریکیویکی لہ شوینی خویان

داناہوہ و لہ سہرخو وتی:

– کورہ کہت نابئی بہ مہ بزانی. پنگہ خہ لکیکی تر بکہ ونہ مہ ترسییہوہ.

بو وینہ خوٹ.

من ہہر بہو جوڑہی کہ دانیشتبوم و بہ ترس و شہرمہ زایہوہ

سہیری شارام ئہ کرد، شتیکی کونہ و ئاشنا لہ سہرم دا ئہ سووراپیہوہ.

شتورسا، بہ ئاماژہ، باوکمی بردبوو بو حہوشہ. لہ لای باخچہ کہ

وہ ستابوو. قاچیکی باوکم لہ سہر لیواری باخچہ کہ و دەستیکی بہ

ناوقہ دی درہختی مہ گنولیا کہ وہ^(۵۴) گرتبوو – ئہو جیگایہی کہ چہند

۵۳۔ وەرگر: receiver وەرگری رادیو و بیتل و تله فیر یون . [۴] المتلقي [۵] گیرنده .

۵۴۔ مہ گنولیا: magnolia درہختیکی رازاندنہوہی گہ لآ گہ ورہی ہیلکہیہ، گولی قہ لہوی

سپی و ئہرخہ وانی و زہرد و سووری بوخوش ئہ گری. ماگنولیا، ہمای متمانہ بہ خوئی

و دلفراوانیہ .

سال پاشتر کاتیکه تهرمه کهیم دۆزیه وه، دهستی له لای مه گنۆلیا که وه که وتبوو — من باوه شم کردبوو به قاچی باو کم دا. شتۆرسا وتی: «ئەبێ ئاگات له خۆت بێت. جرۆم له گەلێان پێککه وتوو. ئاگادار کراوم سیخوریان بۆ ئەکات. به مزوانه نه هاتوو به بۆ ئیره؟»

«نه. له و کاته وه مارتام بردوو به ئاسایشگه، نه مبینیوه.»

«زۆر باشه. دیاره گومانیان له تو نبیه. سه ره پای ئەمه ش ئەبێ وریا بیت و به وانی تریش پاسپیره ئاگیان لێی بێت. له بهیانی ئەو پۆژه وه هه ر کات «جولیا» ی کچی جرۆم ئەبینی هه م لێی ئەترسام و هه م دلم بۆ ئەسووتا. کچیکى شاد و چه تون بوو. به لام مناله کانی تر یاریان له گه ل نه ئەکرد. کوره کان پێیان ئەوت: «ئانه ی زهرد». قژی زهرد و پوهمه تی قه له و و گوپین بوو؛ به دوو چاوی کاره بایی له پهنگی قژی. کچه کان پێیان ئەوت: «کوله که ی زهرد». به لام ئەو گوپی له و قسانه نه بوو و خۆی ئەهاویشته ناو یاری مناله کان و به ههراهوریا و پێکه نین و گالته کردن وای لێ ئەکردن یاری له گه ل بکه ن. من زۆر ههزم له و ههستی بره وابه خۆبوونه ی ئەو هه بوو. له وه ی که گوپی نه ئەدایه قسه و بۆچوونی ههچکهس، خۆشم ئەویست و به دلم بوو. به لام له و پۆژه به دواوه ئەترسام لێی نزیک بکه ومه وه. ئایه ئەویش وه کوو باوکی سیخور بوو؟

له سه عیدم پرسى:

— تو پێت وایه به ردیا بووه به سیخور؟

سه عید نیگای گواسته وه و له په نجه ره که وه سه یری دهره وه ی کرد

و له وه لام دا وتی:

— پهنگه ئەو نه زانی چی ئەکات. به لام ئەو کاره ی که ئەیکا

سیخورییه.

بوغز گه رووی ئەگوشیم و به دژواری خۆم پراگرتبوو که نه گریم.

وتم:

— ئەو بهس چوارده ساله... چوارده سال! باشه له کوپی دنیا باوه

منالی چوارده سالان بکهن به سیخور؟

شارام جانتاکه‌ی داخست و وتی:

— لیره هه‌موو کاریک ئەکه‌ن. هەر به‌وجۆره‌ی که پژی می هیتلر هه‌موو کاریکی ئەکرد.

سه‌عید و شارام پژیشتن و من گه‌پامه‌وه بو ژووره‌که‌ی به‌ردیا. له سه‌ر قه‌ره‌ویله‌که‌ی به‌رامبه‌ر به‌ میزه‌که‌ی دانیشتم. ژووره‌که‌ وه‌کوو ئەو کاته‌ و ابو که به‌ردیا پژیشتبوو. هەر له‌و ژووره‌دا بوو که پیش پژیشتن باوه‌شم پیاکردبوو و وتبووم:

— به‌لینم پی بده، ئاگات له‌ خۆت ئەبی!

ئەویش له‌ کاتی‌کا له‌ خۆشی گه‌شته‌که‌ی، جانتای هه‌لگرتیوو و ئەچوو به‌ره‌و ده‌رگا‌که‌ وتبووی:

— باشه.

به‌ر له‌وه‌ی من بگه‌پیمه‌وه به‌ر ده‌رگای ماله‌وه ئەو چوو بووه ده‌ره‌وه. نیرگز، به‌وجۆره‌ی له‌وی وه‌ستابوو، ده‌موچاوی تیک نا و وتی:

— ته‌نانه‌ت مالا‌وا‌ییشی لی نه‌کردم!

— ئەوه‌نده شادمان بوو، ئاگای له‌ خۆی نه‌ما‌بوو.

نیرگز به‌ پارێزه‌وه وتی:

— من نیگه‌رانی ئەوم. ئەم خێوه‌تگه‌ی فی‌رکاریانه کاریکی خراپ

ئەکه‌نه سه‌ر منالان. خۆزگه‌ نه‌ت ئەه‌یشت ب‌روات!

هەر ئەو کاته‌ بیرم کردبووی‌وه مه‌گه‌ر من خۆم کاتی‌که‌ هاوته‌مه‌نی به‌ردیا بووم نه‌ئه‌چووم بو ئەو ئوردوانه‌؟ مه‌گه‌ر هه‌موو پژی‌ک چه‌ندین کاتژمی‌ر گویم له‌ وتاره‌کانی ئەو خه‌لکه‌ رانه‌گرتیوو که به‌ قه‌د و بالایی ستالین و سه‌رکردایه‌تی پارتی‌دا وتاریان ئەدا؟ مه‌گه‌ر له‌ مه‌یدانه‌کانی شاردا نه‌وه‌ستابووم و بو دروشمه‌کانیان هورپام نه‌کی‌شابوو؟ مه‌گه‌ر ئەوه‌نده داری په‌نگنامه و ئالای سوورم له‌ ستادیۆمه‌کادا نه‌گپرابوو، کاتی‌که‌ شه‌و ئەگه‌ی‌شتمه‌وه ماله‌وه، ئەوه‌نده شه‌که‌ت و ماندوو بووم له

سووچیکا ئەدرام بە عەرزا؟ دایکم هەمیشە لە بەر خۆیەوه ئەبیوت: «کەس دەست لە سەر منالی خەلکی هەلئەگرن؟» من نەم ئەزانی دایکم بوچی پێی ناخۆشە. بەس ئەوەندەم ئەزانی هەموو ئەو کارانە و بەتایبەت هەلسوورانانی ئەو دار و ئالایانەم پێخۆشە. چەند بە خێراتر بگەراییەتین، ئەوەندە پەنگینتر و ئەو وشانەیی لە سەر پلورەوارانە کەمان^(۵) دەرنەکەوتن، جوانتر بوون.

بە نیرگزم وتبوو:

— رەنگە تۆ ئەم دیاردانە نەناسی. بەلام سەرانسەری منالی و گەنجیتی منیش لەم خۆپیشانان و پێژە و وتاردان و خۆتەنگەیی فێرکاری و ناچاریدا تێپەر بوو. بەلام جگە لەوەی پاشتر لە هەموو ئەو شتانە بێزار بێم، هیچ سوودیکی هەبوو؟

نیرگز بزهیهکی کردبوو و وتیوی:

— مەبەستت ئەوەیە هەموو ئەو منالانەیی تریش وەکوو تۆ بێزار بوون؟ ئەگەر ئەوانیش بێزار بوایەتن تۆ ئێستە لە ولاتی خۆت ئەبووی! بە بیئەفان وتبووم:

— بەردیا هەر وای نامیئەتەوه. ماوەیهکی تر ئەگۆڕی.

ئێستاکانی، چەند پوژ پاش ئەو وتووێژە، لە ژوورەکی بەردیا دانیشتووم و بێر لەوه ئەکەمەوه کە جگە لە ئەحمەد و نیرگز کێی تری تووشی ئەشکەنجە و زیندان کردوو و کێی تر بە هۆی پاپۆرتەکانی ئەوهوه چاوه‌پوانی ئەو چارەنووسە ئەکەن؟ نەم ئەزانی چی لەگەڵ بکەم. شارام پێش ئەوهی بپروات وتیوی: «هەلیگەر و لە ئێران ببە. ئەوه تەنها رێگەیی رزگار بوونی.» بەلام مەگەر من ئەمتوانی ئەو کارە بکەم؟ لە هەمان یەک مانگ و نیویدا بۆم دەرکەوتبوو کە ئەو بە ئاسانی گۆیی لە قسە و ویستی من پاناکری و چی پێخۆش بێت ئەوه ئەکات.

۵۵ - پلورەوارانە: rainbow **بارە** **شاو** تیرەژە، پەلکەزێرینە، کۆلەکەزێرینە. **ف** قوس قزح

regnbue **ر** زین کمان، قوس قزح.

له راستیدا من ملکهچی ئەو بووم و چی ویستبوو به قسم کردبوو و پاش ئەوهش نەم ئەزانی ئایه ئەتوانم به قسهی نەکهەم یان ناتوانم. به شارامم وتبوو:

— من دەرەقەتی نایەم. بۆ گەڕانەوهی بۆ مالهوه ناچار داوامان له به‌پێوه‌به‌ر کرد. داوام له باوه‌گه‌وره‌ی کرد ئەو کاره بکات. به‌لام ئەکرێ به به‌پێوه‌به‌ر بوترێ فەرمانی پێ بدات له ئێران ب‌روات؟
سه‌عید به قه‌لسی سه‌ری پاره‌شان‌دبوو و به شارامی وتبوو:
— به‌ردیا زیاتر له‌وه‌ی که بیری لێ بکه‌یته‌وه گێڕۆده‌ی حیزبوللّا بووه. ئەوانیش به ئاسانی له کۆلی نابنه‌وه. پێویستیان به خه‌لکی وه‌کوو به‌ردیا هه‌یه.

ئینجا له کاتی‌کا سه‌یری منی ئەکرد، وتبووی:
— من نیگه‌رانی تۆ و بارامم. من به باشی نازانم تۆ و ئەو له ئێران ب‌رۆن. لانیکه‌م بۆ چه‌ند مانگ. ره‌نگه له‌و ماوه‌یه‌دا زۆر شت بگۆرێ...
من به لۆمه‌وه سه‌یری سه‌عیدم کردبوو:
— ب‌رۆم؟ به‌بێ به‌ردیا؟ ئەویش له کاتی‌کا که له هه‌میشه زیاتر پێویستی به من هه‌یه؟ من ئەبێ ئەو پزگار بکه‌م. من ئەبێ ئەو کاره بکه‌م.

به‌لام له‌و کاته‌دا، له ژووره‌که‌ی به‌ردیا، بیرم له هه‌موو پێگه‌یه‌ک ئەکرده‌وه و ئەمبینی بۆ پزگارکردنی ئەو له چنگی حیزبوللّاییه‌کان هه‌یج کاریکم پێ ناکرێ. قانون، به هه‌موو توانایه‌وه به ده‌ست ئەوانه‌وه بوو و هه‌ر ئەو قانونه هه‌یج ده‌سه‌لاتیکی بۆ من، وه‌کوو دایک په‌چاو نه‌کردبوو. هه‌موو کورپیکی چوارده سالان به پێی قانون سه‌ربه‌ست بوو؛ به ئاسانی ئەیتوانی دایک و باوکی به‌جێ به‌یڵی؛ ئەیتوانی ده‌نگ بدات. ئەیتوانی چه‌ک هه‌لگرێ. ئەیتوانی بچێ بۆ جه‌نگ. ژن به‌یێنی. یان له ده‌زگایه‌کی سیخوپی‌دا کار وه‌ربگرێ! نه‌ه، من نەم ئەتوانی پزگاری بکه‌م. به‌لام ئەه‌بویه به لایه‌وه به‌مایه‌تمه‌وه. ئەه‌وا له کۆمه‌لێک‌دا که پۆژ به پۆژ شیت تر ئەبوو به‌جیم نه‌هه‌یشتایه‌ت. ئەو کوره شیرین

و ئازیزه‌کهی من بوو. نه‌م ئه‌توانی به خۆمی بسه‌لمینم به‌ردیا ئیتر جگه له ئه‌ندیشه‌ی من‌دا، نه‌ماوه!

به‌رامبه‌رم، له سه‌رووی میزه‌که‌یه‌وه، وینه‌یه‌کی گه‌وره‌ی پینج سالی به‌ردیا به‌دیواره‌که‌وه هه‌لواسرابوو. له لای ئه‌مینه‌وه وه‌ستاوو. نزیک قه‌فه‌سی شی‌ره‌کان. خۆم ئه‌و وینه‌یه‌م له باخچه‌ی ئاژه‌لی له‌نده‌ن هه‌لگرتبوو. ده‌ستی نابوو له‌که‌که‌ی و به‌دفره‌وه سه‌یری شی‌ره‌کانی ئه‌کرد. له‌ته‌نیشتی‌یه‌وه، وینه‌یه‌کی یانزه‌ سالی، له لای که‌یکی له‌دایکبوونه‌وه. سه‌یری دوربینه‌که‌ی ئه‌کرد. سه‌یری من... چاوه‌کانی پاک و بی‌گوناه پێ ئه‌که‌نین.

چەند سال تەمەنی گەورەتر پیشان ئەدا، لە خپۆتەتگە گەپرایەو. کاتیکە خەریک بوو وینە تازەکانی لە شوینی وینە کۆنەکان دا ئەکو تا بە دیواردا، پیم وت:

– ئەزانی ئەحمەدی بیچارەیان گرتوو؟

بەبێ ئەوەی سەیه م بکات وتی:

– لێ ئەهات دژی شوپش بیت. بەهائیش بوو.

لە وینەکەدا، بە جلی سەربازی و چەک بە شان، هیچ لە بەردیای من نەئەچوو. بە شیۆهیهکی بیگەم وتم:

– ئەگەر ئەو دژی شوپش بوو ئەی بۆچی لەگەڵ بنەمالەکە

نەچوو بۆ ئەمریکا؟

بەردیا ئاوپری دایەو و لە سەر کورسیهکەو سەیری کردم و هەکوو باوکیک کە لەگەڵ کیزۆڵەکە ی بدوی، وتی:

– ئەوانە ی ماونەتەو بۆ ئەو هیه خراپکاری بکەن. تۆ ئەم شتانه

نازانی. هەموویان سەریان بەستراو بە ئەمریکاو.

یەکەمجار بوو بەو جۆرە قسەم لەگەڵ بکات. وتم:

– بەلام خوا بکات بەری دەن. ئەزانی مەتی نیرگز شووی پیکردوو؟

بەردیا لە کورسیهکە پەرییە خوارەو و لە کاتیکا و هەکوو هەپەشه

چەکوشەکە ی رانەو شاند، وتی:

– لەگەڵ مەتی نیرگز؟ کە ی؟

چاوی ئیتر چاوهکانی بەردیا نەبوون. گەردیکی تال و ببەزەیی بە

سەری دا زال ببوو. چاوم لێوەرگێرا و بە دەم دانیشتنەو وتم:

– بابە گەورە بۆ خۆی مارە ی بریبوون.

– کە ی؟

– ماو هیهک پیش زیندان. مەگەر نەت ئەبینی نیرگز زۆر بە ی شەوان

ئەهات بۆ لای ئەحمەد؟

بەردیا بە خاوی چوو سەر کورسیهکە و لە کاتیکا چەکوشی ئەدا

لە بزمارە گەورەکە ی ئەبوایە وینە گەورەکە ی خۆی و خومەینی بە

دیواره وه رابگری، وتی:

– من ئه بی له گه لّ بابه گوره قسه بکه م.

سهیریکی وینه تازه که م کرد که ئیسته ئیتر به دیواره که وه بوو. خومهینی وه دستابوو و دهستی له سهر سهری بهردیا دانابوو که هه ندی نووشتابوو یه وه بو پیشه وه. «قالریانوس» له بهرمبه ر شاپووردا^(۵۶) وه دستابوو.

چووم به ره وه درگا که، دوو قاپه که ی وینه ی منالی، که ئه وه له بهر درگا که داینابوو، هه لمگرتن و به بی ئه وه ی هیچ بلیم له ژووره که چوومه دره وه.

ئه وه ی به بهردیام وت، هه ر ئه و شتانه بوو که له گه لّ نیرگز و حاجی پیکه وه له سهری ریکه وتیووین. ئیسته ئیتر حاجیش ئه یزانی بهردیا سیخوری له سهر ئه حمه د کردوه و، بریار وابوو که سی تر له و «نهنگ» ه ئاگادار نه کری. به لام ئایه ئه م پازه ش، وه کوو پازه که ی تری بهردیا، به شاراوه یی ئه مایه وه؟ یان یه کیک له که سانی ئه و گروپه بچکۆله یی بریتی بوون له عه به، سوره ییا، نیرگز، حاجی، سه عید و شارام پازه که ی ئه درکینی؟ له ماوه ی مانه وه م له ئیران بوم دره که ورتبوو زور که م هه یه پازیک له بن سه رپوش دا بمینیته وه. له وئ هه موو که س پازاوی قسه ت له گه لّ ئه که ن و پاش هه ر قسه یه کی ساده ئه لین: «ئه م قسه یه له نیوان خو مان دا بیته.» به لام هه رگیز نه مبینی قسه یه ک بو هه میشه به نه یی له نیوان خو یان دا بمینیته وه. هه ر به م هۆیه شه وه بوو وای بو ئه چووم پاش ماوه یه ک بو هه ر کوئ بچم هه موان به پاریزه وه له گه لم ئه جوو لینه وه. هه رچی چو ن بی، دایکی سیخوریک بووم و ره نگ بوو له لای کورپه که م قسه یه کم له ده م دره رچی! ئه مه ش تازه کاتیک بوو که گومانیان له خویشم نه کردایه ت!

جولیای ده سال پاشتر، گهنج و دلرفین، تیکۆشه ر و ماندوونه ناس،

۵۶- ئامازه یه به که ندای قالریانوس له مه رفده شت، که له بهرده م پادشای سه رکه وتوو، شاپووری یه که می ساسانیدا چۆکی داداوه. شاپوور و قالریانوس

په نجه کانی هینابوو به قژه کورته که ی دا، که ئیسته وه کوو گهنمی بهرتا و
 ئه دره وشایه وه و پیکه نیبوو: «من خویشم له خوّم ئه ترسام. ئه ترسام
 چاو بپر مه چاوی مناله کانی تر. گویم له قسه ی که س رانه ئه گرت، نه کا
 شتیک بیستم که نابئ گویم لی بیته. پرسیارم له هیچکه س نه ئه کرد،
 نه کا وه لامیک بیستم که نه ئه بوا گویم لی بیته. هه ستم ئه کرد ته نه اتترین
 مرؤقی سه ر پرووی زه مینم.» و من ئه مزانی ته نه ایی گه وره ی منیش به
 گه رانه وه ی به ردیا دهستی پیکردوه...

فیرکاری یهک مانگه، له و شتانهی له ماوهی چوارده سالدا فیروی بوو، زیاتر کاری کردبوویه سهر بهردیا و ئهوی کردبوو به گهنجیکی توورپه و تۆسن، شهپرفروش و مپوموچ. خوی به پاسداری ئیسلام و شوپرش ئهزانی و وهکوو میراتیك له باوکی «شههید» یهوه پیی گهیشتوو، ریزی له م نازناوه ئهگرت. ئیواران به پهله له فیرگه ئهگهپایهوه و ههروا به پهله جانئا و پهرتووکی له ژوورهکهی دائهنا و قهمسهلهی سهربازی له بهر ئهکرد و به بی هیچ پوونکردنه وهیهک، تهنها به رستهیهکی کورتی «من پویشتم.» ون ئهبوو. شهوانهش له دهی شهو زووتر نهئه هاتهوه. ههنیدجار تا نزیکی یانزهش له دهرهوه مابوو یهوه. کاتیکه لی م ئهپرسی «شهوانه ئهچی بو کوئی؟» ئه یوت: «مزگهوت.»

له و سهردهمه دا زۆربهی مزگهوتهکان کرابوون به بنکه به ناوی «کومیته». له و کومیتانه دا بوو که بو دهسبه سهراگرتنی دارایی، گرتنی دژی شوپرش و سیخوپی و کوئترۆلی خه لک بریار ئه درا، به شهو خه لکیان له کو لآن و شه قامان یان له ماله کانیا ن ئه گرت و ئه یان هینان بو ئه م کومیتانه. پاش لی پرسینه وه یه کی کورت، به یانیه که ی ئه یاناردن بو زیندانی گه وره. ئه و زیندانانه ی که سهره تای راپه پین نه یاره کانی شایان لی هینابوو یه وه دهره وه و گو لبارانیا ن کردبوو. ئیستا که ش جاریکی تر پر کرابوون له خه لکی جو راجو ری تر.

سه‌رۆک کۆمار به کردهوه دهسه‌لاتی نه‌بوو. ناویک بوو و ده‌میک که هه‌موو رۆژ به‌لینی ژیا‌نکی باشت‌ر و ئاسایشی ئە‌دا. به‌لام ئە‌م به‌لینانه هه‌ندی‌جار هه‌تا کۆتایی قسه‌کانی بریان نه‌ئه‌کرد^(۵۷). راپه‌رینی ناوچه‌یی له زۆربه‌ی شاره‌کانی ئێران‌دا به‌رده‌وام بوو. چه‌پکوژی به‌شیوه‌یه‌کی به‌رده‌وام له په‌ره‌سه‌ندن‌دا بوو. کوشتاره‌کان به‌ پ‌واله‌ت له لایه‌ن حکومه‌ت و ده‌وله‌ته‌وه نه‌بوو، به‌لام پاسداران و تیبلا به‌ده‌ستان ئە‌یان‌کوش‌ت، تالانیان ئە‌کرد و دلیان ئاسووده‌بوو، که نه‌ک له سه‌ر ئە‌و شتانه‌ سزا نادرین، ئە‌یانزانی تاوانه‌کانیان په‌زامه‌ندییه‌کی رانه‌گه‌یه‌ندراویشی به‌ دواوه‌یه.

حیزبوللا، به‌بێ ئە‌وه‌ی حیزبکی فه‌رمی بیت یان بنکه و ناوه‌ندیکی تاییه‌تی هه‌بێ، به‌ خێرای و به‌ شیوه‌یه‌کی نادیار ئە‌ندامی وه‌رئه‌گرت. هه‌ر که‌سه‌ی چه‌کیکی هه‌بوو و خۆی به‌ لایه‌نگری هیللی ئیمام ئە‌زانی، به‌ ئە‌ندامی حیزبوللا ئە‌ژمێردا و چی پێ خۆش بوایه‌ت ئە‌یکرد. حیزبوللایی کێیان پێخۆش بوایه‌ت ئە‌یانگرت، ئە‌پرژانه هه‌ر مالیک که بیانیسته‌یه‌ت و، هه‌ر که‌سیان بوسته‌یه‌ت ناوی سیخو‌ر و هاوکاری ئە‌مريکا و ئیسپرایلیان لێ ئە‌نا. به‌ شه‌و هاتوچۆ به‌ توندی کۆنترۆل ئە‌کرا. به‌بێ ئە‌وه‌ی رژیمی سه‌ربازی راگه‌یه‌ندرابێ، به‌ کرده‌وه به‌رگه‌راوی هاتوچۆی شه‌وانه به‌رپا بوو. پاسدار و گۆپال به‌ده‌ست له کۆلان و شه‌قام‌دا به‌ریان به‌و ژنانه ئە‌گرت که به‌رگی ئیسلامیان له به‌ردا نه‌بوو. ئە‌یانگرتن و ئە‌یانبردن بۆ کومیته‌کان. ئە‌گه‌ر له‌گه‌ل پیاویک‌دا بوایه‌تن داوای ناسنامه و به‌لگه‌ی هاوسه‌ریتیان لئه‌کردن و ئە‌گه‌ر پێیان نه‌بوایه‌ت و نه‌یان‌توانیایه‌ت بیسه‌لمینن کابرا، مێرد یان برایه، تووشی گیران و زیندان و قه‌مچی خواردن ئە‌بوون. به‌ شه‌و ئۆتۆمۆبیله‌کانیان رائه‌گرت، نه‌فه‌ره‌کانیان دانه‌بزان‌د و بۆنیان ئە‌کرد به‌ ده‌میانه‌وه، بۆ ئە‌وه‌ی ئە‌گه‌ر بۆنی ئە‌لکولیان لێبێ، له سه‌ر ته‌خته‌ی قامچیکاری رایانکێشن. له‌و

۵۷ ب‌کردن: **هاتوچۆ** پ‌گه‌یشتن، پ‌گه‌یشتن، درێژه‌کێشان، به‌رده‌وام‌بوون. **ن:** ب‌ری نه‌کرد: به‌رگه‌ی نه‌گرت. **ن:** ئاوه‌زم ب‌رناکات: تێی ناگه‌م (عقلم قد‌نمیده‌د).

رۆژانه دا هۆنراوهیهکی چاپ نه کراوی هۆنهریکی خۆشه و بیست، دم به دم ئه گه را: «بۆن به ده منته وه ئه که من / نه کا و تبتنت / خۆشم نه وئی!» ورده ورده هه موو ئه و شتانه ی به رامه ی شادی، ئه وین و ئاسایشی لێوه ئه هات، به رگه راو کرا!

سالی تازه ی ئیرانی سه ره تای به هار ده ست پێ ئه کات. به لام ئه و ساله شه قامه کان چۆل و ساردوسر بوو. چه ز و خۆشی و ئه و ئاگر بازیه ی هه موو سالیکی له و کاته دا به ریا ئه کرا، به دی نه ئه کرا. جه ژنیش وه کو هه موو نیشانه کانی پێش ئیسلام به چاوی سووکه سه یری ئه کرا و ئه وانه ش که هیشتا بر وایان به م دیارانه هه بوو نه یان ئه ویرا خۆزگه و ئاره زووی خۆیان ده ربهرن. به لام خه لک له مالی خۆیان دا ئاسووتر بوون. په ستورانه کان و شوینی سه رگه رمی گشتی چۆل ببوون و خوازیاریان لێبهرابوو. هه موو که س پاش کاره که ی به په له خۆی ئه گه یانده وه ماله وه و له په نای ئه و دیوارانه دا که پاسدار و حیزبوللانه یان ئه توانی، یان به ئاسانی نه یان ئه توانی خۆیانی پیا بکه ن، خۆیان چه شار ئه دا.

به لام من که خۆم په کیکی له و حیزبوللاییانه م له ماله وه هه بوو، هیشتاش نه متوانیبوو په ی به و ترسه مه زنه بيم که حیزبوللانه ی هینابوو. بۆ من، هیشتاش پاسدار بریتی بوو له و سیخورانه ی ساله کانی سه ره تای پێگه یشتن و گه نجیته منیان پر کردبوو له مۆته که و ترس و تۆقان. پاسدار کوپی من بوو؛ ئه و به ردیا بچکۆلانه یه ی که له پر یاخی ببوو. ئه و یاخیبوونه ی بۆ من به جیهانی پاش بالقبوون ئه ژمیردا. ئه و شته ی که خه لکی تر له به رچاویان نه ئه گرت. ئه و خه لکه ی که ورده ورده ده وروبه ریان چۆل ئه کردم و لیم ئه تاکانه وه. ئیتر که س لێی نه ئه پرسیم، جگه له نیرگز و له ویش که متر عیسمه ت خانم که ته له فۆنیان بۆ ئه کردم. ته له فۆنه کانی نیرگز و سه عید جگه له هه والپرسی هیچی تری تیا نه بوو. تی ئه گه یشتم به دووریان نه ئه زانی ته له فۆنه کانیان

لەگەڵ من گوویی لئ رابگیری. بەلام عیسمەت خانم کە ئەتوت ئاگای لە دنیا نییە، ھەموو پۆژیک تەلەفۆنی ئەکرد و لە سەر فرەوپیژی خۆی بەردەوام بوو و من، بە پێچەوانەی جاران حەزم لەو درێژدادپریانە بوو و ھەندێجار بە پرسیری بیسەرۆبن وام لئ ئەکرد نە ی برینیتەوھ...
 تەنھایی خۆم بە بچووک ئەزانی و، تەنانت ئەو حەز و ئارەزووی ھەموو گیانمی پر کردبوو لە ئەوین و خۆزگە ی باوھشی سەعید، وردە وردە دائەمرکایەو و ئەبوو بە خۆبەدەستەوھەدانیکی پارێزگەرانی. ھەولم ئەدا ئەوھندە ی بۆم ئەکرئ نەیبینم. لەو پۆژانەدا ھەموو گیانم پر بوو لە سۆزیک توند و بیسنور، بەرامبەر بە بەردیا؛ ئەو بەردیایە ی کە لە تەنھاییکەدا ئەوم بە ھاوسان و ھاوبەشی خۆم ئەبینی و ھەستم ئەکرد ئەو تەنھا منم کە ئەتوانم ئەو ئەوین و سۆزە ی کە پیوستیەتی پیشکەشی بکەم. بارام لە بیر کردبوو. ئەو خۆی بوو، وانەکانی ئەنووسی و ئەوپەری شادمانیشی ئەو کاتە بوو کە بەردیا ئەھاتەوھ بۆ مالمەوھ.

جا نازانم ئەگەر ئەو ڕوواوی نیوھشەوی ناوھراستی ئاپرێل ڕووی نەدایەت، من تا کوئ ئەمتوانی بچم بە دوا ی بەردیادا!

ئەو شەو کاتژمێر لە دوانزە ی شەو تیپەری و بەردیا نەھاتەوھ بۆ مالمەوھ. لەو ماوھەدا ڕئ نەکەوتبوو درەنگتر لە یانزە بیئەوھ بۆ مالمەوھ. لە ماوھە ی ئەو یەک کاتژمێردا زیاتر لە سەد جار سەرۆبنی ژووری دانیشتن و چیشخانەم کردبوو و ھەموو جاریکیش لە بالکۆنەوھ سەیری شەقام کردبوو. ھەموو شەویک جیبی کومیئە ئەیھنایەوھ بۆ مالمەوھ و من لە دەنگی ڕاگرتن و کرانەوھ و داخستەوھە ی دەرگای ئۆتۆمۆبیلەکە ئەمزانی ئەوھ ھاتۆتەوھ. بە پەلە ھەلئەھاتم و خواردنەکەم ئەخستە سەر گازەکە و تا خواردن گەرمەوھ ئەبوو سەیریکی میژەکەم ئەکرد کە پیشتر ئامادەم کردبوو. پاشان دەرگاکەم ئەکردەوھ و ئەوھستام تا ئەو بگاتە سەر.

کاتیکه کاتژمیر له دوانزه تیپه پری خۆم بۆ رانه گیرا. پروسه ریه که م دا به سه رمدا و خۆم گه یانده ئه و مزگه وته ی نزیکی شه قامی ئه لپورز بوو و رۆژیکیان پيشانی بارامی دابوو و به دفره وه وتبووی: «ئهمه کومیته ی ئیمه یه.» کاتیکه ئۆتۆمۆبیله که م له نزیکی مزگه وته وه راگرت و بینیم کۆمه لیک گهنجی چه کدار له بهر دهرگای مزگه وت وه ستاون، به پارێزه وه چووم بۆ لایان. به لام پيش ئه وه ی نزیکی بمه وه، یه کیان هات به ره و پووم و له کاتیکا چه که که ی شانی رپک ئه کرد وتی:

– خوشکی چ کاریکت هه یه؟

بیئه قان وتم:

– هاتووم به دوا ی کورپه که م دا.

گهنجه که که پانزه شانزه سال ئه بوو، به شیوه یه کی توورپه وتی:

– کورپه که ت کییه؟

گهنجه کانی تریش که پوخساری مپرومۆچیان له ژیر تیشکی چراکه ی سه ر دهرگای مزگه وت دا ترسناک خۆیای ئه کرد، په نگه پشيان وابوو به دوا ی کورپه که م دا چووم که گیراوه، ده وریان گرتم. به دژواریی توانیم بلیم:

– به ردیا، به ردیای جه لالی.

بۆ یه ک سات دهسته کانی ئه و میرمندا له ی به رامبه رم وه ستابوو که وته خواره وه و ئه وانی تر کشانه وه. ئه وه ی له گه لم قسه ی ئه کرد، به ده نگیکێ منالانه وتی:

– ببووره دایه، نه مانناسیت. هه ر ئیسته بانگی ئه که م.

هه لات و خۆی کرد به مزگه وت دا و پاش ساتیک له گه ل به ردیا که رایه وه. من که و ماوه یه دا چاو م بریپوویه عه رزه که و سه یری هه چکام له گهنجه کانم نه ئه کرد، به بیستنی دهنگی پشيان سه رم به رز کرده وه. به ردیا له کاتیکا تفهنگیکێ به شانته وه بوو و سه ری راست راگرتبوو، به ره و پووم هات. به بی ئه وه ی هه چ بلیت به ئارامی قۆلی گرتم و له نیوان گهنجه کانه وه بردمی به ره و شه قامه که. له وه ی، له ته نیشته

ئۆتۆمۆبیلەکه‌وه، به‌ ده‌نگیک‌ که‌ هه‌ستم‌ ئە‌کرد‌ ئە‌ستورتر و‌ گرت‌ر بو‌و
وتی:

— بۆچی هاتووی بۆ ئێره‌؟

قۆلم‌ له‌ ده‌ستی ده‌رهینا و‌ له‌ کاتی‌کا ده‌رگای ئۆتۆمۆبیلە‌که‌م
ئە‌کرده‌وه، به‌ هیوری وتم:

— خه‌ریک‌ بو‌و دلم‌ ئە‌توقی. ئە‌زانی چ‌ کاته‌؟

هیچی نه‌وت. راوه‌ستا تا چوومه‌ نا ئۆتۆمۆبیلە‌که‌ و‌ له‌ کاتی‌کا
ده‌رگای بۆ دانه‌خستم‌ وتی:

— تا کاتژمی‌ریکی‌ تر دی‌مه‌وه.

له‌ویوه‌ تا ماله‌وه‌ پینچ‌ شه‌ش‌ خوله‌ک‌ زیاتر نه‌بوو. به‌لام‌ وه‌کو‌و
ئە‌وه‌ وا بو‌و من‌ ئە‌و‌ پری‌گه‌یه‌م‌ به‌ چه‌ند‌ کاتژمی‌ر بری‌یی. ئە‌و‌ کاتژمی‌رانه‌ی
که‌ هیچی‌ تیدا نه‌بوو جگه‌ له‌و‌ وینانه‌ی‌ که‌ به‌رده‌وام‌ له‌ می‌شکم‌دا پاته‌
ئە‌بوونه‌وه. وینە‌ی‌ گه‌نجه‌کانی‌ به‌رده‌م‌ مزگه‌وت. وینە‌ی‌ به‌ردیا کاتی‌که‌
چه‌کبه‌شان‌ له‌ مزگه‌وت‌ هاته‌ ده‌ره‌وه‌ و، وینە‌ی‌ به‌ردیا کاتی‌که‌ من
ئۆتۆمۆبیلە‌که‌م‌ خستبوویه‌وه‌ پڕی‌ و ئە‌و‌ ئە‌گه‌رایه‌وه‌ بۆ‌ لای‌ می‌رمنداله‌کان.
له‌وئ‌ وام‌ هاتبوو‌یه‌ به‌رچاو‌ که‌ ئە‌و‌ شانە‌ی‌ به‌ردیا، وا ئاگرپژینە‌که‌ی
پیا‌هه‌ل‌واسراوبوو، دا‌که‌وتبوو و شانە‌که‌ی‌ تری‌ به‌ شیوه‌یه‌کی‌ نا‌ئاسایی
ئە‌جوولایه‌وه. وه‌کو‌و‌ که‌سی‌ک‌ که‌ قاچیکی‌ کورتر بی‌ت. به‌ هه‌ر هه‌نگاو‌یکی
هه‌لی‌ ئە‌گرت‌ کورتی‌ ئە‌و‌ شانە‌ی‌ که‌ به‌تاله‌ وه‌کو‌و‌ خولانه‌وه‌ ئە‌جولا.
چوار‌ سال‌ پاشتر کاتی‌که‌ بیستم‌ به‌ردیا ئە‌ژنۆی‌ برینداره‌ و‌ له‌ جه‌نگ
گه‌راوه‌ته‌وه‌ و‌ قاچی‌ بۆ‌ هه‌میشه‌ ئە‌شه‌لی‌، جاریکی‌ تر ئە‌م‌ وینە‌یه‌م
هاته‌وه‌ به‌رچاو.

له‌ بیرم‌ نییه‌ ئە‌و‌ شه‌وه‌ به‌ردیا چ‌ کاتی‌ک‌ گه‌رایه‌وه‌ بۆ‌ ماله‌وه‌،
به‌لام‌ تی‌کرای‌ ئە‌و‌ ماوه‌یه‌ به‌ قنچکان‌ له‌ سووچی‌کی‌ موبه‌که‌ دانیشتی‌بووم
و سی‌گارم‌ ئە‌که‌یشا — کاریک‌ که‌ له‌و‌ رۆژانه‌دا له‌ هه‌موو‌ کاریک‌ زیاتر
ئە‌م‌کرد — و‌ له‌ خۆم‌ ئە‌پرسی‌ ئایه‌ به‌ردیا ئە‌توانی‌ بی‌ته‌وه‌ به‌ یه‌کی‌ک‌ له‌و
مناله‌ ئاسایی‌ و‌ سروشتیانە‌ی‌ که‌ له‌م‌ جیهانه‌دا هه‌ن؟ که‌وتبوویه‌ بیرم

کاتیکه بهردیا منال بوو و له لهندهن ئهژیاين، هر جارهه که گهنجیکی شپړوله و تووشیارم^(۵۸) ئهیینی له سهر کهتیکي قهراخ شهقامهکه یان سووچپیکي پارکهکه ههلئرووشکاوه، به ترسهوه بیرم له ئایندهه بهردیا ئهکردهوه. جاریکیان کاتیکه به ئهمینم وت: «باشه چۆن دایک و باوکی ئه م منالانه بیر له پزگارکردنیا ناکه نهوه؟» ئه وهلامی ئه دایه وه: «بو ئه مانه ئیتر پزگار بوون نه ماوه؛ ئه مانه مردوون و تنها ناویان له لیستی زیندووهکان دایه!»

به لام من نه م ئه توانی باوه پ بکه م تنانته بو ئه وانه ش هپچ کاریک ناکریت. ئه و شه وهش تیگرای ئه و ماوه یه ی چاوه پیم ئه کرد، به ردهوام له خو م ئه پرسى: «ئایه من ناتوانم کاریکي بو بکه م؟» به لام کاتیکه بهردیا گه راپیه وه، پاش وتووژیکی کورت و تال له گه لم دا، چوه ژوره که ی، بو م ده رکه وت هپچ کاریک له ده ست من نایه ت و بهردیا هه مان ئه و مردووه یه که ئه بی هه تا هه تایه ته رمه که ی به سهر شانمه وه بیته.

بهردیا، مروم وچ و شه پانی گه رابوویه وه و پيش ئه وه ی من هپچ بلیم، وتی:

— مه گه ر من منالم، کاتیکه دوا ئه که وم، ئه که ویته شوینم؟

هه ولم دا وه ک هه میشه کو تا بیم:

— ئه گه ر باوکیشته دوا بکه وتایه ت ئه چووم به دوا یا. بیر له وه

ناکه یته وه من چه نده نیگه رانم؟

بهردیا به دهنگ و پرووی ترشاوه وه وتی:

— به لام ئیتر هه رگیز به دوا ی من دا مه یه. هه رچه نده ش درهنگ پی

چوو، هر مه یه به شوینم دا!

توژی جه ربه زه م خسته به ر خو م و وتم:

— ئه وئ چ شوینیکه بهردیا؟ مزگه وته یان سه ربازخانه؟ تو له

۵۸ - تووشیار: afflicted بهفتار ئالووده به ناو لئعدراو ئالووده، پاگر، قه تیس، گرفتار، گیروده و دووچاربوو، تووشبوو به شیکه وه [۴] مبتلی [N] plaget [۵] مبتلا .

ته مه نیک دا نیت چهک هه لگری.

به خهندهیهک که زیاتر له هیی شیتیک ته چوو پرووی لیوه رگپرام
و وتی:

— من له ته منیک دام که ته زانم چی ته که م.

به هه مان ئارامی وتم:

— بپرات هه بی له هیچ شوینیکی ته م جیهانه چهک نادهن به دهست
منالیکی وه کوو توه!

به ردیا، لیم نزیک بوویه وه، له بهرده م دا وهستا و به ده م ددان
چیرکردنه وه وتی:

— ئیره له گه ل هه موو جیهان جیاوازیی هه یه. ئیره ولاتیکی موسلمان
و شوپشگپره. منیش هه ر کاریکم پیخوش بیت ته یکه م. هه ر کاریک؛
تیگه یشتی؟

روخساری ئیتر هیچ له بهردیای من نه ئه چوو و شتیکی تیاوو
هه رگیز نه مینیبوو و نه مناسیبوو. ته نانهت ئیسته ش، له پاش ده سال
بیرکه و تنه وهی ئه و روخساره ی به ردیا لام ترسناک و به ئازاره. له
بیرمه چاوم داخستبوو و ئه ژنوم له باوهش گرتبوو و به دهنگیک که به
دژواری له گه رووم ته هاته دهره وه، وتم:

— چیت به سه ر هاتوو به ردیا؟ من دایکت م؟

سووپرایه وه و پشتهی تیکردم. قالیه که له ژیر گۆشاری پۆستاله کانی دا
نیشتبوو و سوورتری ته کرده وه:

— بو من ئیسلام و شوپش له هه موو شت گرنگتره.

به بی ته وهی به وهی بزانه بوچی، وتم:

— من له بهر تو و بارام لییره ماومه ته وه. ته گه ر ته وه بو تو گرنگ
نییه، من لییره ته پوم.

دیسانه وه پرووی تیکردم. دهستی خسته سه ر شانم. قورسای
دهستی زیاتر له وهی بمترسینی، چه په ساندمی. سه رم به رزه وه کرد تا
دلنیا بم که ته مه ته وه دهستی ناوه ته سه ر شانم. روخساری تووره

بوو و چاوه‌کانی، که ئیتر له چاوی من نه‌ئەچوون، سارد و بێبەزەیی، قیژاندی:

– بۆ هەر کۆی ئەچی بچۆ، من و بارام پێویستمان بە تۆ نییه!
ئینجا به‌هه‌نگاوی خیرا ژووره‌که‌ی جی هیشت و چوو بۆ ژووره‌که‌ی
خۆی. من که هیشتا قورسایێ دهستی ئەوم له سەر شانی خۆم
هه‌ست پێ ئەکرد و وینه‌ی چاوه‌کانی له‌رزینیکی بێپرا‌نه‌وه‌ی پ‌ژان‌دبوویه
ده‌روونمه‌و، له‌ شوینی خۆمدا مامه‌وه. ده‌روونم ورده‌ ورده‌ به‌تال ببوو؛
وه‌کوو که‌سیک وابووم چه‌ند پ‌ۆژه‌ ده‌می نه‌داوه له‌ خواردن و داره‌تیکی
وه‌کوو برسیتی و هی‌لنجانی هه‌یه. می‌شکم وه‌کوو پ‌ۆژه‌کانی سه‌ره‌تای
ونبوونی ئەمین له‌کار که‌وتبوو. نه‌ چه‌زم ئەکرد بگ‌ریم و نه‌ بقیژینم و نه
گوته‌یه‌ک له‌ گه‌رووم ئەهاته‌ ده‌ره‌وه و نه‌ بیریک به‌ سه‌رمدا تی ئەپه‌ری.
ئارام و و‌ر له‌ بۆشاییه‌کی په‌هادا ئەخولامه‌وه. چه‌ند جار ویستم هه‌لسم
و پ‌رۆم بۆ ژووره‌که‌ی خۆم، به‌لام نه‌متوانی. هیچکام له‌ ئەندامه‌کانم له
ده‌سه‌لاتمدا نه‌بوون. ویستم جگه‌ره‌یه‌ک داگیرینم، یان ئەژنۆم له‌ نیوان
ده‌ست‌دا ده‌ری‌نم، یان ده‌ستم له‌ سەر ئەژنۆم هه‌لگ‌رم، بۆم نه‌کرا.
وه‌کوو ئاوله‌مه‌یه‌کی بی‌توانا، ئەژنۆ له‌ باوه‌ش و سەر له‌ سەر ئەژنۆ،
دانیشتبووم و ئەخولامه‌وه، ئەخولامه‌وه، ئەخولامه‌وه...

کات وه‌ستابو. شوین در‌یژی وپانی و به‌رزی نه‌بوو. ده‌نگ مرده‌بوو
و هه‌وا نه‌ئەجوولاً. پاشان ده‌نگی سوورانی کللیک له‌ قفلی ده‌رگا‌که‌دا
هی‌نایه‌وه به‌ خۆمدا. ئەژنۆم وشک ببوو و مۆغهری پ‌شتم به‌ توندی
ئازاری تی‌زابوو. به‌ زۆر توانیم ئەژنۆم به‌رده‌م و پال بده‌م به‌ پ‌شتیه‌که‌وه
و داوا له‌ فاتمه‌ خانم، که ئەهات به‌ره‌و پ‌ووم، بکه‌م یارمه‌تیم بدات بۆ
ئەوه‌ی هه‌لسم...

هەلە كەلك وەرېگرن و خۆيان بخزېننه بەرپۆه بەرېتتى و كارگەكانەوہ و وردە وردە دەسەلآت لە مەلاكان وەرېگرنەوہ. ھەر مەبەستېكيان ھەبوو، ئەم خالە بۆ ھەموان دەرکەوتبوو كە ئەوانە بۆ نزېكبوونەوہ لە دەسەلآت ھەموو كارېك ئەكەن و بەتايبەت چەپەكانى تر و مواھېدېن، كە لەگەل ئەو جۆرە ھاوكارىيە نەيار بوون، بە ھەموو فېل و پېلانېك لە دامودەزگا و كارگەكان دەرئەكرد. دەسەلآتېش پېى ناخۆش نەبوو و بە دەستى ئەوان خۆى دەرئەپەراند و خۆى پاستەوخۆ تووشى ئەم گرووپانە نەئەكرد كە ھېشتاش جېگەى متمانەى خەلك بوون. ئەو پۆژەى كە چووم بۆ لای سورەھىيا، وتى عەبە پۆژى پابوردوو جەكانى خۆى ھەلگرتووہ و چووہ بۆ مالى باوكى. ئەو مالە ھەژارانەى كە سەرھەنگ نوورى ھېشتاش لە سەر كورسىيە چەخدارەكەى تيا ئەخولايەوہ و وتارى توند و تېژى ئەدا و، تەنھا كەسېش كە سەرى لى ئەدا ھەمان حاجى بوو كە ھەتا ئېستاش حەفتەى دوو جار ئەچوو بۆ لای. عەبە بە سورەھىياى وتوو پېش پۆشستەن بەتەواوى لېك جيا ببنەوہ و سەرەپاى ئەوہش سورەھىيا زۆر شادمان بوو كە عەبە پەژېرەى كردووہ سەھەند بەت بە ئەو.

ئەو پۆژە سورەھىيا زۆر بە وردى گويى لە قسەكانم پاكرت. ھەموو شتېكم بۆ گېرايەوہ. سورەھىيا وەكوو بلېى بۆ خۆى ھەموو شتېك ئەزانى، سەرېكى پاوەشانە و وتى:

— لووبا... تۆ ئېتر ناتوانى ھېچ كارېك بۆ بەرديا بكەى. ھېچكەسى ترىش ناتوانىت. بېر لە خۆت و بارام بكەرەوہ. بە دامامى و كلۆلى وتم:

— ناتوانم. ناتوانم دەست لە بەرديا بەردەم. بەردەوام بە خۆم ئەلېم وا نامېنى و ئەگۆرې. بەلام ھېشتا يەكسالى پى نەچووہ ئەمېن مردووہ و ئەو بووہ بە مروفتېك كە من تۆزقالېكېش ناياسم. ئەمە خۆ ئاسايى نېيە. ئەو ئەبى بگۆرې.

— ناگۆرې لووبا... ناگۆرې. پېت وايە من بۆچى لېرە ئەرپۆم؟ من

نامه‌وی سسه‌ه‌ندیش چاره‌نووسی به‌ردیای به‌سهر بیّت. هه‌زارانی وه‌کوو به‌ردیا له‌کۆلّان و شه‌قامه‌کانی ئەم شارهدا ئەگه‌پن. بۆ ههر شوپینیک ئەچی چه‌ندین به‌ردیای تفه‌نگ به‌شان ئەبینی. ئەمانه پاریزه‌ری رژیمنیکن که هه‌موو ده‌سه‌لاتیکیان ئەدات. من و تۆ چیمان هه‌یه‌هه‌ پینان بده‌ین تا ئەوان، ئەم حکوومه‌ته و ئەو ده‌سه‌لاته‌ی بۆ به‌جی به‌پین! کام منالّ ئەیه‌وی ملکچه‌چی باوک و دایکی بیّت، که تهنانه‌ت کاتی خه‌ و خواردنیشی کۆنترۆلّ ئەکات؟

– واته تۆ پیّت وایه ئەم حکوومه‌ته بۆ هه‌میشه ئەمین؟

سوره‌ییا به‌مخابنه‌وه سهری راوه‌شاند:

– من نالیّم بۆ هه‌میشه، به‌لام پیّم وانیه به‌مزوانه له‌کۆلمان بیته‌وه. کیشه‌که له‌وه‌دایه تا چاو بترووکینی بارام گه‌یشتۆته ته‌مه‌نی ئیسته‌ی به‌ردیا. پیّت وایه به‌و نمونه‌یه‌وه که هه‌موو پۆژ و شه‌ویک به‌ به‌ر چاویا دیت و ئەپروا، چی به‌سهر دیت؟

بۆ یه‌که‌مجار بیرم له‌شتیک کرده‌وه که به‌دریژیایی ئەو کاتانه سهرنجی رانه‌کیشابوو: دواپۆژی بارام؟ ئەو منالّه بچوکه بی‌تاوانه‌ی که به‌بی ئەوه‌ی هه‌چ ده‌سه‌لاتیکی هه‌بی به‌ره‌و ئەو جیهانه رانه‌کیشرا که به‌ردیا بۆی دروست ئەکرد. به‌و جوهری که ئەوانی تر ئەو جیهانه‌یان بۆ به‌ردیا دروست کرد و رایانکیشا بۆ لای خویان. به‌لام ئایه من مافی ئەوهم هه‌بوو له‌به‌ر بارام، به‌ردیا ویلّ بکه‌م؟ وتم:

– له‌راستی‌دا ئەبی یه‌کیان بکه‌م به‌سهرگه‌ردی^(۵۹) ئەوی تریان!

سوره‌ییا به‌خیرایی وتی:

– تۆ که‌س ناکه‌ی به‌سهرگه‌ردی که‌س. بوون و نه‌بوونی تۆ له‌ژیانی به‌ردیادا هه‌چ پۆلیکی نییه. مه‌گه‌ر خۆی ئەمه‌ی پی نه‌توویت؟ تۆ بارام پزگار ئەکه‌یت. پاشانیش... په‌نگه نه‌بوونی تۆ زیاتر کار بکاته سهر به‌ردیا. په‌نگه پۆژیک بیه‌وی بیّت بۆ لاتان!

له‌کاتی‌کا سوره‌ییا لایه‌نه باشه‌کانی رۆیشتنی منی ئەژمارد، من

زیاتر ہستم بہ پیدائستی پویشتمنم ٲہ کرد و زیاتریش بیرم لہ بہردیا
 ٲہ کردوہ۔ دہسہ لگرتن لہ بہردیا وہکوو کاریکی نہ گونجا وابوو۔ ٲہ و
 تہنہا کوپم نہ بوو، ٲہ و تہنہا یادگاریک بوو کہ لہ نیشتمانہ کہم بوم
 مابووہوہ۔ پیم وابوو ٲہ و تہنہا ہیٲلی پھیوہندیمہ لہ گہٲ پابوردووم۔
 بہ جیٲہیشتمنی ٲہ و، بہ جیٲہیشتمنی پارچہ یہ ک لہ گیانم بوو؛ بہ جیٲہیشتمنی
 ہہموو ٲہ و یاد و بیرہوہریانہ بوو لہ گہٲ ٲہ ودا لہ نیشتمانہ کہمہوہ لہ گہٲ
 خوم ہیٲابووم۔

بہ سورہ پیام وت:

— ٲہ مہ بریاریکی سادہ نییہ۔ من ٲہ بیٲ بیری لی بکہمہوہ۔ ہہ روا بہ
 سانایی ناتوانم بریار بدہم۔

ئەحمەد، پاش سى مانگ زىندان، بە ھەول و تىكۆشانى حاجى و دۆستانى ئازاد بوو. كۆتايى ئاپريل بوو. ناوھراستى بەھار، بەبى گويدانە خەم و دلمردوويى پەرھەگرى جەماوەر، وەكوو ھەموو بەھارەكانى تاران، دلرپين و شكۆمەند بوو. ھەوا روون و سامال بوو. بەس ھەندى پەلە ھەورى بچووك وەكوو ئەو مەلانەى لە قەفەس بەر ئەدرين، لە سەر لوتكەى ئەلبورزەو، لەو شوينەى ئيرانيەكان سيمورگى^(٦٠) ئەفسانەبييان لى داناو، جيا ئەبوونەو و بەرەو شار ئەھاتن. كۆلانەكان پربوون لە بەرامەى درەختانى ياسەمەن كە بە ديوارەكاندا بلاو ببوونەو و سروھەكى بەھارنە، كە تايبەتمەندى تاقانەى باھارنى تارانە، بە سەر شاردا بلاوى ئەكردەو.

نيرگز لە بەر دەرگاي زىندانى «قەسر» پيشوازى لە ئەحمەد كردبوو؛ لە ئۆتۆمۆبيلەكەدا قسەيەكى پى وتبوو كە ئەحمەد پيش چوونە زىندان ئارەزووى ئەو بوو بيبىستى: ھيشتاش ئەتەوئى زەماوەندم لەگەل

٦٠- سيمورگ: ئەفسانە قەقنەس، مەلىكى رەنگاورونگ و زۆر خۆش ئاوازى ئەفسانەيە. ئەلین ھەزار سال ئەژى و كە ئەگاتە سالى ھەزار و كۆتايى تەمەنى، لەسەر كيوپىكى بەرز ئيزنكيكى زۆر كۆ ئەكاتەو و لەسەرى دائەنیشى، دەس ئەكا بە خویندن و بال راوھشاندن كە لە ئەنجامدا سەرخۆش ئەبى. . . پزيسكەيەك لە بالیەو ئەكەو پتە ناو ئيزنگەكە، ئاگرىكى گرەمەشخەلان ساز ئەبى. . . سيمورگ خۆشى لەو ئاگرەدا ئەسووتى. لە ژيلەمۆى بن خۆلەمبشەكەى ھيلكەيەك بەدى دى و سيمورگىكى تر. سيمورگ يان قەقنەس، يان [٤] عتقا جووتى نيبە و ئەلین مووزيك لە ئاوازى قەقنەس وەرگيراو.

بکه ی؟» و ئەحمەد لە بری وەلام و تیبووی: «من لە زیندان، تابلۆیه کی گەورە ی پوختساری خۆمەینیم بۆ کێشان!» نیرگز دیسانە وە قسە کە ی دوویات کردبوویە وە و ئەحمەد تەنھا سەری راوەشاندبوو. نیرگز ھەر لەویو بەردبووی بۆ ئەو نووسینگە ی مارەبەینە ی کە چاوەڕێیانی ئەکرد. لەوی نیرگز نەبھیشتبوو گوتە ی مارەبەین بخوین و تیبووی: «خوتان بە نوینەرایەتی ئیئە ئەو کارە بکەن.» تەنھا پەری بە لگەنامە کە یان واژۆ کردبوو و بەو بە لگەییە وە کە وەریان گرتبوو، ھاتبوون بۆ مالی ئەحمەد.

من، چەندین کاتژمێر بوو چاوەڕێیانی بوو؛ حەزم ئەکرد بە زووترین کات ئەحمەد ببینم. ئەمویست پیی بلیم دانووی من لە بەردیا جیا بکاتە وە. ھەرچەند ئەمزانی بەردیا ھیشتاش لکاوە بە منە وە.

کاتیئە ھاتنە ژوورە وە، نیرگز بە رستەییە کی کورت تی گە یاندم کە ئەو ھەموو شتیکی و توو و پیویست ناکا منیش بیلیمە وە. چوو ژوورە وە و لەو مالا دا کە ئیتر ھیچ شتیکی لە مالا کە ی ئەحمەد نە ئەچوو، بەرامبەری دانیشتم. چاوەکانی چوو بوو بە قولاً و ھیچ شیوہییە کی لەو دوو کازیوہی بە یانە نە ئەچوو، کە بینیبووم. سەیرم کرد و بینیم ئەگەر بپاریش بوایەت قسە بکەم، نەم ئەتوانی ھیچ بلیم.

تۆزی وێرانی لە سەر مالا کە نیشتبوو. قەفەسە ی پەرتووک بە تال بوو. تەنھا لە قاتی سەرەوہی پەیکەری سمۆرەییە کی بۆر بەرچاوە ئەکەوت کە ئیستە و لە تەنھایی ژوورە کە دا، بچووک و بیپەنا خۆیای ئەکرد. دیوارەکان ھەموو رپوت بوون و شوینی تابلۆکان کە رەنگیان ھەندئ رپوناکتر لە شوینەکانی تر بوو، ئەیدا بە چاوا. ئەحمەد لە سەر لیواری موبلیکی شین دانیشتبوو؛ وەکوو کە سیکە ئامادە ی ھەلسان و رۆیشتنە. ئیتر ئەو ئاسۆ زەریاییە شینە و ئەو بالندە زیڕین و گەمیە سوورە کە بە سەر سەریە وە نەبوو.

نیرگز بە رەنگی پەریو و پیکەنینیکی بە زۆر، بەردەوام قسە ی ئەکرد و ئەحمەد، بە پوختساری ئەبە قەوہ ھەندیجار سەیری من و

هه‌ندی‌جاریش سه‌یری ئه‌وی ئه‌کرد و هه‌چی نه‌ئوت. هه‌ر جاره‌ش که من یان نی‌رگز پرسیاریکمان لی ئه‌کرد، گۆنای راستی به ئاشکرا ئه‌له‌رزی و جار به سه‌ر و جاریش به وشه‌یه‌کی «ئه‌ه» یان «ئه‌ری» وه‌لامی ئه‌دایه‌وه.

هه‌مان پوژ ئیواره نی‌رگز هات بو مال‌ه‌وه بو لام و وتی:
 — پاش پویشتنی تو ئه‌حمه‌د ده‌سه‌به‌جی خه‌وی لی‌که‌وت. خه‌وه‌که‌شی وه‌هنده قووله ئه‌لیی ماوه‌یه‌کی زوره نه‌خه‌وتوه.
 پاشان به خه‌م و نی‌گه‌رانیه‌وه درێزه‌ی دا:
 — نازانم چییان به سه‌ر هه‌ناوه! نه‌ قسه ئه‌کات. و نه وه‌لامی هه‌چ پرسیاریک ئه‌داته‌وه.

وتم:

— ره‌نگه‌ چه‌ند پوژیک تیپه‌ری باشته‌ ئه‌بی.

سه‌ری وه‌کوو ئه‌ری راوه‌شانده:

— منیش وای بو ئه‌چم.

به‌لام ئه‌حمه‌د، نه‌ک هه‌ر باشته‌ نه‌بوو، به‌لکوو پوژ له‌ دوا‌ی پوژ ته‌ره‌تر و بی‌ده‌نگتر ئه‌بوو. هه‌رگیز نه‌مزانی چییان لی‌کردوو. په‌نگه‌ که‌سی تریش ئه‌و پاره‌ی نه‌زانی. به‌لام هه‌رچییه‌کیان لی‌کردبوو، بو ئه‌وه به‌س بوو تووشی بی‌ده‌نگی و ته‌ره‌بوونیکی کوشنده‌ی بکات.

دوو حه‌فته پاش به‌ربوونی ئه‌حمه‌د، به‌ بیانوی ئه‌وه‌ی کاری نییه و ناتوانی کرێکه‌ی بدات، مال‌ه‌که‌ی چۆل کرد. سه‌باره‌ت به‌ کاره‌که‌ی راستی ئه‌کرد. کاره‌که‌ی زانکۆی هونه‌ره‌ جوانه‌کانی پی نه‌درایه‌وه. به‌لام تابلویه‌کیان به‌ واژوی ئه‌و به‌ سه‌ر ده‌رگای سه‌ره‌کی زانکۆدا هه‌لواسی که‌ وینه‌ی خومه‌ینی بوو و له‌بن ئه‌برۆ پره‌کانیه‌وه له‌ خه‌لک مۆره‌وه‌ ببوو و ئه‌توت به‌ هه‌موان ئه‌لی: بی‌ده‌نگ! سه‌باره‌ت به‌ کرێ مالیش هه‌رچه‌ند هه‌ولم دا و وتم پاره‌م ناوی، په‌ژیره‌ی نه‌کرد و به‌وه‌ش بوین نه‌بوو نی‌رگز کرێ مال بدات. خانویه‌کی بچکۆله‌ و توژی دوورتر له‌ مالی ئیمه‌، له‌ کۆتایی شه‌قامی فه‌ره‌ه‌نگ، گرت به‌ کرێ، که‌ سی

ژوور و حەوشەییەکی بچووکی هەبوو. بنمیچیکی شووشەیی بۆ سازکرد و نیوہی زۆری حەوشەیی کرد بە گۆلخانە و کەوتە پەرورەدەکردنی گۆل.

چەندە ئەحمەد زیاتر خۆی تەرە ئەکرد، نیرگز بە پێچەوانەیی پڕوالەتی بێدەنگی زیاتر هەلئەچوو و چالاکانەتر کاری ئەکرد. ساتیکیش ئارامی نەئەگرت. لە بەیانیهوه، کە بۆ چەند کاتژمێر ئەچوو بۆ شارەوانی بۆ کارکردن، هەتا شەو کە ئەگەرپایەوه بۆ ماله بچکۆلەکەیان، هیچکەس نەیی ئەزانی لە کوپپە و کەیی دیتەوه! مسۆگەر تەنھا سەعید ئەیزانی کە ئەو و لە یەکیک لەو مالانەیی کە بە هۆی نھینکارییەوه چەند پوژ جارێک ئەیانگۆری، دانیشتوو و خەریکی ئامادەکردنی ئەو بلۆکراوانەییە کە چەند مانگیک ئەبوو بەبێ مۆلەت و بە شیوہی نھینیی دەرتەکرا. ئیستە خویشی لەم بلۆکراوانەدا وتاری ئەنووسی و وتارەکانیشی کە هەر جارە و ناویکی لە سەر بوو، هاندەر و راستەوخۆ هەموو کردار و کردەوہییەکی حکومەتی رەت ئەکردەوه. لە راستی دا نیرگزیش پاش قامچی لێدان، دارەتیکیی خەمۆکی پەیدا کردبوو و ئەو سووکەلەیی شادییەیی جارانی ونکردبوو.

بەلام لە بری ئەو ئەدگارە ونبوانە جوړیک تۆکمەیی و بێدەنگی جیی گرتبوویەوه. دوو هیلی هاوتەریب لە قەراخی لیوہکانی خۆیان دەرتەخست و لە سەرەتای بیستونۆ سالی دا بوو، تەمەنی گەورەتر دیاری ئەکرد. ئەوانیتریش کەمتر ئەیانبینی. هەر کاتیش یەکیک هەوالی ئەپرسی ئەیوت خەریکە لە سەر نامەیی مەجستەرەکەیی — کە لە ماوہی راپەرین دا پەکی خستبوو — کار ئەکات.

روژیکیی هەینی لە مالی حاجی بینیم، لە وەلامی من دا کە وتم: «تۆیش خەریکی وەکوو من دەرگای دنیا لە سەر خۆت دائەخەیت.» دەستی کردە ملم و گۆنای ماچ کردم و بە زەمزمە وتی:

— مەترسە، من دەرگای دنیا لە سەر خۆم داناخەم. ئیمە فیر بووین هەموو پوژیک بدریین بە عەرزا و هەر ئەو پوژەش هەلسینەوه. ئەمە

ئیترا به شیکه له ژیانمان. بووه به ژیانمان. وهکوو میژوومانین، بهردهوام
سهه و خوار، بهردهوام چال و بهرز... وهکوو شه پؤل، چارمان نییه جگه
له وهی له کهوتنا رایینه وه.

هه له وئی پیتم وت پیویستم به وهیه چهند کاتژمیریک بیبینم و
راویژی له گهل بکه م. ئەو وتی: «هه کات بته وئی، هه کات!»
به لام ماوهیه کی پیچوو تا من ئامادهیی ئەوهم تیا دهرکه وئی له گهل
وتووژ بکه م.

به یانیه کی ناوه پراستی مانگی جوون، چووم بو دیداری نیرگز و له ماله بچکۆله که ی چاوم پی پی که وت. ئەحمەد له حەوشە دانیشتیبوو و به گۆله کانی رائه گە یشت. روخساری له دواچار که بینیبووم گە شتر خۆیای ئە کرد. پی ئە چوو چە ند کیلۆیه کیش هاتوو ته وه به خۆیا، به لام نیگای هه روا بیپهنگ و خه مبار بوو. به بینینی من دەستی له کار هه لگرت و به پیکه نینه وه هات بو لام. سلوو و چاک و چۆنی کرد و دەسبەجی، وه کوو یه کیک بانگی کردب، ئاورپیکی له ئینجانه کان دایه وه و به لیبوردنیکی کورت گه رایه وه بو سه ر کاره که ی. نیرگز له کاتیکا ئە بیرد مه ژووره وه، به ئارامی وتی:

– له گه ل هچکه س نادوی!

وا پی ئە چوو ئەم پروونکردنه وه یه بو ئە وه بوو، که من له هه ل سوکه وتی ئەحمەد دلم نه یه شی. وتم:
– هه ر چاک ئە بییت. کاتی ئە وی.

ژووریکی ساده و خنجیلانه بوو. به و که لوپه لانه وه که نیرگز له مالی حاجی هه یبوو. له سه ر یه کیک له موبله نارنجیه کان دانیشتم و نیرگز چوو تا چام بو بهینی. له په نجه ره وه ئەحمەد ئە بیننی که به وردبینی باخه وانیکی کۆنه کاره وه خه ریک بوو چلئیکی بچکۆلانه ی له ئینجانه یه کدا ئە چاند. کردار و رهفتاری له و کاتانه ئە چوو، پیش گیران، که تابلۆیه کی

ئه خسته ناو قاپه وه. دلم ئه له رزا، کاتیکه سه یرم ئه کرد. هه ستم ئه کرد
منیش له به دیهانتی ئه و دۆخه ی ئه وی تیکه وتبوو، تاوانکارم. ئه گهر
له پاش مردنی ئه مین من به ردیام به ره لالا نه کردایهت؟ ئه گهر له پاش
مه رگی ئه مین مناله کانم له ئیران ببردایهت؟...

ئه حمه د هه لسا و به و ئینجانه وه که ئاماده ی کردبوو به ره و گولخانه
شوو شه که چوو. نیرکز که هاته وه بوی گێرما وه ئه حمه د له فرۆشتنی
گول و ئینجانه کانی داهاتیکیشی ده ست ئه که وئ. هه موو پینجشه ممه یه ک
هه شتی به یانی پیکا پیک ئه هات و گول و ئینجانه کانی ئه حمه دی ئه برد بۆ
فرۆشتن. نیرکز ئه بیوت ئه حمه د ئیتر ئاماده نییه ده ست بۆ رهنگ و فلچه
بیات. چه ند جار داوای لیکردبوو بکه ویتته وینه کیشان، ئه حمه د ئه وهنده
به زه لیلی گریابوو که نیرکز خوی تر یقه وه بیوو و داوای لیبوردنی
لیکردبوو. به لام نیرکز ئاماده نه بوو به ئسانی بپوا به وه بکات، که
ئه حمه د دهستی له به هره سه ره که یه که ی هه لگرتبێ!

به نیرکز م وت:

— من بپارم داوه و ئه مه وئ له گه ل بارام له ئیران بپوم.

ته نانه ت ئه و کاته ش که قسه م ئه کرد، بیری دوور که وتته وه له
به ردیا ئازاری ئه دام. به لام چه ندین هه فته پاش چاوپیکه وتنی سوره ییا
و چه ند پوژ پاش ئه وه ی ئه و و کوره که ی له ئیران رویشتن، به و
ئه نجامه گه یشتم بۆ رزگار کردنی بارام و خوم هیچ ریگه یه کم نییه جگه
له وه ی له به ردیا جیا ببه وه و ئیران به جی به یلم.

له و ماوه یه دا به ردیا پوژ به پوژ خراپتر و ره قتر ئه بوو. زور که م
ئه مبینی. نه م ئه زانی به شه و که ی دیتته وه و به یانی که ی ئه پوات. هیچ
شتیکی به من نه ئه وت. ئیتر هه ر به چه که وه ئه هاته وه بۆ ماله وه و
هه ندی جار چه ند پاسداری تریشی له گه ل خوی ئه هینایه وه. نیوانمان زور
ساردوسر بوو. چه نده ئه مو یست لپی نزیک ببه وه له مپه ریکی دژوارتر
له به رده م ما قیت ئه بوویه وه. هه ولم دا ئه وهنده ی بوم ئه کری بارام
له لای به ردیا به جی نه هیلم. به لام به ردیا گوئی له بوونی من نه بوو.

چیرۆکی هاندهرانهی بۆ ئه گێرپایه وه که پالنه وانه که هی خودی ئه و بوو: هیرشبردن بۆ مالی دژی شوپرش، گرتنی خه لکی مه ترسیدار، که وتنه شوینی ئۆتۆمۆبیلی خراپکارانی هه لاتوو و؛ بارام به سه رسوورمان و شانازییه وه سه یری به ردیای ئه کرد و هه ندیجار به شیوهیه کی منالانه چه پلهی بۆ لی ئه دا و باوهشی ئه کرد به ملیا. به ردیا چه نده له گه ل من سارد بوو، ئه وه نده له گه ل بارام گهرم و میهره بان بوو. له گه ل هاتنه وهی باوهشی پیا ئه کرد و ئه یبرده ژووره که ی. به و پارانهی که به بی ئه ژمار له منی وه ره گرت و به رده وام بره که ی زیادی ئه کرد، له یستۆکی بۆ ئه کپی که زۆربهی تفهنگ و ده مانچه بوو. هه ندیجاریش تفهنگه که ی خوی به تال ئه کرد و ئه یدا به ده ستیه وه و فییری ئه کرد چون کار ئه کات.

جاریکیان هاته وه بۆ ماله وه و بارامی نه دی. له منی پرسی. کاتیکه وتم بر دوومه بۆ مالی یه کی که له هاویۆله کانی بۆ جه ژنی له دایکببون، کردی به قیژه و هه را و وتی:

— ئه مه دوا جار بیته به بی ئاگاداری من بارام ئه نیری بۆ شوینی که . من هه موو ئه مانه م په ژیره کردبوو و نه متوانیبوو سه بارهت به جیابوونه وه له به ردیا و رۆیشتن له ئیران بریار بدهم و به س دوو رۆژ پیشتر بوو که هه شتی به یانی، کاتیکه به ردیا له مال چوو هه ره وه، ته له فۆنم بۆ نیرگز کرد و وتم:

— به زووترین کات ئه بی بتینم.

شهوی پیشوو هه تا به یانی نه نوستبووم. به ردیا وه کوو هه میسه پینچ و نیوی به یانی له خه وه له سابوو بۆ نوێژ خویندن. پاش نوێژ راهینانی ئه کرد تا کاتی فیرگه. ئه م دوو کانژمییره ته نها کاتی که بوو که له ماله وه راهینانی ئه کرد.

بالای، له و به یانه رپونهی ناوه راستی به هاری تاران دا مه زنتر و به رزتر دیاری ئه کرد. سه یرم ئه کرد هه رچه نده تا چه نده رۆژی تر ئه بی به پانزه سال، به لام له گه نجیکی حه قده هه ژده سالان ئه چوو.

چووم بۆ چیشتهخانه، قاوهیهکم دروستکرد و لهوێوه چاووم تێپیری. له ژیر وینهکهی خومهینی — که ماوهیهکی زۆر بوو گوێزاربوویهوه بۆ ژووری دانیشن — به وردبینی پیرهمیردیکی ئاینی ئه نوشتایهوه و راست ئه بوویهوه و وشهیه ناسراوی عه ره بهی به دهنگی بهرز له دهمی ئه هاته دهرهوه. حهزم ئه کرد ههر وهک سالیکی پیشتر به پیکه نینه پاک و چاو ه ئارامه که یه وه بیت و له بهرامبه رمدا دابنیشی و قسه م له گه ل بکات. حهزم ئه کرد وه کوو پابوردوو، کاتیکه دلم ئه گیرا، دهست بکاته ملم و له سه ر نووکی پیی بهرز بیته وه و گو نام ماچ بکات و به زمانی چیکی بلی:

— که رویشکه جوانه کان قهت په ژاره مند نابن.

ئه م پرسته یه، کاتیکه منال بوو و کاتیکه په ژاره دای ئه گرتم، پیم ئه وت. ئه و پرسته یه و چه ندین پرسته ی تر که به زمانی چیکی فیرم کردبوو زۆر به په وانی فیری ببوو و ئه یوته وه. کاتیکه منال بووم، دایکم هه میشه ئه م پرسته یه ی پئی ئه وتم. به لام کاتیکه پیی که وته نه خو شخانه ی دهروونی، ئیتر هه رگیز لیم نه بیسته وه و خویشم وه کوو زۆر شتی تری منالی له بیرم چوو یه وه. له پر پو ژیکیان ئه و پرسته یه م به به ردیا وت که چوار سالان بوو و له وه شه مزابوو که ئه مین چوو بوو بۆ گه شتیکی دوو پو ژه. له سوو چیکا کر ببوو و ئاماده نه بوو نانه که ی بخوات.

به ردیا هات بۆ چیشتهخانه و به بینینی من له وێ و له و کاته دا بۆ ماوه یه ک حه په سا. حه په سان بۆ ساتیک درپی و تو سنی له چاو هکانی پفاند. له بهر خو یه وه سالو یکی کرد و له کاتیکا بۆ لای به فرگره که ئه چوو، وتی:

— هه لساوی نوێژ بخوینی؟

ده راویکی ^(۶۱) تال و ژهه راوی هه بوو و نیورپوخی که بۆ لای من

۶۱ - ده راو: tone ناووه به مان شیبواز و چۆنیه تی ئاخفتن؛ دهنگیک به بهرزی و نرمی تایبه ته وه؛ شیوه ی دهر برینی بابه تیک ن: نامه که ی ده راویکی دوستانه ی هه بوو ن: به ده راویکی تووره وتی ن: به ده راویکی راماو و دهنگیکی نرم پاته ی کرده وه ن: نبرة tone د: لحن ئایدیۆلیکت .

بوو، لہ بہر تیشکی چرای بہ فرگرہ کہ دا دیسانہ وہ بوویہ وہ بہ نیورپوخی پاسدارہ مپرومۆچہ کہہ. قسہ یہ کہیم پشت گویٰ خست و وتم:
 — ئەتەوئ شتیتکت بۆ دروست بکہم؟
 شووشە ی شیرە کہی دەرھینا و ہندیکی کردہ پەرداخیک و وتی:
 «نەء.» و بہ پەرداخی شیرە کہ وہ لہ چیشتخانہ پۆیشتہ دەرہوہ و چوو بۆ ژوورہ کہی خۆی.

نیرگز، ئەتوت چاوە پۆی بیستنی ئەو قسە ی ئە کرد. پیکە نی و وتی:
 — پیم وایہ برپاریکی بہ جیت داوہ.
 پیم وت ہەرچہ ند برپاردان زۆر دژوار بوو، بہ لام دۆخی بارام و ئاینده ی ئیرہ ناچاری کردوم ئەو برپارہ بدەم. باسی دۆخی بنە مالہ م بۆ کرد، ہەرچہ ند ئە مزانی پۆیست بہ و قسانہ ناکات و ئەو خۆی ئەتوانی زۆر بہ یان ہست پۆ بکات. رەنگہ زۆر بہ ی دۆستان و نزیکانمان ئەیانتوانی ہست بہ باری مالہ و ہمان بکہن؛ بہ تاییبەت ئەوانہ ی کہ پۆژانی ہینی بەردیایان بینبوو و لہ ژیر چاوە وہ سہیریان کردبوو. ماوہیہ ک بوو بەردیا، تەنانەت پۆژانی ہینیش بہس بۆ نانخواردن ئەہات بۆ مالی حاجی. عیسمەت خانم بەردەوام خۆی ئە کرد بہ قوربان و سەدەقە ی و ئەویش لہ گەلی گەرم و پووخۆش بوو. بەردیا ئەو و حاجی ماچ ئە کرد و لہ کاتیکا لہ بہر خۆیہ وہ سللوی لہ ہەموان ئە کرد، دائەنیشت، بہ پەلہ پاروہ نانیکی ئەخوارد و ئە پۆیشت. لہ ماوہ ی ئەو نیو کاتژمیرہ یان لانی زۆر ئەو کاتژمیرہ دا کہ ئەو لہوئ بوو، جہوی ژوورہ کہ تەواو قورس ئەبوو. وردہ وردہ لہ ژمارہ ی ئەو کہسانہ ی پۆژانی ہینی ئەہاتن بۆ بینینی حاجی و عیسمەت خانم، کہم ئەبوویہ وہ. سورہ ییا لہ گەل کورہ کہی، تا ئەو کاتہ ی لہ تاران بوو، پاش نانخواردن و کاتیک ئەہات کہ بەردیا لہوئ نہ بوایەت. حومہیرا خوشکی عہبہ و منالہ کانی ہەر نہ ئەہاتن. چہ ند خزمی تریش بہ بیانوی جۆراوجۆرہ وہ بلآوہ یان لیکردبوو. لہ راستی دا سەر سفرہ ی نیوہ پۆی پۆژانی ہینی

تهنها ئیمه بوین و نیرگز و باوک و دایکی سه عید و عه به. زۆربه شیان له بوونی بهردیادا بیدهنگ بوون. تهنها حاجی و باوکی سه عید بوون که له سه شتی ئاسایی ئەدوان و ئەوانی تریش وایان دەرئەخست گۆییان له ون پراگرتوو. تهنها عه به بوو که هه ندیجار ئەچوو و له لای بهردیاهه دانه نیشته و دهربارهی پووداوهکان پرسیری لئ ئەکرد و هه ندیجار وا گۆیی لئ ئەگرت، ئەتوت گۆیی له کابرایهکی وریا و تیگه یشتوو پراگرتوو.

به نیرگزم وت:

— ئیسته ئیتر ئەمهوی برۆم. ئەبئ برۆم. بهلام ئەترسم له لای بهردیا باسی بکه. ئەترسم نه هیلی بارام له گه ل خۆم بیه. له راستیدا ئەموست بزانه ئایه حاجی ئامادهیه په زامه ندی بهردیام بۆ وه برگرئ؟ بهردیا به پیزه وه به رامبه ر به حاجی ئەجوولایه وه؛ هه ندیجار هه ستم ئەکرد ئەو پیز کرتته تۆزی ترسیشی تیکه له. حاجی هیشتاش جیکه ی پیزی ئەو که سانه بوو که به پرسیری بهردیا بوون. ئەیبینی زۆربه ی به پرسانی کومیته کان دین بۆ مالی حاجی، وه زیران و دادیار پیزی لئ ئەگرن و سه روک کۆمار ته له فۆنی بۆ ئەکات. ئەیبینی هه موو جاریک که ئەیهانوی بیناسینن ئەلین نه وه ی حاجی ئاغا جه لالی و پاشان ئەلین کوپی شه هید «دکتۆر جه لالی» و ئەوه هیچ ریگه یه کی بۆ نه هیشتبوویه وه جگه له وه ی پیز له حاجی بگرئ. په نگیشه حاجی به خۆ تئ هه لئه قرتاندن و چاوپۆشی کردن له کارهکانی به شیوه یه کی وشیارانه پیزی خۆی پاراستبوو. حاجیش وه کوو ئەمین چه زی نه ئەکرد «نه» بیستی. هه ر بۆیه ش بوو داوای شتیکی له بهردیا نه کردبوو که «نا» ی پئ بلئ. ئەموست ئەوه بزانه ئەگه ر من یان نیرگز داوا له حاجی بکه ی نه هیلی بهردیا ریگه له پۆیشتنی بارام بگرئ، ئایه حاجی به قسه مان ئەکات. و ئایه بهردیا به قسه ی حاجی ئەکات!؟

ئه وه م له حاجی دا ئەیبینی داواکه ی من په ژیره بکات، ته نانه ت ئەگه ر بزانی بهردیا «نا» ی پئ ئەلئ و ته نانه ت ئەگه ر کار بگاته جیکه ی

دژواریش. حاجی، ہرچہند زور پاریزکار بوو، بہ لآم بو خوی ہندی پرنسیپی ہبوو و لہ سہریان سوور بوو. پاش مردنی ٹہمین، حاجی پی و تبووم دہسہ لآتی بارام و بہردیا لہ دستی من دایہ و ٹہگہر بمہوی لہ ئیران برؤم، ٹہو لہ ہیچ یارمہ تیدانیک دریخی ناکات و من ٹہمزانی ٹہو لہ سہر بہ لینی خوی رائہ و ہستی.

بہ پیچہ وانہی زور بہی ٹہو ژنانہی لہ ژیانمدا دیبوم و بہ تاییہت بہ پیچہ وانہی ٹہو ژنانہی لہ ئیران ناسیبوومن، نیرگز ہہر لہ خووہ و بہ بی ٹہوہی ہہموو لایہ نہکان لیک بداتہوہ، قسہی نہ ٹہ کرد. ٹہو رؤژہیش، ٹہو دہسبہ جی و ہ لآمی نہ دامہوہ و ماوہیہک بیڈہنگ بوو. ٹہمزانی میشکی تیز و پشکنہری دیسانہوہ کہوتوتہوہ کار و بو چارہسہریکی ژیرانہ ٹہگہر پی. پاشان لہ کاتیکا بہ پہنجہ ناسک و بچووکہکانی قژی شانہ ٹہ کرد، وتی:

— من پیم وایہ ٹہبی بہ بی ٹاکاداری بہردیا برؤیت. بہ بی ٹہوہی ہیچکہس بزانی. تا ٹہو کاتہش کہ نہگہیشتوویتہ تہ ئینگیز ہیچکہس نابی ٹاکادار بکری. ہہولدان بو رازیکردنی بہردیا بیسوودہ. ٹہو رپہنگہ بہ روالہت بوین بی. بہ لآم تہگہرہی واتان ٹہہینتہ ری کہ نہتوانن دہر بچن!

— تہنانتہ ٹہگہر داوای یارمہی لہ بابہ گیانیش بکہین؟

وہک بلئی بیرى لہم لایہنہش کردبیتہوہ دہسبہ جی وتی:

— من لہگہل بابہ گیان قسہ ٹہکہم. ٹہو ٹہتوانی یارمہتی بکات بو ٹہوہی بہ بیڈہنگ پاسپورتہک تہ نوئی بکہیتہوہ. لہم رؤژانہدا بہ ئاسانی پاسپورت بہ کہس نادہن. بہ لآم باشتیرین کار ٹہوہیہ بہردیا ٹاکای لی نہ بی.

بہ ترسیکہوہ کہ نہم ٹہتوانی بیشارمہوہ، وتم:

— بہ لآم بہردیا لہ مکارہ زور توورہ ٹہبی.

نیرگز چاوی تیبیریم. ہہستی بہ ترسہکہم کردبوو:

— تو ہہر کامیان بکہیت بہردیا ہہر توورہ ٹہبی. گرنگ ٹہوہیہ تو

بتوانی لیږه دربارز بڼی...

نیرگز قسه‌ی ئه‌کرد و من هه‌ستم ئه‌کرد چه‌ندین سال له من گه‌وره‌تر و دنیا‌دیده‌تره. خوّم له به‌رامبه‌ری‌دا به بچووک و نه‌زان ئه‌هاته پېش چاو و له‌وه سه‌رم سوور مابوو، له ولا‌تیکی ئاوا دواکه‌وتوو و له بنه‌ماله‌یه‌کی ئاینی‌دا، ئه‌و چوّن توانیویتی تا ئه‌م را‌دیه‌ گه‌شه بکات. کاتیکه قسه‌کانی دربارهی به‌ردیا و ئه‌و کارانه‌ی که من تا کاتی پویشتن ئه‌بوا جیبه‌جی بکه‌م، ته‌واو بوو، به‌بی له‌سه‌رپویشتن لیی پرسیم:

– پیم بلّ بزائم، ئه‌ته‌وی پېش پویشتننت سه‌عید بیینی و قسه‌ی له‌گه‌ل بکه‌یت؟

له دواین جاره‌وه که من به‌ته‌نها سه‌عیدم بینییوو و قسه‌م له‌گه‌ل کردبوو، واته له شه‌وی پېش گرتنی نیرگز و ئه‌حمده، زیاتر له چوار مانگ تپیه‌ر ئه‌بوو. پاش ئه‌و شه‌وه دوو سی جار له مالی حاجی سه‌عیدم دیوو و له کاتیکا ئه‌ترسام سه‌یری ناو چاوی بکه‌م، زور به‌کورتی چه‌ند رسته‌یه‌کم له‌گه‌ل وتبوو. له‌وه زیاتر، ئه‌گه‌ر بشم ویستایه‌ت، له به‌رده‌م ئه‌و هه‌موو خه‌لکه‌دا نه‌ئه‌گونجا. ورده ورده ئه‌ویش خو‌ی له من دوور ئه‌خسته‌وه. پېشتر، هه‌ندی‌جار ئه‌هاته لامه‌وه دائه‌نیشت و وه‌کوو هه‌موو خزمانی تر هه‌والی ئه‌پرسیم و دربارهی شتی جو‌راو‌جو‌ر قسه‌ی له‌گه‌ل ئه‌کردم. به‌لام له حه‌فته‌کانی رابوردو‌دا ته‌نانه‌ت ته‌له‌فونیشی بو نه‌کردبووم. سه‌ره‌رای هه‌موو ئه‌مانه‌ش هیشتا خو‌شم ئه‌ویست و دلّم بو‌ی ئه‌فری. به‌نیرگزم وت:

– نه‌ء، نامه‌وی. با بگه‌مه ئینگلیز نامه‌یه‌کی بو ئه‌نوسم.

بزه‌یه‌کی کرد و وتی:

– ناته‌وی ته‌نانه‌ت یه‌کجاریش بیینی؟

– نه‌ء. ئه‌ترسم له‌گه‌لی رووبه‌روو بیمه‌وه. له خوّم ئه‌ترسم.

– ئه‌ترسی له پویشتن ژوان بیته‌وه؟

– نه‌ء، ئه‌ترسم به‌لینکی پی بده‌م که نه‌توانم جیبه‌جی بکه‌م.

نیرگز سەری بەرز پراگرت و چاوی
 بپییە ئەحمەد کە نیووی پوخساری
 لە پشت کۆمەلێک گۆلی ئاکاسیای^(٦٢)
 قەراخ پەنجەرەکەوێ دیار بوو. تیشکی
 هەتاو، لە پەردە توپییەکانەوێ

ئەپەپی و ئەیدا لە پوخساری نیرگز. لەو کاتەدا لە پەیکەرێک ئەچوو
 لە مۆزەخانەیهک لە ژێر پرۆژیکتۆر دایان ناییت. پەیکەری ماخوایەکی
 بیناو و ئەوێندە جوان، زۆر دژوار بوو چاوی لێ هەلبگری. وتم:

— من نازانم بەیانی چی ڕوو ئەدا. نازانم سەعید ئایە ئەیهوئ
 هەرگیز لە ئێران بچیتە دەرەوێ یان نا؟ نازانم کاتیکە لێرە ئەڕۆم چ
 ڕووداوێک چاوەڕوانم ئەکات. ئەزمون پیشانی داوهم هیچکەس توانای
 ئەوێ نییە چۆنیتێ و هەلومەرجی دەررونی خوێ لە داهاوودا پێشبینی
 بکات. هەق وایە مەرۆف خوێ بە بەلێنیکەوێ نەبەستیتەوێ کە هی
 بەیانییە و هی ئەمرۆ نییە.

روخساری پەیکەرەکە جوولەیهکی کرد و زیندوو بوویەوێ،
 خەندەیهکی قوول و دلخوازی لێ نیشیت:

— من ڕەخنەم لە تو نییە. تەنانەت حەزم لەو هەلوێستەشت هەیه.
 ئەمە ئەو شتەیه کە ئیمە ی ژنانی ئەمبەری جیهان لە ئیوێ جیا ئەکاتەوێ.
 ئیمە خوومان ئەکەینە پێبەندی ئەو شتانە ی لە هەلومەرجیکی تاییبەت و
 تەنها بۆ ساتیکی هەلچوون، ئەکەوینە ناوی و تەمەنیکێ دورودرێژ
 سزاکە ی ئەدەینەوێ، تەمەنیک بە ئازار و تەنانەت بە نەفرەتەوێ ئەژین.
 بەلام شادمانین، کە مەرۆفیکێ بە ئەمەگ بووین. واتە ئەو درۆیه ی بە
 خەلکی و بە خوومان وتووێ، ناوی ئەنێن ئەمەگداری.

بیباکانە وتم:

— ئایە تو خۆت هەر لە بەر ئەوێ نەبوو شووت بە ئەحمەد کرد و

٦٢ - ئاکاسیا: acacia **پۆل** **شەو** درەختیکی گەورە ی وەکوو بەڕووه، گۆلی هیشوویی زەرە،
 جەوتیکی لێتەگرن پێی ئەوتری تانین Tannin یان جەوتی مازوو.

له گه لی ئە ژیت؟

به توندی سه ری پاره شانند و وتی:

– نه. من هیچ به ئینتیکم به ئەحمەد نه دابوو. پێش زیندانیش هیچکات ئەماده نه بووم به ئینی شووکردنی پێدەم. پاشتریش من خۆم بریارم دا. خۆم داوام له و کرد هاوسه رگیری بکهین و ئیستهش ئەمه وئ له گه لی بژیم. سوره بیا ئە یوت سه بارهت به ئەحمەد ههست به تاوان ئەکه م. چونکه برازاکه م تووشی ئەم پۆژه ی کردوووه. پهنگه ئە وهسته شم هه بی. به لام تا ئە و کاته ی، که به م ئەندازه ی ئیسته خوشم ئە وئ و ههزم له بوون و بینینه تی، نه درۆم له گه ل ئە و کردوووه و نه له گه ل خۆم.

پاشان وهکو وهی بیه وئ شتیک له خۆی دوور بکاته وه دهستی

به هه وادا پاره شانند و وتی:

– باشتر وایه واز له م قسانه بهینین... تو که ی ئەته وئ برۆی؟

دهسه جئ وتم:

– به زووترین کات. ئیسته که بریارم داوه برۆم. چهنده زووتر،

ئوهنده باشتر.

حاجی له بیستنی برپاره‌که‌ی من، نه هیدمه گرتیووی و نه پیی ناخۆش ببوو. فرمیسک پڑابوو یه چاوه‌کانی و وتبووی: «وا باشتره، لانیکه م ئه و مناله بیتاوانه وه‌کوو به‌ردیای به‌سه‌ر نایه‌ت.»

ئه‌و به پیچه‌وانه‌ی نی‌رگز و سه‌عید و ئه‌وانی تر، که هیوادار بوون «هه‌لومه‌رج بگۆردری» ئه‌یوت: «لابردنی ئاخونده‌کان له سه‌ر حوکم کاریکی نه‌گونجاوه.» هه‌ندیک پاش به ده‌سه‌لات گه‌یشتنی به‌نی سه‌در، که زۆربه‌ی لیبراله‌کان و لایه‌نگرانی به‌ره‌ی نه‌ته‌وه‌یی و به‌گشتی توژیژی مام ناونجی و ده‌وله‌مهند ده‌نگی پی دابوو، ئه‌ویش وه‌کوو زۆربه‌ی ئه‌وانی تر بۆی ده‌رکه‌وتبوو ئه‌م سه‌رۆک کۆماره‌ش ده‌ره‌قه‌تی ئاخونده‌کان نایه‌ت و ناتوانیت ده‌سه‌لاتیکی ناوه‌ندی به‌هیز پیکه‌وه بنیت. سه‌ره‌پای ئه‌وه، حاجی هیشتاش له‌م ده‌رگا و ئه‌و ده‌رگای ئه‌دا، به‌لکوو به‌به‌هیزکردنی باری ئابووری و ده‌روونی به‌نی سه‌در و هاوکاره‌کانی، رینگه‌له‌وه‌ بگرن ده‌سه‌لات به‌ته‌واوه‌تی بکه‌وئته‌ ده‌ست لایه‌نی توندپه‌رو و ئاخونده‌کان. ئیتر نه‌ی ئه‌زانی سالیکی پی ناچئ خویشی ئه‌که‌وئته‌ به‌ر غه‌زه‌بی ئه‌و لایه‌نه‌ توندپه‌روه و ناچاری ئه‌که‌ن هه‌تا‌کوو ماوه‌ خانه‌نشین بیی.

حاجی، له هه‌مان پۆژه‌وه‌ که نی‌رگز برپاره‌که‌ی منی پی وتبوو، که‌وتبوویه‌ شوین کاره‌که‌م و وه‌رگرتنی پاسپۆرتی تازه‌ بۆ من و بارام.

به لّام سه ره پای ئه و هه موو هه لّات هه لّاته، مانگ و نیویکی پیچوو تا پاسپورته که م وهر بگرم. ئه و مانگ و نیوهی هه ر ساتیکی مانگ و نیویکی پیچوو.

به ردیا له سه ره تای پانزه سالی دا، رۆژ به رۆژ خراپتر و په قتر ئه بوو. من ئیتر له به رمبه ر هیچکام له کار و هه لّسوکه وت و قسه کانی ئه ودا که مترین قسه و کاردانه وه یه کم نه بوو. هه و لّم ئه دا ئه وه ندی بۆم ئه کړی له بوون و سه یرکردنی ئه و چیژ وهر بگرم. به لّام هه ستم ئه کړد ته نانه ت له سه یرکردنیشی په نج ئه کیشم. وه کوو که سیک و ابووم رۆله ئازیزه که ی تووشی شی تیه کی کوشنده بووه. رۆژ نه بو له خۆم نه پرسم: «ئایه په وایه له و دۆخه دا برۆم و به جیی به یلم؟» به لّام هه موو جار هه ر بوون و بیرى بارام ئه هاته وه پی شه وه و ای لی ئه کردم برۆم. کاتیکه پاسپورته که م وهر گرت نه متوانی خۆم له به رامبه ر ئه و ویست و هه زه ی بۆ بینینی سه عید هه مبوو، رابگرم. به ئیرگزم وت ئه مه وی سه عید بینم. ئیرگز به داخه وه سه ریکی راره شان د و وتی: سه عید دویشه و چوو بۆ تورکمه نستان^(۶۳) و تا کۆتایی هه فته یه کی تریش له وی ئه بی.

به لّام تا ئه و کاته ی له ئیران بووم، سه عید نه هاته وه و نو دانه سالی تریشی پیچوو تا توانیم جاریکی تر ببینمه وه؛ کاتیک که له ر و نووشتاوه، تاله قزی سپی لاجانگه کانی داپوشیبوو و به په ره یه که وه که ئاواره یه که یانی تیدا نووسیوو، له دالانه دریز و باریکه که ی گه شتیاری تازه گیشتوی تورکیه به ره ورپووی من ئه هات و به و جوړه باوه شی پیاکرم که شه وه که ی پایز له گۆسه را...

۶۳- تورکمه نستان: مه لّبه ندیکی تورکماننشیننه له باکووری ئیران، له سه ره تای راپه رینی ۱۹۷۹دا هیزه کانی ده سله تی مه لاکان په لاماریان دا و هیزه چه پ و ئازاد یخوازه کان و ته نانه ت له کوردستانیشه وه چوون بۆ یارمه تی شوږشگپه کانی ناوچه که .

...حهوتی ئاگوستی ۱۹۸۰، سئ پوژ پيش سالپوژى مه رگى
ئەمىن، بە بيانوى يارمه تيدانى عيسمه ت خانم، له گه ل بارام چووین بو
مالى حاجى. به به ردیام وتبوو: «ئەم دوو سئ شه وه توش وه ره بو
ئەوئ.» به لام ئەو سه رى راوه شانده بوو و نهى ئەزانى كه ئەو شه وه
دواين جاره من و بارام ئەبينئ. پوژى دوايى كاترميى يانزهى به يانى
كاتى فرين بوو.

به س ساكىكى بچكوله م پئ بوو كه جگه له پاسپورت، بلووزيک
بو خوم و يهك بو بارام و هه ندئ شتى ورده و له وانه كاسيته كهى
دهنگى مارتاى تيا بوو. ساكه كه م له ژوره كهى پيشووى نيگز و
له ژير چرپاكه دا شارده وه. برپيار وابوو جانتاى گه وه له گه ل خوم
نه به م بو ئەوهى ناچار نه بم له هۆلى خوئوسين^(٦٤) دوا بكه وم. حاجى
له گه لمان هات بو فرۆكه خانه بو ئەوهى ئەگه ر كيشه به كمان توش بوو،
يارمه تيمان بدات. ئەو پوژانه زور كه سيان له فرۆكه خانه وه ئەگه رانه وه
يان هه ر له وئ ئەيانگرتن. حاجى وتبووى ته نانه ت نيگزيش له گه لمان
نهيه ت و پئى وتبوو: «ئەگه ر پاشتر به ردیا يان هه ر كه سى تر قسه يه كى
كرد له بيرت بئ هچكه س نه يزانيوه كه لووبا و بارام ئەرۆن.»
نيگز په شوكا بوو، په شوكا وييه ك كه كه متر پئوه م بينبوو.

٦٤- هۆلى خوئوسين: registration hall هۆلى سه ره كى تيرمينالى فرۆكه خانه. [٤] قاعة
التسجيل [N] registreringshall [٥] سالن تشریفات.

بہر دوام قسہی ئے کرد و، ہر جارہی چاوی عیسمت خانمی بہ دور
 ئے بینی دہستی ئے کردہ ملم و ماچی ئے کردم۔ عیسمت خانم خریکی
 کاری خوی بہو قہ لافہ تہ قورسہ وہ کہ بہ زور بہ ملا و ئے ولادا رای
 ئے کیشا۔ ہندیچار زمزمہ می ئے کرد۔ ہندیچار فرمیسیکی دائہ باران
 و ہندیچار فرمانی بہ سدیقہ خانم رائے سپارد و خوی بؤ بہر نامہ کہی
 سی پوژی ئیندہ نامادہ ئے کرد۔ من بیرم ئے کردہ وہ، سی پوژی تر
 شیوہن کردن و سینگکوتان، بہ دواوی ناوی ئے میندا، ناوی بارام و
 رہنگہ بہر دیاشی ئے ہیئا۔

سدیقہ خانم بہ فرمانی عیسمت خانم وینہ یہ کی گہورہی ئے مینی
 ہیئا بؤ دیوہ خان و بہرامبہری من لہ سہر پایہ یہ کی بلیند داینا۔ لہو
 وینہ یہ دا ئے مین کرائاتیکی شینی ریڑی و جاکہت و پانتولیکی سورمہ یی
 لہ بہر بوو و لہ ناو قاپہ کہ ندا کہی دا پی ئے کہ نی۔ ماوہ یہ ک پروانیمہ وینہ کہ
 و ہہستم کرد ئیر رقم لہ ئے مین نیہ۔ ئے و، وکوو راپوردوویہ کی لیل
 و دور و ناموی لیہاتبوو؛ راپوردوویہ کہ تہنہا تارماییہ کی گشتی
 لی بہ جی مای۔ کاتیکہ ئے مہم بہ نیرگز وت، سوورپیکی دایہ وہ و
 بہرامبہرم دانیشنت۔ قہ لافہ تی کشا و رازاوی لہ جلی سپی، بہ قہراخی
 مہلیلہ کراوی سوور و پمہ یی، زیندووتر و جوانتر لہ ہمیشہ ئے یدا بہ
 چاوا؛ بزہ یہ کی بؤ کردم و تی:

— تہنہا ئے وین ئے توانی نہ فرہت بسریتہ وہ۔

کاتیکہ ئے م قسہ یہی ئے کرد، پومہ تی ئے درہوشایہ وہ۔ دیسانہ وہ ببوو
 بہو پیکرہی لہ ماخواہیک دایانرشتبی۔ حہزم نہ ئے کرد چاوا لہ تہ ماشای
 وەرگپریم۔ بیرم لہ وہ ئے کردہ وہ ئے و ہمیشہ نیشانہ ی میہر بوو بو من؛
 ئاناہیتایہ کہ بہس بؤ ئے وین و خوشویستن لہ دایک ئے بیئت۔ ئیستہ بیر
 لہ وہ ئے کہ مہ وہ چہندہ دژوار بووہ لہ گہل ئے ونہ فرہ تانہ پروہ پروو بیئتہ وہ
 کہ پوژ لہ دواوی پوژ زیاتر ولاتہ کہی گلاو و رہش ئے کرد۔

شہو، ئے وہندہ ی بہر دیا دہرکہ وت، بہ بیئہ قان بہرہ پرووی چوم
 و باوہشم پیاکرد۔ بؤ ساتیک لہ ئامیزم دا خوی شل کرد و پاشان

به نهرمى كشايه وه و گۆنای عيسمهت خانمی ماچ کرد، که هاتبوو به ناو ژووهره که وه و خۆی ئەکرد به قوربان و سه دهقهی. پاشان چوو به لای وینه که هی ئەمینه وه؛ ساتیک وهستا، سهیری کرد و ئەوسا سهیری داخست و له سهه کورسیه که دانیشته. بارام خۆی گه یاندی و باوهشی کرد به قاچیا. من، وهکو که سیك که له خه ودا ئەروا به پڕی دا، چوو مه لایه وه و له سهه عه رزه که دانیشتم و سهه رم خسته سهه ر پانی و پرمه ی گریانم وهکو تریشقه یه کی له پڕ ژووهره که ی پڕ کرد. نازانم چ ماوه یه ک له و دۆخه دا بووم، به لام له بیرمه دهنگی نیرگز هینامیه وه به خۆم دا:

– تو و دایکیشم له به یانی زووهره گریان و شیوه نتانه. لانیکه م بیر له بارام بکه نه وه.

به ردا، بارامی به ئەسپایی له من جیا کرده وه که خۆی پێوه لکاندبووم و پێی ئەوت:

– وه ره بچین بو لای با به گه وه ره. له وئ سهیری ته له فیزیۆن بکه یین. کاتیکه سهه رم به رز کرده وه، خه ریک بوو له ژووهره که ئەچوو به ده ره وه. سهه رنجمان لیک گیرا، خه میک روخساری داپۆشابوو. ته وا و وهکو سالیك له مه وه به ر، ئەو کاته ی که تازه هه والی ونبوونی ئەمینان پێ دابووین. چاوه کانی جاریکی تر له چاوه کانی من ئەچوون و نیگای شیوه یه کی وه رگرتبوو که من هه میشه خۆشم ئەویست.

پاشای جگړون

ئەو نیگایه تا کاتیکه فرۆکه هه لسا و که وته ئاسمانی تاران، که توژیکی خۆله میشی داپۆشابوو، هه ر له گه لم بوو.

ئەوسا بوو که چاوم له عه رز و له خانوه خشت و چیمه نتۆکان، که له به رزاییه وه له و ئیسکبه ندییانه ئەچوون له گۆرپه کانه وه سه ریان ده ره یینابیت، هه لگرت و پوانیمه ئاسمان. ئاسمان هه مان په نگی پیرۆزه ی هه بوو که ئیران به و په نگه ئەناسن و، خۆر هه مان خۆری ئیرانیا ن بوو که پۆژگاریک پێش ئەوه ی موسلمانانی عه ره ب به سه ری دا زال بین، ئیرانیه کان سویندیان پێ ئەخوارد.

به لّام ئەوہ دواين دیداری من له گه لّ بهردیا نه بوو. ده سال پاشتر،
واته سئ سال پیش ئیسته؛ کاتیکه وهکوو نوینه ری کۆماری ئیسلامی
ئیران له کاروباری ئابووری دا هاتبوو بۆ لهندهن، ئەوم بینیه وه. خه ریک
بوو له بالۆیزخانه ئەهاته دهره وه تا سواری ئوتومۆبیل ببی. من و بارام
چه ندین کاتژمیر بوو له وی وهستا بووین و چاوه ریمان ئە کرد تا چاومان
پیی بکه وی.

خه لکیکی زۆر بۆ دژایه تی و نارەزایی دهر برپین به رامبه ر به کۆماری
ئیسلامی، له به رامبه ر بالۆیزخانه دا کۆ ببوونه وه. شه پۆلی چه شامه ته که
به رده وام پالی پیوه ئە نام و به ملا و ئە ولادا رای ئە ژه ندیم. به لّام من له
لایه که وه خۆم لکاندبوو به بارامه وه و له لایه کی تره وه دهستم گرتبوو
به و لاجامه ی که پۆلیس له وی داینا بوو و نه م ئە هیشته جه ماوهر بم
جوولینی.

هات. به قه لافه تی بلیند و پراوه ستاو و سمیاییکی کورت و پریشیکی
زۆره وه. له نیوان گارده کانی بالۆیزخانه و پۆلیسی لهندهن دا ریی ئە کرد؛
به شه له شه ل، به لّام هیمن و پروابه خۆ و زۆر له به ردیای من نه ئە چوو.
چوو بۆ لای ئوتومۆبیله که. له پر، هیلکه یه که له ناو خه لکه که وه فپی
و خول خول دای به سه ریا و جوگه له یه کی باریکی زه رد و سپی به
ناوچاویا هاته خواره وه. به ردیا بۆ ساتیک وه ستا، ده سرپیکی له گیرفانی

دەرھینا و به شه‌له‌ژانیک، که له شه‌له‌ژانه‌کانی منالی ئەو ئەچوو، هینای به ته‌ویلی‌دا و سه‌یریکی جه‌ماوهره‌که‌ی کرد. له‌مکاته‌دا له به‌ردیای من ئەچوو؛ چاوه‌کانی له چاوی من ئەچوو؛ نیگای زیاتر چه‌په‌سابوو، به‌بی ئەوه‌ی رقیان تیا بی.

حه‌زم ئەکرد له ناو ئاپۆره‌که‌وه خۆم فری بدمه‌ دهره‌وه و باوه‌شی پیا بکه‌م و هاوار بکه‌م:

— کوپم، کوپه‌که‌ی من...

کچیکی گهنجی هه‌ژده نۆزده ساله، که له لامه‌وه وه‌ستابوو هاواری کرد: «تاوانکار، تاوانکاران!» به‌ردیا چوو له ناو ئوتۆمۆبیله ره‌شه‌که و له پشت شووشه ره‌شه‌کان‌دا ون بوو. سه‌یریکی کچه‌ی ته‌نیشتم کرد. چاوه ره‌شه گه‌شه‌کانی پر بوون له فرمیسک و گۆنا گوپنه‌کانی ئەله‌رزین؛ نیرگز بوو. ویستم بیگرمه باوه‌ش... بارام به ئەسپایی قۆلی کرتم و دای به گویم‌دا:

— دایه گیان ئەبی برۆین!

